BARBAR
UZAYLI
RUBY DIXON
DE
X
PLUS

BARBAR UZAYLI

RUBY DIXON

Çeviren: Güneş Çıgay

DEX PLUS

Bu kitapları ilk kez eline alanlar ve yıllardır
arkadaşlarına mavi uzaylı kitaplarından
bahseden okurlar için.

Teşekkür ederim.

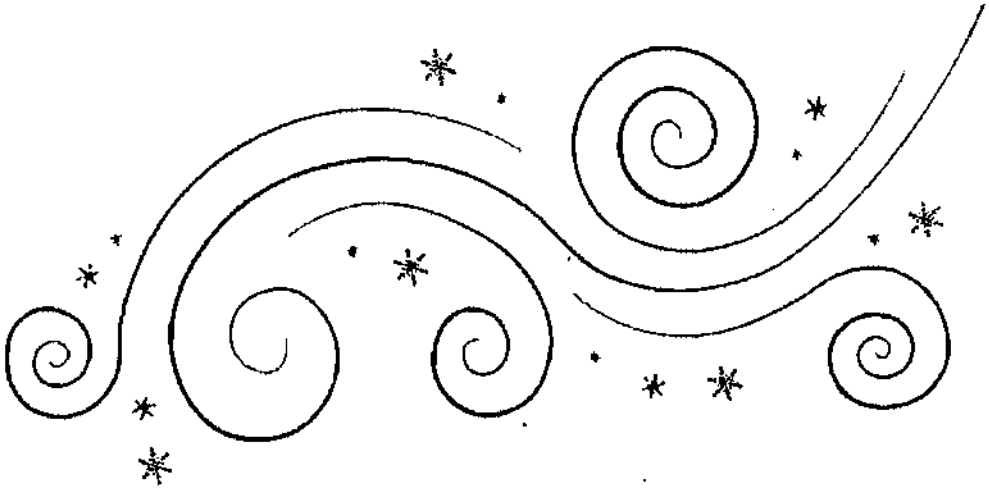

BİRİNCİ BÖLÜM

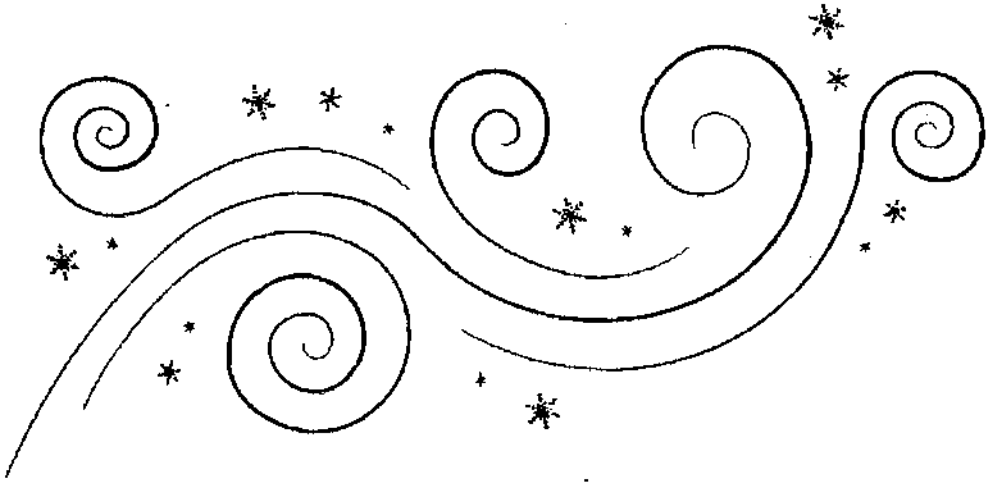

Liz

Kira ile birlikte, Megan ve Georgie'nin parmaklarını uzaylı gemisinin gövdesindeki panel üzerinde gezdirip içerideki kızları dışarı çıkarabilmek için onu açmaya çalışmalarını izliyorduk. Altı kapsül vardı ve her birinde esir bir kız bulunuyordu. Hiçbirinin nerede olduğundan ve oraya nasıl geldiğinden haberi yoktu.

Kira'ya "Onların şanslı mı yoksa şanssız mı olduğuna karar veremiyorum" dedim.

"Şanslılar" dedi, o yumuşak sesiyle ifadesizce. Bakışlarını yanıp sönen ışıklara ve gövdenin karanlık duvarına dikmişti. "Son birkaç haftadır neler yaşadığımızı bilmiyorlar."

Az çok katılırcasına homurdandım. Kira ile aynı fikirde olup olmadığımdan emin değildim ama bazen son derece karamsar oluyordu. Son birkaç hafta geri kalanımız için pek eğlenceli geçmemiş olabilirdi ama yine de her şeyi bilmek kör olmaktan daha iyiydi.

Sanırım.

Kira ve ben diğer kızların çalışmasını izliyorduk çünkü onlara yardım edemeyecek kadar zayıftık. Altımız arasında en güçlümüz hâlâ Georgie'ydi. Uzaylı adamla birlikte olduğu için günde üç kap yemek yiyor ve sıcak tutan giysiler giyiyordu. Geri kalanımız gövdede tıkılıp kalmıştık ve küçük grubumuzdan en iyi durumdaki Megan'dı. Ben zayıf ve son derece hâlsizdim; ayak parmaklarım deli gibi acıyordu. Josie'nin bacağı iki yerden kırılmış gibiydi ve kimse onu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Kira'nın bileği şişmişti ve çok bitkindi. Tiffany ise büyük olasılıkla ölüyordu çünkü onu

yattığı o derin uykudan bir türlü uyandıramıyorduk. Uyanıp biraz et suyu içmiş ardından tekrar bilincini kaybetmişti.

Uzaylıların bu gezegenin bizi öldüreceğine dair bizi uyarmasına ihtiyacımız yoktu yani. Bu son derece açıktı.

Megan "Açılıyor" dedi ve Georgie ile geri çekildiler. Panel tıpkı bilim kurgu filmlerindeki gibi tıslama sesiyle duvardan kalktı. İçeride tişört ve külot giymiş bir kız vardı; vücudunu saran tuhaf borular onu boğazından besliyordu.

Elimde olmadan ürperdim.

Georgie ve Megan uyuyan kızı inceleyerek onu kurtarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordu. Sonunda, tüpleri ve kordonları koparmaya başladılar ve kız da uyanarak öğürdü. Bir an sonra yeni kız yere yığıldı ve Megan onun sırtını okşarken son tüpleri de kusarak çıkardı.

Eh, bu bir başarı sayılırdı. İyisiyle kötüsüyle aramıza bir başkası daha katılmıştı.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılan kız ağlamaya başladı. Kafasının karıştığı ve korktuğu belliydi. Kira ayağa kalktı ve kollarını açıp kızı kendine çekti. Kızı kucaklayarak duvardan uzaklaşmasına yardım ederken bir yandan da ona yatıştırıcı sözler fısıldıyordu. Daha dokunmaya fırsat bulamadan kapsüllerin geri kalanı aniden açılıverdi.

Georgie "Kahretsin, sanırım bir şeyi tetikledik" dedi ve bir sonraki kızı serbest bırakmak için çalışmaya başladılar. Saniyeler sonra birkaç kız daha yere yığılmıştı. Yardım etmeye hazır bir şekilde kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

Topallayarak ileri yürüdüm ve bunu yaparken uzaylıların konuşmalarını duydum. En yakınımdaki kız, histerik bir şekilde feryat etmeye başladığında bile bakınmayı sürdürdüm. "Ne oluyor? Neredeyim? Siz de kimsiniz?"

Ona elimi uzattım. "Ben Liz ve diğerlerini çıkarınca her şeyi açıklayacağım, tamam mı?"

Kız ağlamaya devam etti ve ben de ona bağırmamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. *Bak, ben de kendimi bok gibi*

hissediyorum ve büyük olasılıkla ölüm sırasında Tiffany'nin birkaç adım gerisindeyim ama ciyaklıyor ya da zırlıyor muyum? Hayır, hayır, bunların hiçbirini yapmıyorum. Bu boktanlığı sineye çekiyorum.

Parlak kızıl saçlı ve çilli ikinci yeni kızın yanına ulaştım. Bu sırada cırlak şey dehşet içinde, kulak tırmalayan çığlıklar atmaya başladı. "Aman Tanrım, bu da ne böyle?" Titreyen eliyle ileriyi işaret edince ben de eline bir tokat attım.

"Elinle işaret etmek kabalıktır" dedim ama gövdenin kenarında beliren uzaylıları görünce diğer kızların da dehşetten nefesleri kesilmişti. Bir diğeri ağlamaya başladı ve üçüncüsü sanki tepeme çıkınca güvende olacakmış gibi boynuma yapıştı. Bu hareketi kırık ayak parmaklarımı çok fena acıtmıştı. Georgie'ye baktım. "Durum sarpa sarıyor" dedim ona. "Bir şeyler yap korkusuz liderimiz."

"Peki" dedi ve aceleyle uzaylıların yanına gitti. Bir an sonra hepsi gövdedeki yarıktan dışarı tırmandı ve içeride, biz insan kızlardan başkası kalmadı.

Kira sakinleştirici bir sesle "Hadi hep birlikte buraya oturalım" dedi. "Ateşimiz, suyumuz ve battaniyemiz var."

"Hava soğuk" diye sızlandı biri. "Çok üşüdüm ve pantolonum yok! Pantolonum nerede?"

"Çünkü uzaylılar seni uyurken kaçırdı" dedim neşeyle. "Hiçbirimizin lanet pantolonu yok."

Kira susmam gerektiğini belirtmek için koluma bir tokat attı. Tamam, dünyadaki en sabırlı kadın değilim. İstersen bana dava aç.

"Şurada battaniyeler var" dedim cesaret verircesine. Yaptığımız, yavru ördekleri ya da daha çok ciyaklayan kedi yavrularını gütmekten farksızdı ama sonunda onları uzaylı adamların getirdiği battaniyelere sarıp ateş başına oturtmayı başardık.

Battaniyesine sarılırken bir tanesi "Hâlâ üşüyorum" dedi dişleri takırdayarak.

Onu yargılamamaya çalıştım ve izlemekte yetindim. Bir hafta önce bu kadarımız bile yoktu. Battaniye, ateş ve yemek lanet olası birer lükstü. Ama sonuçta bu kızlar kapsüllerdeydi ve neler yaşadığımızı bilmiyorlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Kira. Neden bana bakıyordu ki? Liderimiz ben değil, Georgie'ydi. Ama Georgie, o korkunç suratlarını bizden uzak tutsunlar diye uzaylıları ikna etmeye gitmişti, bu yüzden sanırım ben de bu durumda... Batman'in Robin'i mi oluyordum? Onun gibi bir şey.

Bu yüzden sorumluluğu üstlendim. "Pekâlâ kızlar, çember şeklinde oturalım. Kurumsal tatillerde yaptıkları gibi kendimizi tanıtma oyunu oynayacağız. Aranızda ofiste çalışan var mı?" Ağlayarak burunlarını çeken kızlardan ikisi ellerini kaldırınca onaylarcasına başımı salladım. Bu bir başlangıçtı. "O zaman siz nasıl yapıldığını bilirsiniz. Herkes sırayla adını, yaşını ve ne iş yaptığını söyleyecek. Sonra kendinizle ilgili üç ilginç bilgi sıralayabilirsiniz. Bu oyun birbirimizi tanımamıza yardımcı olur."

"Neredeyiz?" diye sordu biri ağlayarak.

"Oraya da geleceğiz" dedim. "Yakında. Şimdi benim söylediğimi yapalım. Seninle başlayalım." Yanımdaki kızıl saçlı çilliye döndüm. Durumu çoğundan daha iyi idare ediyordu, bu iyiydi işte. Bana deliymişim gibi bakıyordu ama sorun değildi.

Bu noktada delirdiğimden ben de emindim zaten. Kahretsin, düşen bir uzay gemisinde insanlara *tanışmaca* oynatıyordum.

Ama yanımdaki kız sakin kalmaya karar vererek, burnunu çekip yüzünü ovuşturdu. "B-benim adım Harlow, yirmi iki yaşındayım ve üniversitede veterinerlik okuyorum." Bir an boş boş baktı; kafası karışık ve perişan görünüyordu.

"Hakkında bir şeyler daha söyle."

"Ben... kabuklu deniz ürünlerinden nefret ederim."

Eh, bu da olurdu. Sıradaki kızı işaret ettim.

İç çekerek ağlayanı. Ağlıyor, iç çekiyor ve sürekli burnu akıyordu. Gözyaşı seli arasında adının Ariana olduğunu, Jersey'de doğduğunu ve korktuğunu öğrendik. Yanında, kocaman kahverengi gözlü ve korkmuş görünen Claire vardı. Sesi zar zor, fısıltı gibi çıkıyordu ama sesini yükseltsin diye onu zorlamadım. Sonra haşin ve sinirli görünen Nora vardı. Onu, boş boş bakan ve yoğun bir Fransız aksanıyla konuşan Marlene ile ağlayan ama ağlamamak

için büyük çaba sarf eden Stacy takip etti. Çabasını takdir ettim doğrusu. Herkes kendini tanıttıkça hepsinin aynı yaşta olduğu anlaşıldı.

Sonra sıra bana geldi. Elimi göğsüme koydum. "Ben Liz Cramer. Ben de sizin gibi yirmi iki yaşındayım. Küçük bir makine damgalama ofisinde veri giriş memuruydum. Oklahoma'da büyüdüm; avlanmayı ve yay ile bir şeyler vurmayı seviyorum. Ve üç hafta önce uzaylılar tarafından kaçırıldım."

Kızların soluğu kesildi. Ariana daha şiddetle iç geçirdi.

Kira "Onları bu duruma iyi alıştırıyorsun ha" diye homurdandı.

Onu duymazdan geldim. Bu iş, yara bandını sökmek gibiydi. En iyisi ne var ne yok bir anda ortaya dökmek ve hazmetmelerine izin vermekti. "Arkanıza yaslanın çocuklar çünkü şimdiye kadarki en boktan kamp ateşi öyküsünü dinlemek üzeresiniz."

Ve konuşmaya başladım.

Onlara üç hafta önce gece Küçük Yeşil Adamlar tarafından nasıl kaçırıldığımı anlattım. Uyandığımda kendimi pijamalı bir grup kadınla birlikte karanlık, kirli bir ambarda bulduğumu. Az kalsın gezegenler arası bir ticaret istasyonunda sığır gibi satılacağımızı. Uzaylıların ambardaki kapsüllerde altı kadın depoladığını ve ben ve gemideki yeni en iyi arkadaşlarımın "ekstralar" olduğumuzu.

Kesilen soluklarından, durumu kavramaya başladıklarını anlayabiliyordum.

Doğruydu, onlar gerçek kargoydu. Ben, Kira ve uyanık kızlar mı? Eh... "Hani, bira ve cips almak için markete gittiğinizde indirime girdiklerini görüp bir araba dolusu alırsınız ya? Bana Peynirli Tombi deseniz de olur yani."

Esprime kimse gülmedi. Sorun yoktu. Bence komikti. Mizah duygusunu asla yitirmemek gerek. "Her neyse, anlaşılan bizim uzaylı arkadaşlar açgözlüleşti ve gemilerine sığdırabildikleri kadar çok sayıda insan kadını kaçırmaya başladılar. Başlangıçta dokuz kişiydik."

Gözler irileşti. Ariana yeniden ağlamaya başladı. Keşke bir çorabım olsaydı da ağzına tıkabilseydim.

. "Nereden biliyorsunuz?" diye sordu Nora, suçlar gibi.

"Neyi?"

"Seni satacaklarını? Belki iyi bir yere götürüyorlardı?"

Tabii, ben de dost canlısı hayalet Casper'dım. Bana kaşlarını çatarak bakan Kira'yı işaret ettim.

"Bu Kira. Aramızda çevirmeni olan tek kişi o. İlk kaçırılan olma 'şerefine' nail oldu ve kulağına bir cihaz zımbaladılar; böylece uzaylılar ona ne derse anlayabilir hale geldi. Neler olduğunu, satılacağımızı böyle öğrendik. Çevirmen sayesinde uzaylıların ne dediğini anlayabildi. Bizi, içkilerimizi yudumlayıp bronzlaşalım diye Malibu Gezegeni'ne götürmediklerini de bu şekilde öğrendik."

"Liz" dedi Kira usulca. Nora yüzünü buruşturdu.

Anlayışlı davranmadığımın farkındaydım. Farkındaydım ve umurumda olup olmadığından da emin değildim. "Olay şu: O uzaylılar bizi evlerimizden kaçırdı. Bizi sığır gibi etiketlediler." GPS gibi çalıştığından şüphelendiğim küçük metal bir nesnenin bulunduğu kolumdaki tümseği işaret ettim. "Ve bizi bir et pazarına götürüp en yüksek teklifi verene ödül domuzları gibi satacaklardı. Üstelik bazıları domuzlarını becerirken..."

"İğrenç" diye mırıldandı biri.

"... pek çoğu da onları yer" diye bitirdim. "O yüzden bizi kaçıranlarda biraz olsun iyi niyet aramak istemiyorsam kusuruma bakmayın. Küçük Yeşil Adamlar iyi falan değildi. Başımıza gardiyanlar diktiler ve biz esirken o gardiyanlar birçok kıza tecavüz etti. Bizi kafeste tuttular. Bizi bir kovaya sıçmaya zorladılar. Bize insan muamelesi yapmadılar. Yani neden böyle kokuşmuş, bitkin ve aç olduğumuzu anlayabilesiniz diye bunları bilmeniz gerek. Tamam mı?"

Etrafımdaki kızlar başlarını salladılar. Ariana yine ağlamaya başladı. "Bizi yiyecekler mi yani?"

"Artık değil" diye sakinleştirdi onu Kira. Konuşan o olmalıydı. İyi olanımız oydu. Ama açıklamaya devam etmem için bana baktı ve ben de devam ettim.

"O uzaylılar gitti. Şimdilik." Hızlıca, isyanımızı ve geminin ambarı gezegene atılırken Georgie'nin korumalardan birini nasıl öldürdüğünü kısaca açıkladım. Çakma *Hoth*'un sakinleriydik, buraya bu ismi vermiştik. Hava cehennem gibi soğuktu, her yer karla kaplıydı ve gezegen son derece ölümcül bir yerdi.

İnişimiz oldukça zor olmuştu. Yaralanmayanımız kalmamış, hatta iki kız ölmüştü. Ayak parmaklarımdan üçü berbat durumdaydı, bu da beni birkaç metreden fazla yürüyemez hale getirmişti. Ama en azından hayattaydım. "Yaralarımızı değerlendirdikten sonra, en cesur ve en az yaralımız olan Georgie, sahip olduğumuz tek sıcak tutan giysiyle yardım aramak üzere yola çıktı. Diğerlerimiz de gemide kalıp donduk. Hepimizin üzerinde pijama olduğundan bahsetmiş miydim? Tam olarak sıcak tuttuğu söylenemezdi yani."

Yanımdaki kız –Harlow– utanmış gibi görünerek bana battaniyesini uzattı. Başımı iki yana salladım. Uğraşamayacak kadar yorgundum. Ve tuhaf bir şekilde, kıçımın donmasına da alışmıştım. Oysa bu durum onun için yeniydi, o yüzden battaniye onda kalabilirdi.

Geçtiğimiz haftayı ısınmak için birbirine sokulan yaralı ve pis kokulu bir kadın yığını olarak geçirmiştik. Birbirimizin leş kokusunu görmezden geldiğimiz, geminin yarı parçalanmış gövdesinin dışından her sesle dehşete düştüğümüz ve bundan sonra başımıza ne geleceğini merak ettiğimiz bir haftaydı. Saçlarımız kirliydi, koltuk altlarımız pis kokuyordu ve bok kovamız da dolmuş, taşıyordu. Ancak ayakkabılarımız ve neredeyse hiç giysimiz olmadığından, dışarıda gezinip temizlenmemiz de pek mümkün olmamıştı. Çünkü dışarıda bitmek bilmeyen bir kar fırtınası vardı. Kapana kısılmıştık. Gittikçe azalan yiyecek ve su stoklarımızla kapana kısılmıştık. Anılarımı bastırmaya çalıştım.

Her gece, ertesi günü görecek kadar yaşamayacağımı düşünerek uyuyakalıyordum.

Ben uzun süre sessiz kalınca "Georgie yardım çağırmaya gitti" diye teşvik etti Kira.

Başımı salladım ve anlatmayı sürdürdüm. "Georgie birkaç gün sonra boynuzlu, kuyruklu ve parlak mavi gözlü, iriyarı mavi bir azman barbarla geri geldi. Adı Vektal'di ve yerlilerden biriydi."

Georgie'nin Vektal ile birlikte olduğunun anlaşıldığını onlara söylemedim. Demek istediğim, adam bize yiyecek ve battaniye getirmişken, Georgie isterse Yenilmez Hulk'a elle muamele çeksin, umurumda bile olmazdı.

"Bize bir miktar malzeme bıraktılar ve kurtarılmamız için destek almaya gittiler" dedim. "Dışarıdaki öcüler, o destek anlayacağınız."

Birkaç yüz aydınlandı. "Yani onlar iyi mi?"

"Nasıl baktığına bağlı." Onlara ne kadarını söyleyip söylememem gerektiğini bilemedim.

Çünkü başımızdan geçenler aşırı derecede can sıkıcıydı ve elimizde çok fazla seçenek yoktu.

Çakma *Hoth*'un misafirperver bir gezegen olmadığı ortaya çıkmıştı. Yeni evimiz, son derece soğuk ve akşam yemeğine bizi sofrada görmek isteyen canavarlarla dolu olmasının yanı sıra, bizi yavaş yavaş öldürecek bir çeşit zehirli gaz da içeriyordu. Ki bu gaz şimdiden bizi kötü etkilemişti. Tiffany köşede komadaydı; ben ise o kadar bitkindim ki başımı zar zor tutabiliyordum. O anda ne yapmak mı isterdim? Sadece yere yığılıp uyumak. Üstelik durum gittikçe kötüleşecekti. Havadaki bu element bizi öldürecekti çünkü oraya ait değildik.

Ama bir tedavi vardı. Bir nevi.

Bu gezegende ölüme mahkûm olmaktan yırtmamızı sağlayacak o "tedavi" ne miydi? Yerlilerin *khui*, biz insanların ise "kene" dediği bir ortakyaşar.

Yaşamak için... enfekte olmamız gerekiyordu. Şimdi, herhangi bir kurtarma konusunda son derece hevesli olduğumu itiraf etmeliyim. Kira bardağın yarısını boş görürken iyimser olan bendim. Ama içimde bir çeşit böceğin yaşaması düşüncesi de beni çok korkutuyordu.

Georgie'nin bize söylediğine göre, sorunlarımızın çözümü keneydi ama bir sorun daha vardı.

Çünkü bu kene, türlerin çoğalmasıyla ilgileniyordu. Bu yüzden de birbirine uyumlu olduğunu ve birlikte mükemmel bir bebek yapacaklarını düşündüğü iki kişiyi görünce de... "Yankı" denen bir şeye neden oluyordu. Yeni "eşinin" yakınında olduğunda içindeki *khui* göğsünde titreşmeye başlıyor ve bebek yapana kadar da durmuyordu. Vektal'in iki metrelik mavi boynuzlu uzaylılardan oluşan kabilesindeyse... sadece dört dişi vardı.

Eğer orada kalırsak, kurtarılmaktan daha fazlasını elde edecektik. Hepimiz birer koca alacaktık. Georgie zaten Vektal ile eşleşmişti ve anladığım kadarıyla bundan oldukça memnundu. Gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Yani sadece bir kene değil, bir adam da alacaktık ve bu adamı kendimiz seçemeyecektik bile. Bu konudaki hislerimden emin değildim. Uzaylı erkeklerin "olaya nasıl baktığına göre iyi" olduklarını söylememin nedeni de buydu işte. İyilerdi çünkü mercimeği verecek birer fırın arıyorlardı.

Yüzümde gergin bir gülümsemeyle tekrar "İyiler" dedim. "Ve artık gerçekten yoruldum." Kira'nın endişeli bakışlarını görmezden geldim ve bu sefer biri bana battaniye uzattığında onu alıp yere kıvrıldım.

"Onun nesi var?" diye sordu biri. "Cehennemden çıkmış gibi."

Hastayım, sağır değilim, diye düşündüm huysuzca. Ama onca konuşma beni yormuştu, bu yüzden cevaplamayı Kira'ya bırakmaya karar verdim.

Kira yumuşak sesiyle "Hastalığı var" diye açıkladı. "Ortakyaşarı almadıkça hepimiz hasta olacağız."

"Bu yüzden mi böyle kötü konuşuyor?" diye fısıldadı içlerinden biri; Claire olabilirdi.

Kötü mü konuşmuştum? Sabırsızlık etmiş olabilirdim. Yorgun olduğum da kesindi. Hastaydım ayrıca. Battaniyeme sarılıp yatmayı sürdürdüm. Artık ambarın kokusunu bile alamıyordum. Soğuğu da hissedemiyordum. Sadece... yorgundum. Çok yorgun.

Kira'nın "Kötü bir gün geçiriyor" dediğini duydum. "Ona zaman verin."

Bu doğruydu. Kötü bir gün geçiriyordum. Uzaylılar tarafından kaçırılıp hafta boyunca kötü kokulu, dondurucu, parçalanmış bir kargo ambarında üzerinde kısa bir gecelikten başka hiçbir şey olmadan yaşamaya çalışırken, insanın başına bundan daha kötüsü gelmezmiş gibi düşünebilirsin... Ama hayır, geliyor işte.

Kötü günümün nedeni bir süre sonra ortaya çıktı. Kürklerin altında kendimi küçük ve görünmez kılmaya çalıştığım yere doğru seğirtti. Diğer kadınların korku dolu çığlıklarını görmezden gelerek neredeyse hışımla yanıma vardı. Sonra kürkleri yırtar gibi açtı ve dumanı tüten bir fincan dolusu sıvıyı burnuma soktu.

Hiçbir şey söylemeden öylece bekliyordu.

Ona huysuzca "Git buradan" dedim ve battaniyemi geri çekmeye çalıştım. Uzaylı, battaniyemi almama izin vermedi. Bunun yerine onu daha uzağa, ulaşamayacağım bir yere çekti. Daha sonra bardağı tekrar burnuma itti. Battaniyemi geri istiyorsam burnuma soktuğu o dumanı tüten pisliği içmek zorunda kalacağım açıktı.

Ne uyuz herifti.

Bardağı elinden alıp ona dik dik baktıktan sonra yakındaki kızlardan birine ikram etmeye çalıştım. "Susayan var mı?"

Elimi tutup, küçük bir homurtuyla bana doğru yönlendirerek içeceğin benim için ve *sadece benim için* olduğunu işaret etti.

Yeni kızlardan biri "Bu kim?" diye korku dolu, cılız bir sesle fısıldadı.

"Kurtarılmanın bir parçası" dedim soğuk soğuk. "Dediğim dedik, pislik parçası." Bardağı burnuma götürüp kokladım. Et gibi kokuyor ve bir çeşit bitkiye benziyordu. Kokusu kirli çoraba da benziyordu ve içinde gözlerimi sulandıran biberli bir şey vardı. "Bunu istemiyorum." Fincanı uzaklaştırmaya çalıştım. Önceki haftaki açlıktan dolayı midem küçülmüştü ve bu şeyi içme düşüncesi bende kusma isteği uyandırıyordu.

Uzaylı kocaman eliyle fincanı geri itti. Kaşlarını çatıp çirkinliğine çirkinlik kattı ve ayağa kalkıp bekledi. Mesaj açıktı: Ben içene kadar hiçbir yere gitmeyecekti.

Hay lanet olası.

Et suyundan bir yudum aldım ve hemen öksürmeye başladım. Uzaylıların tat algıları bir tuhaftı. Georgie, Vektal'in seyahat erzaklarından bazılarını bizimle paylaşmıştı ve yiyecekler genelde yoğunlaştırılmış biber gazı ısırmışsın gibi bir his veriyordu. Bu şeyse, o yiyeceklerin çorap aromalı sıcak çay versiyonu gibi kokuyordu ve tadı daha da kötüydü. Yüzümü buruşturup fincanı ittim ancak uzaylı tekrar elime tutuşturdu.

"Eğer dökersem, acaba bana onu yerden mi yalatacaksın?" diye homurdandım ama bir yudum daha aldım.

İkinci seferde tadı o kadar da kötü gelmedi... Ah, kimi kandırıyorum? Berbattı. Ama yine de içtim çünkü şu zorba uzaylıyı başımdan defetmenin başka yolu yoktu. Öksüre tıksıra güçbela fincanın dibini gördüm ama bu defa da dibindeki balçık yüzünden az daha kusacaktım. Neyse, kendimi zorlayıp onu da yuttum. Sonra da fincanı ona geri uzattım.

Uzaylı, kürkleri omuzlarıma sardı ve her yandan güzelce sıkıştırdı. Bana doğru eğilince nefesimi tuttum. Geminin geri kalanı tamamen sessizliğe bürünmüştü ve gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyordum. Battaniyeyi ayarladı, ben ona dik dik bakınca da bana tek kelime etti.

"Raahosh."

Sonra ayağa kalkıp, dik dik baktıkları için herkese kaşlarını çattı ve hızla uzaklaştı.

"Az önce ne dedi o?" diye sordu kızlardan biri.

Kira, kulağında çevirmen aygıtın olduğu yere dokunarak "Pek iyi çeviremedi" dedi. "'Homurdanan öfkeli adam' gibi bir şey sanırım."

Tahmin yürüterek "Adı bu" dedim. "Homurdanan Pislik" adı ona çok yakışmıştı. Bu, Raahosh'un merhaba demek için yanıma ilk gelişi değildi. Koma hâlindeki bir uykudan uyandığımda onu dibimde bulmuştum, kurumuş boğazıma su akıtıyordu. Kendini benim kişisel kurtarıcım ilan etmişti; bana et ve içecek ikram edip ısınmamı sağlamak için gelip duruyordu.

Kısacası avcılar geldiğinden beri ortalıkta dolaşıyor ve bu da beni sinirlendiriyordu.

Normalde bir adamın gelip bana hediyeler vermeye başlamasını umursamazdım, özellikle de açlıktan ölmek üzere olduğum için. Ancak bu hediyeler karşılıksız değildi. Bay Derdibelli'nin kendine bir eş aradığı açıktı ve beni gözüne kestirmişti.

Gerçi göğsü o tuhaf titreşimli hareketi yapmıyordu. Georgie bana, Vektal'in bir khui'si (bizim sevdiğimiz isimle "kene") olduğunu ve eşini saptayınca onun mırıldandığını, böylece o eşle çiftleşme isteği uyandırdığını söylemişti. Vektal, Georgie için titreşmişti. Raahosh ise sessizdi.

Bu da hem hâlime şükretmeme neden oluyor... hem de kafamı karıştırıyordu. Madem benim için titreşmiyordu o zaman neden peşimden ayrılmıyordu? Çok saçmaydı. Aptal uzaylı. Dudaklarımı yaladım ve yüzümü buruşturdum çünkü çayın tadını almıştım.

Claire "Çok çirkinmiş" dedi. "Hepsi böyle mi görünüyor?"

"Hayır, Raahosh çoğundan daha korkunç" dedim neşeyle. Uzaylının İngilizce anlamadığına seviniyordum çünkü hakkında kötü konuştuğumu duysa ne yapardı bilmiyordum.

Vektal aşırı büyümüş de olsa bir şekilde sevimliydi. Rengi maviydi ve Georgie cildinin süet gibi olduğunu söylüyordu. Saç çizgisinin kenarlarından çıkan ve başının etrafında kıvrılarak iki metrelik bir koç gibi görünmesine neden olan büyük, kavisli boynuzları vardı. Tepeden tırnağa kaslıydı, kuyruğu ve kolları ile kaşlarının üzerinde tuhaf çıkıntılar vardı. Diğer erkekler de boy, renk ve boynuz farklılıkları haricinde benzer yapıya sahipti. Sıradan mavi uzaylılardı yani.

Raahosh ise diğerlerinden birkaç şekilde ayrılıyordu.

Birincisi, en uzun boyluları oydu. Hepsinin iki metrenin üzerinde olduğu düşünülürse bu pek de önemli değildi gerçi, ama çoğunun tepesinden bakıyordu. Omuzları Vektal'inki kadar geniş değildi, yani onun için devasa değil de irikıyım denebilirdi. Vektal'in saf mavi renginin aksine, Raahosh'un daha koyu bir teni vardı; derisinin grimsi mavi tonu diğerlerinden daha çok İyor'a benzemesine neden oluyordu.

uzaylı suratının bir tarafı yara içindeydi; alnındaki ve gözlerindeki derin oyuklar, geçmişte kaybettiği bir dövüşün eseri olmalıydı. Yara izleri boynuna doğru devam ederek giysilerinin içinde kayboluyordu. Kafasının o tarafındaki boynuzu tırtıklı bir kütük hâlinde kırılmıştı, diğer boynuzu ise eksikliğinin zarif bir hatırlatıcısı olarak yukarı doğru kıvrılıyordu. Hoşnutsuzlukla büzülmüş sert bir ağzı ve ortakyaşarın sağladığı tuhaf bir mavilikle parıldayan kısık gözleri ekleyince...

Bence Raahosh'un diğerlerinden daha korkunç göründüğünü söylemek gayet adil bir değerlendirmeydi; aynen.

Bana göz koymuş olmasıysa... can sıkıcıydı. Georgie ve kızlara bir çizburger için hemen hemen her şeyi yapabileceğimi söylemiştim. Ama bir uzaylının bana sahip olmak istemesi düpedüz... tuhaftı. Seçme şansım bile yok muydu yani? Bu benim "Ben çizburger istiyorum" dememe ve birinin elime turşu sıkıştırıp "Siktir git, sana anca turşu var" demesine benziyordu.

Ve sonra fallik nesneleri düşündüğüm için yeniden Raahosh'a baktım. Elbette bodoslama bakmadım. Uzanıyordum ve gözlerim kapalı sayılırdı ama onun ve başka bir uzaylı erkeğin geminin kenarında çantaları topladığını ve eşyaları titizlikle kontrol ettiğini görebiliyordum. Georgie ve Vektal ortalıkta yoklardı. Raahosh'un eğilip sonra da ayağa kalkmasını izledim.

Gerçekten uzun bir kuyruğu vardı. Bunun başka bir tarafı için bir gösterge olup olmadığını merak etmeden duramadım.

Umurumda olduğundan değil. Belki şu yutmak zorunda kalacağımız parazit, onu değil de başkasını seçerdi. Öyle olursa Bay Israrcı öfkelenir miydi acaba?

Kenem onu reddettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi keyifle hayal ederek uykuya daldım.

Raahosh

Khui'm tam bir aptaldı.

Öyle olmalıydı. Yoksa neden klanımın kadınlarını görmezden gelip de pislik içindeki, hırpani kılıklı insanların inine girdiğimiz an tüylü bir canavar gibi göğsümde titremeye başlasın ki? Ya da neden eşim olarak hasta insanların en zayıf düşmüşünü seçsin?

Bana bilmiş, öfkeli gözlerle bakan ve ona götürdüğüm şifalı et suyunu yemeyi reddeden bir eşi hem de? Ayağa kalkmasına yardım etmeye çalıştığımda ellerimi iten? Ona su getirdiğimde kaşlarını çatan?

Khui'min aptallıkla dolu olduğu açıktı.

"Yankılandığın biri oldu mu?" diye sordu yanımdaki Aehako. Seyahat çantasına bir kürk tıkıştırmakla meşguldü. İnsanların mağarasını gitmeye hazırlıyorduk çünkü onlar bunu yapamayacak kadar zayıflardı. Vektal, her şeyin bizimle birlikte gelmesi gerektiğini söylüyordu. Lekeli, kirli ya da işe yaramaz olması önemli değilmiş. İnsanların sahip oldukları o kadar az şey varmış ki, sahip oldukları her şeye değer vereceklerinden eminmiş, o yüzden ne varsa gelmeliymiş. Dişiler için yankılanan avcılardan ikisi, en yakın avcı mağaralarından kürk getirmeye gönderildi çünkü insanlar karlı yüzeye çıkmak için yeterli donanıma sahip değillerdi ve onları sıcak tutacak khui'leri yoktu.

Ancak bu durum kısa sürede düzeltilecekti.

Yakınlarda bir sa-kohtsk vardı. Bu büyük yaratıklar çok sayıda khui taşırdı ve biz de eti için birini avlayacak ve insanların khui

hastalığından ölmemesini sağlayacaktık.

Yeni eşimin çökmüş gözlerini ve ne kadar perişan göründüğünü düşündüm. İnsan postlarının çoğu soluk renkteydi ama benim insanımınki daha da soluktu. Bu onun daha hasta olduğu anlamına geliyor olmalıydı. Onun khui alan ilk kişilerden biri olması konusunda ısrar edecektim.

Aehako sorusunu tekrarladı. "Raahosh? Yankılandın mı?"

Yalan söylemeyi sevmiyordum ama aynı zamanda eşim bana öfkeliymiş gibi bakarken kimsenin öğrenmesine de niyetim yoktu.

Raahosh çoğundan daha korkunç.

Sözleri canımı yakmıştı. Pürüzsüz, solgun ve zayıf olan oydu ama nedense eksik olan ben miydim? Omuz silkip çıkınımı omzuma attım. "Önemli değil. İnsanlar khui'lerini alınca ne olacağını göreceğiz."

"Ben yankılanmadım." Aehako'nun canı sıkkın gibiydi, geniş yüzü asıktı. "Mevsimi gelince daha fazlası yankılanır mı sence? Belki mevsiminde değillerdir." Bana umut dolu bir bakış attı.

"İnsan mevsimlerinden anlarmış gibi mi görünüyorum?" diye çıkıştım. "Çantanı topla artık. Eğer insanları sa-kohtsk'a avlayabilecek kadar yaklaştırmak istiyorsak acele etmemiz gerek."

Aehako iç çekip işine döndü. İçimden onun genç olduğunu söyledim.

Hatta klanımızın en genç avcısı olabilirdi. Hayal kırıklığının üstesinden gelecekti ya da daha sonra başka bir insan onun için yankılanacaktı. Veya belki henüz doğmamış bir sa-khui kadını.

Tek bildiğim, ölmekte olan insanlardan biri için yankılandığım ve eğer o ölürse tüm umutlarımı ve hayallerimi de beraberinde götüreceğiydi.

Daha önce eşim olmamıştı. Hiç sevgilim de olmamıştı. Klanımızda kadın sayısı azdı; yara izleri olan ve huysuz bir avcıyla çiftleşmek isteyen kadın sayısı ise daha da azdı. Kendime ait bir eşim olacağını hayal bile etmemiştim.

Artık onu bulmuştum ama... bu defa da nasıl davranmam gerektiğinden tam olarak emin değildim. Bu yüzden sessiz kalmıştım

ve insanlar ayağa kalkıp klan mağaralarına geri dönüş için uzun yürüyüşe hazırlanmaya başladığında khui'min sessiz kalmasını istemek tüm enerjimi tüketiyordu. Avcılar kürklerle geri döndüler ve bir tanesi ayak örtüleri yapmak için kesildi. Diğer kürklerse insanların işe yaramaz giysilerini güçlendirmek için kullanıldı ve Vektal'in yeni eşi –dili dolaştıran ismiyle– Şorşi, eşimin kalın bir kürk pelerine sarınmasına yardım etti.

İnsanların yalnızca birkaçı kendilerini hazırlamıyordu. Koyu tenli ve bir tutam yosunu andıran saçları olan, kürklerinin altında baygın yatıyordu. Vektal onun en hastalardan biri olduğunu söylemişti. Uzuvları kırılan bir başkası daha vardı ve ayakta durabilmek için tüm ağırlığıyla Pashov'a yaslanıyordu.

Ve sonra benimki vardı. Etrafındaki herkesi görmezden gelen, kararlılıkla battaniyelerin altına saklanan insanım.

Çok inatçıydı. Khui'm bu açıdan iyi bir seçim yapmıştı. Ben de inatçıydım. Birlikte çok inatçı enikler yapacaktık. Çocuğumu göğsüne bastıran insanın zihnimdeki görüntüsü kalbimdeki kırgınlığın bir kısmını yok ediyordu. Bu kadar zaman sonra benim de bir ailem olacaktı.

Vektal, Şorşi'nin yanından geçerken "Bütün insanları hazırla" dedi. "Çok yakında yola çıkacağız."

"Peki ya yürüyemeyenler ne olacak?" diye sordu Zolaya. "Ya da uyandırılamayan?"

"Onları taşıyacağız. Hiçbirini geride bırakmayacağız."

Şorşi, Vektal'e sevgi dolu bir gülümsemeyle karşılık vererek sarıldı.

"Bize karşı çok iyisin. Sana ne kadar teşekkür etsem az."

Vektal onun yanağına sokundu. "Sen benimsin. Tek önemli olan bu."

Kadının şakacı bir şekilde onun başparmağını ısırdığını görmüyormuş gibi yaptım. Toplum içinde şefkatli olmak güzel şeydi ama kendi hasta eşimin bir köşede oturup bana kötü kötü baktığını bilmek bu sahneyi izlememi zorlaştırıyordu. Bir eş fikri onu mutlu etmiyordu.

Bu eş ben olduğum için mutlu değildi. Beni çirkin buluyordu.

Raahosh çoğundan daha korkunç.

Öfkeyle kürklerden birini kapıp hışımla yanına gittim. Beni sevip sevmemesi önemli değildi. Eşi, khui seçerdi. Bunu kabul etmesi gerekecekti.

"Kalk" dedim onun yanına gidip battaniyeleri çekerken. "Sen..."

Başı sallandı ve yere yığıldı. Demek benim ilgimi isteyerek görmezden gelmiyordu. Bilinci yerinde değildi. Kalbime korku doldu ve onu göğsüme yaslayıp sıcaklığıma doğru çektim. Cildi çok soğuktu. Isısını koruyamıyor muydu?

Nasıl hayatta kalacaktı? Bir an paniğe kapıldım. Vektal, Şorşi'ye baktığında kendini böyle hissediyor olmalıydı. Kırılganlığı karşısında çaresizdi. Kadını kendime yasladım ve yanağına hafifçe vurdum.

Bir süre sonra kendine geldi ve beni görünce irkildi. "Yüzbaşı Derdibelli. Tahmin etmeliydim."

Gururumun yaralanmasını görmezden geldim. Bu "Yüzbaşı Derdibelli"nin kim olduğunu anlamıyordum. İnsan kelimelerinin çoğu benim için bir anlam ifade etmiyordu. Ataların mağarasında, onların dilinin bilgisini edinmiştik ama bazı şeylerin tam olarak eşleşmediği açıktı. Bazen insanım konuştuğunda onu anlamıyordum.

Gerçi onun beni küçümsediğini gayet açık olarak anlayabiliyordum.

Onu göğsüme yaslayıp ayağa kalkmasına yardım ettim. Acıyla tısladı ve bana doğru sendeledi. Küçük sırtı göğsüme çarpınca khui'm anında canlanıverdi... Aletim de.

Gözlerimi yumdum ve tüm irademle odaklanarak her ikisinin de etkilenmemesine uğraştım.

Şimdi zamanı değildi.

İnsan, ellerimi iterek bana karşı mücadele ediyordu. "Bana dokunmayı bırak! Bırak beni!"

Bırakayım mı? Ayakta bile duramıyordu ki. Onu bırakmayacaktım. Elimi çıplak bacaklarının üzerinde gezdirip yarası var mı

yok mu diye kontrol ederken, attığı tokatları görmezden geldi. Elimi itti ama öncesinde, ayak parmaklarından üçünün şiştiğini ve morardığını gördüm. Büyük olasılıkla kırılmışlardı ve onu iyileştirecek bir khui'si yoktu.

Buna karşılık, yardımımı görmezden gelmeyi mi düşünüyordu? Daha fazla aptallık. İtirazlarını umursamayarak onu kollarıma aldım. Gerekirse onu sa-kohtsk avına kadar kucağımda taşıyacaktım. Her türlü oraya varacaktı. Eğer bunu yapmazsa ne olacağını düşünmeye dayanamıyordum.

"Hey! İndir beni koca ahmak" diye kulağıma bağırdı. En azından ciğerleri acımıyordu demek. Böğürmesini görmezden geldim ve çırpınmasına rağmen battaniyeye sarılı olduğundan emin oldum.

"Raahosh" dedi bir uyarı sesi.

İnsan eli itiraz etmek için çeneme vursa da arkama bakınca, arkadaşım ve reisimiz olan Vektal'in yanıma geldiğini gördüm.

Bizim dilimizde "İstemezse onu taşıyamazsın" dedi. "İnsanlara nazikçe kur yapılmalı. Fazla kırılganlar."

O sırada "kırılgan" insanımın yumruğu elmacık kemiğime çarptı. "Beni yere bırak!" diye tekrar bağırdı. "Seni lanet olası pislik!"

Pislik mi?.. İyi de ondan temiz olduğum açıktı.

Vektal "Raahosh" diye uyardı. "Emirlerimi biliyorsun."

Emirlerini biliyordum. İnsanların istemediği hiçbir şey yapmayacaktık. Onu göğsüme bastırıp pis saçlarını okşama dürtüsüne direnerek, eşimi sonsuz bir şefkatle yavaşça yere bıraktım. "Yaralı" dedim Vektal'e huysuz bir sesle. "Yardım etmek istedim."

"Bunun için yeterince zamanımız olacak" dedi ve iyi niyetle koluma vurdu. Onun keyfi yerindeydi tabii. Eşini bulmuştu. Benimkiyse bıçağımı sapına kadar sırtıma saplamak istermiş gibi bakıyordu bana. "Yürümek istiyorsa bırak yürüsün."

"Peki" diye homurdandım. Kürklere sıkı sıkı sarındığından emin oldum ve ayak örtülerini ona sundum. En azından bunu yapabilirdim ve ayakkabının tekini şişmiş

"verici" dedikleri bir şeyi elinden çıkardıkları yerde yeni bir yara daha vardı. Bunu "kötü adamlar" takmıştı. Tek bildiğim, iyileşip sağlığına kavuşması için ona bir khui vermek istediğimdi.

Çiftleşme o an aklımda bile yoktu. Sadece onun gelişmesini istiyordum. Onu teselli edip okşamak için ellerim çaresizce seğiriyordu ama bana nefret dolu bir bakış daha atınca avcıların yanına döndüm.

Yanında duramasam da ona dokunmak isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Liz

Midemin sağlam olduğunu düşünürüm. Gerçekten de sağlamdır. Babam bir avcıydı ve ben onun yanında büyüdüm; balık oltalarına yem taktım ve ateşte kızartmak için o gün avlanan hayvanın derisini yüzdüm. Yay konusunda da uzmanım. İz sürme konusunda hiç fena değilim. Bir leşi kasap gibi kesip doğrayabilirim.

Ama bu sa-kohtsk ürkütücü bir mutant orospu çocuğuydu.

Gemiyi son kez arkamızda bırakmamızın üzerinden birkaç saat geçmişti. Keşke o pis kokulu çukurun uzakta kaybolduğunu gördüğüme üzülmediğimi söyleyebilseydim ama biraz korkuyordum. Bu gezegen bir buz gezegeniydi. Steroid kullanan Antarktika gibiydi ve güneş batıyordu.

O kadar çok kar vardı ki yeni sardığım ayaklarım balçığa batar gibi kar içine batıyordu ve etrafta tanıdık bir ağaç ya da barınak göremiyordum. Hava çok soğuktu; her adım attığımda ayak parmaklarım yanmış gibi acıyordu ve kendimi o kadar zayıf hissediyordum ki başımı zar zor dik tutabiliyordum. Tam olarak hayatta kalma modunda olduğum söylenemezdi. Bir noktada diğerlerinin o kadar gerisine düştüm ki biri beni kaldırıp omzunun üzerinde taşımaya başladı. Kim olduğunu anlamak için o tipi altında adamın yüzünü görmeme gerek yoktu.

Raahosh'tu. Tabii ki.

Şimdi kızlar ve ben, sa-kohtsk'un attığı her adımda titreyen birkaç cılız söğüt ağacının altında oturuyorduk. Sa-kohtsk'u tarif etmeme olanak yoktu. Bir brontozorun aşk çocuğuyla çiftleşen

kürklü bir mamut ile Yıldız Savaşları filmlerinden fırlama şu uzun bacaklı AT-AT araçlarının arasında bir yerdi. Anlayacağın, eğiz bacakların üzerinde yükselen bir kıl yumağı gibi görünüyordu ve avcılar onu tepelerken çığlıklar atarak ilerledi.

Erkekler etrafına toplandılar. Vektal hemen kadınların yanına koştu ve ellerini Georgie'nin üzerinde gezdirdi. "İyi misin?"

Georgie de onun üzerine üfürüyordu. Ay, kusmak istedim. Yanlarından uzaklaştım ve yere düşen yaratığa baktım. Avlanmayı özlemiştim. Babam öldüğünden beri ava gitmemiştim ama ölü yaratığı ve havadaki kan kokusunu duymak, avlanma anılarını canlandırmıştı. Babamı özlemiştim. Avlanmayı özlemiştim.

Başımı kaldırınca uzaktan beni izleyen bir çift parlak göz fark ettim. Tabii yine Raahosh'tu. Kürklerime daha sıkı sarındım ve onu görmezden gelerek, neler olup bittiğini duyabilmek için Georgie ve Vektal'e sokuldum.

Öpüşüp koklaşmakla meşgullerdi. Vektal'in Georgie'nin alnını öpmesini izledim. "Şimdi khui'yi alacağız. Kadınları toplayın."

Ne cinsiyetçi biri bu ya. Evet, tüm kadıncıkları toplayın da onlara bakılsın. Bunu duyunca dudak büktüm ama böyle klişe bir tavır takınmak da canımı sıktı. İşin aslı, gözümü dikip bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar bitkindim.

Georgie, yanında Tiffany ile öne çıktı. Zavallı Tiff. El Pasolu olduğu için bu soğuk hava ona hiç yaramıyordu. Ayrıca şeker hastası olduğunu düşünüyordum, bu yüzden pek iyi durumda değildi. Hafta boyunca resmen komadaydı. Tiffany zayıf bir şekilde dikildi ve Georgie ilerlemeye devam etti. "Khui'ler nerede?"

"İçeride" dedi Vektal ve karnını işaret etti. "Hazır mısın Georgie'm?"

Sanki seçeneğimiz varmış gibi... Yine de Georgie'nin cevap vermesine ses çıkarmadım ve o da "Hadi yapalım şu işi" dedi.

Yaratığın leşi karnından göğüs kemiğine kadar kesilerek açıldı ve etrafa kan fışkırdı. Garip bir şekilde, yine, evimi özlememe neden oldu. "Tıpkı geyik derisi yüzmek gibi. Çok zor iş değil. Şıp diye yapılır."

Etrafıma bakındım, Raahosh hâlâ beni izliyordu. Farkındalıkla tenim karıncalandı ve... Bu da neydi böyle? Tekrar bayılacak mıydım acaba? Öyle olmamasını umdum.

Yanımda Georgie zorlukla yutkundu.

Bir çatırtı duyuldu ve dönüp bakınca Vektal'in dev yaratığın göğüs kafesinin üzerinde durup onu kocaman, kaslı kollarıyla ikiye ayırmaya çalıştığını gördüm. Kemikler o zamana kadar duyduğum en şiddetli kütürdemeyle ikiye ayrıldı.

"Çok ama çok büyük bir geyik gibi..." dedim.

Georgie tekrar yutkundu. Tiffany inledi ve tökezleyerek birkaç metre uzaklaştı.

İzlemeye devam ettim çünkü odaklanacak bir şeye ihtiyacım vardı. Başka tarafa bakarsam, Raahosh'un tekrar beni ellemek için yaklaştığını görmekten korkuyordum. Bu düşüncenin beni neden hem öfkelendirdiğini hem de ılık bir duyguyla doldurduğunu anlayamıyordum.

Vektal, adamlarının birinden hayvanın kalbini aldı. Kalp, kıvrılıp bükülen spagettiler gibi duran parıltılı solucanlarla doluydu. Tamam, evet. Benim kitabımda bu manzaraya *hoş* denmezdi.

Kira yanımda bir yerde "Sanırım kusacağım" dedi. Tiffany ise öğürür gibi oldu. Ama Georgie, Vektal'i sanki ona elmas bir yüzük falan verecekmiş gibi izliyordu. Sessizce fısıldaştılar ve sonra uzaylı bıçağını çıkardı.

"Peki... ya beynime giderse?" diye sordu Georgie.

Bu bir solucandı. Hiç de hoş değildi. Bu konuda ikna olmuş değildim. "Kalbine gitmesinden ne farkı var ki?" Cidden yani?

Vektal saygılı bir sesle "Khui, hayatın özüdür" dedi.

Sonra aptal Georgie solucanı ondan aldı ve Vektal de onun boğazında bir çentik açtı. Ardından o şeyin ısı güdümlü bir füze gibi kıvrıla büküle içine girmesini izledim.

Kahretsin. Ben bu saçmalığa katılmayacaktım. Solucanların bir hayvanın kalbine neler yaptığını görmüşlüğüm vardı. Avcılar hastalıklı etin yenmemesi gerektiğini bilir. Bizzat hastalıklı bir ete *dönüşmeye* hiç mi hiç niyetim yoktu. Birkaç adım geri çekildim. Tit-

reyerek nefesi kesilen Georgie, Vektal'in kollarına yığıldı. Birkaç kadın daha acı çığlıklar attı ve sonra her yerde biten erkekler onlara parlak keneleri sundular.

Oradan toz olup gidesim vardı. Hayır. Hayır. Hayır. Başka bir şey bulacaktım. Başka bir seçenek illa ki olmalıydı. Hiçbir koruma sağlamayan ağaçların altına doğru sendeleyerek geriledim. Diğer kızlar merakla bana baktıktan sonra tekrar Georgie'ye döndüler. O bizim liderimizdi, bu yüzden ona bakıyorlardı.

Sorun değildi. Eğer Georgie uçurumdan atlarsa, bu benim de atlamam gerektiği anlamına gelmezdi. Büyük mavi uzaylı aleti onu kör etmiş olabilirdi ama beni etmemişti. Ayağımda yoğun, zonklayan bir ağrı vardı ama görmezden geldim. Eğer çok geç değilse gemiye geri dönebilir, kafamı toplayabilir ve başka bir şeyler düşünebilirdim. Paniklediğimin farkındaydım. Bunun mantıklı olmadığını biliyordum ama babamın yanındayken öğrendiğim her şey bana bunun berbat bir fikir olduğunu söylüyordu.

Parazitler konakçılarını *öldürür.*

Beceriksizce diğerlerinin yanından geçerken, uzaylıların kadınları yavaşça ileriye, uğursuz kaderlerine doğru yönlendirdiklerini görüyordum. Ay canım, ne de tatlılardı. Bu yapılanın bir insan üzerinde işe yaradığına dair hiçbir kanıt yoktu ve Georgie de külçe gibi yere yığılmıştı. Normal değildi bu. Kürklerime daha sıkı sarınarak paytak paytak birkaç adım daha uzaklaştım.

Ve durdum.

Önümde, kısık gözleri parıldayan Raahosh vardı. Bana bakıyordu.

"Beni durdurmaya çalışma dostum" dedim sertçe ona karşılık olarak ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Dilimi anlamıyordu.

Ama yine de kürklerimden tutup beni döndürmeye çalıştı.

Elinden kurtulup ilerlemeye devam ettim. Uzakta başka bir kadının bağırdığını duydum ama sonra sesi kesildi. Ürperdim.

Raahosh beni kalçalarımdan yakalayıp tekrar omzunun üzerine attı.

"Hayır!" dedim omzuna yumruğumu vurarak. "İstemiyorum! Beni zorlayamazsın!"

Tereddüt etti ve beni şaşırtarak yeniden yere bıraktı. Bir anlığına bana baktı ve sonra çenemi okşamak için uzandı. Beni oraya geri sürüklemediği için buna izin verdim. Dokunuşu garip bir şekilde nazikti, soğuk yanağımı yukarı aşağı okşuyordu. Sonra, sanki orada beklemem gerektiğini belirtir gibi yeri işaret etti.

"İyi. Her neyse. Sadece oraya geri dönmeyeceğim." Tüm ağırlığımla kara oturup ağırlığımı yaralı ayağımdan aldım.

Dönüp ölü sa-kohtsk'a ve avcı grubuna doğru yürüdü. Onun karanlıkta kaybolmasını titreyerek izledim. Birkaç dakika bekleyip sonra yoluma devam edecektim. Belki diğerlerine fikrimi değiştirdiğimi söyleyecek ve bana gemiye kadar rehberlik edecekti.

Belki de bu Raahosh denen adam sandığım gibi bir pislik değildi.

Gözlerimi yumdum ve elimle yüzümü ovuşturdum. Burası buz gibiydi ve o kadar yorgundum ki kar mar dinlemeden yere yığılıp uyuyasım geliyordu. Aklım bulanıyordu. Başka bir seçenek daha olmalıydı. Net bir şekilde düşünebilseydim belki bir tane bulabilirdim.

Georgie ve Vektal'in onun boynunu kesmesi gözümün önüne geldi. O şeyin, kızın içine girerken neşeli bir şekilde kıvrılıp bükülmesi. Georgie'nin bağırarak yere yığılması. Ürperdim.

Görüş alanımın kenarlarında bir karaltı belirdi. Devasa bir el omzuma bastırıp beni karda sırtüstü yatmaya zorlayınca, onun Raahosh olduğunu güçbela anladım.

"Ne var?" diye bağırdım.

Bir an sonra dizi omzumun üzerinden geçerek beni yere yapıştırdı. Eli göğsünün üzerindeydi ve orada parlayan, yılan benzeri bir şeridin kıvrandığını zor da olsa görebiliyordum.

Daha sonra belindeki kından bir bıçak çıkardı.

"Lanet olsun, seni orospu çocuğu! Hayır!" Beni yere yapıştıran ağırlığına karşı mücadele ederek onunla savaştım. Ama ben zayıftım, o ise kocamandı ve bıçağı boynuma dayayıp köprücük kemi-

ğimi dikkatle keserken ona pek vuramadım.

"Hayır!" diye itiraz ettiysem de dinlemedi. Bu göt, bu pislik, paraziti zorla içime sokuyordu.

Benim dostum değildi. Hem de hiç. Bana seçme şansı vermiyordu.

O, keneyle üzerime eğilirken ellerine karşı direndim.

"Bunu yaparsan senden sonsuza kadar nefret edeceğim" diye tısladım, onu itmeye çalışarak.

Bana sert bir bakış attı ve sonra eğildi. Kene tenime değince minik bir tıslama duydum ve sonra *içime doğru* kıvranmaya başladı.

Ve şoktan bayıldım.

Raahosh

Bilinçsiz bedeninin titreyip kasılıp khui'ye alışmasını izlerken benden sonsuza kadar nefret etmesinin bir önemi olmadığını söyledim kendime. En azından hayatta olacaktı. Babamla annem birbirlerini hiçbir zaman sevmediler. Annem öldüğü güne kadar babama lanet etti. Birliktelikleri son derece mutsuz olsa bile yine de bir aileydiler.

İnsanım benden nefret etse de eşim olabilirdi. Onun ölmeyi seçmesine izin vermeyecektim. Bunu yapamazdım. Onu kendinden korumam gerekse bile insanımı güvende tutacaktım.

Küçük bedenini kollarıma aldım ve onu tenime bastırıp salladım. Öyle soğuktu ki. Çok da kırılgandı. Khui'yi ona zorla vererek doğru olanı yapmıştım. Onsuz bir gün daha dayanamazdı. Onu kucaklarken bir yandan da düşünüyordum.

Onu kampa geri götürürsem döndüğümüzde öfkeden kuduracaktı. Diğerlerine onu khui'yi almaya zorladığımı söyleyecekti.

Reisim Vektal de mutlu olmayacaktı. İnsanlara zorbaca davranmamamız gerektiğini söylüyordu. Ne istiyorlarsa vermemizi.

Şorşi ona sevgi ve şefkatle bakarken bunu söylemek onun için kolaydı. İnsanın sana öfke ve tiksintiyle bakıyorsa öyle denemezdi ama.

Raahosh çoğundan çok daha korkunç.

Onu hemen diğerlerinin yanına götürürsem bana çok kızacaklardı. Khui'm göğsümde insanım için titreşiyordu ve son günde ilk kez özgürce uğuldamasına izin verdim. Yanıklandım ve bu kendimi inanılmaz iyi hissettirdi.

Onu benden alamazlardı.

Döndüm ve hâlâ sa-kohtsk'un etrafında toplanmış olan diğer-

lerine baktım. Daha saatlerce orada kalacaklardı. İnsanlar da bir süre daha uyuyacaktı. Belki bir gün kadar. Ne kadar süreceğini bilmiyordum. Etlerin kesilip klan mağaralarına taşınması ve insanlara eşlik edilmesi, onlarla ilgilenilmesi gerekecekti.

Dikkatleri dağınık olacaktı.

İnsanımı kampa geri götürmek yerine onu kucakladım ve ters yöne, vadinin dışına doğru ilerledim.

Onu alıp saklayacaktım; doğru düzgün çiftleşene ve karnını çocuğumla doldurana dek de dönmeyecektim. Sonrasında klana dönecek ve bir kez daha onun parçası olacaktık.

O zamana kadar... O benimdi; yalnızca benim.

Vahşi doğada kendime ait olduğunu düşünmekten hoşlandığım bir mağara vardı. Klan mağaramız birçok ağzı beslemek zorunda olduğundan, bazen avcılarımızın herkesi doyurmak için geniş bir alana yayılması gerekiyordu. Bu nedenle de gece boyunca dışarıda kalması gereken her avcıya dinlenme yeri sağlayan, vahşi doğaya dağılmış bir avcı mağarası ağına sahiptik. Buralarda kürkler, ateş yakma aletleri ve bazen işleri kolaylaştırmak için birkaç başka malzeme de bulunurdu. Bu mağaralar, avcının geldiği andaki hâliyle bırakıldığı sürece her avcının kullanımına açıktı.

Ama bu sözünü ettiğim mağara benim ve yalnızca benimdi. Onu küçük bir enikken, kendi başıma vahşi doğaya yaptığım ilk gezilerin birinde avlanırken bulmuştum. Kış iyiden iyiye bastırdığında girişi büyük bir buz tabakasıyla örtülerek gizlenirdi ancak o anda, hava o kadar ısırmazken yolu açık olurdu.

Bulunduğumuz yerden çok uzakta değildi ve yürürken saatlerce aklımdaydı. Kollarımdaki ağırlığı yok denecek kadar az olan insanım derin bir şekilde uyuyordu. *Khui'ye alışması için zamana ihtiyacı olacak,* dedim içimden. *Endişelenecek bir şey yok. Zaten hastaydı. Zaman alması doğal.* Ancak yine de kalbim korkuyla doldu ve adımlarım hızlandı.

Mağaram bıraktığım kadar ıssızdı. Yuva yapan bir hayvanın uğradığına dair işaretler olsa da o sırada boştu. Köşede düzgünce istiflenmiş kürklerin üzerindeki kalıntıları temizledim ve insanımı onların arasına bıraktım. Ürperdi, bedeni titredi. Tüylerini ürperten soğuk teninden gitmişti; bu, khui'nin onu ısıttığının bir işaretiydi ama hâlâ titriyor ve ürperiyordu. Ateş yakmaya karar verdim ve yatağımda baygın hâlde yatan kadına şakıyan khui'min uğultusunu görmezden gelmeye çalışarak acele etmeden yaktım.

Yatağımdaydı.

Eşim yatağımdaydı.

Başımı döndürecek kadar güçlü bir ihtiyaç dalgası içimde kabarırken inledim ve irademin güçlenmesini dileyerek gözlerimi yumdum. Eşim yakında uyanacaktı, sonra da çiftleşebilecektik.

Uyurken ayağı seğiriyordu ve acıyla inliyordu. Örtülerini yavaşça kaldırdım ve sonra narin ayaklarına masaj yaptım. Kendi cildimdeki hassas noktaları kaplayan kemikli koruyucu çıkıntılar olmadan, kirli ve küçük görünüyorlardı. Benim üç ayak parmağım varken, onun beş parmağı vardı ve mor, şişmiş parmaklarını görünce onların kırıldığını hatırladım.

Khui'nin onları iyileştirebilmesi için yerlerine oturtulmaları gerekiyordu.

Eşim inledi; başını sallıyor, gözleri gözkapaklarının altında kıpırdanıyordu. Ona daha fazla acı vermemek için bu işi baygınken yapmalıydım. Tuhaf bir şekilde, ona zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyordu. Parmaklarımı ayak parmaklarının üzerinde gezdirdim ve kemiklerin normalde nasıl yerleştiğini inceledim. Sonra derin bir nefes alarak her birini yerine oturttum. Kemikler çatırdayarak yerlerine yerleşirken ağzıma gelen safrayla savaştım. Eşim boğulur gibi inleyip gevşedi.

Üç ayak parmağını da yerleştirmeyi bitirmiş ve onları yerinde tutmak için deri sargılarla dikkatlice bağlamıştım ki midemde isyan çıktı. Kusmadan önce kendimi zar zor mağaradan dışarı atabildim. Sonra kendimden iğrenerek, midemi boşalttığım yerin üzerine ayağımla kar attım. Klan arkadaşlarımın kırık kemiklerini

yerine oturtmuşluğum, hatta kendi kırık kemiklerimi bandajlamışlığım vardı ama birinin canını yakma düşüncesi daha önce hiç midemi bulandırmamıştı.

Bu kadın şimdiden beni değiştiriyordu.

Khui'm göğsümde uğuldayarak onun yanına dönmem için beni zorladı. Öyle de yaptım; kürklerimin içinde küçük, kırılgan ve perişan görünüyordu. Ayrıca çok da kirliydi.

Daha fazla yara olup olmadığını kontrol etmek için onu soymam gerektiğini düşündüm. Uyandığında yelesi ve cildi temiz olursa bundan hoşlanacağını söyledim kendime. Bu arada, khui'm titreşiyor, nabız gibi atarak beni onaylıyordu. Ona dokunmamı, ona sahip olmamı istiyordu. Bu çağrıya karşı koyamıyordum.

Ateşin üzerine bir iskele kurup üstüne karla dolu bir pişirme kesesi astım. Kar ısınıp eriyince eşimi temizleyebilecektim. Bu sırada onunla ilgilendim.

Tuhaf bir şekilde yapılmış kirli kıyafetlerini üzerinden çıkarmam biraz zaman aldı. Ardından giysileri daha sonra temizlemek üzere bir kenara attım. İki parça var gibi görünüyordu; kalçalarına kadar inen uzun bir tunik ve beni şaşırtan minik bir kasık örtüsü. Koruma amaçlı mıydı acaba? Kalçalarını zar zor kapatıyordu ve insanların dışarıdaki aşırı soğuğa dayanamadığı açıktı. Bu yüzden mi bu kadar solgun ve sağlıksızdı acaba? Dışarıya çıkmıyor muydu?

Çıplakken vücutlarımızdaki farkları daha net görüyordum. Khui'm göğsümde her zamankinden daha yüksek sesle şarkı söylüyordu ama bilinçsiz, hasta bir kadının üzerine binip onunla çiftleşmeye niyetim yoktu, bu yüzden bu sesi duymazdan geldim. Onun yerine sabun meyvelerini ısınan suya ezip karıştırdım. Sonra ellerimi ıslattım ve onu temizlemek için cildinin üzerinde kaydırdım.

Ve dürüst olmak gerekirse ona dokundum da. Tenim onunkine ilk değdiğinde aletim taş gibi sertleşti ama bunu görmezden gelmeye çalıştım. Eşim kirli, zayıf ve yorgundu.

Ayrıca benden nefret ediyordu.

Bu düşünceler irademi yeniden güçlendirdi. Parmaklarımı tekrar tekrar solgun teninin üzerinde gezdirerek, kirli noktalarını ovaladım ve bedenini keşfetmeyi sürdürdüm. Her tarafı yumuşaktı; cildi biz sa-khui'lerin en hassas yerlerimizde sahip olduğu ayırt edici, koruyucu çıkıntılardan yoksundu. Neredeyse tamamen tüysüzdü. Ben de bunu tuhaf bulmuştum. Halkımın tenini kaplayan tüylü bir kürk vardı ama onunki soğuğa karşı korumasızdı; bu kadar kolay üşümesine şaşmamalıydı. Yelesinin çıktığı tek yer başının üstü ve bacaklarının arasıydı. Vektal'in bize insanlardan ve onların tuhaf anatomisinden bahsettiğini hatırladım. Şorşi'nin bacaklarının arasında üçüncü bir meme ucu olduğunu iddia etmişti. Acaba aynısından eşimde de var mıydı? Meraklanarak, elimi onun cinsel organının üzerine kaydırdım ve parmaklarımla dudaklarını ayırdım. Yarığının üst kısmındaki küçük çıkıntı ortaya çıktı ve ona dokununca çiftleşme kokusu havayı sardı.

Ona ihtiyacım vardı.

Gözlerimi yumarak güçlü olmayı diledim. Khui'm özlemle dolarak, şiddetle zonkluyordu. Bana sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca hiç sahip olmadığım ve oldum olası istediğim her şeyi hatırlatıyordu.

O benim her şeyimin ilki olacaktı. İlk eşim. İlk sevgilim. Çocuklarımın annesi. Uyarılmayla parıldayan yumuşak kıvrımları okşama dürtüsüne direnerek cinsel organını bırakırken elim biraz titredi. Bilinçsiz olsa bile dokunuşuma tepki verdiğine göre khui onun üzerinde çalışmaya başlamış demekti.

Yakında uyanmasını umdum.

Eşimin uyanacağı düşüncesi beni harekete geçirdi. Yiyecek, içecek ve sıcak, taze giysilere ihtiyacı olacaktı. Sorular soracak ve... öfkelenecekti. Nedense öfkelendiğini düşünmek beni eğlendiriyordu. Sanki içinde bulunduğu kötü durum için beni suçluyormuş gibiydi. Sanki bir khui'yi kontrol edip eşimi kendim seçebiliyormuşum gibi. Kirli cildini ovalamaya devam ederken alayla homurdandım. Üzerinden pis su akıyordu ve cildi beni tatmin edecek taze bir renk alana kadar birçok kez yıkamak gerekti. Ayrıca

yelesini de temizledim ve ortaya çıkan sonuç beni şaşırttı çünkü kopkoyu ve dikkat çekici olmayan yele altın rengine dönüşmüştü. Yumuşacıktı ve kolayca karışıyordu; çantamdan çift dişli bir kür dan çıkardım ve avuç dolusu ıslak bukleyi temizleniş ışıkta parıldayana kadar yavaşça çözdüm; sonra da bir sashrem ağacının yumuşacık, tüylü yaprakları gibi parmaklarımın arasından geçirdim. Sanırım onun en çekici özelliği buydu çünkü geri kalan kısmı o kadar yumuşak ve narindi ki ne yapacağımı bilemiyordum. Göğüsleri ağır olsa bile uçsuzdu. Meme uçları teninde neredeyse hiç fark edilmiyordu. Çok garipti.

Onu yıkamayı bitirdim ve omzumdaki çantadan yedek bir tunik ve etek çıkardım. Şorşi'nin insanları için kabilemizin kadınlarından eski kıyafetler almıştık ancak beklenmedik şekilde, aslında on bir insan olduğu ortaya çıkınca kıyafetler değerli birer eşya hâline gelmişti ve ben de eşim için saklayabildiğimi saklamıştım. Elimden geldiğince bunları üzerine giydirdim, sonra seyahat tayınlarından bir parça yerken, onu ateşin yanında uyumaya bıraktım. Yemek boğazımdan geçmiyordu. Eşim dibimde, bacakları uzun deri bir etekle örtülüyken yemek yemek zordu. Kolayca bacaklarının arasına girip ona sahip olabilirdim ve vücudu benimkini memnuniyetle karşılardı.

Ama sonra gözlerinde daha fazla nefretle bana bakardı. Bu düşünceyi kafamdan attım, ağrım azalıncaya kadar kasıklarımdaki şişkinliğin üzerini ovuşturdum ve sonra eşim için avlanmaya karar verdim.

Taze gıda. Buna ihtiyacı olacaktı. Aklımda bu fikirle av mızrağımı alarak mağaradan çıktım.

Liz

Her şey canımı yakıyordu. Bütün gece süren bir cümbüşten uyanmış gibiydim. Başım dönüyor, cildim yanıyor ve ayağım ağrıyordu.

Ama tuhaf bir şekilde, yorgun değildim. Bu gezegene geldiğimden beri bana musallat olan kemik ağrısı yok olmuştu. Taze, meyvemsi bir koku alınca başımı çevirdim ve kürklerden oluşan bir yuvanın içinde yattığımı fark ettim. Üstelik güzel bir koku mu vardı?

Mis gibi kokan şey benim saçımdı.

İşte bu beni uyandırdı. Oturup etrafıma bakındım. Haftalardır duş alamadığım için pis kokmaya alışmıştım herhâlde. Oysa şimdi saçlarım temiz, yumuşak ve taranmıştı; üzerimde de yeni kıyafetler vardı.

Burun deliklerim açıldı ve soluklarım hızlandı. Üzerimde yeni *giysiler* vardı. Demek ki ben bayguken birisi beni soymuştu.

Bacaklarımı ağır bir kürk örtüyordu ve üzerinde çay gibi kokan bir şey kaynayan, bir ocak ateşi yanıyordu. Kafam karışmış hâlde doğrulup oturdum.

Bu sırada büyük bir karaltı, küçük mağaranın eşiğinde belirdi.

Raahosh'tu bu. Beni uyanık görünce çenesini kaldırdı ve mağaranın zeminine yeni avlanmış bir hayvan bıraktı. Sonra sırtını bana dönüp kapı görevi gören deri perdeyi sabitlemeye koyuldu.

Onu görmek bana neden baygın olduğumu hatırlatmıştı. Kene. İçimdeydi. İnledim ve parmaklarım boğazımda olması gereken

yaraya, fikrimi değiştirdiğimde Raahosh'un benim için açtığı yaraya gitti.

Yara falan yoktu.

Kesik kapanmıştı. O şey içimdeydi. Onu çıkarmak için çaresizce boğazımı tırmaladım.

Ben bunu yaparken Raahosh hızla yanıma geldi ve ellerimi yakalayıp bana engel oldu. Bana dokununca göğsüm gürüldemeye başladı. İlk başta midemden geliyor sandım ama gürültü daha da arttı, ta ki göğüslerim tepkiyle neredeyse titreyene kadar. Titreşiyordum... hem de Raahosh için.

İstemiyordum.

Öfke ve çaresizlikten oluşan bir karışımla bu duyguyla savaştım. Kene falan istemiyordum. Raahosh'u da istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum. Bileklerimi tutarken tekmeledim, hırladım ve ona karşı savaştım. Boğazıma uzanmaya çalışıyordum ama izin vermiyordu. O şeyi çıkarmama izin vermiyordu.

Uzaylı, çenemi yakaladı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Daha sonra başını hayır anlamında hafifçe salladı. *Hayır,* diye bana emir veriyordu

Eh, sikerler. Onu da sikerler. Bir an sonra ellerimi bırakıp beni sınadı.

Yüzünün yan tarafına bir yumruk indirdim. "Beni baygınken giydirdin demek, seni orospu çocuğu! Beni yıkadın! İçime zorla bir kene soktun! Senden nefret ediyorum!" Bağırdığım her sözcüğü kollarım ve bacaklarımla ona indirdiğim şiddetli darbelerle vurgulayarak gittikçe coşan bir öfke fırtınasına tutuldum.

Tepkisi ne mi oldu?

Canı sıkılmış gibi iç çekti. Sonra tekrar bileklerimden tutup kollarımı arkama kıvırdı ve beni kürklerin içine doğru itti.

"Hayır!" Yanağım yumuşak kürke çarptığında bile çığlık atıyordum.

Uzaylı kendi dilinde bir şeyler mırıldandı ve sonra bileklerimin etrafına dolanan kordonları hissettim. O piç beni bağlıyordu.

Tam da Raahosh'un daha büyük bir pislik olamayacağını düşü-

nürken beni yine şaşırtmıştı. "Senden o kadar nefret ediyorum ki!" diye hırladım.

Ellerimi bağlamayı bitirince ayaklarımı bağladı ve sanki bu yaptığı hiç de önemli değilmiş gibi yakındaki ateşe döndü.

Ben ise nefes nefese, öfkeden kudurarak küçük mağaranın içini inceledim. Neredeydik? "Herkes nerede?"

Küçük hayvanın derisini yüzdü ve sorularımı duymazdan gelerek onu kesmeye başladı. İşini bitirince küçük parçalar doğradı ve bunları sıcak bir kayanın üzerine koydu. Etler cızırdayıp pişmeye başlayınca dudakları kıvrıldı ve bakışları bana kaydı.

Karnım gurulduyordu. Daha da kötüsü, kenemin ona verdiği tepki yüzünden göğsüm hâlâ titreşiyordu. Eğer bu düşündüğüm anlama geliyorsa...

Az önce kendime uzaylı bir koca edinmiştim.

Kahretsin.

Kocam bu adam mı olacaktı yani?

Homurdandım çünkü istediğim bu değildi. İlla bir uzaylı koca edinmek zorundaysam güler yüzlü, nazik birini tercih ederdim. Beni görünce yüzü aydınlanan ve bana kraliçe muamelesi yapan birini. Bana Vektal'in Georgie'ye baktığı gibi bakan birini.

Bunun yerine payıma Huysuz Kedi'nin uzaylı versiyonu düşmüş ve o da beni rodeoda buzağılara yaptıkları gibi iple bağlamıştı. Göt herif.

Başımı yorganın üzerine koyup kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Tamam" kendi kendime konuşarak. "Buradasın Liz. Hayat sana limon verdiğinde, limonata yapacaksın. Hayattasın. Sağlığın yerinde... İçinde bir parazit olsa da." Kollarımı bağların içinde esnetmeye çalışarak yatışımı düzelttim. "Yeni bir arkadaşın ve güzel, sıcak bir mağaran var. Ve birisi *seni yemek yerine*, sana akşam yemeği hazırlıyor. Çok daha kötü olabilirdi."

Raahosh'a baktım.

O da yan gözle bana baktı, sonra bıçağının ucuyla bir et parçasını çevirerek diğer tarafını da pişirdi. Konuşmama dikkat etmediği açıktı, bu da onun dil yüklemesi yaptıran uzaylılardan biri

olmadığını daha da vurguluyordu. Beni şaşırtmamıştı; bu düşmanlık dolu bir piçin bir eş istediği falan yoktu.

Ellerimi iplerin içinde bükerek "Demek dilimizi konuşmuyor" diye soludum. Onunla bir şekilde iletişim kurabileceğine eminim Liz. Sadece aklını kullan."

Bir anlığına düşündüm. Balla, sirke ile olduğundan daha fazla sinek yakalayabileceğini söyleyen eski bir Güneyli deyişi vardır. Ne yazık ki ben sirkeden ibarettim ama bir süreliğine bal olmayı deneyecektim. "Hey Raahosh?" dedim şeker gibi bir sesle.

Adının söylenmesiyle ateşin yanında hareketsiz kalakaldı. Gözleri kısıldı.

Ellerimi kaldırıp elimden geldiğince işaretle anlatmaya çalıştım. "Rica etsem bu bağları çözer misin acaba? Uslu durmayacağıma söz veriyorum ama sen bunu anlayamazsın, değil mi?" Cesaret verici şekilde gülümsemeye devam ediyordum. "Güzel uzaylı. İyi uzaylı. Gel ve bu iyi insanı özgür bırak."

Gözlerini kırpıştırdı.

Ellerimi tekrar kaldırıp kürklerin içinde kıvrandım. Hareket, göğüs uçlarımın tuniğimin kumaşına sürtünmesine neden olunca da... hay lanet olasıca. Ağzımdan kaçmaya çalışan iniltiyi bastırmam gerekti.

O kadar çok tahrik olmuştum ki. Hep o aptal kenem yüzünden.

Bacaklarımı birbirine sıkıca bastırıp, o şeyin göğsümde davul çalmayı bırakmasını diledim. *Dur artık! Hemen kes şunu.*

Sonunda sakinleşince tekrar Raahosh'a baktım. Pişmiş et parçalarını küçük bir kesenin içine topladı ve sonra yanıma kaydı.

"Beni serbest bırakır mısın Raahosh?" Ellerimi işaret ederek başımı salladım.

Cevap olarak ağzıma bir parça kömürleşmiş et tıktı.

Yüksek sesle çiğnerken "Bu heriften cidden nefret ediyorum" dedim. "Limon bu kadar ekşiyken limonata yapamam."

Sefaletimden habersiz şekilde, ağzıma bir parça et daha tıktı.

Yemeğimi bitirdikten sonra bağlanmış olmama rağmen uykuya daldım ve uyandığımda dışarısı karanlıktı. Ateş köze dönse de hâlâ az biraz ışık yayıyordu ve mağara ağzından gelen uğultulu kara rağmen içerisi gayet sıcaktı.

Raahosh gitmişti.

Bileklerim ve ayaklarımdaki bağlar da öyle.

Gözlerimi ovuşturarak doğruldum. İkinci uykumdan sonra kendimi daha iyi hissediyordum; ağrılarımın ve sızılarımın çoğu gitmişti. Ama diğer kızların nerede olduğunu bilmiyor ve neden Raahosh ile benim baş başa olduğumuzu merak ediyordum. Ona soramıyordum bile. Bu, planın bir parçası mıydı? Pek sanmıyordum çünkü yeni uyanmış insan kızların kendilerini gruptan ayrı olarak birer uzaylıya eşleştirilmiş olarak bulduklarını gözümde canlandırınca, kimsenin bunun iyi bir fikir olduğunu düşüneceğine ihtimal vermedim.

"Merhaba?" diye seslendim.

Mağara sessizdi, neredeyse karanlıktı. Tek başımaydım.

Bir an kaçmayı düşündüm. Fırlayıp kaçacak ve Raahosh'a siktiri çekecektim. Ama aptal değildim. Nerede olduğum ya da beni nereye getirdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu gezegen hakkında da hiçbir şey bilmiyordum ve pisliğin teki olsa da o anda hayatta kalmak için en iyi şansım oydu.

Ama o an için gittiğine çok sevinmiştim çünkü... fena hâlde azmış durumdaydım.

Böyle olmak istediğimden değildi. Hatta büyük olasılıkla şimdiye kadarki en az seksi anımdaydım sanırım. Uzaylılar tarafından kaçırılmış, bir buz gezegeninde hayatta kalma savaşı vermiş ve şimdi de resmen Bay Uzun, Esmer ve Süper Gıcık'la evlenmiştim.

Gerçi Raahosh'u düşünmek, gözümde canlandırmak bile kenemin harekete geçmesine neden oluyordu. Göğsümde mırıldanmaya başlıyor, hassaslaşmış memelerimi titreştiriyor ve göğüs uçlarımın tuniğimin kalın kumaşına sürtünmesine neden oluyordu.

İnledim ve battaniyelerin üzerine yığıldım.

Bu... kendimi çok iyi hissetmeme neden oluyordu. Resmen haksızlıktı.

Elimi tuniğimin altına kaydırdım ve göğüslerimi avuçladım. Aman Tanrım, o kadar arzu doluydum ki. Bacaklarımın arasında boşluk varmış gibiydi. Sekse ihtiyacım vardı; hem de aşırı şekilde.

Ve etraftaki tek erkek uzun boylu, sırım vücutlu ve sürekli çatık kaşlı Raahosh'tu.

Vay be, teşekkürler keneciğim. Çok teşekkürler.

Yine de Raahosh'u yeniden hayal etmeden duramadım ve elim eteğimin altına kaydı.

Apış aram sırılsıklamdı; tüylerim ihtiyaçtan ıslanıp kayganlaşmıştı. Cinsel organımın dudakları şişmiş ağrıyordu ve parmaklarımı klitorisimin üzerinde gezdirdiğimde öyle hassaslaştı ki neredeyse hemen boşalacak gibi oldum. Yüksek sesle inledim ve kendimi parmaklamaya başladım.

Belki de kenemi kontrol altında tutmak için, hazır Raahosh yokken, hızlı bir mastürbasyon seansı işime yarayabilirdi. Kendime bunu söylerken bile Raahosh'un görüntüsü zihnimi doldurdu ve kaslı, çıkıntılı omuzlarının çıplak olarak üzerime eğildiğini hayal ettim. İçime gömülürken o sert, somurtkan ağzının zevkten tısladığını ve sevişmeye başladığımızı düşündüm.

Harika, bir uzaylıyı düşünerek mastürbasyon yapıyordum. Bunun için de keneyi suçlayacaktım. Adamdan hoşlandığım falan yoktu. Hayır yani.

Ama birlikte olma fikrinin beni fena hâlde ıslattığını da inkâr edemezdim. Parmağımı içime kaydırarak sızlandım çünkü bu yeterli değildi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı. Ama şimdilik parmaklamakla yetinmem gerekiyordu. Başparmağımı klitorisimin üzerine yerleştirip ovalarken kürklerin üzerinde kasıldım.

"Raahosh" diye inledim, başparmağımı klitorisimin üzerinde kaydırarak.

İnanılmaz ama sanki ona seslenmişim gibi mağaranın girişinde o piç beliriverdi.

Gerçi seslenmiştim.
Elim eteğimin içinde yakalanmıştım.
Adını söyleyip inlerken.
Bu utancı aşabileceğimi sanmıyordum.

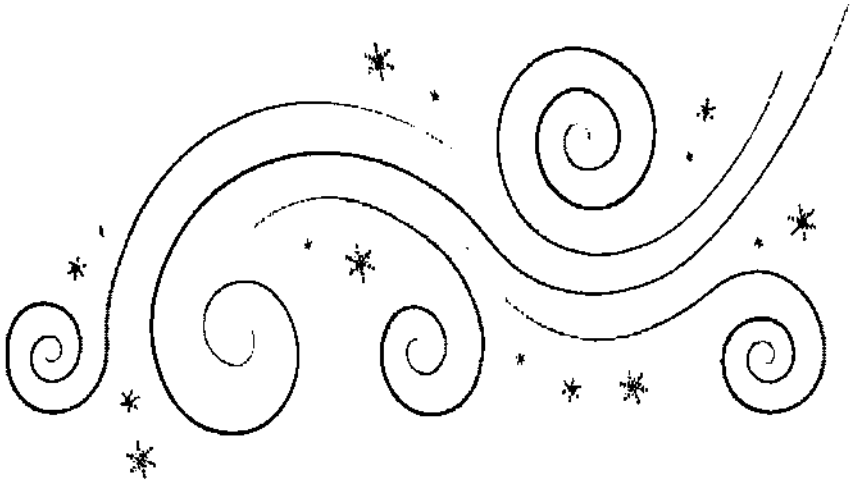

İKİNCİ BÖLÜM

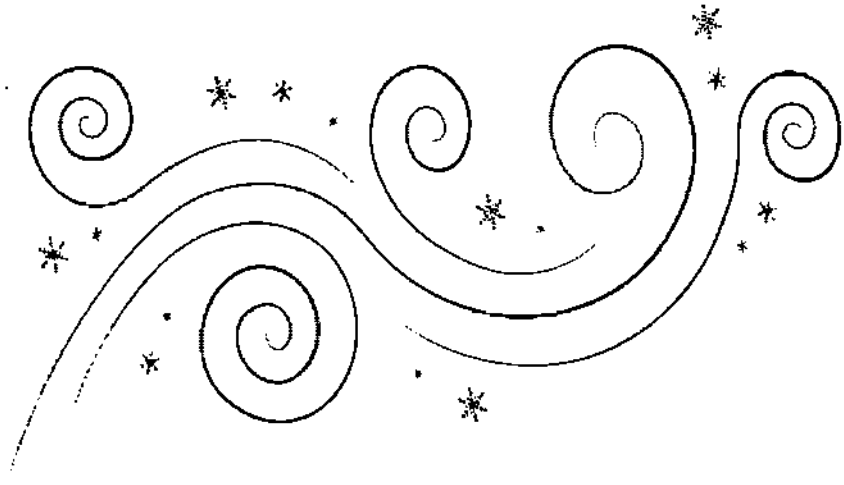

Raahosh

Gece geç saatlerde mağaranın dışından, uzaktan gelen sesler duydum. Elimde mızrakla, uyuyan insanımı korumaya hazır şekilde araştırmaya çıktım. Av topraklarında tek başına olmak her zaman tehlikeliydi ve iyi bir avcı her zaman hazırlıklı olmalıydı. Sesler, yakından geçen bir dvisti sürüsünden geliyormuş. Kısrakları inceleyerek bir süre onları izledim. Bazılarının yavrusu yoktu ve küçük mağaramı eşime yetecek kadar yiyecekle doldurabilmek için güneş geri döndüğünde bir tanesini avlamak iyi bir fikir olabilirdi. Bu düşünce memnuniyet vericiydi ve geç saate rağmen mağaraya keyifle dönüyordum...

Ama mağaraya vardığımda, içeriyi seksin misk kokusuyla dolmuş hâlde ve eşimi bacaklarının arasındaki garip üçüncü meme ucuna dokunup adımı inlerken buldum.

Bu görüntü içimi mutlulukla doldurdu ve aletim arzuyla sertleşti. Khui'm göğsümde şarkı söylüyordu. Eşim çiftleşmeye hazırdı. O... o...

Adını hatırlamalıydım.

Ben birkaç adım atıp içeri girince, küçük bir çığlık atarak ellerini eteğinin altından çıkardı. Kürklerin üzerinde geriledi ama az önce yaptıklarının kanıtı havada kokuyordu. Koku beni o kadar güçlü bir şekilde çağırıyordu ki neredeyse dilimle tadını alabiliyordum. Karşılık olarak aletim zonklamaya başladı.

Khui'si göğsünde yankılanıyordu ve ellerinden birini, onu susturmak istercesine memesine götürmesini izledim. Kendi khui'm

de ona karşılık veriyordu. Harika bir histi. Doğru bir his. Onun küçük ve narin olması ya da sa-khui olmaması umurumda bile değildi. Yüzünün düz ve pürüzsüz olması da. Hatta benden hoşlanmaması bile.

O benimdi. Hem benim bedenim hem de onunki bunu biliyordu.

Ben öne adım atınca "Hayır" diye tısladı ve elini kaldırıp başını iki yana salladı. "Bana dokunamazsın. Buna izin vermem."

Yine mi beni reddediyordu? İnanamayarak homurdandım. Bu insan gerçekten inanılır gibi değildi. Ama olduğum yerde durup onu izledim. Ne yapacağını görmek için bekledim. Bu kadın tahmin edilemez biriydi.

Ve bu... beni eğlendiriyordu.

Parmaklarını yeniden cinsel organının üzerinde dolaştırdı ve hava uyarılma kokusuyla doldu. Bacaklarının arasındaki o garip meme ucunu okşayıp dokunuşuyla titrerken "Bundan nefret ediyorum" dedi. "Bu durumdayken aklı başında hiçbir kadın tahrik olmaz. Ama kendime dokunmayı bırakabilir miyim? Hayır! Çünkü seks düşüncesi beni hayal edemeyeceğim şekilde arzuyla dolduruyor." Parmakları ıslaklığının üzerinde gezindi ve kendini yukarı aşağı ovuşturdu.

Bu nefis görüntü karşısında inledim ve ellerim kasıldı. Ona dokunma ihtiyacım elle tutulacak kadar somuttu... ama yüzündeki öfkeli ifade de öyleydi. Ben de yumruklarımı sıkıp kendimi geri çektim ve ne yapacağını görmeyi bekledim. Şorşi'nin Vektal'e böyle direndiğini hiç sanmıyordum.

Oysa... açıkça beni düşünüyordu. Kendine dokunurken adımı inliyordu. İsmimin onun dudaklarından dökülmesini anımsayınca içimdeki düş kırıklığı yatıştı ve gözlerimi kısıp izlemeye koyuldum.

Yine tıslayarak solumaya başladı ve kendine dokunmaya devam etti. "Bunu isteyerek yapmıyorum" dedi. "Bunu yapıyorum çünkü mecburum. Çünkü göğsümde uğuldayan bu şey durmama izin vermiyor." Tekrar kendine dokunarak meme ucunu okşadı ve sonra bana o kadar öfkeli bir bakış attı ki, ona karşı bir an için

acıma hissiyle doldum. Vektal, insanların çiftleşme konusundaki geleneklerinin farklı olduğunu söylemişti. Kendini güçsüz hissediyor olmalıydı.

Başı sallandı ve küçük pembe dudağını ısırdı. Parmakları apış arasının ve oradaki meme ucunun üzerinde daha da hızlı çalışıyordu artık. Boşalmaya doğru gittiği açıktı ve ona dokunmama izin vermeye hiç niyeti yoktu.

İçim öfkeyle doldu. Bunun benim için eğlenceli olduğunu mu sanıyordu? Eşimin dokunuşumu reddetmesinden hoşlandığımı? Kendisiyle aynı khui çılgınlığından çektiğimi göremiyor muydu? Onun dokunuşu için arzuyla yandığımı? Aletimi onun ıslak sıcaklığına gömmek için kıvrandığımı? Sadece kendisi mi acı çekiyor sanıyordu?

Yoksa onun için önemli değil miydim?

Madem gözümün önünde kendini tatmin etmekte ısrar ediyor ve yaklaşmama izin vermiyordu; o zaman ben de aynısını yapacaktım. Pantolonumun bağlarını çözdüm ve zonklayan aletimi serbest bıraktım. Derilerimin arasından gururlu ve uzun bir şekilde belirdi.

Bu görüntü karşısında eşimin nefesi kesildi ve çılgın gibi kendini ovalamayı bir anlığına bıraktı. "Oha! Siktir."

Sözleri saçmalıktı. Cinsel birleşme ve bir tür şaşırma nidasını andırıyordu ama yüzündeki ifadeden ve aralanmış dudaklarından ne düşündüğünü açıkça anladım.

Bu konuda kutsanmış olduğumun farkındaydım. Benim aletim kabilemin en büyüğüdür. Banyo yaparken diğer erkeklerinkini görmüşlüğüm vardı ve ne boy ne de kalınlık olarak benimkiyle yarışabilen yoktu. Boyutunu beğenmesinden memnun olarak aletimi elime aldım ve eşim izlerken, elimi yavaşça yukarı aşağı hareket ettirerek onu okşadım.

"Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük penis" diye soludu. "Olacak şey değil."

Söylediklerinin yalnızca yarısını anlayabiliyordum ama dudaklarını yaladı ve parmaklarını bir kez daha apış arasının üzerine gö-

türdü. Bu görüntü karşısında nefesim kesildi. Benim kendime dokunduğumu görünce kendine mi dokunmak istemişti yani?

İçimden bir inilti koptu ve yine aletimi okşadım. İzlemesi için ona meydan okudum. Onu boylu boyunca kavrayıp bileğimi oynatarak sıvazlamamı izlemesi için. Başına doğru ilerleyip sonra tekrar kalın köküne indim. *Beni izle,* diye sessizce ona emrettim. *Seni görünce kendime dokunmamı izle.*

Ve bu arada khui'm göğsümde uğuldayıp yankılanıyordu; o kadar şiddetliydi ki kanım kulaklarımda gümbürdüyordu.

Onun khui'sinin benimkine yanıt verdiğini, sesinin giderek arttığını duydum ve inledi. "Aman Tanrım, her tarafımın titrediğini hissediyorum." Eli hızlandı ve hızlı hareketlerle bacaklarının arasındaki küçük meme ucunu ovuşturdu. Bakışları yeniden aletime odaklandı ve dudaklarını yaladı.

Bunu görünce homurdandım. Ağzına alsa tadının nasıl olacağını mı düşünüyordu acaba? Bu düşünce çok heyecan vericiydi. Aletimi onun ağzına verdiğimi hayal ettim; başının o yumuşak, dolgun insan dudaklarına sürtündüğünü... ve ağzına alırken adımı söylediğini. Görüntünün kendisi bile müstehcendi.

Gözlerimi yumdum çünkü kontrolü elimde tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyordu. Az önceki düşünceyle mağaranın zeminine tohumlarımı fışkırtmam işten bile değildi. Ama önce onun geldiğini görmek istiyordum.

Onu anlayamadığımı düşünse de hâlâ konuşuyordu. Konuşkan bir insan olduğu kesin. Onu izlemek için gözlerimi açınca bakışlarının hâlâ aletimde olduğunu gördüm. Eli çılgınca apış arasında gidip gelirken "Lanet aletinde çıkıntılar olduğuna inanamıyorum" dedi. Diğer eliyle tuniğinin altına uzanıp göğsünü kavradı ve zevkle tıslad. "Üstündeki o boynuz gibi şeyin ne olduğunu bilmiyorum ama lanet şey beni çılgına çeviriyor." Parmakları bir şapırtı çıkarak içine kaydı ve sonra daha yüksek sesle inledi. "Lanet olsun, *geliyorum.*"

Onun orgazmın gücüyle titreyip başını geriye atmasını izlerken burun deliklerim genişledi. Küçük mağaradaki seks kokusu daha

da yoğunlaşırken boynundaki kordonlar kabardı ve tüm vücudu kasıldı. Apış arasını daha hızlı parmakladı, sonunda gevşerken nefesi kesildi ve yumuşak sesler çıkardı.

Bunu beni izleyerek yapmıştı. Aletimi görmek onu tahrik etmişti.

Bu düşünceyle içim yoğun bir gurur ve şehvet dalgasıyla doldu. Ona sahip olma arzum her zamankinden daha fazlaydı ama Vektal'in sözlerini unutmamıştım. İnsanların farklı çiftleşme ritüelleri varmış. Belki bu da onlardan biriydi. Belki de insanımın bana yolladığı işaretleri tamamen yanlış değerlendiriyordum. Belki de beni kendinden uzaklaştırmıyordu; ilgilendiğini bana bu şekilde belli ediyordu. Kur yapma ritüelindeki bir adımdı bu.

Gözleri tamamen açık ve ıslaklıktan parıldayan parmaklarını cinsel organından çekerken, aletimi yeniden, daha sert okşadım. Büyülenmiş gibi, elimle aletimi pompalamamı izliyordu ve bir kez daha onun yakınımda olduğunu hayal ettim. Nefesini tenimde hissedebileceğim kadar yakınımda. Onu bu anın içine çekmek, bunu onun için yaptığımı bilmesini istiyordum.

Onun için.

Adını daha önce söylemişti ve şimdi dilimin ucundaydı. Hatırlamıştım. "Liz."

Ve boşalırken adını söylediğimden emin oldum.

Liz

Eh... epey edepsizce bir şeydi.

Beni kendime dokunurken yakalamasını beklemiyordum. Hem de inleyerek adını söylediğim sırada. Çifte utanç. Bu beni kızdırmıştı ve kasıtlı bir bağımsızlık gösterisi olarak mastürbasyon yapmaya başlamıştım. Ona düşündüğü gibi bedenimin sahibi olmadığını göstermek için. O kene benim patronum değildi.

Peki o ne yaptı? Kocaman aletini çıkardı ve benimle birlikte gezintiye katıldı.

En kötüsü ne miydi? Bu olayın inanılmaz derecede seksi olması. O devasa elin kendisini ustalıkla yukarı aşağı okşayarak bana nasıl dokunulmaktan hoşlandığını göstermesi? Bu manzara beni her zamankinden daha da ıslatmıştı.

Hepsi kenenin suçuydu. Dehşete düşmeliydim. Beni yakaladığı an kendime dokunmayı bırakmalıydım. Bunun yerine, karşılıklı olarak çılgınca kendimizle oynadık. Şimdi, nefes nefese ve bitkin bir hâlde sırtüstü yatıyordum. Tohumları mağaranın zemininin her yerine saçılmıştı ve o parlak mavi gözleriyle bana meydan okur gibi bakıyordu.

Battaniyelerin üzerine kıvrılıp bacaklarımı kapadım. "Eğer bunu benim temizleyeceğimi sanıyorsan, tekrar düşün derim." Ama bu sözler, elimin kendi salgılarımla sırılsıklam olduğunu hatırlattı ve haftalarca kendi pisliğimde yuvarlandıktan sonra onu bu güzel, temiz kıyafetlerime silmek istemiyordum. Hayal kırıklığıyla elime baktım.

Beni şaşırtarak, çıplak bir şekilde yaklaştı. Nefesim kesildi ve mağara duvarına yaslandım. "Dokunma bana! Sakın..."

Elimi tuttu ve eğilip kokladı. Sonra gözlerini bana dikip avucumu ve parmaklarımı yaladı.

"Aman Tanrım" diye inledim. "Sen düpedüz iğrenç bir sapıksın, değil mi?" Elimi çekmeye çalıştım ama güçlü elleriyle onu sımsıkı kavramıştı ve avucumun, parmaklarımın her santimini yalıyordu. Bu arada devasa uzaylı aleti, yüzümden birkaç santim uzaktaydı ve yine sertleşmişti. İkinci tura çıkamayacaktı. Dilinin etime değmesinin kenemi yeniden harekete geçirmesinden nefret ederek suratımı ekşittim ve onun elinden kurtuldum. Sonunda elimi bıraktı ve ben de ondan uzaklaştım. "Sapık!" Bu adam, ben baygınken beni soymuş ve vücudum üzerinde hak iddia etmekten çekinmemişti. Bu ödümü koparıyordu... ve bundan tahrik olmam da ayrıca ödümü koparıyordu.

Hâlâ keneyi suçluyordum.

Karnından iterek onu birkaç adım geriletmeye çalıştım. "Defol git. Kişisel alan diye bir şey duymadın mı hiç?"

Bakışlarını bana dikti ve aleti cidden göz hizamdaydı. Bu durum, bana anatomisindeki "ekstraları" yakından inceleme olanağı veriyordu. Demek istediğim, o bir uzaylıydı, bu yüzden onun bizim gezegendeki kulüplerde gördüğümüz adamlar gibi olmasını beklemiyordum tabii, ama Georgie'nin bu adamların kendilerine eş aradığını söylerken bundan hiç bahsetmemesine biraz öfkelenmiştim doğrusu. Herifin aletinin üzerinde bir tür lanet boynuz vardı yahu. Kafasındaki boynuzlar gibi sivri uçlu değildi ama neredeyse aletinin üzerinden çıkan bir başparmağa benziyordu ve onun ne işe yaradığına dair hiçbir fikrim yoktu. Daha da kötüsü, aletinin –dikkatlice incelediğimden değil– üst kısmında, kollarında ve göğsünde bulunan çıkıntıların aynısından vardı.

Bu çok *tuhaftı* işte.

Bundan pek etkilenmemiştim.

Hiç de bile. Hayır.

Göğsümdeki kene uğuldayınca onu susturmak için kendime vurdum. Lanet kene. Raahosh'un ayaklarının altındaki kürkleri yakaladım. "Bunları alabilir miyim lütfen?" Neyse ki kenara çekildi, ben de battaniyeleri alıp güzelce sarındım ve homurdanarak gözlerimi kapatıp tekrar uyumaya çalıştım. Göğsümdeki kene götün teki gibi mırlamaya devam ediyordu, bense huysuzdum ve öyle doruğa ulaştıktan sonra keyfim yerine gelmiş falan değildi.

Mastürbasyon yapmak durumu iyileştirmek yerine daha da kötüleştirmiş gibi olmuştu hatta. Bu da gerçekten... berbattı.

Gerçi hâlâ feci derecede bitkin hâldeydim. Vücudum daha fazla uykuya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Şey, daha doğrusu, seks yapıp sonra uyumaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Ama ona sadece uyku verebilirdim. Gözlerimi yumdum ve mağaranın uzak ucunda dolaşan Raahosh'u umursamamaya çalıştım. Bir şey deneyeceğini sanmıyordum; isteseydi bunu çoktan yapabilirdi. Yani çılgın bir uzaylıyla mağaranın tekinde baş başa olmama ve karşılıklı olarak öfkeli bir mastürbasyon şöleni yaşamamıza rağmen uykuya dalmayı başardım.

Sabah uyandığımda büyük, sıcak bir bedenin bedenime baskı yaptığını hissedince pek şaşırmadım. Raahosh tam olarak Bay Kişisel Alan sayılmaz ama yaptığı tek şey uyumaksa bununla yaşayabilirdim. Esneyip doğrularak ondan uzağa oturdum.

Kocaman kolu kendiliğinden belime dolanıverdi. Homurdanıp beni kendine çekti, sonra battaniyelerin daha da aşağısına sokuldu.

Tipik erkek davranışı. Kolunu üzerimden çektim. "Bazılarımızın işemesi gerekiyor." Elinden kurtulup ayağa kalktım. Bacaklarım titriyordu ama kendimi güçlü hissediyordum. Ayak parmaklarımı oynattım, onlar da gayet iyi durumdaydı. Hah. Belki de şu kene sandığım kadar kötü değildi. Gerçi yine de erkekler konusunda berbat bir zevki vardı.

Mağaranın tabanı süpürülmüştü ve ateşin üzerinde sıcak korlar

vardı; demek ki Raahosh yatalı çok olmamıştı. Esneyerek etrafıma bakınıp ayakkabı aradım ama gördüğüm tek şey, onun çizmeleri oldu. Omuz silktim ve ayaklarımı çizmelere geçirdim, sonra da işimi yapmak için kara doğru yürüdüm.

Uzağa gitmedim çünkü aptal değildim. Burası başka bir gezegendi ve bana tamamen yabancıydı; her türden tehlikeli yaratıkla dolu olabilirdi. Mağaranın ağzından fazla uzaklaşmadım ve arkamı döndüğümde Raahosh'u yüzünde uykulu bir ifade ve elinde mızrakla, beni korumaya hazır hâlde görünce şaşırmadım.

Gerçi, belki de beni avlamaya geliyordu.

"Bir yere gittiğim yok" dedim ona. "Köşede bir Starbucks olmadığı sürece yani." Mağaranın ağzını işaret etti ve ben de gözlerimi devirip içeri yöneldim. "Cidden, nereye gideceğimi sanıyorsun? Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ve diğer herkesin hangi yöne gittiğini de bilmiyorum. Öylesine bir yön seçip o tarafa gideceğimi mi sanıyorsun? Bütün o yaşadıklarımdan sonra?"

Yanıt olarak bana dik dik bakınca iç çektim. "Boş ver. Ha duvara konuşmuşum ha seninle konuşmuşum. Bu arada, beni kaçırdığın için teşekkürler. Boktan bir durumu daha da kötüleştirmiş oldun. Bunu içtenlikle takdir ediyorum."

Yine dik dik baktı ve mağara ağzını işaret etti.

"Peki. Ben de o yöne doğru gidiyordum zaten."

Mağaranın içine girdim ve ateşin yanına çöktüm. Fark etmem biraz zaman aldı ama... artık titremiyordum. Ya buranın aşırı soğuğu yüzünden artık tamamen uyuşmuş durumdaydım ya da kene sihrini gösteriyordu. Yani, hava hâlâ serin geliyordu ve sıcak tutan güzel bir cekete ihtiyacım olabilirdi ama ayaklarım buz bloklarına dönüşecekmiş gibi hissetmiyordum artık. Kürklerin üzerine oturup botlarını çıkararak ona uzattım.

Gözlerini kısıp botları elimden aldı. Sonra sanki onları ayaklarımdan çekerken geçen üç saniye içinde bir şekilde bubi tuzağı kurmuşum gibi dikkatle inceledi. Alayla homurdandım. "Bana ayakkabı yaparsan, seninkini çalmak zorunda kalmam." Bir tutam saçımı kenara ittim. Hâlâ temiz, parlak ve güzel kokuyordu ama

aynı zamanda birbirine dolanmış hâlde kuruduğu için dalgalanmıştı. Saçımı örüp gözüme girmesine engel olmam gerekiyordu. Bağdaş kurup oturmaya çalıştım ama uzun deri eteğim bacaklarımı engelledi. Pantolon... bana pantolon da gerekiyordu. Pantolon, ayakkabı ve saçımı yüzümden uzak tutacak bir şey. "Sanırım bu mekânda kahve yoktur?" diye sordum cevap veremeyeceğini çok iyi bilerek. "Beni esir tutmayı planlıyorsan şimdiye kadar uğraştığın en talepkâr, en gıcık tutsak olacağım, o yüzden hazır olsan iyi edersin, sik kafalı barbar seni."

Raahosh mağaranın içlerine ilerledi ve hakaretlerimden habersiz bir şekilde ateşin yanına çömeldi. Kemik bıçaklarından birini alıp, ucunu kömürlerin arasına sokarak ateşi karıştırınca alevler canlandı. Daha sonra mağaranın arka kısmına gidip bok değil de turba olmasını umduğum birkaç tuğla aldı. Bunları ateşe katıyor ve bıçağıyla tekrar karıştırıyordu. Ben de onu izliyordum. Neredeyse bir dansçı gibi zarif hareketlerle yürüdüğünü fark etmemeye çalışmıştım. Ya da tozluklarının sanki bir peştamala bağlıymış gibi, bir araya tutturulmuş garip derilerden yapıldığını ve önceki gün yakından gördüğüm son derece ilginç bazı ekipmanları öne çıkardığını. Tekrar ateşin yanına çömelirken bacak kasları "insanlık dışı bir güzellikle" kasıldı ve kuyruğu da "sinirli bir kedi gibi" yeri tokatladı. Bana öfkeli miydi ne? Yoksa bu başka bir anlama mı geliyordu?

"Şimdi düşününce bir tür kediye benziyorsun aslında" dedim ona. "Öfkeli bir kuyruğun var ve seni okşarsam mırlayacağına eminim. Hah. Keşke seni fare kovalayıp beni rahat bırakmaya ikna edebilseydim."

Yine kısılmış gözlerle bana baktı.

"Yemekten bahsediyorum" diye yalan attım, neşeli bir yüz ifadesiyle. Yemek yermiş gibi yapıyorum. "Mideme layık lezzetli bir mama hazırlamaya ne dersin Toraman?"

Homurdanıp ayağa kalkınca, üzerine atlayıp o büyük, kaya gibi sert kalçaların üzerine sürünmek aklımdan bile geçmedi. Kesinlikle hayır. *Hayır* dedim. Tekrar mağaranın uzak köşesine doğru ilerledi.

Oraya küçük bir eşya paketi koymuştu ve içinden bir su tulumu çıkardı. O şeyden daha önce görmüştüm. Babam avlanmaya gittiğinde eski tarz takılmayı severdi ve onda buna çok benzeyen bir tane vardı. Tuluma uzandım.

Raahosh onu biraz salladı ve suyun dibe doğru akmasını sağladı. Daha sonra ağzına doğru kaldırdı.

"Seni pislik!" dedim öfkeyle. "Benimle kafa mı buluyorsun?"

Bir yudum almak üzereyken bana baktı ve yüzünde hainice bir sırıtış belirdi.

Hemen mırlamaya başladım ve nabzım da bacaklarımın arasında zonklamaya koyuldu. Lanet olsun kene, hiç zamanı değildi.

"Sen resmen benimle kafa buluyorsun" diye homurdandım ama tulumu bana verdi ve sonra tamamen bana ait olduğunu belirtmek için yanağımı okşadı. Onun bu şakacı tarafı beni eğlendirmemişti. Hem de hiç. Hiç dedim. Kesinlikle de gülmedim. Tamamen dudaklarımın götlüğüydü çünkü beni hiç dinlemiyorlardı.

Kahve olmadığı için biraz hayal kırıklığına uğrayarak suyu içtim ve götün teki olmadığım için biraz da ona bıraktım. Suyu yudumladı, sonra mağaranın ağzına dönerek, artık boş olan tulumu karla doldurup ağzını bağladı ve duvardaki küçük çıkıntıya astı.

Çizmelerini giyerken onu izledim.

"Ooo, avlanmaya mı gidiyoruz?" diye sordum heyecanla. Kıyafetimi düzelterek ayağa kalktım. "Av işlerinde babama yardım ederdim. Yay ile harika atışlar yapabilirim. Tabii şu anda yayım yok ama nişancılığım iyidir yani. Bana biraz ağaç bulabilirsen, sanırım kendime bir yay yapabilirim. Lisedeki atölye dersinde bir tane yapmışlığım var."

Hiçbir şey söylemeden çizmesinin tekini giyip dizinin altındaki bağcıkları sıkınca çizme tüm alt bacağını kapladı; ardından aynı hareketi diğer tek için tekrarladı. Mızrağını kaptı ve bana bakmadan dışarı çıktı.

Ağzım açık kalmıştı. Pisliğe bak. Söylediklerimi tamamen duymazdan gelip bensiz ava çıkmıştı. Öfkeyle, yalınayak peşinden koşturdum... yaklaşık bir metre kadar. Sonra pes ettim çünkü kene

bile ayak parmaklarımı sıcak tutamıyordu. Titredim ve beni esir alan uzaylıya söverek mağaraya geri döndüm.

Bana kur yapmanın yolunun bu olduğunu sanıyorsa, aklı da bu sözde ilişki kadar dandik olmalıydı.

Ateşin yanında oturup beni esir alan göt uzaylının geri dönmesini beklemek üzere mağaraya geri döndüm.

Raahosh

Liz'im çok konuşkan biriydi. Onu anlamadığımı düşündüğünde bile gevezelik edip duruyor, tek taraflı bir sohbet sürdürüyordu. Ben hep sessiz biri olduğumdan bu bana tuhaf geliyordu. Kabilemde bile sessizliği bu kadar sevdiğim için bana takılırlardı.

Ama... öyle miydim, bilmiyordum.

Mağaradan ayrılırken avlanmaktan bahsetmiş ve onu yanıma almadığım için hayal kırıklığına uğramıştı. Kadınım avlanıyor muydu yani? Bu düşünce benim için alışılmadıktı. Kadınlarımız yetenekli olmadığından değil, ama onlar o kadar az ve değerliydi ki onları tehlikeli bir av gezisine götürme riskine giremezdik. Belki eşim aramızdaki khui bağına teslim olduğunda av gezilerine çıkardık. Birlikte avların izini sürer, mağaralara çekilip uzun kış gecelerinde sevişirdik...

Ve Liz tüm bu süre boyunca gevezelik eder, hayvanları korkutup kaçırırdı.

Bu fikir içimi yine de neşeyle dolduruyordu. Onca zaman sonra bir eşimin olabileceğini düşünmek. Kabilemle yaşasam da kendimi oldum olası... yalnız hissetmiştim. Dışarıdan. Belki de hiç eşim ya da sevgilim olmadığındandı. Kimsenin beni istemediğini sanıyordum.

Sonra moralim bozuldu. Beni hâlâ kimse istemiyordu. Liz de. Kendime kızarak mızrağımın ucunu kara saplayıp baston olarak kullandım. Fikrini değiştirecekti. Buna mecburdu. Eğer kendi eşim göğsündeki khui'ye rağmen beni reddederse ne yapardım bilmiyordum.

Bu düşünce, ruhumun yalnızlıktan acımasına neden oldu.

Buz tabakasının yakınında pek av hayvanı yoktu ve ikimize yetecek kadar büyük bir yemek bulmam biraz zaman aldı. Avıma gizlice yaklaştım ve kaçmasına fırsat vermeden onu boğazından bıçakladım. Daha sonra karkasın kanını akıttım ve onu kıçtan boğaza kadar kestim çünkü onu eşime götürmeden önce kanın pıhtılaşmasını istemiyordum. Sakatatları çıkarıp, ertesi gün kontrol edeceğim bir tuzağa yem olarak kullandım. Vektal, insanların seçici olduğunu ve avın en iyi kısımlarını yemeyeceklerini söylediğinden, mağaraya doğru koşarken geri kalan lezzetli organları kendim atıştırdım.

Mağaraya döndüğümde insanın saçları sanki yeniden yıkanmış gibi ıslaktı. Su tulumu yine karla dolmuştu; eşim ise eteği olmadan kürklerin üzerinde oturuyordu. Narin, çıplak gerdanını görünce durakladım, kalçasının kıvrımı khui'min göğsümde acımasızca uğuldamasına neden oldu.

Eşim kıpırdadı ve kürkleri nazikçe belinin üzerine çekerek onları benden gizlerken yüzü ilginç bir pembe tonuna büründü.

"Geri dönmen ne güzel" dedi.

Kalbim küt küt atıyordu. Bu sözlerinde ciddi miydi? Ona sahip olma arzusuyla sertleşen aletim ağrıyordu ama eşimin yüz ifadesi beni gördüğüne sevindiğini söylemiyordu. Kafa karıştırıcıydı. Bu da henüz çok anlamadığım insanların çiftleşme ritüellerinden biri miydi acaba?

Vektal neden bize insanlara kur yapma hakkında daha fazla bilgi vermemişti ki? Ne yapacağımı bilmiyordum.

Dişimin, kemik bir bıçak kullanarak eteğine delik açmasını izledim. Aslında, artık eteğe benzemiyordu; kendine tayt yapıyormuş gibiydi. Zekiceydi. Saçları başının üstünde bir taç şeklinde örülmüştü ve onun yaratıcılığından etkilenmiştim.

Ancak biraz da endişeleniyordum; ona kasıtlı olarak ayakkabı vermemiştim çünkü ayakkabıları alır almaz kaçıp gideceğinden şüpheleniyordum. Onu yakından izlemem gerekecekti.

Mağarayı bir hırıltı doldurdu ve bir an için bunun onun khui'sin-

den geldiğini sandım... Sonra aslında midesinden çıktığını fark ettim. Acıkmıştı.

Ateşe doğru ilerledim ve birkaç dal kullanarak bir şiş yaptım. İnsanlar etlerinin yanık olmasından hoşlanıyordu, o yüzden bunu Liz için hazırlıyordum. Hayvanın derisini yüzdüm ve Liz'in ilgiyle izlediğini fark ettim. Düşündüğümün aksine isyan etmemişti.

"Bu bir kirpi mi?" diye sordu, ben tüylü hayvanın derisini bir kenara fırlatırken. "Bir kedi ve bir ornitorenk ile çiftleşmiş gibi görünüyor."

Bu kelimelerin çoğunu bilmiyordum. Hayvanın böğründeki en sulu etten uzun şeritler kesmeye çalıştım ve onları ateşte pişebilmeleri için dallara sapladım. Liz ara sıra yorum yaparak izlemeye devam ediyordu.

"Yiyecek kokusunu düşündüğüm kadar iyi alamıyorum" dedi. "Bu garip. Sanki burnum tıkalı ama aslında değil. Artık eskisi gibi koku alamıyorum galiba." Bir kolunu kaldırıp altını kokladı. "Kendi ter kokum bile yok gibi. Kene yüzünden mi? Yoksa fizyolojik bir şey mi? Etrafta onu koklayacak kimse yoksa ıssız adadaki bir kız için 'kokuyor' denebilir mi?"

Anlamsız konuşması sürüp gidiyordu ve sonunda ateşteki şeritlerden birini alıp kokladım. Berbat görünüyordu... bu da büyük olasılıkla hazır olduğu anlamına geliyordu. Eşimi beslemek isteyerek eti ona uzattım.

Ete uzandı ama alamadan geri çektim.

Liz kaşlarını çatarak bana baktı. "Gerçekten mi? Yine mi bu oyunu oynuyoruz?" Bana hoşnutsuz bir bakış atarak elini uzattı.

Peki. Eşimi elleri doluyken de kolaylıkla inceleyebilirdim. Eti ona uzattım ve alınca elleri meşgul oldu. Eğilip parmaklarımı yüzüne dayadım ve gözlerinin mavisini inceledim. Her ne kadar beni uzaklaştırmaya çalışsa da gördüklerimden memnun kalmıştım; gözlerinde güçlü bir mavi parıltı vardı ve bu bana khui'sinin sağlıklı olduğunu gösteriyordu. Dokunuşumla göğsünde başlayan yankılanma, aramızdaki bağın beni olduğu kadar onu da rahatsız ettiğini söylüyordu.

Güzel.

Topuklarımın üstüne oturup onun bir parça eti kemirmesini izledim. Çiğnerken yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi oluşmuştu. "Tadı hiçbir şeye benzemiyor."

Bir parça çiğ et daha yiyip onu izledim. Küçük, düz yüz hatları çarpıldı ve şişlerden bir parça daha alıp yemeye koyuldu. "Neden tadını alamıyorum?" Çiğ bir et parçasını alıp ağzıma atışımı izledi. Dudaklarını yalayınca aletim sanki kendisini yalıyormuş gibi tepki verdi. Khui'm şiddetle yankılanıyordu ve onunki de yanıt veriyordu. Bunu görmezden gelerek yemeğime odaklandı. "Senin-kilerden deneyebilir miyim?"

Avdan kestiğim çiğ eti işaret ediyordu. Şaşırdım. Vektal, eşinin çiğ yemek konusunda hassas olduğunu söylememiş miydi? Ama Liz'in kocaman açılmış meraklı gözleri ağzımı öyle bir izliyordu ki ikimizin çiftleştiğini, ağzımı onun yumuşak, solgun tenine bastırdığımı hayal ediverdim.

İstediği her şeyi verecektim. Herhangi bir şeyi. Her şeyi.

Onun için oklu hayvanın etinden kalın, etli bir parça kestim. Uzattığı elini kenara ittim. Eğer eşim yemeğimden istiyorsa ona ben yedirirdim. Denediğimde bana rahatsızlığını belli eden bir bakış attı ama artık buna alışmıştım. Bir süre sonra uslu uslu ağzını açtı ve onu beslememi bekledi.

Ağzımdan hafif bir arzu iniltisi kaçtı.

Gözlerini yumdu. Boğuk bir sesle "Sen tam bir sapıksın" dedi ve ağzı biraz daha açıldı.

Et parçasını nazikçe dudaklarının arasına yerleştirdim. Eşimle ilgili düşüncelerim şehvetli ve yanlıştı çünkü onun pembe ağzının cildimin üzerinde hareket ettiğini, kollarım ve karnımdaki çıkıntıları okşadığını... ve sonra daha aşağı indiğini hayal ediyordum.

Bunun yapılıp yapılmadığından tam olarak emin değildim ama görüntü artık aklıma girmişti ve ondan kurtulamıyordum. Aletim eşime sahip çıkmak için çaresizce peştamalımı zorluyordu.

Liz eti aldı ve inceleyerek yavaşça çiğnedi. Sonra başını salladı ve gözlerini açtı. "Daha iyi. Çok daha iyi. Şimdi neden çiğ şeyler

yediğinizi anlıyorum." Eli dizime kaydı ve bana, bir ebeveyni ikna etmeye çalışan genç eniklerde gördüğüm o iri gözlü, masum bakışı attı. "Seninkini yiyebilir miyim?" Kendime ayırdığım eti işaret ediyordu.

Ve sonra söylemek istediğini vurgulamak için başparmağıyla dizimi okşadı.

Kocaman açılmış gözler ve basit bir dokunuşla allak bullak olmuştum. Tüm bunları beni manipüle etmek için yaptığının farkındaydım ama umurumda olmadığı açıktı. Eğer elini orada tutmaya devam ederse mağaradaki her et parçasını ona yedirecektim. Onun için bir parça daha kestim ve tekrar elimle besledim; küçük ağzının çalışmasından ve yüzündeki memnun ifadeden büyüleniyordum.

Eli dizimin üstündeydi. Onu peştamalımın altına sokup aletimi okşaması için her şeyi verirdim.

Onu parça parça besliyordum ve o da kendi khui'si titreşirken elimden yiyordu. Yemeği tamamen unutmuştum. Eşimin yakınlığı tüm duyularımı ele geçirmişti.

Sonunda içini çekip midesini tıpışladı ve ona bir lokma daha ikram etmeye çalıştığımda elini sallayarak istemediğini belirtti. Yine de su tulumunu bulup ona sunmak için kalktım, böylece birkaç dakika daha onun yanında kalabilecektim. İçti; ıslak ağzı parlıyordu ve ben buna da hayran kaldım.

İnsanları ilk gördüğümde onların çirkin, yüzlerinin tuhaf ve derilerinin fazla yumuşak olduğunu düşünmüştüm. Kaslarını ya da organlarını korumak için bizim gibi kollarında ve göğüslerinde sert çıkıntılar yoktu. Boynuzları veya kuyrukları da yoktu. Tamamen savunmasızlardı.

Düz alnı ve şimdiye kadar gördüğüm hiçbir renge benzemeyen solgun saçlarıyla onun küçük yüzü bile benim türümden farklıydı.

Ama rüyalarıma kazınmıştı. Artık mutluluğu hayal edince gözümde onun yüzü canlanıyordu. Bizden farklı olması önemli değildi; o benimdi ve ben de onundum.

Su tulumunu indirirken "Gözünü dikmiş bakıyorsun" dedi. "Hep böyle dik dik bakıyorsun dostum." Bir an sonra, ben bakışlarımı

başka tarafa çeviremeden iç çekti. "Keşke dilimi konuşsaydın da sana tüm bunları ne kadar tuhaf bulduğumu anlatabilseydim."

Anlamamış numarası yaptım ve tekrar yüzüne dokunmak için uzandım.

"Yooo" dedi ama ben bu sözcüğü bilmiyordum. Gerçi, bunun bir ret olduğu açıktı. Ellerini kaldırıp başını iki yana salladı. "Şimdilik bu kadar aşk meşk muhabbeti yeter. Konuşmamız gerek. Dil dersi zamanı." Bir elini göğsüme dayadı. "Raahosh."

Ben de elimi onun göğsünde aynı yere koydum. "Liz."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Memelere dokunma!"

Neyi yanlış yapmıştım? Tekrar ona uzandım ve bir kez daha elimi tokatladı. Khui'si uğulduyordu ve göğüs uçlarının tuniğin ince derisinin altında sertleştiğini görüyordum. Ah. Bu onu tahrik mi ediyordu? Kendime engel olamayarak parmaklarımı meme uçlarından birinin üzerinde gezdirdim.

Bir çığlık kopardı ve yüzüme tokat attı. "*Hayır, hayır demektir* göt herif!" Sonra ayağa kalkıp fırtına gibi uzaklaştı.

Dönüp yanağıma dokundum. Çeneme attığı küçük şaplak acıtmamıştı ama bana vurması beni her şeyden çok şaşırtmıştı.

Liz'im pek haşindi. Bunu sevmiştim.

Ve yanağıma bir tokat atarak beni korkutup kaçıracağını sanıyorsa çok yanılıyordu. Battaniyeleri alıp afra tafrayla kasıtlı olarak bana sırtını dönünce kendi kendime sırıttım. Khui'sinin uğultusunu hâlâ duyabiliyordum. Havadaki uyarılma kokusu gibi, dokunuşumdan ne kadar hoşlandığını gösteriyordu.

Eşimin uyarılması.

Bu yine insanların tuhaf çiftleşme ritüellerinden biri olsa gerekti. Belki de *yooo*'nun anlamı buydu. Aynı lafı ona uygun zamanda söyleyebilmek için aklımdan bu kelimeyi kendi kendime tekrarladım.

Liz

Aptal, aptal Liz. İletişim becerilerinin üzerinde ciddi şekilde çalışman şart, dedim içimden. Elimi göğsüne dayamış ve adını söylemiştim. Adımı biliyordu gerçi. Kendini okşarken o iri köpek dişlerinin arasından söyleyivermişti.

Bunu düşünürken tahrik olmuyorum. Olmuyorum. Olmuyorum. Khui'min beni dinlediğinden emin olmak için göğsüme vurdum.

Tabii ki elini memelerimin üzerine koyacaktı. Aynı noktaydı sonuçta, sadece benim üzerimdeydi. Ama o kene sayesinde vücudumun ne kadar hassas olduğunu unutmuştum ve dokunuşuyla az kalsın aklım çıkacaktı. Biraz abartmış olabilirdim. Birazcık. Çünkü meme ucumu ellemesinden sonra bana bir daha dokunursa ne mi olurdu? Donumu çıkarıp atardım.

Ah dur biraz, doğru ya. İçimde don yoktu ki.

Battaniyelerin altında pantolonum da yoktu; yarısı bitmiş eski etek, yeni pantolonumun hâlâ dikişe ihtiyacı vardı. Elim çaresizce bacaklarımın arasına bastırıp ihtiyacımı gidermek için can atıyordum... ama işe yaramayacağını biliyordum. Ve yine kendini avuçlayıp o devasa aletini okşamaya başlarsa ne yapardım hiç bilmiyordum. Kene çılgınlığına kapılmış benliğime hiç güvenim yoktu; üzerine atlayıp her yerini yalayabilirdim. *Ah, bu senin kulağın mı? Hay aksi, çok seksiymiş.*

Şu dirsek de öyle. Hele o kaşların yok mu Gel beni yala diye yalvarıyorlar.

İşin aslı, o kadar azmuştum ki şöyle adamakıllı bir kaş yalama düşüncesi bile beni sırılsıklam ediyordu. Sonra aklıma onun koca-

man boynuzları geldi ve onları yalamanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye koyuldum. Ya da mesela, birinin üstüne oturup bir süreliğine mahrem bölgelerimi oralara sürttüğümü.

Kes şunu Liz! İğrençsin!

Cidden iğrençtim. İç çektim. Bir oyun planına ihtiyacım vardı. Raahosh ve kenemle birlikte başka kimseyle görüşmeden bu mağarada kaldıkça, bedenimin haykırdığı dürtüleri inkâr etmek bir o kadar zorlaşıyordu. Bir kaçış planına ihtiyacım vardı. Nereye gideceğimi bilmiyordum ama burada kalamayacağım kesindi. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyacağım şeyleri aklımdan listeledim. Yiyecek. İçecek. Silahlar. Ayakkabı. Sıcak tutan kıyafetler. Barınak.

Babamla birlikte, o ölmeden önce, Oklahoma'da ava çıkardık. Nasıl ateş yakılacağını biliyordum. Sarı karın yenmeyeceğini biliyordum. Giysilerim vardı ve bu battaniyeler de en soğuk rüzgârlara karşı işe yarardı. Nasıl avlanılacağını biliyordum, yani silahım olursa yiyecek bulabilirdim. Barınak işi zor olabilirdi ama bunu önceden planlayamazdım. Sadece işi şansa bırakıp en iyisini ummam gerekiyordu.

Yani ayakkabı ve silah bulsam olurdu. Pantolonumdan ve buradaki battaniyelerin birinden deri ayakkabı yapabilirdim; sadece fark etmesin diye bunu Raahosh ava çıktığında yapmam gerekiyordu.

Silahlara gelince... Sanırım Raahosh'un mızrağını çalabilirdim ama çok büyük ve ağırdı, ayrıca kaslarım zayıftı. Onu etkili şekilde kullanabilir miydim, bilmiyordum. Bana asıl bir yay yarardı. Bir yayım olsaydı, bu hayatta kalma saçmalığını güzelce kıvırabilirdim. Ok ve yay konusunda çılgın becerilere sahiptim.

Yani. Önce ayakkabı, sonra yay yapmak için malzeme arayacaktım. Bir yaya sahip olur olmaz vahşi beyazlığa kaçabilirdim.

Sonra ne yapacaktım peki? İşte bundan tam olarak emin değildim ama bu bir plandı. Bazen yapabileceğin tek şey, sahip olduklarınla ilerlemekti.

Raahosh

Eşim fazla sessizdi.

Onu anlayamadığımı bilmesine rağmen durmadan konuşan Liz; kulakları olsa taşla konuşacak kadar geveze olan Liz; uykusunda bile konuşan Liz, sessizdi. Parıldayan mavi gözlerinde kurnaz bir bakışla uykusundan uyandı ve ben yeniden ava çıkmaya hazırlanırken beni izledi.

Günün büyük bölümünü eşime yiyecek bulmak için dışarıda geçirdim ve döndüğümde hâlâ sessiz olsa da ruh hâli iyiydi. Çiğ yiyecek parçalarıyla onu beslememe izin verdi ve yanağını okşadığımda bile beni itmedi.

Bir tuzak seziyordum.

Ama uyumak için kürklerin arasında kıvrılıp tatlı tatlı esneyerek bana gülümseyince yine eridim, khui'm arzu ve istekle titreşmeye başladı. Bu da... insanların çiftleşme ritüelinin bir parçası mıydı? Şu *yooo*'yu ona şimdi söylese miydim acaba? Çiftleşerek bir olmamız için kollarıma atılıp bacaklarını benim için ayırır mıydı o zaman?

Bu konuda hiçbir deneyimim yoktu. Ben de yatağa uzandım ve onun omzunu okşamaktan kendimi alamayınca yeniden bana doğru döndü.

Elimi itti ve garip bir şekilde, bu kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Bu tanıdık bir hareketti. O uyuyana kadar bekledim ve sonra ben de uykuya daldım.

Şafaktan hemen önce bir ara, küçük bedeninin yanımda gerildiğini hissettim.

Nefesimin düzenini bozmadım, böylece uyanık olduğumu fark etmedi. Ne yapacağını merak ediyordum. Kaçacak mıydı? Beni öldürmeye mi çalışacaktı? Tuvaletini yapmak için dışarı çıkmadan önce yataktan kalkıp gürültülü bir şekilde dudaklarını şapırdattığı geçen seferki gibi davranmıyordu. Bu defa sinsilik peşindeydi. Yavaşça, dikkatli hareketlerle elimi belinden çekti ve kürklerin üzerine koydu. Sonra dikkatle kürkleri açtı ve "güya uyuyan" beni rahatsız etmemeye çalışarak yataktan dışarı süzüldü. Kürklerden çıktığında bana baktıysa da numaramı sürdürüyordum, gözlerim kapalıydı, huzurla nefes alıp veriyordum. Hâlimden memnun kalıp birkaç adım uzaklaşınca, gözlerimi hafifçe aralayıp kirpiklerimin arasından ona baktım.

Mağaranın köşesine ilerledi ve çizmelerimi alıp tekini küçük bacağının üzerine geçirdi. Deriyi uyluğuna kadar çekip ardından bağcıklarla sabitlemesini izledim; bu manzaradan nefes kesen bir erotizm akıyordu... Ne yaptığını merak etmeme rağmen etkilenmeden duramadım. Çizmemin diğer tekini giydiği sırada aletim taş gibi sertleşmişti. Khui'm onun yakınlığından dolayı zaten gece boyunca uğuldamayı bırakmamıştı ve artık vücudumdaki ağrı elle tutulur bir hâl almıştı. Eşime sahip olmam gerekiyordu.

Mızrağıma bakarak düşündü ve hâlâ uyuyup uyumadığımı görmek için tekrar bana baktı.

Hareketsiz kalıp ne yapacağını görmeyi bekledim.

Liz arkasını döndü ve elinde mızrağımla, sessiz adımlar atarak mağaradan çıktı.

Eh, artık aklından neler geçtiğini görmem şart olmuştu. Yataktan kalkıp güvenli bir mesafeden onu takip etmeye karar verdim. Kar çıplak ayaklarımı üşütse de pek umursamadım. Cildim zorlu koşullara alışkındı ve eşimin narin insan teninin aksine biraz buza dayanabilirdim. Ben dışarıda avlanırken onun da taytını dikmeyi bitirdiğini fark ettim. Ayağına büyük gelen çizmelerimle karda ilerlemek için mücadele ederken yuvarlak poposunun hareketlerini hayranlıkla izliyordum. Buz duvarının yakınındaki kar benim dizime kadar gelirken, onun kalçalarına kadar çıkıyordu. Güçbela

ilerlerken kendi insan dilinde mutsuz sözler homurdanıyor, her adımı derin kara gömülüyordu. Belki de yorulup kendiliğinden geri dönerdi.

Ama insanım daha sert bir malzemeden yapılmıştı ve ilerlemeye çabalarken tam olarak anlayamadığım insani sözlerle homurdanmasına sırıtmadan edemiyordum.

Uzaktaki ağaçlara yönelmesi beni şaşırttı. Acıkmış mıydı? Yaprakları yenmezdi, kabuğu ise yalnızca şifa için kullanılırdı; sıcak suda uzun saatler boyunca bekletildiğinde faydalıydı. Meraklanarak, güvenli bir mesafeden onu takip etmeyi sürdürdüm. Ne yapıyordu öyle?

Keşke khui'm onun düşüncelerini okumama izin verseydi çünkü insan eşimi anlamak imkânsızdı.

Liz

Saklandığımız yerden pek uzakta olmayan bir ağaçlık vardı. Yoğun karda zorlukla yürüyerek oraya doğru ilerledim. Hızlı olmam gerekiyordu çünkü Raahosh gittiğimi anlarsa aklını kaybederdi. Kaçmaya çalışmıyordum, henüz yani. Yay için malzeme arıyordum. İp için de elastik bir malzemeye ihtiyacım vardı ama onu sert, esnek bir ip hâline getirebilirsem ham deri de iş görürdü. Raahosh, avladığımız hayvanların derilerini saklıyordu ve benim de onlar için planlarım vardı. Hatta gerekirse elyaflardan, hatta kendi kahrolası örgülü saçımdan bile bir ip yapabilirdim; bir şeyler bulacaktım.

Ama tek başına iyi bir yay olabilecek çok fazla malzeme görmedim. Ahşap benzeri uzun bir şey bulmam gerekiyordu. Biraz esneyip bükülmesi lazımdı ama çok da fazla değil.

Raahosh'un mızrağını uzun uzun incelemiştim çünkü neredeyse iki metre uzunluğunda ve biraz da esnekti ama benim ihtiyacıma göre fazla ağırdı. Bana daha hafif, daha güçlü bir malzeme gerekiyordu.

Ben de karda yürüyerek ağaçlara doğru ilerledim. Bildiğim herhangi bir ağaca benzemiyorlardı. Öncelikle, gerçek bir ağaç gibi değil de daha çok kirpiğe veya tüye benziyorlardı. Gövdeleri haşin kış rüzgârlarında kamçı gibi ileri geri savruluyor, yaprakları da pembemsi, uçuşan diş iplerini andırıyordu. Yine de etrafta tahtaya en yakın şey onlardı ve bu yüzden gidip yakından bakmak istemiştim.

Ağaçlara ulaştım ve neyse ki kar da biraz azalmıştı. Artık daha rahat yürüyordum. İlk ağaca yönelerek elimi ağaç kabuğunun üzerinde gezdirdim. Yani ben ağaç kabuğu olduğunu düşünüyordum. Ama süngerimsi ve hafif yapışkan bir dokusu olduğunu anlayınca biraz iğrendim. Gövdenin kendisi anca bir gazoz kutusu kalınlığındaydı ve yine bir esinti çıkınca rüzgârda çırpınmaya başladı. Hay lanet olasıca. Büyük olasılıkla işime yaramayacaktı. Raahosh'un mızrağının üzerindeki büyük taş mızrak ucunu kullanarak kabuğun kenarından kestim. Belki kabuğu aşabilirsem gövdenin kendisi sağlam ve kullanılabilir çıkardı?

Ama kabuğun altı (şaka gibiydi cidden), daha jelatinimsi ve yumuşaktı; üstelik berbat kokan ve parmaklarıma yapışan pembe bir sıvı sızdırmaya başlamıştı. Yüzümü ekşiterek ellerimi kara sildim.

Bu ağaç, yay konusunda işe yaramayacaktı.

İç çekip sefil bir hâlde etrafıma bakındım. Bu lanet buz gezegeninde yay yapabileceğim bir şey olmalıydı. Cidden. Raahosh ve Vektal'in halkının tıpkı bizim gibi burada mahsur kaldıkları için son derece düşük teknolojiye sahip olduklarının farkındaydım da hadi ama. Yaylar da düşük teknolojiydi yani.

Gerçi burada yay taşıyan kimseyi görmemiştim.

Hepsinin sapanları, mızrakları ve bıçakları vardı.

Lanet.

Henüz çok vakit geçmemişti, bu yüzden düz bir çizgide ilerlemeye devam ettim. Nereye gittiğimden emin değildim ama siktir etmiştim. Arkamda, mağaranın tabanında yer aldığını bildiğim büyük, dev bir buzul vardı. Kaybolursam mağarayı bulmak için onu takip edecektim. Bir-iki tepe tırmanmıştım ki... bir şey gördüm. Karda biraz daha yürüdüm; hava tam ılık sayılmasa da eskisi gibi tüyler ürpertici bir soğuk yoktu ve bunun için büyük olasılıkla keneme teşekkür etmem gerektiğinin farkındaydım. Vücudumu çevreye göre düzenliyordu, adapte olmamı sağlıyordu.

Faydaları ne olursa olsun, bu bok konusunda hâlâ biraz öfkeliydim. Eskisi gibi koku alamıyordum, eskisi gibi tat alamıyordum,

üstüne bir de beni hayal edilebilecek en huysuz uzaylıyla eşleştirmişti.

En kocaman aletli uzaylıyla. Onu düşündüğümden falan değildi. Lanet olsun. Aletini boylu boyunca sıvazladığı görüntülerin beni rahatsız ettiği de yoktu.

Kenem anında uğuldamaya başladı, şiddetinden göğüslerimi sallıyordu. "Lanet kene, sen tam bir götsün!" dedim, onu sakinleştirmek için göğsüme vurarak. İşe yaramadı tabii.

Sonra durdum çünkü uzakta, karda uzayıp giden koyu, ince bir çizgi görmüştüm. Merakla ona doğru bir adım attım ve yaklaştıkça bunun bir tür akıntı olduğunu fark ettim. Sudan dışarıya, bambu benzeri sırık şeklinde sazlar çıkıyordu. Hafif ve sert görünüyorlardı. Bunları kullanabilir miyim diye meraklandım. Cesaretlenerek ileri yürüdüm. Nasılmış diye bakıp bir tanesini sudan çıkarabilir ve Raahosh uyanmadan mağaraya dönebilirdim. Ganimetimi de mağaranın ağzındaki karın içine saklayacaktım ve ondan kaçabilmek için gizlice kendime güzel, kullanışlı bir silah yaptığımı asla bilmeyecekti.

Güneşler gökyüzünün uzak tarafından yükseliyor, dünyaya hiçbir zaman karı eritecek kadar parlak olamayacak süt rengi, soluk bir renk sızdırıyordu. İki güneş olmasına rağmen, gökyüzünde o kadar minik görünüyorlardı ki, Çakma *Hoth*'un (gezegeni böyle adlandırmaya alışmıştım) kendi güneş sisteminin merkeziyle, Dünya ile güneş arasındakinden daha büyük mesafe olduğunu tahmin ediyordum. Belki de o yüzden burası her zaman bu kadar soğuktu. Nehre vardığımda havada hafif bir çürük yumurta kokusu aldım: kükürt. Burası bir kaplıcaydı ve bu da neden derenin buz bloğu değil de akarsu olabildiğini açıklıyordu. Georgie, Vektal ile seyahat ederken başka kaplıcalar gördüğünü söylemişti. Suyun yeterince sıcak olmasına sevinmeliydim çünkü aksi takdirde bu gezegen çok daha yaşanmaz bir yer olurdu.

Derenin kıyıları çamurlu ama pürüzsüzdü; suyun kenarına doğru kaydım. Burada kükürt kokusu daha yoğun olsa da su, mavi ve hoş görünüyordu. Acaba yüzse miydim? Bambu filizleri

en az üç metre boyundaydı ve gelişigüzel yerleştirilmiş kürdanlar gibi sudan dışarı çıkıyorlardı; ben de mavi yüzeye eğilip en yakınındakine uzandım. Onu çıkaracak ve malzemenin ne kadar sağlam olduğuna bakacaktım. Düşündüğüm kadar hafifse işe yarayabilirdi...

Kıyıda neredeyse suya girmek üzereyken *"LIZ!"* diye böğürdü tanıdık bir ses.

Raahosh'tu. Az kalsın onun yüzünden yüzüstü suya kapaklanacaktım. "Suyun üzerinde dururken bana bağırmazsan sevinirim! Ben..."

Nefesim kesildi, öfkeli sözlerim boğazımda söndü. Sırığın diğer ucunda şişkin gözleri ve büyük, sivri dişleri olan korkunç bir yüz belirmişti. Okyanusun derin, karanlık kısımlarından gelen o korkunç yaratıklardan birine benziyordu; tek farkı yüzümden yaklaşık bir adım ötede olmasıydı.

Boğazımdan bir çığlık koptu ve bambumu tutarak geriye doğru sendeledim.

Yaratık, bambunun ucuyla birlikte gelerek beni şoke etti. Ucuna yapışmış, çılgınca çırpınarak suları sıçratıyordu.

Tekrar çığlık attım ve onu karın üzerine fırlattım. Tıslayarak bana doğru ilerlemeye başlayınca etrafıma bakınıp Raahosh'un mızrağını aradım. Birkaç metre ötedeydi, onu fırlatmış olmalıydım. Bu arada yaratık ağzıyla bana doğru kapma benzeri öfkeli hareketleri yaparak bambunun uzak ucunda debeleniyor ve tıslıyordu.

Görüş alanımın kenarında kocaman bir şey belirdi ve Raahosh'un elinde bıçakla, sudan çıkardığım şeye doğru ilerlemesini izledim. Yaratığı, çırpınan yüzgeç benzeri uzvundan yakalayıp yere çarparken son derece öfkeli görünüyordu. Sonra beni hayrete düşüren bir kolaylıkla bıçağını hayvanın gözüne sapladı.

Yaratığın çırpınışı azaldı, beyaz karın üzerine kanlar fışkırdı ve sonra hareket etmeyi bıraktı. Ben fal taşı gibi açılmış gözlerle bakarken Raahoosh da bana baktı ve bıçağını yere fırlattıktan sonra yanıma koştu.

Birkaç metre yan yan geriledim. "Bilmiyordum! O şeylerden birinin bambunun ucuna yapıştığını nereden bilebilirdim? Sadece biraz malzeme toplamak istemiştim!" Gevezeliklerim onu bir santim bile duraklatmadı. Nasıl duraklatsındı zaten. Beni anlayamıyordu ki. Laf ebeliği yapmamın anlamı yoktu.

Dev uzaylı sanki onun avıymışım gibi bana yaklaştı. Korkuyla ve gözlerindeki sert bakıştan biraz tahrik olarak tekrar geriye kaydım. Üzerime gelince kenem hemen zangırdamaya başladı ve beni dehşete düşürüp üzen bir gelişmeyle meme uçlarım sertleşti.

Lanet kene.

Beni incelerken burun delikleri açıldı ve gözleri kısıldı.

Damarlarımda kanımın zonklayıp uğuldadığını, kenemin göğsümde mırladığını hissedebildiğim hâlde, titrek bir sesle "Tahrik falan olmuyorum" dedim. Ben boktan, boktan bir yalancıydım. Bacaklarımın arasına uzanıp tekrar klitorisimi okşamaktan başka bir şey istemiyordum. Belki adrenalin yüzündendi. Ya da sanki kıyafetlerimi mi yırtsa yoksa beni ters çevirip popoma şaplak mı atsa diye düşünüp kararsız kalmış gibi bana bakması yüzünden. Her ikisinin de görüntüsü beni çılgına çevirmiyor değildi.

Nedeni her ne ise, vücudum onun son derece farkındaydı ve kenem kafayı yemişti. Karda otururken nefes nefeseydim ve bir an sonra bacaklarımın iki yana açıldığını fark ettim.

Burun deliklerinin genişlemesini izledim. Boğazımdan hafif bir inilti koptu. Neden böyle sıcak basmıştı? Tanrım, bu keneden nefret ediyordum.

"Liz" diye homurdandı, adım boğazında yabani bir sözcüğe dönüşmüştü.

"Seni kesinlikle istemiyorum" diye soludum, kenem o kadar yüksek sesle mırıldanıyordu ki resmen sesimi duyurmakta zorlanıyordum. "Kenem yalanlarla dolu."

Kalkmama yardım etmek için o kocaman elini bana uzattı.

Az önce yüzümü dere canavarına kaptırma tehlikesi atlatmışken bir anda tahrik olduğum için hem ona hem de kendime kızarak onu tokatladım. "Defol git."

Öfkeyle eğilip gömleğimin önünden yakaladı. Yardımını kabul etmediğim için beni ayağa kaldırmak üzere bunu yaptığını biliyordum ama yüzü yüzüme yaklaştığı an...

Tüm sağduyumu kaybediverdim. Alnından çıkan boynuzlarından birini yakaladım, parmaklarım diğerinin kırık ucunun üzerinde dolaştı ve öpmek için yüzünü kendime çektim. Daha sonra pişman olacağıma emindim ama o anda hormonlarım zıvanadan çıkmıştı ve vücudum umutsuzca ağzının benimkine yapışmasını istiyordu. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp yavaşça ısırırken nefesinin kesildiğini zar zor duydum.

Raahosh boğazından alçak, hırıltılı bir inilti çıkardı ve sonra ağzını benimkine bastırdı.

Nasıl öpüşüldüğünü bilmediği açıktı. Sorun etmedim; kenem öyle çok uğulduyordu ki istesem de duramazdım sanırım. Boğazımdan yumuşak bir inilti kaçtı ve sonra ona nasıl öpüşüldüğünü göstermeye başladım. Dudaklarım onunkileri yavaş ve şehvetli bir şekilde okşuyordu. Karşımda donup kalmış; koca elleri iki yanımda, koca bedeniyle kazık gibi üzerime eğilmişti. Bu yüzden onu ağzımla ikna etmeyi sürdürdüm. "İşte böyle öpüşülür koca adam" diye mırıldandım öpücüklerin arasında; dudaklarımla sert bir çizgi hâlini almış dudaklarını okşuyordum.

Uzun bir süre karşımda gergin gergin durdu ve sonra dudaklarını aralayıp içeri girmeme izin verdi. Dilimi ağzının kenarına sürttüm ve bu sırada köpek dişlerine denk gelince onun bir uzaylı olduğunu hatırlayıverdim. Ürpererek kendimi geri çekecek oldum.

İşte o zaman Raahosh da beni öptü. İlk başta tereddüt etsem de dilim onunkiyle buluştuğunda hareketleri daha da cesurlaştı ve boğazımdan muhtaç küçük sesler çıktı. Dilinde de vücudunu kaplayan çıkıntılara benzer çıkıntılar vardı. Dilime sürtünürken vücuduma elektrik akımı gibi eşsiz hisler gönderiyordu. Ah... vay canına. Georgie bundan bahsetmemişti. Bununla uzaktan yakından ilgisi olan bir şey anlatmamıştı. Diğer eğlenceli yerlerinde de bu inanılmaz çıkıntılardan olup olmadığını merak etmiştim.

Raahosh öpüşme işini çabuk kıvırmıştı; dudaklarıyla benimkileri okşuyor ve sonra dilini benimkine sürtüyordu. Sonunda kenem o kadar yüksek sesle gümbürdemeye başladı ki artık düşünmek bile zorlaştı. Sanki tüm vücudum arzuyla titriyormuş gibiydi. Apış aram da benzer bir ihtiyaçla ağrıyordu ve bir an için bana dokunmazsa ölecekmişim gibi hissettim. Nefes nefese ondan uzaklaştım.

Hemen ağzımı tekrar kendi ağzıyla yakaladı. Dili sessiz bir soruyla benimkine dokundu.

Boynuzlarını yakalayıp ağzını bir kez daha benimkine yaklaştırırken bile "İstemiyorum" diye soludum. Saf zevkten gelen inlemelerim dilinin altında boğuldu ve bacaklarımı beline doladığımda şaşkınlıktan kasıldığını hissettim. "Beni dillemeni kesinlikle istemiyorum" diye tısladım ona ve sonra vahşi bir kadın gibi ağzının her yerini yalamaya devam ettim.

Raahosh öpüşmeyi bırakıp bana baktı; bakışları kendi hislerim kadar vahşiydi. Eğilip nefes kesici bir öpücükle ağzımı yakaladı ve üst dudağımı eminçe aklımı zor zapt ettim. Bu adam hızlı öğreniyordu. Haddinden de hızlı. Durumun kontrolünü kaybediyormuşum gibi hissediyordum.

Tabii ki, durumun kontrolünün daha önce bende olduğunu varsayarsam.

Ağzımı tekrar onunkinden uzaklaştırdım ve ellerinden birini göğsüme doğru çektim. Ona "Buraya dokunmanı istemiyorum" dedim, haşin ve biraz da öfkeli bir tavırla. Aslında, tahrik olduğum kadar da öfke doluydum. Bu hissin benden mi yoksa keneden mi kaynaklandığını tam olarak bilemiyordum ama durmayacağım kesindi. Ödünç tuniğin kalın kumaşı üzerinden göğsümü sıkınca başımı geriye attım ve tekrar inledim; kalçalarım karda dalgalanıyordu.

Onu *o kadar çok* arzuluyordum ki. Sanki bedenim daha önce yarı uykudaymış da bana dokununca canlanmış gibiydi. Duyularım uyanmıştı ve bedenim şarkı söylüyordu...

O an seks benim için hava almak gibi elzem bir ihtiyaç olmuştu.

Başparmağını derinin üzerinden göğüs ucuma sürttü ve nefesim boğazımdan tıslayarak çıktı. Bu hareketin bu kadar iyi hissettirmesine inanamıyordum. Böyle olmamalıydı. Ama yine de daha fazlasını istiyordum. Hırlayarak dişlerini gösterdi ve o keskin köpek dişlerini görünce nefesim kesildi. Ben de sapığın tekiydim sanırım çünkü beni tahrik ediyorlardı ve kafasını hafifçe ittim.

"Beni yalamanı istemiyorum" dedim ve sözlerime rağmen tam olarak ne istediğimi vurgulamak için kafasını aşağı doğru ittim. Neyse ki sorun değildi çünkü deli gibi gevezelik ediyordum. Kalçalarımı kaldırıp bir elimle yeni yaptığım pantolonumu aşağı çekmeye çalışırken bile "Ağzının kesinlikle üzerimde dolaşmasını istemiyorum" dedim.

Beni anlayamasa da fikri anlamıştı ve elleri pantolonuma giderek dizlerime kadar çekti. Sonra beni eritecek kadar ateşli bir bakış attı ve göğüs uçlarım derinin altında kıvranan acı noktaları gibi sertleşti. Dokunulmak için can atıyorlardı, bu yüzden uzanıp onlarla kendim oynadım. Kenem o kadar çok mırıldanıyordu ki tüm vücudum titriyormuş gibi hissediyor ve arzudan dolayı acı çekiyordum.

Pantolonum dizlerime dolanınca Raahosh da hayal kırıklığı içinde bir anlığına ona doğru atıldı. Daha sonra kumaşı yakalayıp bacaklarımı öne doğru çekerek göğsüme doğru bastırdı. Kıçım kara battı ve belimden dizlerime kadar çıplak kaldım.

Kapana kısılmıştım.

Nefes alıp bekledim.

Raahosh bana, bedenimin nemden kayganlaştığını düşündüğüm pembe ve ağrılı bir arzuyla zonkluyormuş gibi gelen kısmına bakıyordu. Sonra bakışlarını yukarı kaldırıp gözlerimle buluştu; kısık, parlak mavi gözlerinden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Ardından bana dokunduğunu hissettim. Parmaklarını hassas kıvrımlarımın üzerinde gezdirerek beni keşfediyordu.

Öyle yoğun bir duygu seline kapıldım ki neredeyse ağlayacaktım. Nefesim boğazımdan titredi ve alçak, keskin bir ses çıkardım. O keşfedici dokunuştan daha fazlasını istiyordum. Ağzını üzerimde hissetmeyi istiyor... hayır, arzuluyordum. Ne sunduğumu daha

iyi görebilsin diye bacaklarımı ileri çıkarırken bile "Ağzının üzerinde gezmesini istemiyorum" dedim sertçe. "Hem de hiç."

Raahosh söylediğim yalanları umursamadan uzun bir süre beni inceledi. Burun deliklerinin genişlemesini ve parmağını tekrar kıvrımlarımda yukarı aşağı hareket ettirmesini izledim. Bağırarak ona karşı çıktım ve geri çektiği koca eli salgılarımla parlıyordu. Islak başparmağını ve parmaklarını inceledi sonra da tatmak için ağzına götürdü.

"Ah, kahretsin, çok iğrençsin. Çok edepsizsin" dedim ona, her zamankinden daha ateşli ve daha tahrik olmuş bir şekilde.

Tadım en kaliteli çikolatadan daha iyiymiş gibi, yüzünde neredeyse saygılı bir ifadeyle parmaklarını yaladı. Ve onun o nefis, büyük, çıkıntılı dilinin parmaklarına sürtündüğünü, onları yalayıp temizlediğini görünce şehvetten ürperdim. Elini yalamasını izlemek beni deli ediyordu. Beni yalamasını istiyordum.

Dur, hayır, istemiyordum. Vücudumun bu şiddetli ihtiyacından dolayı kendime ve ona öfkelenerek "Bunların hiçbirini kesinlikle istemiyorum" dedim ona tükürür gibi. "Seni istemiyorum. Beni boşaltana kadar oramı yalamanı da istemiyorum." Bunun düşüncesi bile ürpermeme neden oluyordu.

Ve bunu *kesinlikle* istemediğim için bacaklarımın arasına uzandım ve görmesi için kıvrımlarımı araladım.

Gözlerinin arzuyla parlamasını ve sonra kafasını bacaklarımın rasına sokmasını izledim. Kocaman elleriyle kalçalarımı kavrayıp ayırdığını hissettim ve pantolonumun yamuk yumuk el dikişleri ikiye ayrılan bacaklarımın baskısıyla çatırdayıp söküldü. Umurumda değildi. Raahosh bacaklarımı ayırdı ve ıslak yerlerime baktı. Kavurucu bir ateş basan oramın ağrıyıp şiştiğini hissediyordum. Tam kendime dokunacakken elimi kenara çekti ve sonra dilini tenime bastırdı.

Dudaklarımdan bir çığlık koptu.

Aman Tanrım.

Boynuzunu ve diğerinin sapını yakalayıp yüzünü ısınmış tenime bastırdım. Aciliyetten delirmek üzereydim ve dili (Tanrı o çıkın-

tüy dilini korusun) tenimin üzerinde gezinirken yeniden çığlık attım. Benimki kadar yoğun arzuyla homurdanarak bacak aramı yalarken, ben de kalçalarımı yukarı aşağı hareket ettiriyordum. Dili her yerimde dolanıyor; en yumuşak yerlerimi yalıyordu. Klitorisimin üzerinde hareket ettiğini hissediyordum; sonra burnunu sürttü.

Burnunu *orama sürttü.*

O kadar şiddetle boşaldım ki gözümde şimşekler çaktı. Çığlıklarım karda yankılanıyor ve orgazmın en ufak zevkini bile kaçırmamak için ona sürtünüyordum. Boynuzlarını direksiyon gibi kullanarak ağzını bir o yana bir bu yana hareket ettirmemi, ondan daha fazlasını talep etmemi umursamıyor gibiydi. Bana itaat etmeye ve beni yalayarak aklımı almaya çok hevesliydi. İkinci bir orgazmın beni delip geçtiğini hissedene kadar o dilin hassas bölgelerime her darbesiyle şevklenmeye devam ettim. Artık resmen yerde kıvranıyordum, salgılarım tüm yüzünü kaplamıştı.

Sonunda hırıldayarak karların üzerine yığıldım. Kenem biraz tıngırdadı ve sonra daha yumuşak bir mırıltıya geçti; geçici olarak tatmin olmuştu.

Raahosh'un kenesi o kadar şiddetli gümbürdüyordu ki bir motor gibi ses çıkarıyordu. Beni tekrar yalayınca yüzünü ittim çünkü o anda bir tur daha yapamayacak kadar hassastım. "Henüz değil" diye sızlandım. "Yapamam."

Başını kaldırıp bana baktı; yüzü vahşiydi, gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu. Sert, seksi ağzı benim tadımla ıslanmıştı; ben onu izlerken dişlerini gösterdi ve bana meme uçlarımı yeniden sertleştiren bir bakış attı.

"Benim" diye homurdandı ve yüzünü yine bacaklarımın arasına gömdü.

Beni tekrar yalamaya başlayınca ciyakladım. Az önce söylediği gibi tamamen onun olmaya hazır bir şekilde arkama yaslandım ve...

Bir dakika. Az önce *benim dilimde* mi konuşmuştu?

Dirseklerimin üzerinde doğrulup beni yalayan uzaylıya baktım. "Az önce ne dedin sen?"

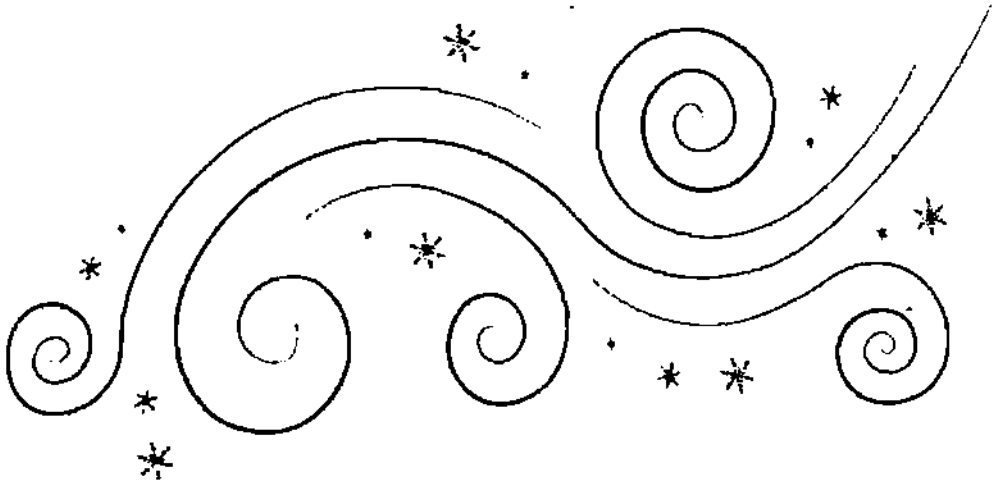

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

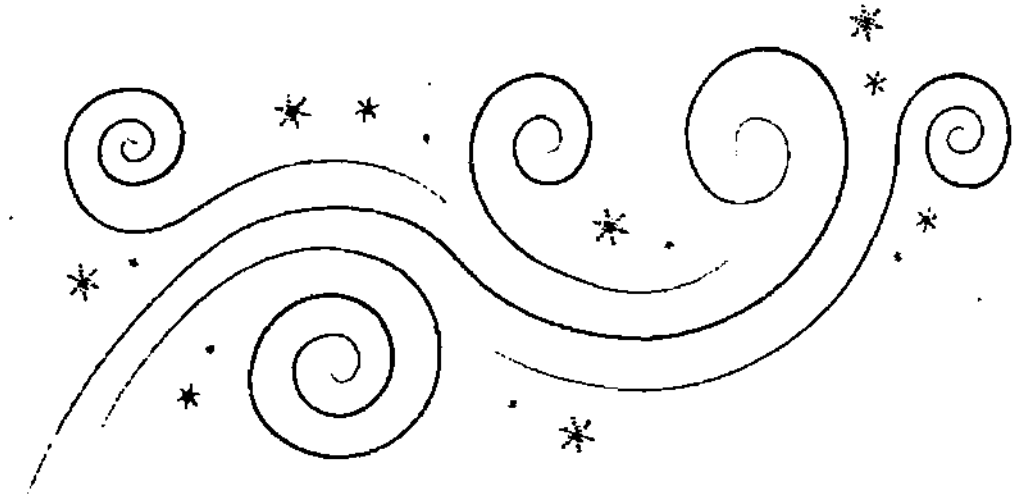

Raahosh

Yüzümü yeniden bacaklarının arasına gömüp eşimin vücudundan akan tatlı nektarı içmeden önce küçük bir el, boynuzumu çekiştirdi.

"Ne dedin sen?" diye tekrarladı. Yüzündeki ifade son derece öfkeliydi.

Gözlerimi kıstım ve başımı tekrar eğmeye çalıştım ama parmaklarını saçlarıma dolayıp çekiştirince ben de ona hırladım. Onu yeniden tatmaktan, altımda titreyene kadar onu saatlerce yalamaktan başka bir şey istemiyordum. Sonra aletimi onun sıcak, beklentili fırınına kaydıracaktım ve çiftleşecektik. Olması gerektiği gibi. Ama saçlarımdaki el ısrarcıydı ve dizlerini birbirine kenetleyerek beni dışarı itmeye çalıştı.

"Benim lanet dilimde konuştun."

"Evet" dedim dizlerini yeniden ayırmaya çalışarak. Onun yoğun, tatlı balından daha fazla tatmak istiyordum. Bacaklarının arasında saatlerce kaybolmak istiyordum. Kabilemin erkekleri yanki eşinin tadına doyulmadığını söylerdi ve haklı çıkmışlardı. O ana kadar neden bahsettikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık ömrümün geri kalanında onun dışında hiçbir şeyin tadına bakmak istemez hâldeydim.

Onun dışına başka bir şey yemesem de olurdu. Diğer hiçbir şeyin hükmü kalmamıştı.

Onu yalamaya kararlı bir şekilde başımı tekrar eğdim. Onu yalamamdan hoşlanıyordu. Az önce kaygan, ıslak kıvrımlarını yüzü-

me doğru iten kendisi değil miydi? Daha fazlasını mı talep ediyordu? Ona daha fazlasını verecektim. Aletim mızrağımın ucundaki taş kadar sertleşmiş, ağrıyordu. Kendimi onun içine gömmeyi çok arzuluyordum ama önce onu dilimin ucunda istiyordum.

Öfke dolu bir çığlık kopardı ve gözüme küçük bir yumruk attı. Daha sonra acıyla bağırıp elini salladı. "Lanet olsun! Kafan neden bu kadar sert?"

Bu dikkatimi çekti. Eşim canını acıtmıştı. Ayağa kalktım ve küçük elini avucumun içine aldım ancak bu sadece bana tekrar vurmaya çalışmasını önlemeye yaradı.

Kulağıma "Bana dokunmayı kes" diye kükredi. "Sana o kadar kızgınım ki! Demek *benim dilimi* konuşuyorsun!"

"Evet." Bana vurmak için kalkan eli alnıma değemeden yine yakaladım. Vuruşları canımı acıtmıyordu ama onun o yumuşak, küçük, insan ellerine zarar verecekti. Kaşlarımı çattım; minik yumrukları ne zayıftı.

"Bana yalan söyledin!"

Bu beni öfkelendirdi. Onu kasten aldattığımı mı sanıyordu? Ne amaçla? "Bunu nasıl yapmış olabilirim?"

"Bana söylemeyerek!"

"Hiç sormadın ki" diye karşı çıktım, öfkem artıyordu. "Durmadan konuşuyor, konuşuyorsun ve seni anlamadığımı varsayıyorsun. Bana konuşup konuşmadığımı sorma zahmetine bile girmedin."

Pembe yüzü kızardı ve soğuk havada buharlar çıkararak nefes nefese solumasını izledim. "Sen sikin tekisin."

"Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Ay, gerçekten mi?" Sesi alaycıydı. "Senin insan dili konusunda uzman olduğunu sanıyordum."

"Söylediğin kelimelerin benim öğrendiklerimle hiç alakası yok."

"Komik. Ben 'sik'in halkınızın dili olduğunu sanıyordum."

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Bu *sik* denen kelimeyi bilmiyorum. Ben sa-khui'yim. Benim halkım onlar."

Gözlerini devirip tekrar göğsümü itti. "Buna alaycılık denir."

"Bu alaycılık kelimesini de bilmiyorum..."

"Boş ver" diye kükredi, bana açıkça öfkelenerek. "Öf ya!"

Bana kızgın mıydı? Onu kurtarmıştım. Suya düşmüş olsaydı, etini kemiklerinden bir anda ayırıverirlerdi. Acı çektiğini –öldüğünü– düşünmek içimi saçma bir öfkeyle doldurdu. Doğruldum ve çıplak bacaklarına baktım. Hâlâ karda uzanmış olarak yatıyordu. Bana kaşlarını çatmış bakması güzelliğine direnmemi kolaylaştırıyordu. "Mağaradan kaçmamalıydın."

"Kaçmak mı? Kaçmıyordum."

Kendine yalan söyleyebilirdi ama bana söyleyemezdi. İleri atılıp tuniğinin ön kısmından tutarak onu ayağa kaldırdım. Bana tokat attıysa da onu doğrulttum; yüzünde öfkeli bir ifadeyle tuniğinin eteğini çekiştirdi. Ona doğru eğildim. Burnuma dolan kokusu, khui'min açlıkla yankılanmasına neden oluyordu. Ağzımı onunkine bastırıp onunla çiftleşmekten başka bir şey istemiyordum.

Ama bana sanki bir pislikmişim gibi bakarken yapamazdım. Kalbim biraz katılaştı ve öne eğildim. "Sen bana aitsin kadın."

Öfkeyle omzuma vurdu. "Ben kimseye ait değilim."

"Kaçsan da seni bulup geri alamayacağım hiçbir yer yok." Khui'sinin çağrısını görmezden geldiği her gün durumun daha da kötüleşeceğinin farkında değildi. Onunla pazarlık yapılamaz, fikri değiştirilemezdi. Khui istediğini istemeye devam ederdi.

Ve Liz'in benim eşim olmasını istiyordu.

Ben de bunu istiyordum. O benimdi ve ona sahip olacaktım.

Kollarını göğsünde kavuşturarak "Tanrım, ne kadar da azılı bir sapıksın" diye homurdandı. "Madem bilmek istiyorsun, yay için malzeme arıyordum."

"Yay" diye tekrarladım. Bu kelime tanıdıktı ama tam olarak çıkaramıyordum. "Bu bir silah, değil mi?"

"Evet" dedi ve bana meydan okuyan bir bakış attı. Başı dikleşti. "Yay kullanmayı biliyorum. Ben de avlanabilirim."

Homurdandım. Bir yanım onun avlanmak istemesinden memnundu, bir yanım ise endişeleniyordu. Kabilemizdeki kadın sayısı o kadar azdı ki av gezilerine katılmazlardı. Mağaralardan faz-

la uzaklaşmazlardı çünkü son birkaç yılda kabilemizden pek çok kişiyi kaybetmiştik ve daha fazlasını kaybedersek varlığımız sona ererdi. Ama Liz'in yüzündeki kararlılığı görüyordum ve bu yanıttan hoşlanmayacağının farkındaydım.

Yani... yanıt olarak bir homurtudan fazlasını alamayacaktı

"Bu ne demek oluyor şimdi?" Tam karşımda dikildi ve boynuzlarımdan birine uzanmaya çalıştı; şüphesiz beni kendi boyuna indirmek ve dikkatimi çekmek istiyordu. Liz'im cesurdu. Her ne kadar sinir bozucu olsa da buna saygı duyuyordum.

Daha fazla saçımı çekmesin ya da boynuzlarımı çekiştirmesin diye onun hizasına gelecek şekilde eğildim. "Sen bana aitsin. Bir şeye ihtiyacın olursa bana gelirsin. Sana bakmak benim görevim."

"Aman ne güzel" dedi sinirli bir sesle. "Arkadaşlarımı bana getirmeye ne dersin o zaman, hımm?"

Bunu duymazdan geldim. Çiftleşene kadar onu geri götürmeyecektim. Bunun yerine, onun için öldürdüğüm surat yiyen canavarın yanına gittim. Madem o yayı için istiyordu, alacaktı. "Gel. Mağaraya geri dönmen gerekiyor. Khui'n olsa bile insan etin hâlâ zayıf."

"Vay canına, beni yakalayıp pantolonumu çıkardığında bu kadar zayıf olduğunu düşünmüyordun ama."

Dönüp ona sert sert baktım. Ona dokunmamdan hoşlanmamış gibi mi davranmaya çalışıyordu? Yanakları parlak pembeydi ki bu da merak uyandırıcıydı. Onu bir an daha inceledim ve sert bakışlarım altında kıvrandı. "Dokunmama kızmış gibi bir hâlin yoktu."

Yüzü daha da kızardı. "Ah, demek yüzüme vuruyorsun, ne hoş."

Sözleri bana hiçbir anlam ifade etmiyordu ama yanaklarının rengi bana çok şey anlatıyordu. Utanmıştı. Bunu çok çekici bulmuştum; hatta elleriyle bacaklarının arasındaki minik saç tutamını kapayıp onu bakışlarımdan korumaya çalışmasını daha da çekici buldum. Bunun onu koruyacağını mı sanıyordu? Birkaç dakika önce onun her santimini yalamıştım. Çıplak kalçalarını inceledim, ayakları hâlâ çizmelerimin içindeydi. Benim ayaklarım soğuğun pek farkında değildi ama onun yumuşak insan teninin soğuktan

diken diken olduğunu görebiliyordum. Üşümediğinden ve iyi bakıldığından emin olmalıydım.

Ama Liz bir savaşçıydı ve benimle savaşmayı seçmişti. Ben de ölü surat yiyiciyi ve yem olarak kullandığı uzun sırığı alıp omuzlarımdan birinin üzerine astım. "Geliyor musun yoksa seni taşımam mı gerekiyor?" diye sordum.

Bana kaşlarını çatarak baktı. Ani bir hareketle pantolonunun yırtık kısımlarını topladı ve önümde fırtına gibi yürümeye başladı. "Sen tam bir pisliksin. Senden nefret ediyorum."

"Konuşmadığın oluyor mu hiç?" diye sordum.

Ortaparmağını bana doğru havaya kaldırdı. Bu hareketin ne anlama geldiğinden emin değildim ama kötü bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum. "Sanırım pantolonsuz bir şekilde yürüyeceğim. Çok teşekkürler."

"Peştamalımı ister misin?"

Yüzü yine parlak kırmızıya döndü ve bana şaşkın bir bakış attı. "Çıplak kalasın diye mi? Hayır, teşekkürler."

Reddetmesi beni ne kadar itici bulduğunu daha da vurgulamıştı. Canım sıkıldı. "Seni susturacaksa neden olmasın" diye karşılık verdim.

Öfkeli bir ses çıkardıktan sonra önümde hışımla yürüdü.

Gizli mağarama geri dönerken Liz sessizdi. Önümden yürümesine izin verdim, böylece onu koruyabilir... ayrıca küçük, dik poposunun yürürken nasıl göründüğünü izleyebilirdim. Kuyruğu olmadığı için manzara çok ilginçti... Ama yine de tahrik ediciydi. Zihnimde onu eğip poposunu açtığımı ve sonra bir kez daha zevkini haykırana kadar ıslak kıvrımlarını yaladığımı hayal ettim.

Mağaraya geri döndüğümüzde khui'm yankılanıyor ve aletim şiddetli bir şekilde ağrıyordu. Peştamalımı zorluyordu; ağrı neredeyse dayanılmazdı. O da acı çekmiyor muydu? Neden bununla savaşıyordu?

Bir yankı eşi ilişkisi her zaman nihaidir.

Liz bana dönüp bakmadan mağaraya doğru ilerledi. Hâlâ kızgındı; öfkesi geçecek gibi değildi. Peki. Eğer bir fark yaratacağını

düşünüyorsa direnmesine izin verecektim. O benimdi. Khui'si bende yankı uyandırdığı anda sahiplenilmişti.

Yaptığı hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

Sanki çalkantılı, sahiplenici düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi kürklerden birini alıp beline doladı ve bana döndü. "Amacının ne olduğunu biliyorum."

Kaşlarım çatıldı. Amacım mı? Onu eşim olarak sahiplenmekten başka bir amacım yoktu. Böylece bir olabilirdik.

"Beni hamile kalana kadar saklayacaksın, değil mi?"

Yenilgiye uğramış gibi görünüyordu, gözlerindeki bakış perişandı.

"Öyleyse ne olmuş?"

"Bir kez daha vajinam yüzünden rehin tutuluyorum yani." İç çekti. "Siz uzaylıların derdi ne? Bir kız bir kez olsun kendi kararını veremez mi? Bu çok mu zor?"

"Khui kararını verdi" dedim ona.

Başını hafifçe iki yana salladı. "Bu her zaman başkasının kararı. Ne zaman benim kararım olacak?"

Onu hayal kırıklığı içinde izledim. Alınacak bir karar yoktu ki. Khui karar vermişti. Ama yine de... Sözlerinin bana hissettirdiklerinden hoşlanmamıştım.

Ya da sesindeki yenilgiden. Liz bir savaşçıydı. Onun pes etmesini istemezdim.

Liz

Geri döndüğümde mağaradaki ortam rahatsız ediciydi. Raahosh'u görmezden geldim ve kalın bağcık olarak kullandığım birkaç deri parçasıyla pantolonumu yeniden dikmeye odaklandım. Dikişin daha dayanıklı olacağını umarak tek parça uzun ip yerine birkaç santimetrede bir düğümlediğim kısa ipler kullandım ve çalıştığım süre boyunca kıpkırmızıydım.

Raahosh kar toplayıp eriterek, ateş için daha fazla gübre tabakası getirerek ve nehirde öldürdüğümüz şeyi keserek mağaranın ön tarafında dolanıyordu. Bambuyu benim için saklamıştı ve sonra yaratığın parçalarını yanına alarak, alçak sesle "tuzak yemi" diye bir şeyler mırıldandı.

Ağzımı bile açmadım. Ona hâlâ kızgındım. Aslında "kızgındım" değil de hayal kırıklığına uğradım desem daha doğru olurdu. Hem de aşırı derecede. Kenelerimizin arkadaş olmaya karar vermesinin onun hatası olmadığını biliyordum ama bu adam sorun benmişim gibi davranmak yerine, bana yardım eli uzatamaz mıydı yani? Kendiliğimden kollarına atılıp mercimeği fırına vermek istemiyorsam kusura bakmasındı.

Kardaki küçük boğuşmamızı hatırlayınca yüzümü ateş bastı. Yine pantolonumu yırttığını hayal ettim ve kenem titremeye başladı, bacaklarımın arası yeniden ıslanıverdi. Öff. Çok sinir bozucuydu.

Hangisi daha kötüydü bilmiyordum; kenenin neden olduğu sonsuz azgınlık mı, yoksa Raahosh'un bana dilimi anladığını

söylemeden sürekli gevezelik etmeme izin vermesi mi? Söylediklerimi hatırlamaya çalıştım ama aklıma bir şey gelmedi. Boş boş konuşup durmuştum ve ağzımdan ne çıktığını hatırlamıyordum. Öfff.

Birkaç saat içinde pantolonumu tamir etmeme yetmişti ve giydiğimde çok daha dar olsa bile yine de üzerime oturdu. Raahosh'tan uzakta geçirdiğim süre sinirlerimi yatıştırmış ve bana biraz perspektif kazandırmıştı.

Aslında o da benim kadar tuzağa düşmüş durumdaydı. Belki orgazm yüzünden böyle düşünüyordum ama o, şey, kar olayında çok verici davranmıştı. Belki de ona çok sert davranıyordum. Gerçi bir konuda haklıydı; ona dilimi konuşup konuşmadığını sorma zahmetine girmemiştim. Onun cahil bir uzaylı olduğunu varsaymıştım... Bu da beni götün teki yapıyordu.

İç çektim. Özür dilemeye hazır olup olmadığımdan emin değildim ama onunla sürekli kavga etmekten zihinsel olarak yorulduğumu biliyordum. Bu beni hiçbir yere götürmüyordu. Babam bana bal kullanarak sirkeden daha çok sinek yakalayabileceğimi söylerdi.

Son zamanlarda tek yaptığımsa etrafa sirke püskürtmekti. Hiçbir yere varamamama şaşmamalıydı.

Raahosh ile benim hâlâ zıt isteklerimiz olsa da –o kendine bir eş ve bebek taşıyıcı istiyordu, bense rahat bırakılmak– yine de yetişkin gibi davranabilirdik.

Tekrar bir arkadaşa sahip olmak güzel olurdu diye düşündüm özlemle. Gemide birlikte tutsak olduğum kızlarla olan arkadaşlığım mecburiyettendi. Aynı ortama tıkılmasaydık, birbirimizle iki kelime eder miydik? Evimi özlemiştim. Arkadaşlarımı özlemiştim. Beş yıl önce kaybettiğim babamı özlemiştim.

Günbatımı yaklaşırken Raahosh'un yakında döneceğini bilerek mağarayı inceledim. Ortamı mümkün olduğu kadar hoş bir hale getirmeye çalıştım. Fazladan su hazırladım, yüzüme gelmesin diye saçımı ördüm, elbisemi onardım, ateşi körükledim ve yayım için bir ip yapmaya başladım. Aldığımız bambu beklediğimden farklı

çıkmıştı ama içi boştu ve kemikten farklı olarak biraz yumuşaktı. Güçlendirmek için belirli noktalarını deriyle sarmayı deneyecek ve en iyisini umacaktım.

Kısa süre sonra mağaraya girdiğinde, elinde iki küçük yaratık sarkıyordu. Bu geceki akşam yemeğimiz.

"Hoş geldin" dedim ona.

Raahosh duraksadı, kaşlarını çatarak bana baktı ve zihninde çarkların döndüğünü görebiliyordum. Amacımı anlamaya çalışıyordu. Sanki düzgün bir insan olmaya çalışmaktan başka bir amacım olabilirmiş gibi? İç çektim. "Bak. Yanlış bir başlangıç yaptık, tamam mı? Beni keneyi almaya zorladın ve o zamandan beri sana bunun bedelini ödetiyorum. Bir süreliğine ateşkes ilan edebilir miyiz? Çok yoruldum."

Homurdandı ve ateşin yanında diz çökerek onu körükledi.

"En iyi günlerinde bile pek konuşkan biri değilsin, değil mi?"

Bana şöyle bir baktı. "Sen ise dinleyeceğini bilsen duvarla bile konuşursun."

Gülümseyişim gerildi. "Tüm bu 'ateşkes' olayını zorlaştırıyorsun dostum. Uyarmadı deme."

Yine homurdanmasını bekledim. Bunun yerine başını salladı. "Kabalık ettim. Özür dilerim."

Pes etmesine şaşırarak yerime oturdum. "Eh... Tamam o zaman." Ateşin yanına ilerleyip karşısına oturdum. "Akşam yemeği için yardım ister misin?"

"Akşam yemeği mi?"

Avladıklarını işaret ettim. "Bunları soslamak? Derisini yüzmek? Yemek hazırlamak?"

Bana yine kısık gözlerle baktı. Öfkeli değildi sanırım, daha çok beni anlamaya çalışıyor gibiydi. "Eşimin gereksinimlerini sağlamak benim işim."

"Ah." Bir an düşündüm ve sonra dizlerimi göğsüme çektim. Çıplak ayaklarımı ateşin yanında kıpırdatıyordum. "Bu derilerden bazılarını benim için çizme yapmak üzere saklayabilir miyiz?"

Başını sallayarak onayladı.

"Teşekkür ederim" dedim usulca. "Kaçmayacağım, bil diye söylüyorum. Gidebileceğim hiçbir yer yok."

Yine başını salladı. Avladıklarının derisini yüzmeye başlayınca gözlerimi ateşe çevirdim. Zihnini saran sert kabuğu kırabilmek için onu konuşturmam gerekiyordu. Bu Raahosh, anlaşılması zor bir adamdı. "Ee, bana burayı anlatsana."

Başını kaldırıp bana baktı. "Burası benim mağaram."

"Hayır, burayı kastetmemiştim" dedim mağarayı işaret ederek. "Bu gezegeni diyorum. Dünyanızı. Havasının soğuk olması dışında hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Raahosh homurdandı ve sanırım uzun bir süre sorularımı görmezden gelecekti. Daha sonra deri yüzdüğü bıçaktan daha küçük bir bıçak çıkardı ve eti daha küçük, ısırık büyüklüğünde parçalar hâlinde doğramaya başladı. "Bu... ılık mevsim. Buna sert mevsim, daha soğuk aylara ise amansız mevsim deriz."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ama yerde bir metre kar var! Bu nasıl ılık mevsim?" dedim hayretle.

Ağzı usulca kıvrıldı ve yüzüne aşırı çekici bir gülümseme yayıldı. Nefesim kesildi. Sert, bıçak keskinliğindeki yüz hatları ölümcül derecede seksi bir şeye dönüşmüştü. "Kara alışman gerekecek."

"Kar. Peki." Bu gülümsemeye yanıt olarak mahrem yerlerimin zonklamasını görmezden geldim. Kenem gene gaza gelmişti; sahte bir öksürükle göğsüme vurarak onu susturmaya çalıştım. "Demek bu... yaz, ha?"

Sanırım aklından uygun sözcükleri tarayarak başını kaldırdı ve sonra evet anlamında salladı. "Kış dediğin şey ışığın çok az olduğu bir zamandır. Güneşler neredeyse yüzünü hiç göstermez ve çok fazla karanlık olur. Hava çok daha soğuk olur ve av hayvanları azalır. Bu nedenle sıcak aylarda çok avlanmak önemlidir."

Anlattıklarını sindirerek başımı salladım. Tamam, eğer burası en fazla bu kadar ısınıyorsa, dayanabilirdim. Bundan hoşlanmayacaktım ama yaşayacaktım. "Ve sen de bir avcısın?"

Başını salladı ve bana bir parça kırmızı, kanlı et ikram etti. Ondan

parçayı alıp çiğ çiğ ağzıma attım. Dilimin üzerinde bir lezzet patlaması yaşanınca keyifle inledim. Bu şekilde çok iyiydi.

Avı tutan elleri titredi ve ben onu izlerken peştamalı kasıklarının üzerinde gerildi. Eyvah!

"Şey, çok lezzetliymiş de. Üzgünüm."

"Özür dileme." Eti acımasızca kesti. "Eşimi besleyebildiğim için memnunum."

Evet, memnun olduğunu görebiliyordum. Bu gerçeği gizleyecek bir şey yoktu. Çaktırmadan devasa alete uzun uzun baktım. Bana küçük bir parça et daha verdi, ben de öne doğru eğildim ve hiç düşünmeden onu doğrudan parmaklarından ağzıma aldım. Parlayan mavi gözleri harlandı ve kenem yeniden uğuldamaya başladı.

Aptal kene, hep olmadık zamanlarda harekete geçiyordu.

Raahosh çiğnememi izledi ve bana uzattığı başka bir et parçasını elimle almaya çalışınca geri çekti. Tekrar elinden yememi istiyordu. Eğildim ve dilimin parmak uçlarına sürünmesine izin verdim çünkü onunla oynamak son derece eğlenceliydi.

Ve bu beni tahrik ediyordu. Birazcık yani.

Tekrar geri çekilmeden önce kanlı parmak uçlarını dudaklarımda gezdirdi ve sonra kalçaları üzerinde kıpırdandı. Aleti, bacağının yanında uzanan sert bir çubuğa dönüşmüştü. Normal bir erkeğin hakkına düşmesi gerekenden çok daha iriydi.

Tüylerimin diken diken olmasını engellemek için kollarımı yukarı aşağı ovuşturarak "Peki bu yaratığın adı ne?" diye sordum. O anda tamamen tahrik olmuş hâldeydim, kahretsin. Çiğ et ve beni esir tutan göt herifin teki buna yol açmamalıydı ama kendime engel olamıyordum.

Çiğ ete baktı ve benim için bir parça daha kesti. "Biz buna *iki diş* diyoruz." Bana iki devasa dişi göstermek için yaratığın dudaklarını geri çekti. Kunduza benziyordu. Neredeyse. Vampir bir kunduza. Sırtında bir dizi dikeni ve tüylü, kabarık ayakları vardı.

Tamam, kunduzla pek alakası yoktu ama onu Dünya'daki hayvanlarla ilişkilendirdiğimde kendimi daha iyi hissediyordum.

Bana bir lokma daha uzatırken "Yemiyorsun" diye işaret ettim.

"Önce eşim gelir" dedi ve eti ağzıma atarken bana yine kayıtsız gibi görünmeye çalışan bir bakış attı ve başparmağıyla dudaklarımı okşadı. "Sen doyunca yiyeceğim."

Biraz kıvrandım. Şimdiye kadar yediğim en tuhaf şekilde erotikleştirilmiş yemekti bu. Aldığımın yarısı kadar bile keyif almamam gerekirdi. "Bana kabilenizden bahseder misin? Ailenden?"

Yüzündeki aç, tahrik olmuş ifade kayboldu ve yüzünün gerilerek bir kayıtsızlık maskesine dönüştüğünü gördüm. "Ailem yok."

"Hiç mi? Peki ya ebeveynlerin?"

"Öldüler." Bakışları duygularına dair ipucu vermiyordu.

"Anlıyorum. Erkek ya da kız kardeşin de mi yok?"

Başını hayır anlamında salladı. "Annemden kısa bir süre sonra erkek kardeşim de öldü."

"Ah." Raahosh düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, bu yüzden devam ettim. "Kabilende yakın arkadaşların var mı?"

"Vektal."

Bu adamın açılmasını sağlamak diş çıkarmaktan beterdi. "Onunla tanıştım. Peki ya başka?"

Bana baktı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Yakında orada yaşayacağım için olabilir mi? Onlar benim de kabilem olmayacak mı?" Bunu yüksek sesle söylemek beni biraz üzüyordu. "Ya benden hoşlanmazlarsa?"

Kalın, çıkıntılı kaşları sanki bunu tam olarak kavrayamıyormuş gibi aşağı doğru indi. "Sen benim eşimsin. Beğenme veya beğenmeme durumu olmaz. Kabilenin bir parçası olacaksın."

"Senin için söylemesi kolay" dedim ona. "Onların yanında büyüdün. Siz aynı türdensiniz. Ben konuşup duran garip bir yabancıyım, unuttun mu?"

Anlaşılmaz bir ifadeyle uzun bir süre bana baktı. Sonra, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, bana bir parça daha et teklif etti. Alınca da "Şu anda kabilemizde iki enik var. Şorşi'ninkiyle bu sayı üç olacak. Diğerleri de yankılanırsa bu sayı artacak" dedi.

Bu bilgiyi özümsedim. "Ya kadınlar? Kaç kadın var?"

"İnsanların haricinde mi? Dört; enikleri saymazsak."

Betim benzim attı. Bu kabilede çok sayıda tatminsiz erkek var demekti. Belki de Raahosh'un beni bir süreliğine bu mağarada saklaması iyi bir şeydi. Acaba yankılanmamış kızlar için aralarında kavga edecekler mi diye merak etmeden duramadım. "Kaç erkek var peki?"

"Yirmi dördümüz kaldık. Yirmi tanesinin eşi yok."

"Kaldık mı?"

Başka bir et parçası keserek başını salladı. "Burada hayat zor. Kabilemizin çoğunu birkaç yıl önce kötü bir avda kaybettik. *Tali*'yi deviremeden dört erkek ve bir kadın öldürüldü." Başını iki yana salladı. "Kötü bir zamandı."

"Tehlikeliymiş."

"Kadınların artık avlanmamasının nedeni bu. Yapamayacakları için değil, kabilenin devamlılığını tehlikeye atma riskine giremeyiz."

Cevap vermek için ağzımı açınca hemen bir parça et daha tıkıştırdı. Bu bir susturma taktiği gibi gelmişti, bu yüzden hızla çiğneyip lafıma devam ettim. "Ama artık insan kızlar var. Yani artık büyük bir sosisli partisi değilsiniz. Böylece kabileniz şu anda..." Bir an durup saydım. "On iki insan ve sizden de otuz dersek, kırk iki kişi olduğumuz anlamına geliyor. Bir sürü avcı var yani."

Bana bir parça et daha uzatarak "Eşlerini avda riske atmak isteyecek çok kişi çıkmaz" dedi. Eti reddedince düşünceli bir ifadeyle kendisi yedi. "Birçok kişi artık avlanmak istemiyor zaten."

"Neden?"

"Avlar doğası gereği çok yalnız geçer. Uzun süre karda dışarıda kalırız. Eve dönmeden önce ayın tam bir dönüş yaptığı bile olur."

"Bir ay falan mı yani?"

Omuz silkti. "Çoğu avcı yalnız avlanır. Bu şekilde daha fazla alanı taramak kolaylaşır. Küçük hayvanları birçok farklı yönde avlarız ve öldürülenleri kar altında saklarız, böylece arazi gezilemez olup tüm iyi av hayvanları kış uykusuna yattığında daha sonra oradan çıkarıp kullanabiliriz."

"Yani avcılar... çok mu yalnız kalır? Evde sadece dört kadın varken bu da dünyadaki en kötü şey değildir herhâlde" diye akıl yürüttüm. "Sen de böyle mi yapıyorsun?"

Başını salladı. "Ben bir avcıyım. Vahşi doğada, kabile mağaralarından daha fazla zaman geçiriyorum."

"Neden?"

"Ne demek neden?"

"Neden daha fazla yalnız vakit geçiriyorsun?"

Parıldayan mavi bakışları beni olduğum yere sabitledi. "Orada benim için hiçbir şey yok. En azından vahşi doğada halkıma yiyecek sağlayabilirim. Evde sadece başkalarının sahip olup bende olmayan şeyleri görüyorum. Bu bazen... kolay olmuyor." Bana attığı bakış yine son derece sahipleniciydi ve eşlerden bahsettiğini anlamıştım.

Zorlukla yutkundum. Yani mutlu çiftlerin arasında olamamak için kendini uzun süreliğine gönüllü olarak sürgüne mi gönderiyordu? Kalbim acıma duygusuyla çarpıyordu. Raahosh'un insanların yanında berbat davranmasına şaşmamalıydı. "Kahretsin, senin için üzülmeme neden olma."

Homurdanarak ve vahşi bir tavırla avdan bir parça et daha kesti, sonra yüzünde acı bir ifadeyle çiğnedi. "Senin acımanı istemiyorum kadın."

"Bu gece benden başka bir şey bekleme" diye espri yaptım.

Hırlayarak dişlerini gösterdi. "Sözlerin bana hiç komik gelmiyor."

"*Seni* eğlendirmeye çalışmıyordum" diye belirttim. Sonra sinirlenerek ayağa kalktım. "Off. Seninle ne yapacağım ben ya."

"Ben eşimi istiyorum" diye homurdandı, hâlâ ateşin yanındaydı. "Bu iş böyle yürüyor. Khui senin ve benim çiftleşmemize karar verdi. Bunu da hiçbir şey değiştiremez. Benim olacaksın, hepsi bu."

"Demek öyle?" Ona döndüm ve ellerimi kalçalarıma koydum. "Avlanmak istiyorum. Buna ne diyorsun bakalım?" Başını yana eğince sözlerimi analiz etmeye çalıştığını fark ettim. "Biz insanlar böyle deriz" diye çıkıştım. "Avlanmak ve kendi yiyeceğimi kendim sağlamak istiyorum. Ve biliyor musun? Kendi kararlarımı da kendim vermek istiyorum. Ne istediğime ne zaman kendim karar vereceğim lanet olası?" Kollarımı iki yana açtım. "Etrafımdaki herkes ne yapmam gerektiğini bildiğini sanıyor ama sen ne istediğimi

biliyor musun? Hayır, bilmiyorsun çünkü kimse bana sormuyor."

Raahosh düz bir sesle "Avlanmak istiyorsun" dedi.

"Başlangıç için iyi olur."

"Pekâlâ. Sabah seni ava götüreceğim."

Ona şaşkınlıkla boş boş baktım. Canı sıkkın gibiydi ama... ava katılmama izin mi verecekti? "Gerçekten mi? Öylece mi?"

"Bir şartla..." Durakladı ve bana yeniden hararetli bir bakış attı.

"Ah, işte yine başlıyoruz" diye homurdandım ve devam etmesi için ona el salladım. Her zaman bir bit yeniği vardır, değil mi? "Dökül bakalım."

"Benimle bu gece eşlerin yaptığı gibi yatarsan seni ava götürürüm."

"Eğer avlanma ayrıcalığı için seni düdükleyeceğimi sanıyorsan..."

"Seks istemiyorum. *Düdükleme* mi?" Merakla bana bakıyordu. "Düdük yok. Sadece dokunacağız. Birbirimize sarılacağız."

Suçlu küçük kalbim yeniden tekledi. Yalnızlık çekiyordu. Tanrım, ne göt biriydim ben. Zavallı Raahosh, şimdiye kadarki en inatçı kadınla kapana sıkışmıştı. Yumuşadım. "Bununla başa çıkabilirim sanırım."

Raahosh sessizce başını salladı ve sonra doğruldu. "Mağarayı temizlemeli ve dışarı çıkacaksak yarınki ava hazırlanmalıyız."

"Hadi yapalım" dedim heyecanımı gizleyerek. Aslında, o gece onun kollarında uyuma ve bana dokunmasına izin verme düşüncesiyle biraz gerilip heyecanlanmıştım. Aklım daha önceki şiddetli yalama seansına kayınca içimde bir ihtiyaç nabzı atmaya başladı. Kenem hemen öyle yüksek sesle mırıldanmaya başladı ki elektrikli testere gibi ses çıkarıyordu. *Lanet olsun sana kene. Biraz kendine hâkim ol kızım.*

Sonraki birkaç saat boyunca mağaranın içinde ufak tefek işlerle meşgul olduk ve şaşırtıcı derecede samimi geçti. Raahosh son birkaç gündür biriktirdiği tabaklanmış derilerden bana bir çift ayakkabı yaptı. Onları yaratıkların kendi iç organlarından ve pisliklerinden oluşan bir karışımla tabaklamış ve sonuçta, ayaklarımı sıcak

tutması için iç kısmında bir miktar kürk bulunan sert bir deri elde etmişti. Aslında ayak bileklerinde büzme ipleri olan birer kese gibi andırıyorlardı ama yine de onlardan memnundum. Ben de yayım üzerinde çalışıyordum ve Raahosh'a kiriş için ne tür malzemeye ihtiyacım olduğunu söylediğimde, seyahat çantasından kalın sicime benzeyen bir şey çıkardı. Yayımı gerdim ve en iyisini umdum. Sonra ok yapmaya başladım. Bunun için kemik kullanmam gerekiyordu ve deve kuşuna benzeyen ama daha kısa bacaklı, isimsiz bir şeyin kaburgaları ve kanat kemikleri

-dört tanesinin- mükemmel sonuç verdi. Alıştığımdan biraz daha kısa, ama hafif -ve iyi bir bilemenin ardından uçları iğne gibi sivrilen- ölümcül oklarım vardı artık. Oklarımı ateş közlenene ve elimde bıçakla uyuklamaya başlayıncaya kadar uzun uzun bileyip aşındırdım.

Ben uyanık kalmak için çabalarken Raahosh oku elimden aldı. "Uyku vakti geldi" dedi bana.

Yumuşak bir itirazla "Ah, ama sadece dört tane yapabildim" dedim. "Bu çok işe yaramaz."

"Mızraklarımız ve bıçaklarımız da var. Avlanmanın daha fazla yolunu öğrenebilirsin" dedi yay ve oklarımı dikkatlice bir kenara bırakırken, alçak ve yumuşak bir sesle. "Gel ve yatmak için soyun eşim."

Onun eşi olmadığımı söyleyerek itiraz etmeliydim ama ağzımdan çıkan tek şey bir esneme oldu. "Kıyafetlerimle uyuyabilirim."

"Eğer eş olarak uyuyacaksak olmaz" diye mırıldandı. "Bana söz verdiğin şey bu."

Ben de dediğini yaptım. İtiraz edemeyecek kadar uykuluydum ve o beni ayağa kaldırıp da bacaklarımın birer jöleye dönüştüğünü hissedene kadar ne kadar bitkin olduğumun farkına varmamıştım. Raahosh beni kendisine yaslayıp tuniğimin boyun bağcıklarını çözmeye başladığında teninin, kolları, göğsü ve vücudunun diğer kısımlarındaki sert koruyucu çıkıntılara rağmen sıcak ve garip bir şekilde yumuşak olduğunu fark ettim.

Elim göğüs kaslarına uzandı ve yeleğinin üzerinden onları okşadım.

"Yumuşakmışsın" diye mırıldandım. Ona dokunmak süete ya da geyik derisine dokunmak gibiydi. Teninde o ana kadar fark etmediğim ince bir kürk tabakası vardı ama yumuşak ve öyle sıcaktı ki onu okşamadan duramıyordum. Tenine dokunmak bu hissi verecekse onunla çıplak yatma fikrine pek aldırış etmezdim doğrusu.

Kenem onaylarcasına mırıldandı, küçük fahişe.

"Kollar yukarı." Sesi yumuşak bir hırıltıydı ve düşünmeye fırsat bulamadan ikisini de uykulu bir şekilde kaldırdım. Bir an sonra tuniğim başımın üzerinden geçti ve ben de onun önünde üstsüz kaldım. Kenem göğsümde uğulduyordu ve yeniden esnerken bile meme uçlarım sertleşti. "Pantolon" dedi ve beni tutmuyor ya da tuhaf hissetmeme neden olmuyordu, bu yüzden itaatkâr bir şekilde pantolonu çıkarıp ona verdim. Arkasını dönüp eşyalarımı dikkatle katlayıp yakına koymasını uykulu gözlerle izledim. Sonra sırtı bana dönük olarak soyunmaya başladı.

Bu dikkatimi çekti. Göğsünün önündeki bağcıkları çözerken kollarının esnemesini ve sonra kendi dar tuniğini çıkarmasını izledim. Böylece uzun çizmeleri ve pantolonuyla kaldı. Bu noktada tamamen onu dikizlemeye başladım; bağlarını çözdüğü pantolonu yere kayarken kıçının esnemesini izledim. Tek bacağını alışıldık, zarif bir hareketle kaldırarak çıkarırken bacaklarının arasından toplarının sallandığını gördüm. Sonra kıçı yeniden gerildi, kuyruğu savruldu ve ben öylece bakakaldım.

Kuyruk neden bana seksi geliyordu? Neden o gergin kıçın üzerinde hareket ettiğini görmek dişilik organlarıma korkunç, kötü şeyler yapıyordu? Omzunun üzerinden bana baktı ve bakışı o kadar hararetliydi ki, heyecanlanarak kıvrandım. Birlikte çıplak olmamızın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim ama istesem bile durabileceğimi sanmıyordum.

Ve... pek istediğimi de söyleyemezdim.

Tekrar bana döndü; aleti vücudundan öne doğru uzun ve belirgin bir şekilde dışarı fırlamıştı. Tamamen dikleşmişti ve onun farklı anatomisine dik dik bakmamaya çalıştım. Bakire değildim ama Raahosh'un devasa büyüklükte bir aleti vardı ve bu da yet-

mezmiş gibi... tıpkı kollarında ve göğsündekilere benzer, üst kı. mında çıkıntılar olan sert kaplamalı bölgelere sahipti.

Bu ya gerçekten harika hissettirecekti ya da son derece berbat.

Penisinin birkaç santim yukarısındaki körelmiş boynuza bakarken kaşlarımı çattım. Bunu geçen seferden hatırlıyordum ama görüntüsü beni ilk kez görmüşüm gibi şaşırtmıştı. "Bu ne için?"

Öne doğru bir adım attı ve kendimi şehvetten kirlenmiş hissetmeme neden olacak şekilde onu okşadı. "Mahmuzu mu diyorsun?" Omuz silkti. "Vücudumun bir parçası."

"Evet, ama bir amacı var mı? Yani Dünyalı kızları korkutmak dışında?"

Raahosh elimi tutup beni kürk yatağa doğru götürdü. "Sizin erkeklerinizin böyle şeyleri yok mu?"

"Yok, büyük harflerle söylüyorum."

"Seni korkutuyor muyum? Bu yüzden mi beni geri çeviriyorsun?" Neredeyse umutlu görünüyordu.

Garipti. "Senden korkmuyorum."

Yüzü asıldı. "O hâlde beni başka sebeplerden dolayı geri çeviriyorsun."

"Ah, hey, 'bu benim seçimim değil' gibi bir sebepten olabilir mi serice? Bu benim için yeterli bir sebep." Battaniyelere atlayıp yatağın içine girdim ve uzak ucuna doğru ilerledim. Battaniyeler güzel ve rahat bir yatak oluşturuyordu ama çok büyük değildi.

Yanıma yatmadı, ben de aniden utanarak göğüslerimi gizlemek için örtüyü yukarı çektim. Başka utanan da yoktu çünkü yatağın yanına çömelerek beni inceleyip, çenesini ovuşturarak düşünürken aleti üçüncü bir bacak gibi dışarı fırlamıştı. Onun, şey, küçük kafasıyla göz teması kurmamaya çalıştım.

"Çirkin olduğum için mi?" diye sordu uzun bir süre sonra. "Benimle eşleştirilmekten bu yüzden mi nefret ediyorsun?" Düşünceli bir tavırla yüzünün yan tarafındaki yara izlerini ovuşturdu.

Ona kaşlarımı çattım. "Çirkin değilsin."

"Yara izlerim var. Elbette, fark etmişsindir."

Alayla homurdandım. "Fark etmemek için kör olmak lazım."

Yüzü düştü ve ayağa kalktı. Onun duygularını incitmiştim. Lanet olsun, bu adam benden bile daha huysuzdu. Onu durdurmak için ayak bileğine yapıştım ve o da tüm duyguları gizliyormuş gibi görünen o kısık, sert bakışlarını üzerime dikti. "Beni yanlış anladın" dedim. Onu incitmemek benim için neden bu kadar önemliydi bilmiyordum ama öyleydi işte. "Yani yara izlerin çok bariz. Bir boynuzun eksik. Ama çekici görünmediğini söylemedim." Dudaklarımı yaladım. "Hoşuma gidiyor aslında."

Gözleri yine kısıldı.

Parmaklarımı ayak bileğindeki yumuşak süet üzerinde kaydırdım, teninin altındaki sert tendonları okşadım. Üzerinde yağdan yumuşamış tek santim bile yoktu. Tamamen kaslı ve vahşiydi... Yani, kenem olmasa bile büyük olasılıkla onu beğenirdim. "Bu durumla ilgili hoşuma gitmeyen tek şey, seçme şansımın olmaması. Sorun sen değilsin. Benim. Anlatabiliyor muyum?"

Tekrar çömeldi ve aleti tehlikeli bir şekilde elime yaklaştı. Onu umursamamaya çalıştım. "Çalışmak" anahtar kelime. "Eşleşme söz konusu olduğunda başka seçenek yoktur. Kararı khui verir. Çocukları güçlü yapan budur."

"Benim geldiğim yerdeyse kararı kadın verir." Tamam, pek çok kadına karar hakkı tanınmadığı için bu biraz iddialı bir laf olabilirdi ama ben böyle düşünüyordum. "Erkek ona kur yapar ve kadın da çabalarını takdir edip etmediğini ona bildirir."

Kollarını iki yana açarak mağarayı işaret etti. "Ben kur yapmıyor muyum? Bütün bunlar sana neler sağlayabileceğimi göstermek için yapılan bir çaba değil mi?"

"Beni kaçırıp sonra da sanki kur yapıyormuş gibi davranmak sayılmaz, hayır" diye çıkıştım. "Biliyor musun? Kibar olmaya çalışmaktan vazgeçiyorum. Söylediğim her şeyi çarpıtmaya ant içmişsin. Unut gitsin." Yatağa sırtüstü uzanıp örtüyü çektim, sonra sırtımı ona çevirerek yan döndüm.

Yanıma uzandı. Elbette öyle yapacaktı. Bu adam kesinlikle "hayır" lafından anlamıyordu. Yine de uyumaya kararlı bir şekilde onu görmezden geldim. Bir çift gibi uzanmak mı istiyordu? Sorun

değildi; karısından trip görmekle ilgili ilk deneyimini seve seve yaşatacaktım. *Evlilik hayatına hoş geldin Raahosh.*

Uzanıp kolumu okşayınca gözlerimi devirdim. "Fikrini değiştirdin mi?"

"Fikrimi değiştirmek mi?" Dönüp ona bakmadım çünkü eğer bakarsam suratına bir yumruk yiyebilirdi.

"Avlanma konusunda yani? Sabah gitmek istemiyor musun?"

Çenem kasıldı. "Sen tam bir şantajcı pisliksin."

Durakladı. Neredeyse bir sonraki yorumu kadar beni sinirlendirerek kolumu okşadı. "Bu sözleri anlamıyorum. Pislik nedir?"

"Senin halkın. Sonraki soru?"

Homurdandı ve benim küçümseyici yorumlarımdan rahatsız olup olmadığını anlayamıyordum.

"Şan... taj? O nedir?"

"Beni istediğim bir şey karşılığında istemediğim şeyleri yapmaya zorlaman."

Bu sefer inanmadığını belirten bir ses çıkardı. Uzun parmakları üzerimde yukarı aşağı geziniyor ve tepki olarak tenim karıncalanıyordu. Nabzım bacaklarımın arasında hızla atıyor ve o küçük dokunuşla ıslandığımı hissedebiliyordum. "İstemediğini söylüyorsun. Bunu istemediğini söyleyen tek şey ağzın."

"Onun da söz söyleme hakkı var."

"Çok şey söylüyor ama" dedi yüzünü ekşiterek.

"Gördün mü, işte böyle saçmalıklar yüzünden biriyle yatamıyorsun." Ondan uzaklaştım. "Bana dokunmayı kes."

Kıkırdadı ve eğilerek dudaklarını tenimde gezdirdi. "Ah. Yine mi bu çiftleşme ritüeli? Bunu daha önceden hatırlıyorum."

Eliyle göğsümü kavrayarak meme ucumu sıktı.

Kenem onunkiyle düete başlasa da homurdandım ve elini tokatladım. "Ne yapıyorsun sen?"

Eli göğsüme geri döndü, büyük koluyla çırpınan kollarımı zapt etti. Beni yere bastırarak göğsümü okşayıp kavradı ve omzuma doğru emmeye başladı. "Bana gösterdiğin gibi sana kur yapıyorum. Bana sana dokunmamamı söylüyorsun... ama aslın-

da bu seni memnun etmem için insan çiftleşmesi konuşması."

"Hayır, *değil*!" Ama sonra yüzünü bacaklarımın arasına indirdiğimi, oramla ona sürtündüğümü hatırladım. *Oraya dokunmanı istemiyorum.*

Kahretsin. Bu çocuğa karışık sinyaller gönderiyordum, değil mi? Açıklama zamanı gelmişti. "Raahosh, küçük bir konuşma yapmamız gerek. Ben..." Köpek dişlerini omzuma geçirince sözlerim şaşkınlık dolu bir çığlıkla kesildi ve sinir uçlarım ürperdi. Bu ısırık böyle iyi hissettirmemeliydi. Tüm vücudumu aşka getirmemeliydi. Ama kenem zevkten kafayı yedi ve omzumu tekrar ısırıp da dilini boynumda gezdirince ona karşı koymadım. Ya da elini bacaklarımın arasından sokup oralarımı avuçladığında.

Islanmıştım. Hem de çok.

Ve karşı koyamayarak inliyordum.

"Gördün mü?" diye mırıldandı, dilini kulağıma değdirerek. Of, dili de çıkıntılıydı. Onun da çıkıntılı olduğunu unutup duruyordum ve kulağıma sürtünmesi beni çılgına çevirmişti. "Sana nasıl kur yapacağımı öğreniyorum Liz'im." Parmakları kıvrımlarımın arasından süzüldü, sonra kaygan sıcaklığımı arayarak içeri daldı. Bir tanesi en gizli noktamın etrafını okşuyordu ve ben de bir parmaktan daha fazlasını arzulayarak ona doğru eğildim. Sırtıma yasladığı aletinin sert, inanılmaz büyüklüğünü hissediyor ve onunla birlikte olmak istiyordum.

"Seks yok" diye soludum. Doğruyu söylemek gerekirse, beni karnımın üzerine yuvarlayıp arkadan içime girseydi, muhtemelen buna çok memnun olurdum. Ama bir kız, standartlarını korumalı.

"Hâlâ sana kur yapıyorum eşim" dedi alçak bir sesle, göğsünde yankılanan kenenin vahşiliğiyle boğazı benimkiyle uyumlu bir şekilde uğulduyordu. "Söz verdiğimiz gibi bu gece seni yalayıp zevklendirmeme izin ver."

Eh, kulağa o kadar da kötü gelmiyordu.

Of, kimi kandırıyordum? *Önceki gün* onun dokunuşunu istemiştim. Ellerinin her yerimde gezinmesine ihtiyacım vardı. Vücudumu keşfetmeye devam etmesini ve yumuşak dokunuşları

bırakıp edepsiz işlere girişmesini istiyordum. "Raahosh" diye inle-yerek ona dokunmak için uzandım. Ellerim koyu renk saçlarından oluşan gür yelesine kaydı ve boynuzunu buldu. Parmaklarıyla be denimle oynar, göğsü benimkine karşı sertçe titreşirken, tutunabilecek bir şey bulduğum için mutluydum.

"Nektarın kadınlığını benim için dolduruyor" diye mırıldandı ve sonra şefkatle kenarlarını yaladı. "Yudumlayıp eşimin tadına bakayım mı?"

"Ne klişe bir laf" diye soludum ama lanet olsun, bu lafları beni arzuyla kıvrandırıyordu. Parmağını ağrıyan deliğimin etrafında gezdirmeyi sürdürdü ve bense sadece dalga geçmek yerine onu derinlere itmesinden ve o kocaman parmaklarıyla beni becermesinden başka bir şey istemiyordum.

"Klişe?"

"Sadece başka bir deyiş" diye yanıtladım ve sonra parmağını içime daldırdığında miyavlamayı andıran garip bir ses çıkardım. "Tanrım, bana böyle dokunmaya devam et."

"Parmaklarımı mı istiyorsun?" Yüzünü boynuma gömdü ve boğazımı ısırırken alnındaki sert çıkıntıların çeneme sürtündüğünü hissettim. Göğüslerim dokunuşuyla acıyor ve meme uçlarımla oynamaya, kalçalarımı zar zor içimde hissettiğim parmaklarına doğru sallamaya başladım. "Yoksa adımı haykırana kadar bacaklarının arasındaki meme ucunu yalamamı mı istiyorsun?"

Boğazımdan dehşete düşmüş bir kıkırdama kaçtı. "Az önce me-meme ucu mu dedin? Bacaklarımın arasında mı?"

Bu onun dikkatini çekti. Ayağa kalktı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "O meme ucu değil mi?"

"Hayır! Meme uçları göğüslerde olur!"

Eli oramdan ayrılıp göğüslerime kaydı ve ıslak parmakları bir mememin etrafında daire çizmeye başlayınca inledim. "Bunlar meme ucu değil mi?"

Başımı sallamakla yetindim, konuşamıyordum. Dokunuşu öyle muhteşemdi ki.

"İnsanlar çok yumuşak" dedi, kocaman başparmağını gergin meme ucumun üzerinde gezdirdi ve sonra sert çıkıntısından büyülenerek parmaklarının arasında yuvarladı. "Biz böyle yaratılmadık."

"Öyle mi?" Yan yatarken, dönerek sırtüstü uzanıp ona baktım. Elimi uzatıp göğüs uçlarından birini cesurca okşadım, elimi meme ucunun üzerinde gezdirerek inceledim. Taş gibiydi. Parmaklarım üzerinden aşıverince şaşırdım. "Vay canına. Amma farklı."

Dokunduğumda nefesi boğazından tıslayarak çıktı. Cesaretle, başparmağımı meme ucuna sürtmeye devam ettim; hâlihazırda sert olmasına rağmen, dokunuşumdan zevk aldığını söyleyebiliyordum.

Bir süre daha göğsümü okşadı ve sonra ağzı benimkine doğru eğildi. Kendime onu öpmenin akıllıca olmadığını söylesem de dudaklarımız buluştu. Bunun yanlış beklentilerden başka bir şeye yol açmayacağını biliyordum ama... Yine de kendime engel olamamıştım. O kadifemsi ten benimkine değdiği ve dudakları dudaklarımla buluştuğu an, ölüp bittim. Ben de onu öpüyor, sert ağzının verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Eli göğsümü okşarken bile dilimi yalıyordu ve ben de ona yapışmıştım. Kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim; geniş, ağır göğsünü göğüslerimde hissediyordum. Teni boyunca uzanan çıkıntılar –kollarındaki ve göğsünün ortasındaki kaba, sert lekeler– teninin geri kalanının pelüşü andıran süetiyle karıştığında tuhaf bir his veriyordu ama meme uçlarımı ona sürttüğümde, bu zıtlık inanılmazdı. Bu hissin içinde kaybolarak tekrar inledim.

Aleti karnımı okşuyordu ve sıcak döl taneciklerinin ıslak izler bırakarak tenime sürtündüğünü hissediyordum. Beni öperken dili benimkinin üzerinde dans eder gibi oynuyordu ve eli yanımdan aşağı inip kalçama dayandı. "Eğer o bir meme ucu değilse, o zaman nedir?"

Onun kadın anatomisi hakkındaki uzaylı anlayışsızlığından eğlenerek ağzına karşı kıkırdadım. Gerçekten de, sanırım meme ucu olduğunu düşünmek mantıklıydı. "Ona *klitoris* denir."

Eli kasık kıllarıma doğru kaydı ve klitorisimi tekrar bulmadan önce parmaklarını tüylerin üzerinde gezdirdi. Parmaklarının ucunu dikkatli bir keşifle klitorisimin üzerine sürünce onu sertçe kavradım. "Peki bu hangi amaca hizmet ediyor?"

"Şey, ee, sadece iyi hissettirmeye." Klitorisin anatomik bir amacı olup olmadığını bilmiyordum. Böbrek gibi bir şey değildi yani nuçta. Parmağıyla tekrar daireler çizince nefesim kesildi. "Tanrım. Gerçekten çok ama çok iyi hissettirmeye."

"Hımm? Dokunduğumda hoşuna gidiyor demek? "

Küçük hassas deri parçasının etrafında tembel tembel, insanı çileden çıkaran daireler çizmeye devam edince haykırdım ve tırnaklarımı derisine batırdım. Bir bacağımı kaldırıp kalçalarına doladım ve pelvisimi dokunuşuna karşı ittim. "Tanrım, evet. Lütfen..."

"Adımı söyler misin Liz?" Çıldırtıcı derecede yavaş, yalar gibi hareketlerle klitorisime dokunmaya devam ederken bile ağzıma hafif öpücükler konduruyordu.

Onun dokunuşlarıyla inleyerek dudaklarımı yaladım. "Neden?"

"Çünkü eşimin, geldiğinde adımı söylediğini duymak istiyorum" diye mırıldandı ve çenemi ısırdı.

Boğazımdan bir inilti daha kaçtı. "Nasıl..." Tanrım, düşünmek zorlaşıyordu. Sadece elini tutmak, büyük parmaklarını içime sokmak ve deli bir kadın gibi boşalana kadar oynaşmak istiyordum. "Nereden biliyorsun... Gelmek üzere olduğumu yani?"

"Yanlış mıyım?" Dişleri çeneme süründü ve sonra boynumu yalamaya başladı. "Sen gelene kadar tatlı nektarını kaynağından içeyim mi?"

"Ah, Tanrım" diye inledim. Tırnaklarım omuzlarına battı. Edepsiz, tuhaf sözleri beni deli gibi boşaltacaktı. Zaten çok yakındım. "Raahosh... İçime parmağını sok. Elinle becer beni."

Boğazıma doğru inledi ve dili genzime çarptı. "Adımı tekrar söyle ve sana istediğini vereyim."

"Raahosh" diye bağırdım ve kocaman aleti tekrar göbeğime sürtündü. Bu sefer ona yaslandığımda, parmağı içime girdi. Adını

tekrar haykırdım ve kenem göğsümde zevkten uzun, sert bir şekilde zevkten titreşti. "Aynen böyle! Ah, Tanrım!"

"Tekrar söyle" dedi ve parmağını bir kez daha içime soktu.

Parmağa karşı koyarak ona yapıştım. "Raahosh! Raahosh!" Mırıltısı o kadar yüksekti ki sanki sesimi boğuyormuş gibi hissettim ve sonra tekrar itince başparmağı klitorisime sürtündü. Bedenim patlar gibi boşalırken ağlamaklı bir çığlıkla adını tekrarladım.

Parmağını tekrar tekrar içime sokmaya devam ederken tıslayarak soluyordu. "Hissediyorum" dedi, sesi hayranlıkla yumuşamıştı. "Parmaklarımı sıkıca sardığını hissediyorum."

Yanaklarımı ateş bastı ve elini ittim çünkü dokunduğu yerler aşırı duyarlı hale gelmişti. Onu uzaklaştırma çabalarımı görmezden geldi ve yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle beni parmaklamaya devam etti.

"Eşim" dedi saygıyla. "Liz'im."

Eyvah. Eğer dikkatini yeni oyuncağından uzaklaştırmazsam, beni gerçekten "sahiplenmeden" bu işten kurtulamayacağımı hissediyordum. Tabii ki, bu düşünce vücuduma bir ürperti daha gönderdi ve kalçalarım elinin etrafında kasıldı, bu da hiç yardımcı olmadı. Göğsünde daha da yüksek sesli bir mırlama başladı ve her ikisinin sesi kulaklarımda bir kakofoniye dönüştü.

"Tadına bakmama izin ver" dedi ve aşağı doğru hareketlendi.

Bekle, bekle, bekle. Bunun için tekrar hazır değildim. Bacaklarım hâlâ jöle gibi titrerken olmazdı. "Aslında" dedim, aklıma geliveren bir fikirle. Bir elimi kocaman kolundan aşağı kaydırdım ve sonra cesurca önüne götürüp o büyük, devasa aletini kavradım. "Seninle oynama sırası bende. İnsanlar böyle kur yapar."

Bana baktı ve kaşlarını çattı. "Bu, kur yapmak mı?"

"Bazı çevrelerde öyle" dedim ona ve kollarından sıyrıldım. Parmağı içimden çıkınca bir an kendimi o kadar boş hissettim ki hemen sırtüstü yatıp beni becermesine izin vermek geldi içimden. Gerçi bu sadece kene konuşması olmalıydı. Ve ben onun tarafından yönetilmemeye kararlıydım, bu yüzden Raahosh'un dikkatini çekmek için elimi mahmuzunda yukarı aşağı kaydırdım.

İşe yarıyordu. Nefesi tıslamaya dönüştü ve elini benimkinin üzerine kapadı. "Bekle..."

"Sorun değil" dedim ona, aletini sıkan elimi biraz gevşeterek "Seks yapmayalı çok mu oldu?" Kabilede sadece dört kadın vardı ve ikisinin bebekleri olduğunu düşünürsek, bu mantıklı bir varsayımdı. "Yavaştan alabiliriz."

Çenesi kasıldı ve elimi iterek benden uzaklaştı.

"Şey. Fazla uzun zaman mı oldu?"

"Fark eder mi?" diye hırladı.

Amanın. Kendime gerçek bir uzaylı bakir bulmuştum. Uzun bir süre ona baktım ve sonra kalbim merhametle sıkıştı. Çirkin olduğunu düşünmesine şaşmamalıydı. Kabilesinden hiç kimse ona dokunmadıysa, bunun görünüşünden kaynaklandığını düşünüyordu herhâlde. Sadece dört kadından oluşan bir kabile, bu kadınların erkekler konusunda son derece seçici davranabileceği anlamına gelirdi; tabii ki kene onlara birer eş bulana kadar. Sanırım Raahosh hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı.

Zavallıcık. Hiç sevgi dolu bir dokunuş görmemiş miydi? Ya da bir okşama? Sırf eğlencesine biraz öpüşme? Öyle çok şey kaçırmıştı ki. Onu sürekli kendimden uzaklaştırdığım için birden kendimi bir pislik gibi hissettim. Muhtemelen onun için milyarlarca hayalin doruk noktasıydım ve geri çevrilmek ona acı veriyor olmalıydı.

Ne kadar yalnız bir hayat geçirdiğini... ve benim onun için ne ifade ettiğimi anlamaya başlıyordum.

Birdenbire, bu durumu telafi etmek istedim. Bu iş artık beni rahat bıraksın diye Raahosh'un dikkatini dağıtmakla ilgili olmaktan çıkmıştı. Onun da seksi ve arzulanır olduğunu eğlenceli bir oynaşmayla gösterecektim.

Elimi göğsüne, kalbinin üzerine koyarak "Bana güveniyor musun?" diye sordum. Burası güvenli bir noktaydı, her ne kadar kaşlarının üzerindeki deri gibi sert ve buruşuk olsa da.

Bir an tereddüt ettikten sonra çenesini sıkarak başını salladı.

"O zaman arkana yaslan" dedim yumuşak bir sesle. "Ve eşinin

seni biraz tatmin etmesine izin ver. Bunların hepsi insanların çiftleşme ritüellerinin bir parçası."

Uzun bir an için gerilince reddedeceğini sandım. Sonra döndü ve kürklerin içinde sırtüstü yatınca aleti havaya kalktı. Beni izleyebilmek için dirseklerinin üzerinde doğrulurken gözleri parıldıyordu.

Bu işin biraz uzun sürmesi için yavaş gitmem gerekecekti. Deneyimsiz bir adamın boşalmasını geciktirme yollarını düşünmek için aklımı zorladım. Eğer çok çabuk boşalırsa utanıp kendini suçlayacaktı ve ben bunun olmasını istemiyordum. Bu yüzden ellerimi kalçalarına dayayıp bekledim. "Böyle iyi mi?"

Beni ateşli bakışlarla izlediği uzun, gergin bir andan sonra başını salladı.

"Seni keşfedebilir miyim?"

Aleti seğirdi ve başında daha fazla sperm belirdi. Ben izlerken dişlerini gıcırdattı ve tekrar başını salladı.

Belki de önce onu biraz rahatlatsam iyi olacaktı. Öne doğru kaydım, kollarımı yanlarıma doğru iterek (etkileyici olmasa da) göğüslerimi birbirine bastırdım. "Seni boşaltacağım" dedim ona, tırnaklarımı kalçamda hafifçe gezdirerek. "Ve sonra seninle zaman geçireceğim. Tamam mı?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap." Sesi gergindi. Zavallıcık. Muhtemelen patlamak üzereydi ve bu konuda kendini biraz garip hissediyordu. Kenem çılgınlar gibi mırıldanmaya devam ediyordu ve öne doğru eğildiğimde titreşimi daha da şiddetlendi.

Aletini elimle kavradım, parmaklarım tam olarak birleşmiyordu. Bu çok... ilginçti. Üst kısmı da sert ve çıkıntılıydı, bunu fark edince kalçalarımı tekrar birbirine bastırdım. Sünnetli değildi; onu sünnet derisinden kavradım ve sonra sıvazlayarak aşağıya doğru sürükledim.

Nefes nefese kaldı ve sonra sıcak meni, aletinin büyük başından fışkırarak elime sıçradı. Vücudu sarsıldı ve elimi tekrar uyluğunun üzerine koydum. "Sorun yok" dedim ona ve bana bakarken eğilip aletinin başını yalayarak meniden arındırdım.

Oldum olası meninin tadını sevmezdim, alışamadığım acı bir

tadı vardı ama kene duyularımı ayarladığı için onunkinin öyle keskin bir aroması yoktu, sadece hafif bir misk tadı vardı ve aslında... epey hoştu. Yalayarak aletini temizlemek ve boğuk zevk inliltilerini, tıslamalarını duymak çok hoşuma gitmişti.

Onu temizlemeyi bitirdiğimde, başımı kaldırıp dilimin ucuyla mahmuzunun kafasına bir kez daha dokundum. "Şimdi seninle oynayabilir miyim?"

Burun delikleri genişledi ve sertçe bir nefes aldıktan sonra başını salladı.

"Eğer tekrar boşalırsan" diye uyardım "sorun olmaz. Ama sana karşı nazik davranmaya çalışacağım." Yüzündeki ifade kuşkuya dönüşürken ona göz kırptım.

Sonra parmaklarımı kalçalarında aşağı yukarı gezdirerek benden farklı yönlerini keşfetmeye koyuldum. Ben ortalama bir kızdım; ortalama boyda, ortalama kiloda, ortalama göğüslü. Buna karşılık Raahosh, iki metreyi aşan kayrak grisi kastan oluşuyordu. Büyük kalçalarının kenarlarında çıkıntılı plakalar, göğsünden aşağıya doğru inen ve kasıklarında kıl olsaydı onların başlayacağı yere kadar uzanan bir çıkıntı çizgisi, kollarında ve omuzlarında çıkıntılar vardı. Elimi arkadan sırtına sürsem omurgasının da çıkıntılı olacağından şüpheleniyordum.

Tabii ki bakılacak daha ilginç tarafları vardı; mesela aleti. Ellerim tekrar aletine doğru uzandı. Ona karşı koymak imkânsızdı çünkü lanet şey muhteşemdi. Uzun, kalın, ağır, koyu mavi başı, diğer her yerinden daha kadifemsi bir his uyandırıyordu. Yumurtalıkları etkileyici büyüklükteydi, kesesi kasıklarına sıkıca yapışıktı. Mavi yumurtalıklar. Kıkırdadım. Fena hâlde ereksiyon olmak anlamına gelen bu deyim onlar için söylense yeriydi.

Kaşlarını çattı ve araştıran ellerimi kendinden uzaklaştırdı.

"Sana gülmüyordum" diye açıkladım dudağımı ısırarak. "Sadece insanların mavi toplarla ilgili bir deyişine gülüyordum."

"Neymiş o deyiş?" Eğilip aletini tekrar elime aldığımda nefesi boğazında düğümlendi, sonra dibini yukarı aşağı ufak ufak ısırmaya başladım.

"Önemli değil." Dilimi kalın bir damardan aşağıya doğru sürükledim ve sonra engebeli çıkıntıların üzerinden tekrar yukarı çıktım. "Bu nasıl bir his veriyor?"

Cevap vermeyince başımı kaldırıp baktım.

Parlayan mavi gözlerini yoğun bir bakışla üzerime dikmişti. "Neden duruyorsun?"

Kıkırdadım. "Çünkü sana bir soru sordum?"

"Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor." Sesi ihtiyaçtan boğuklaştı ve kelimeleri söylerken bile aletin ucunda daha fazla zevk suyu belirdi.

"Yeterince iyi bir cevap." Hangi dokunuşlardan hoşlandığını bulmak için boylu boyunca yalayıp dişlemeye geri döndüm. En çok tepkiyi dişlerimi hassas derisinde gezdirdiğimde ya da aletinin dibini sertçe sıktığımda alıyordum.

Doğal olarak ikisini de sık sık yaptım, ta ki elimin içinde kıpırdanmaya ve alnı terleyene kadar. Yine de bakışları benden ve hareketlerimden ayrılmıyordu. Mağaranın dışına bir uzaylı gemisi inse, gözlerini ayırıp bakacağından şüpheliydim. Ağzımdan tamamen büyülenmiş durumdaydı.

Aletinin başını, sert, çıkıntılı kısmını birkaç kez yalayarak keşfime devam ettim ve sonra üstündeki başparmak benzeri çıkıntıya geçtim. "Buna ne diyordunuz?"

"Mahmuz."

"Klitoris gibi bir şey mi? Dokunursam hoşuna gidiyor mu?" Parmaklarımı üzerinde deneysel olarak gezdirdim. Penisi sert kasların üzerinde kadife gibiydi, oysa mahmuzu... bir tuhaftı. Biraz kemiği andırsa da deriyle ve etle kaplıydı... Penis gibi küçülüp büyümüyor ve parmaklarımı üzerinde gezdirdiğimde Raahosh, aletini yaladığımda verdiği tepkiyi vermiyor gibi görünüyordu.

Omuz silkti. "Yaptığın her şey hoşuma gidiyor."

"Ama şey gibi değil sanırım... hımm. Onu yaladığımda yıldırım çarpmış gibi gelmiyor, değil mi?" Eğildim ve deneysel bir yalama yapıp yüzünü izledim.

Aleti tepki olarak zıpladı. "İyi hissettiriyor" diye mırıldandı.

Ama ben onun aklını yitirmesini istiyordum. Bu yüzden aletine doğru ilerleyerek başını avucumun içinde sıktım ve sonra ucundaki yarığı yaladım. "Peki ya bu?"

Ben daha cümlemi bitiremeden, nefes nefese elime doğru eğildi. Gözleri kapandı ve inleyerek kürklere geri gömüldü.

"Evet, bu çok hoşuna gidiyor. Tamam, öğrendiğim iyi oldu." Aletini yalamaya ve emmeye devam ettim çünkü bildiğin yoldan ilerlemekten asla zarar gelmez. Aslında mahmuzunun büyük bir zevk noktası olmamasına seviniyordum çünkü bir aletin üzerinde nasıl çalışacağımı biliyordum ama onunla ne yapmak gerektiği konusunda pek bir fikrim yoktu. Onu bir süre daha emdikten sonra aklıma bir fikir geldi. Eğildim ve elimle onu sıvazlamaya devam ederken, mahmuzunun dibine dilimi bastırdım.

Tüm vücudu sarsıldı. Raahosh bir çığlık koparıp sonra bir kez daha doruğa çıkarken elim sıcak, yapışkan spermle kaplandı.

Dilimi mahmuzunun alt tarafına sürtmeye devam ettim ve o da boşalmaya; kalçaları titriyordu. O şey bir tarafıma saplanmasın diye hareket etmemek için elinden geleni yaptığını söyleyebilirdim ama onu bu kadar şiddetle boşalttığım için memnundum. Başımı kaldırıp parmaklarımda parlayan dölleri izledim. "Sanırım her şeye rağmen sen de hassasmışsın."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra elimi tuttu. "Böyle olsun istemez..."

"Hayır mı?" O daha fazla huysuzlanmadan sözünü kestim. "Ağzıma boşalmak mı istemezdin?"

Raahosh'un burun delikleri tekrar genişledi, bu da sözlerimi kabul ettiğinin tek işaretiydi. Ayyy. Utanmıştı. Ona mutlulukla gülümseyip esnedim. "Biraz su alıp üstümüzü başımızı temizleyeceğim, sonrasında yatağa dönebiliriz. Tamam mı?"

Göğsündeki mırıltı hafif bir gümbürtüye dönüşmüştü. Benimki de. Yine de ayağa kalkıp yanağımı okşadığında şaşırdım. "Burada bekle."

Bekledim ve bir süre sonra elinde küçük, yumuşak bir post ve su tulumuyla geri döndü. Elimi avucunun içine aldı ve su ve kürk-

le beni salgılarından arındırdı. Bu düşünceli bir jestti ve kendini de temizlemesini takdirle izlemekten kendimi alamadım.

Bu adamdan çoğu zaman hoşlanmasam da onu izlemek çok güzeldi.

Su tasını raftaki yerine geri koyduktan sonra yatağa döndü. Aleti artık yarıya inmiş durumdaydı –neden bakmaya devam ettiğimi bilmiyordum ama bakıyordum işte– ve sert yüzünde daha yumuşak bir ifade vardı. Tekrar yanağıma dokundu. "Şimdi uyuyalım mı? Yarın erken başlayacak."

Gözlerimi kırpıştırdım ve birden ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Sanırım endorfin sonrasının coşkusu çabuk sönmüştü. Başımı sallayıp kürklere uzanırken kenem onunkine mırıldanıyordu. Ben uzanır uzanmaz yanıma geldi ve beni kendine çekti. Ona sokuldum ve o da sıcacık kollarıyla beni sardı. Boynuma burnunu soktu ve eliyle göğsümü avuçladı.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez, biliyorsun" dedim ona. "Seni hâlâ eşim olarak kabul etmedim."

"Yine inkâr ediyorsun" dedi ukalaca bir sesle. "Ne istersen söyle. Bu kur yapma ritüeline uyacağım."

Öf.

Raahosh

Herhangi bir sa-khui avcısı dün gece benim kadar iyi uyumuş mudur? Uyuyan insan eşimin yumuşak, kuyruksuz poposuna bastırdığım aletim sertleşmiş hâlde uyandım; içimde daha önce hiç hissetmediğim bir memnuniyet duygusu vardı. Liz bir şeyler mırıldanarak battaniyenin altına daha da gömüldü, ben de elimi omzunda ve sırtında gezdirerek o yumuşak insan bedenini hayranlıkla okşadım.

Önceki gece ağzıyla yaptığı şeyler... Hatırladıkça ağzım kuruyordu. Bu tür şeylerin eşler arasında yapıldığını hiç sanmıyordum. Belki de insanlar daha yaratıcıydı. Her neyse, bunun için mutluyum; onun için de. Garip insan flörtleşmesinin sonuna gelmiş olmalıydık ve aletim onun içine girmek için yanıp tutuşuyordu. O anda bile khui'm onu düşündükçe yankılanmaya başladı ve onunki de yanıt vererek göğsünde şakıdı.

Birkaç dakika daha uyumasına izin verdim ve mağaranın dışında işimi gördüm, sonra kömürleri tutuşturmak için geri döndüm. Günün büyük kısmında avda olacaktık ama döndüğümüzde ocağın sıcak olmasını istiyordum, böylece ona kemiklerden lezzetli bir et suyu yapabilecektim. Benim kırılgan insan eşim hâlâ solgun ve zayıftı, bol bol çiğ et yemesine ve içinde güçlü bir khui olmasına rağmen hâlâ istediğimden daha narindi. O zaman onu hasta bir kedi yavrusu gibi besleyecektim. Doyurucu yemekler ve yanaklarını renklendirmek için bolca ilikli et. Bu renk garip bir pembe olsa bile.

Pantolonumu ve çizmelerimi giydim, tuniğimi de omuzları-

ma attım. Bütün gün dışarıda olacaksak sıkı giyinmesi ve onu yakından izlemem gerekecekti. Liz, ayak uyduramadığında bunu kabul edecek bir tip değildi. Zayıflıktan sendelese bile itiraz edecek, hırlayıp karşı koyacaktı.

İradesinin gücüne hayrandım ama vahşi doğada güvende olmak daha iyidir. Tedbirli bir avcı başarılı bir avcıdır.

Uyuyan eşimin yanına diz çöküp yorganı kaldırdım. Soluk renkli insan vücudu yumuşak kıvrımlardan oluşuyor, poposunun nazik kabarıklığı dokunuşumu çağırıyordu. Yuvarlak kalçalarına, yarı gizli duran bir göğsünün kıvrımına hayranlıkla baktım ve o gece bana ne gibi zevkler göstereceğini hayal ettim.

Belki de tuhaf insan ritüellerinin bir parçası olarak tüm zamanı protesto ederek beni içine kabul ederdi.

Ve ben de muradıma ererdim.

Uyanmayınca onu dürttüm. "Gel eşim. Saat geç oldu ve güne başlamamız gerekiyor."

İnledi ve battaniyenin üzerinde yuvarlanarak göğüslerini ve bacaklarının arasındaki yumuşak kürkü kışkırtıcı bir şekilde ortaya serdi. "Senin eşin değilim" diyerek esnedi. "Dün gece sadece eğlence içindi." Sonra kürkleri tutup tekrar üzerine çekti.

Kaşlarımı çattım. Yine mi bu? Beni içine alıp almaması önemli değildi. Khui'miz kararını vermişti. Beni ağzına almış ve boşaltmıştı. Tabii ki çiftleşmiştik. Öfkelenerek battaniyeleri hışımla kenara çekip attım. "Madem eşim değilsin, o zaman sana karşı yumuşak davranmama gerek yok, değil mi? Kalk yoksa diğer tembel avcılara yaptığım gibi yüzün karla dolar."

Gözleri açıldı ve bana kaşlarını çattı. "Ciddi misin? Mısır gevreğine biri mi işedi? Kötü bir ruh hâli içindesin."

"Ve sen de yavaş davranıyorsun. Avlanmak istiyorsun musun yoksa sensiz mi gideyim?"

"Geliyorum, geliyorum" diye homurdanarak doğruldu. "Sik kafalı."

"Halkımın şarkısı mıydı bu?" diye yanıtladım, sözlerini hatırlayarak.

"Aynen öyle."

Liz ayaklanıp yataktan kalktıktan sonra hızlandı ve artık onu beklemek zorunda kalmadım. Mağarayı geride bıraktık ve ben de ona bir sa-khui avcısının vahşi doğada nasıl hareket ettiğini göstermeye başladım. Sadece ben olsaydım, kuyruğuma birkaç dal bağlar ve izlerimi gizlemek için yürürken onları karda çırpardım. Ama Liz ile birlikte seyahat ettiğim için, ayrı düşme ihtimaline karşı izlerin kalması daha iyi olurdu. Mağaraya dönüş yolunu bulabilsin istiyordum.

Ayrıca... onun kuyruğu yoktu.

Karda ilerlerken Liz kar ayakkabısı denen bir şeyden bahsetti. Benden daha küçük olduğundan büyük kar yığınları beline kadar geliyordu. Bu önerisiyle ağaçlara ilerledik ve birkaç ince sap kopardık, böylece mağaraya döndüğümüzde eşim bahsettiği ayakkabıdan yapabilecekti.

Dışarıda olmak onu çok mutlu etmişti. Yanakları kızarmıştı ama gözleri ışıl ışıl parlıyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı. Yayını gösterirken de neşeliydi. Kalçalarımın üzerine oturup birkaç atış yapmasını izledim. Tuhaf bir silahtı bu; taş yerine ok atan bir sapan gibiydi. Oklarını fırlatmak için ipi çekti ve birkaç metre uzağa düşünce mutsuzca homurdandı. Yayın üzerinde bazı ayarlamalar yaptı ve kirişteki küçük tüyleri ayarladıktan sonra tekrar denedi. Bu sefer kısa mesafeden bir ağacı biraz hızlı bir şekilde vurabildi.

Etkilenmiştim. "İlginç bir silah. Sen de epey beceriklisin."

Bana gülümsedi. "Küçükken hep yayla avlanırdım. Bu tam olarak aynısı değil ve kullanırken ayarlamak zorunda kalıyorum ama idare eder. Sanırım işe yaramasını sağlayabilirim." Liz belini tıpışladı. "Şimdi buraya oturacak bir ok kesesi yapmam gerek."

Başımı salladım. "Döndüğümüzde sana bu konuda yardım edebilirim."

Dudağını ısırdı, yüzünde mutluluk ifadesi vardı ve khui'm şarkı söylemeye başladı. Düz, tuhaf insan yüz hatlarıyla bile çok güzeldi. Khui'si benimkine karşılık verince gülümsemesi biraz söndü.

Ah evet. Garip insan ritüellerinden biri daha. Çiftleşmeyi reddetmek. Bunu görmezden geldim ve o anda gökyüzünde yükselmiş olan ikiz güneşleri işaret ettim. "O zaman avlanmaya hazır mısın? Suya doğru gidebiliriz."

"Su mu?" dedi heyecanla. "Başka bir kaplıca mı? Banyo yapabilirim." Tuniğini kaldırıp yüzünü ekşitti. "Biraz terledim de."

Kokusu bana parfüm gibi geliyordu ama omuz silktim. "Yıkanabiliriz ya da avlanabiliriz."

"Hadi avlanalım. Belki sonrasında bu gece yıkanabiliriz?" Yüz ifadesi masumdu. "Eğer bir şey yakalarsak, sırtımı yıkamana bile izin verebilirim."

Ona karların içindeki en yavaş, en hâlsiz yaratığı bulacaktım, böylece onu oklarıyla doldurabilecekti.

Liz

Raahosh ile avlanmak çok eğlenceliydi. Hava ayaz ve kar yoğun olsa da ikiz güneşler parlıyor ve dışarı çıkıp ortalığı keşfetmek kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu. O mağarada çok uzun süre kapalı kalmıştım. Raahosh pek sabırlı bir adam değildi ama kendi başımın çaresine bakabilirdim. Yayım henüz yapım aşamasındaydı ancak birkaç deneme atışından sonra onu kullanabileceğime inanıyordum.

"İşte" dedi Raahosh sarp bir tepeye tırmanırken. Kafasından bir tutam tüy çekip havaya bıraktı ve rüzgâr altında olup olmadığımızı kontrol etti. Homurdandı ve sonra ufku işaret etti. "İzleri görüyor musun?"

Gözlerimi kıstım. "Bu kadar uzaktan nasıl görebiliyorsun?"

Çenemi tutup aşağı eğdi. "Kara bakmıyorsun."

Ondan uzaklaşıp tepenin üzerinden aşağı baktım. Gerçekten de karda izler vardı. Bir sonraki tepeye doğru gidiyorlardı. "Yani doğru yöne mi gidiyoruz?"

"Evet" diye kabul etti. "Kara bakarsın... ya da burnunu takip edersin."

"Burnumu mu?"

"Topraktan ısınarak gelen suyun kokusu."

Koklayınca ona hak verdim; havada hafif bir çürük yumurta kokusu vardı, bu da yakınlarda su olduğu anlamına geliyordu. "Çaktım."

Gür kaşlarından birini bana doğru kaldırdı ki bu etkileyiciydi çünkü alnı o kadar kaplamayla kıpırdayabilirmiş gibi durmuyordu. "Baban sana ne tür bir avcılık öğretti?"

"Eğer bu ölmüş babamı hedef alan bir şakaysa, seni gebertirim..."

Tekrar çeneme uzandı ve ben elini savuşturmadan önce ona doğru eğildi. Sert ağzının kenarları keyifle kıvrılmıştı. "Amma savunmacısın. Hiçbir şey demek istemedim. Silahlarınız farklı. Farklı avlanma yöntemleriniz olduğunu varsaydım."

Ha. Biraz rahatladım. "Babamın taşrada küçük bir arazisi vardı. Portatif avcı kulübesini geyik sürülerinin geçtiği patikaların yakınına kurardık." Ona kulübenin ne olduğunu basitçe açıkladım ve o da başını sallayarak anladığını belirtti. "Sonra, tabii ki, geyik mısırı ya da tuz yalağı var."

"Geyik mısırı mı?"

"Evet, onları her gün aynı yerde besliyorsun falan. Sonra iyice semirdiklerinde ve elinden yemeye alıştıklarında, onları kovalamana gerek kalmıyor, zaten sana geliyorlar."

Homurdanarak onayladı ve sonra bir elini gözlerinin üzerine siper ederek kara baktı. "Ev mağaralarımızda bazı eniklerimiz bu dediğini birkaç iki dişliye yapıyor. Ama biz o yaratıklara 'evcil hayvan' diyoruz."

"Hey" dedim savunmacı bir tavırla koluna vurarak. "Her ailenin bir dondurucu dolusu taze et almaya gücü yetmiyor yani. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yaparsın Sayın Yargıç." Tabii ki ben de küçükken babama aynı şeyi söylemiştim. Tencere dibin kara, seninki benden kara. "Eğer sofraya yemek koyuyorsa, bu avcılıktır."

"Bilgece sözler" dedi. "Ama şimdi iz sürmeyi öğrenmelisin."

Haklıydı tabii. "Önden buyurun ey bilge kişi."

Tepelerin üzerinden geçtik; ben de karda bata çıka peşinden yürüyordum. Yaklaşık kırk metre ötede, köpüren su havuzunu gördüm, karda parlak maviydi. Bu harikaydı... ancak birkaç metre önümüzde bir uçurum vardı ve en az altı ya da sekiz metre boyunca dimdik aşağı iniyordu. Bambi ile çoban köpeği karışımı gibi duran tüylü, midillimsi bir yaratık da su içiyordu.

"Dvisti" dedi Raahosh.

"Anlaşıldı. İyi bir yemeğe benziyor." Yayımı çekip bir ok taktım, sonra nişan aldım. Rüzgâr bana karşıydı ve epey uzaktaydık. Yayı çekmeye hâlâ alışamamıştım ve iğne benzeri kemik oklarım en iyi ihtimalle güvenilmezdi. "Onu buradan vurabileceğimi sanmıyorum. Aşağı nasıl ineceğiz?"

"Burada bekle" dedi doğrularak. "Bir yol bulacağım." Raahosh elinde mızrağıyla uzaklaştı ve ben de bu sırada kıçını biraz dikizlemiş olabilirim.

Sadece birazcık.

Yayımı gevşeterek, gidip gitmediğini görmek için yaratığı izledim. Onu izlemeye o kadar odaklanmışım ki, arkamdan gelen cıvıltıyı az daha kaçıracaktım. Ama sonra tekrar oldu.

Omzumun üzerinden arkama baktım.

Lanet olası bir Ewok'tu bu. Ammanın.

Tamam, aslında bir Ewok değildi. Daha çok uzun kolları ve bacakları olan, azman bir Furby'ye benzeyen tüylü bir şeydi ama bana kırpıştırarak baktığı yuvarlak gözleri çok sevimliydi. Tekrar cıvıldadı, bir-iki adım ileri fırlayıp hemen sonra geri çekildi. Yine bana baktı, sonra hareketi tekrarladı ve daire çizerek koşturdu.

Bu bir oyun muydu? Tüylerine ve gagalı yüzüne rağmen genç görünüyordu. Belki de kocaman, ıslak gözleri yüzündendi. Bana tekrar cıvıldadığında ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Bu kötü olabilirdi. Mutlu, tombul bir ayı yavrusu bulduktan sonra anne ayının birkaç metre ötede olduğunu fark etmek gibi. "Raahosh? Hâlâ burada mısın?"

Yaratık başını eğip uzaklaştı ve ben de yayımı yavaşça atış pozisyonuna geri getirdim. Cıvıltı tekrar duyuldu...

Sonra başka bir yaratığın daha boğuk cıvıltısı duyuldu. Ve bir başkasınınki. Ve bir başkasınınki. Arkamdaki karlı sırtlara bakarken, her yerden bir yaratık çıkıyor gibiydi. Kirli, keçeleşmiş kürkleri ve patlak gözleriyle uzun, tüylü yaratıklardan daha fazlası belirdi.

Haklıydım. İlk gördüğüm bir bebekti. Diğerleri o kadar dost canlısı görünmüyordu.

"Raahosh?" En irilerinden biri bana doğru ilerlerken okumu kaldırarak tekrar seslendim. "İmdat?"

"Liz" dedi Raahosh kısık bir sesle, yanımda. Kalbim küt küt atarak ona baktım ve birkaç metre ötemde, mızrağını hazırlamış beklediğini gördüm. O şeylerin üç büyük, iğrenç versiyonuyla bakışıyordu. Bana bakmıyordu ve duruşu bir savaş duruşuydu. Biri kılını kıpırdattığı anda saldırmaya hazırdı.

"Bunlar da ne?" diye tısladım. Yaratıklardan biri bir adım daha attı, ben de geri çekildim ancak o anda uçurumun kenarında olduğumu hatırladım. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

"Bunlar metlaklar. Ve bir tane görürsen, yüz tanesi yakında demektir."

"Eh, ben yüz tane görüyorum" dedim, biraz abartarak. Sadece biraz. Muhtemelen sadece iki düzine kadarlardı. Yani. O kadarcık.

"Eşim" dedi Raahosh alçak sesle. "Kaç dediğimde kaçmalısın. Tartışma yok." Neden bahsediyordu bu? Kaçabilmem için onların dikkatini mi dağıtacaktı? "Ne? Hayır, hayır! Ben..."

"Liz" dedi tekrar, uyarırcasına. Ona baktım ve elleri mızrağını sıkı sıkı kavramıştı. "Benimle tartışma. Şimdi... git!" Bununla birlikte, bir savaş çığlığı kopardı ve ileri atıldı.

Sikerler bu sesi. İlk okumu çektim ve tam ilk yaratık ağzını açıp hırıltıyla bana saldırırken fırlattım.

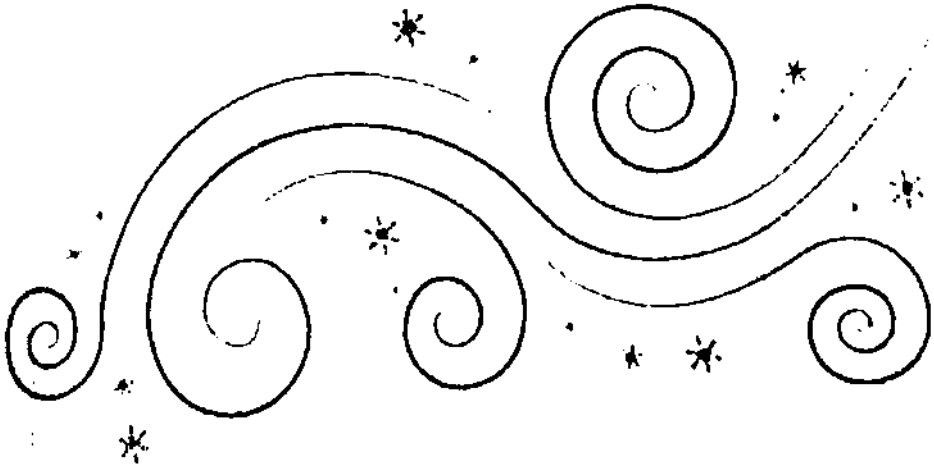

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

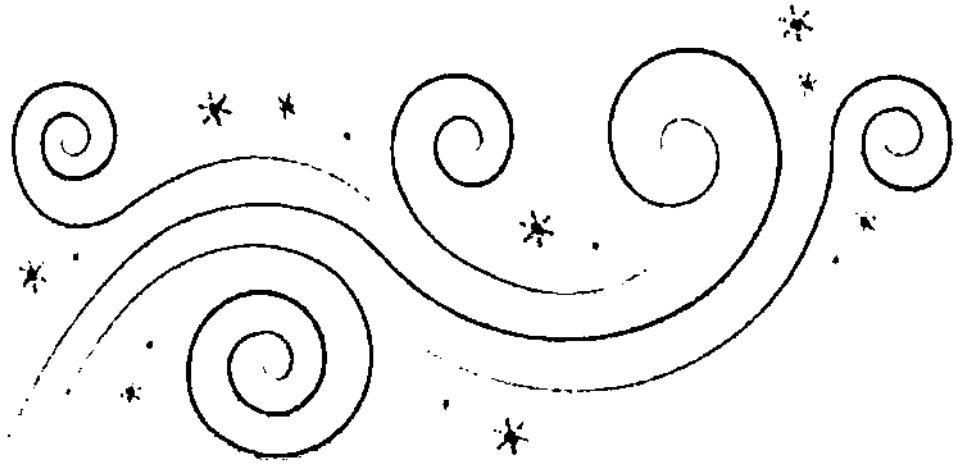

Raahosh

Önümdeki sahne en kötü kâbuslarımdan fırlamış gibiydi. Tuhaf silahını çeken Liz'in küçük bedeni uçurumun kenarında duruyordu. Metlaklar –vahşi, ne yapacağı belli olmayan yaratıklar– etrafını sarmıştı. Birkaç saniye içinde bir avcıyı lime lime ettiklerini ve bir başkasının yanından sanki o yokmuş gibi geçip gittiklerini görmüşlüğüm vardı. Onları anlamak imkânsızdı ve kışkırtıldıklarında vahşileşirlerdi.

Üstelik bir yavru Liz'in bacağının yanında duruyordu ki bu kesinlikle tahrik sayılırdı.

"Kaç" diye tekrar emrettim ama inatçı kadın dinlemiyordu. Onun yerine, kemik oklarından birini kaldırıp nişan alarak bekledi. Metlaklardan biri büyük, sarı dişlerini bana gösterince içimi koruyucu bir öfke kapladı. Eşime zarar vermeyi mi düşünüyorlardı? Uzun süre bekledikten sonra onu benden almayı mı? Ona dokunmalarına izin vermeden önce kemiklerini kırar ve pis postlarını çizmelerimin altında ezerdim. Boğazımdan vahşi bir hırıltı kaçtı ve ölümcül kemik bıçaklarımdan birini kılıfından çektim, diğer elimde de mızrağım vardı.

Liz bir adım daha gerileyerek uçurumun kenarına daha da yaklaştı. Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve içimi saf bir korku dalgası kaplıyordu.

"Liz" diye bağırdım, metlaklardan biri ona doğru ilerlerken. "Yanımdan geç. *Hemen* git. Ben onların dikkatini dağıtacağım. Çabuk ol!"

"Seni bırakmayacağım" diye seslendi, kendisine en yakın metlaktan gözlerini ayırmadan.

"Aptal olma" diye homurdandım metlak ona daha da yaklaşırken. İki adım daha atarsa uzun kollarıyla ona ulaşabilecekti. Eşimin hızlı hareket etmesi gerekiyordu. "Gel Liz..."

Yaratık ona doğru hamle yaparken kalbim durdu. Haykırarak mızrağımı ileri fırlattım. Mızrağım havada süzüldü ve değerli eşime uzanan metlakın yan tarafına saplandı. Yaratık sendeledikten sonra öne düşerken bile hâlâ ona uzanıyordu. Öfkeyle haykırdım ve karda fırtına koparak kendimi eşime siper ettim.

Başka bir yaratık da böğürerek göğsüne vurmaya başladı ve karlar boyunca öfkeli bir çağrı yaptı. Diğer metlaklar karşılık verdiler ve biri ileri atıldı. Bu taktikleri daha önce de görmüştüm. Bizi uçurumun kenarından aşağı düşürecek ve öldüğümüzü anladıktan sonra leşlerimizi toplayacaklardı. Geri çekilmeyi reddediyordum.

Şşştokk.

Liz'in kemik iğnelerinden biri uçup gitti ve büyük erkeklerden birinin göz yuvasında belirdi. Yaratık inleyip seğirerek karın içine düştü. Atışı çok güzeldi ve silahın potansiyelini görmemi sağladı.

"Koluna dikkat et" diye seslendi bana, bir ok daha kaldırıp nişan alırken. Başka bir metlak üzerimize atladığında, tekrar atış yaptı ve kemik iğnesi yine hedefini vurdu. Metlak yere düşmeden ölmüştü.

Bunu görmek çok güzel bir şeydi ve eşime karşı hissettiğim şiddetli gurur içimde kabardı.

Sonra, kalan metlaklar çığlık atarak hep birlikte ileri atıldılar.

Yıllarca avlanmaktan bilenmiş içgüdülerim ve içimdeki koruma ihtiyacıyla kendim de çığlık koparak ileri atıldım. Liz'in soluğunun kesildiğini duydum ama bu sadece içimdeki vahşiyi ateşledi.

Ona yaklaşamayacaklardı. Önce benim cesedimi çiğnemeleri gerekirdi.

İlkine öfkeyle saldırdım, kemik bıçağım kürklü boynunu öyle bir vahşetle kesti ki az daha onu koparacaktı. Bir sonrakine hamle yaptım ama o benimle savaşmak yerine kaçtı. Bir başkası sırtıma

atlayıp saçlarımı ve giysilerimi çekiştirdi. Keskin dişleri omzuma batınca Liz'in çığlığını duydum. Sırtımdaki yere kayarken ben de bıçağımı önümdekine sapladım. Yere bakınca Liz'in ince kemiklerinden birinin yaratığın boğazından çıktığını gördüm.

"Sadece bir tane okum kaldı" diye bağırdı arkamdan, iki tane yaratık daha üzerime atlar ve üçüncüsü önden saldırırken. Teke tek dövüşsek sorun olmazdı. Ama metlaklar vahşi, parçalayıcı yaratıklardı. Daha şimdiden pençeleri ve dişleri derime batıyor, beni parçalıyordu. Biri yüzümü kesince acıyla hırladım ve kan görüşümü kapadı. Liz "Raahosh!" diye bağırdı uzaktan. "Kenara çok yaklaşıyorsun! Ben... hey! Geri çekilin!" Uyarı dolu sesi korkulu bir hâl alınca hırlayarak ona doğru döndüm. Üç yaratık üzerine ilerliyor, büyük dişlerini göstererek yürüyorlardı. Sırtımdakiyse boynumu hırsla ısırdı ve bıçağım bir diğerinin göğsüne saplanırken bile kolumdan şok dalgalarının geçtiğini hissettim.

Eşimi kurtarmalıydım.

Bu düşünce kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyordu.

Liz'i kurtarmalıydım.

O her şeyimdi.

Acımasız bir haykırışla, önümdeki iki metlakı yakaladım. Parmaklarımla tüylü kürklerini avuçladım ve uçuruma doğru fırlattım.

Liz "Raahosh! Dikkat et!" diye bağırdı.

Ama planımı çok geç olana kadar fark etmedi. Vahşi yaratıkların beşini de yanımda götürerek uçurumun kenarından aşağı yuvarlanırken Liz'in acı dolu çığlığını duydum.

Bu şekilde ona bir şans vermiş olacaktım. Belki kalan iki ya da üçünden kaçabilirdi.

Mide bulandırıcı bir çatırtıyla yere çarpmadan birkaç saniye önce Liz'in yüzünün anısı zihnimde canlandı, sonra etraf kararadı.

Liz

Raahosh'un uzun bedeni uçurumun kenarından uçup gider, birkaç yaratık da onunla birlikte düşerken dehşet içinde çığlık attım. Düştüğü tarafa koşup aşağı baktım. En az altı metrelik bir uçurumdu ve Raahosh, karın içinde iki büklüm olmuş, sırtüstü yatıyordu. Bacaklarından biri garip bir açıyla kıvrılmıştı ve ölü bir metlak üzerinde yatıyordu. Diğerleri kar ve kana bulanmış hâlde etrafına dağılmış, hareket etmiyorlardı. Ölü mü diri mi anlayamıyorum.

Orada yalnız kalamazdım. Kalamazdım.

Onu kaybedemezdim.

Panik dalgası içime hücum etti. Sadece bir okum vardı ve yaratıklardan üçü kalmıştı; sanki tüm bunlar bir oyunmuş gibi hâlâ karda koşup oynayan yavruyla birlikte. Ne yapacağımı bilmiyordum. İlerlemeye devam ediyorlar ve parmaklarındaki sivri pençeleri ve Furby'ye benzeyen yüzleri yaklaştıkça daha da uğursuz görünüyordu.

Ve Raahosh'u öldürmüşlerdi. Bu lanet *göt laleleri*.

Son okum elimde titrerken aklıma bir fikir geldi. Yayımı bir kenara fırlattım ve yaklaşan metlak yavrusunu yakalayarak, oku çenesinin altına sıkıştırıp kendime bastırdım. Bir rehine tek şansımdı ama yaratıkların rehine durumunun ne olduğunu anlayacak kadar zeki olup olmadıklarını bilmiyordum. İnsana pek az benziyorlardı ama yanılıyor da olabilirdim. Bana öylece bakıp sonra da gelip boğazımı her türlü parçalayabilirlerdi.

Ama yavruyu yakaladığımda bağrışarak durdular. Yavru kollarımda kıpırdanıp kıvranıyor ve pençelerini kollarıma batıyordu ama acımasız bir kararlılıkla oku çenesine bastırmayı sürdürdüm. Yana doğru bir adım attım; vahşi gözlerle beni izlediler. Boğazlarından garip sesler çıkardılar ve elimdeki de onlara karşılık verdi.

Bu... işe yarayabilirdi.

Uçurumun kenarından bakarak, çaresizce aşağı inmenin bir yolunu aradım. Raahosh'a ulaşmalıydım. Buna mecburum. Eğer ona ulaşabilirsem, onu kurtarabileceğimi hayal ediyordum. Ondan gerçekten nefret etmediğimi, sadece kafamın karıştığını ve mutsuz olduğumu ama gülümseyişinin dünyayı o kadar da kötü yapmadığını ona söyleyecektim.

Uçurumun kenarına doğru yürürken diğer metlak-zımbırtılarını izliyor, bir yandan da aşağı inmenin yolunu arıyordum. Patikaya benzeyen bir şey görerek oraya doğru ilerledim. Rehinem sıyrıklarla kaplı kollarımda kıvranıyor ve beni pençeliyordu. Geride kalıp kalmadıklarını görmek için diğerlerine baktım. Karda eğilmiş, yırtıcı gözlerle beni izliyorlardı. "Raahosh" diye seslendim, cevap vereceğini ve iyi olduğunu, uzaktan yanlış gördüğümü umarak. Ama sessizlikten başka bir şey yoktu.

Dik patikadan aşağı kayarken umutsuzca adını tekrarladım. "*Raahosh*! Lütfen! Cevap ver bana!"

Patika kısa bir mesafe sonra dimdik oldu ve hem ben hem de tutsağım son birkaç metrede yere yuvarlanıp yoğun karın üzerine düştük. Nefesim kesildi ve sırtüstü yatarak soluğumu toparlamaya çalıştım. Yanı başımda, tutsağım ayağa kalktı ve ailesine dönmek yerine uçurumdan uzaklaştı. Başka bir kar tepeciğinin üzerinde gözden kaybolduğu sırada peşinden gitmeyi düşündüysem de kendimi toparlayıp tek okumu kaptım ve Raahosh'un yanına koştum.

"Raahosh?" Elimi göğsüne bastırdım. Ağzından kan sızmıştı ve gözleri kapalıydı. Başının olduğu yerde küçük bir kan birikintisi vardı ve onu görünce ağzımdan bir hıçkırık kaçtı. Kalbinin üzerindeki zırhlı deriye elimi bastırınca nabzının yavaş ve sabit bir şekilde attığını duydum.

Oh, Tanrı'ya şükür. Bir an için kollarımı büyük mavi boynuna dolayıp hüngür hüngür ağlamak istedim ama onun yerine, elimde okla uçurumdan yukarı bakıp diğerlerinin benim ve yavrunun peşinden aşağı inip inmediğini görmek için bekledim.

Ama hiçbir şey olmadı. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve ben Raahosh'un yanında tetikte oturup bekledim. Beklemeye devam edebilir ya da ona yardım edebilirdim. Yanımdaki düşmüş adama odaklandım. Titreyen ellerimi üzerinde gezdirerek, hasarı değerlendirmeye çalıştım. Bacağı farklı bir açıda kıvrılmıştı ve solunumu hafifti ama kaburgalarının kırılıp kırılmadığını ya da daha kötüsü olup olmadığını söyleyemiyordum. Bunu düşünmemeye çalıştım. Dokunduğum anda kenesi canlandı ve bunun iyiye işaret olmasını umdum. "Seni buradan çıkaracağım" diye fısıldadım baygın bedenine. "Bana güvenebilirsin. Her şey yoluna girecek."

Keşke uyanıp bana gülümseyebilseydi. Ya da kaşlarını çatsaydı. Ya da başka bir şey yapsaydı. Ama çok hareketsizdi.

Metlaklardan biri seğirdi ve acı dolu bir ses çıkardı. Nefesim kesilerek ona döndüm, ellerim bir silah bulmak için çırpındı. Okumdan başka silahım yoktu, yayım da tepede kalmıştı.

Ama ayağa kalkamadı. Acınası bir çığlık attı ve sanki kendini kaldırmaya çalışıyormuş ama kaldıramıyormuş gibi yerde kıvrandı. Kalçaları tuhaf bir açıyla çarpılmıştı ve etrafıma baktığımda başka bir metlak daha gördüm; çok az da olsa hareket edebiliyordu. Diğerlerinin dönüp dönmeyeceğini görmek için sırtın tepesine baktım ama onlardan iz yoktu.

Sanırım bu yaralılar ölüme terk edilmişti.

Kalbim rahatsız edici bir şekilde sıkıştı. Ben bile saldırganlarımıza böyle bir acıyı reva görmezdim. Çıkardıkları sesler korkunçtu, etrafıma bakındım ve Raahosh'un kemik bıçağının az ötede olduğunu gördüm. Onu kaptım ve yaralı yaratıklardan birinin üzerinde durdum. Toplamda birkaç tane vardı ama sadece ikisi hareket ediyordu. Onları öldürecek kadar şiddetli bir düşüş olup olmadığını bilmiyordum; kendilerine gelip tekrar saldırırlarsa ne yapacağımı da.

Seçeneklerim azdı. Bu yüzden ilkinin yanında diz çöktüm. "Özür dilerim" dedim ve boğazını kestim. Kendime bunun bir merhamet cinayeti olduğunu hatırlattım; burada öl ya da öldür yasası geçerliydi ve bu yaratıklar ayağa kalkıp topallayarak eve dönemeyecek kadar yaralıydılar. Yine de bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Üzerime saldırırken bunu yapmak daha kolaydı; düşünmeye ya da kavramaya zaman olmadığında. Bir sonraki yaratığa doğru ilerledim. Hareket etmiyordu ama yine de emin olmak için boğazını kestim. Sonuncusunu bitirdiğimde kanlar içinde kalmıştım ve ağlıyordum.

Raahosh'un yanına gidip parmaklarımı yanağına değdirdim. Serin miydi? Aman Tanrım. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Lütfen benim yüzümden ölme Raahosh. Lütfen, lütfen." Üzerine eğildim ve bir süre daha hıçkıra hıçkıra ağladım. Sonra doğrulup gözlerimi sildim çünkü gözyaşları durumu sihirli bir şekilde iyileştirmeyecekti.

Onu mağaramıza götürmek zorundaydım.

"Tamam, düşün Liz" dedim kendime ve burnumu çekerek etrafıma bakındım. "Taşıyamadığın ve yürüyemeyen kocaman bir uzaylı var ve onu eve götürmen gerekiyor."

Raahosh'a baktım ve kenemin beni daha güçlü yapıp yapmadığını merak ettim. Onu sürükleyebilir miydim? Evimiz olan mağara uçurumun yukarısında ve birkaç kilometre ötedeydi ama aşağı indiğim boktan patikayı kullanmadan yukarı çıkmanın bir yolu olmalıydı. Başka bir yol olmalıydı. Sadece onu bulmak zorundaydım. Ayağa kalkıp Raahosh'u inceledim, sonra kolundan tutup hafifçe çekiştirdim.

Şerefsiz herif çok ağırdı. Daha sert çekerek onu hareket ettirmeye çalıştım. Acı dolu bir inilti çıkarınca hemen durdum. "Kahretsin. Üzgünüm!" Daha iyi olup olmadığını görmek için diğer kolunu inceledim ve bileğinin yakınındaki bir kırıktan çıkan kemikleri görebildim. Hay lanet. Oradan çekemeyecektim. Gerçi fark etmezdi çünkü az önceki test çekişi bana çok ağır olduğunu göstermişti.

Daha iyi bir yol bulmalıydım.

Çaresizce etrafıma bakındım. Uzakta, esintiyle eğilip hareket eden pembe, çırpınan ağaçlar vardı ve aklıma gelen fikirle Raahosh'un kemik bıçağını kapıp onlara doğru ilerledim. Babam bir geyik vurduğunda, normalde bacaklarını bir direğe bağlar ve sonra omuzlardık ama bu sefer benimle birlikte onu omuzlayacak kimse yoktu. Bir keresinde mızmızlanmıştım ve babam öfkelenip iki dal ve bir muşambadan A şeklinde bir sedye yapmıştı ve ben onun yanında zırlarken geyiği arkasından eve kadar sürüklemişti.

Çok şükür ki boktan bir çocukmuşum. Ben de öyle bir sedye yapabilir ve Raahosh'u eve sürükleyebilirdim.

Ağaçlardan birini kesmek neredeyse bir saatimi aldı ama amacıma gayet uygundu. "Gövde" rahatça kavrayabileceğim kadar büyüktü ve dokunulduğunda yapışkan ve süngerimsi olsa da onu rahatça taşıyabilirdim. Bir tane daha kestim ve onlarla birlikte Raahosh'un yanına döndüğümde yorgunluktan titriyor ve onun kemik bıçağını körelterek mahvettiğimden endişeleniyordum.

Ama bunun için endişelenecek zaman yoktu çünkü kar yağıyordu ve gökyüzü kapalıydı. Raahosh'u eve götüremezsem, başımız büyük belaya girecekti. Bu yüzden yere diz çöküp bu sabah bana verdiği sıcak tutan pelerini silktim ve onu sedyenin tabanını oluşturacak direklere bağlamaya başladım. Pelerini bağlamak için tozluğumdaki bağlardan bazılarını kullanmıştım ve işim bittiğinde soğuktan titriyordum. Giysilerim harap olmuş ve yarısı gitmişti; kar ise kalın bir battaniye hâlinde yağıyordu.

"Raahosh?" Uyanık olup olmadığını anlamak için yanağına dokunarak usulca seslendim. Bir bakıma memnundum. Bayginken canı daha az acıyacaktı. İçimden özür dileyerek sağlam kolunu tuttum ve onu sedyeye doğru yarı sürükledim yarı yuvarladım. Acıyla inlediyse de ayılmadı.

Direkleri tuttum, bıçağı dişlerimin arasına sıkıştırdım ve derme çatma sedyemi peşimden sürüklemeye başladım. Hay sikeyim. Ağırdı ama başka seçeneğim yoktu. Sinçye çekmek zorundaydım. Burada kalamazdık. Dudağımı ısırdım ve eve olan uzun ve son derece yavaş sürüklenmemiz başladı.

Kanyondan çıkış yolunu bulmam saatlerimi aldı ama bulduğumda ayak izlerimizden kalanları yağan karın içindeki çukurlar olarak görebildim ve buzul da görüş alanımdaydı. Eve dönebilirdim. Başarabilirdim. Parmaklarım buzdan tuğlalar gibi geliyor ve ellerim kanıyordu ama tünelin sonunda bir ışık vardı.

Sedyeyi bir kez daha çekince Raahosh inledi. Nefesim kesilerek onu yavaşça yere bıraktım sonra da yanına koştum. "Raahosh? Uyanık mısın?"

Başını salladı ve sonra acı dolu gözlerle bana baktı. Nerede olduğunun tam olarak farkında değil gibiydi. "Liz" diye soludu ve eliyle bana uzanmaya çalıştı. Yüzü acıyla buruştu ve sedyeye yığıldı.

"Kımıldama" dedim ona. "Seni buradan çıkaracağım. Her şey yoluna girecek."

"Bırak... beni..." diye inledi. "Ben çok yaralıyım."

"Saçmalık" dedim ona, en kötü korkularımı dile getirmesine rağmen. "Sen iyisin! Sadece birkaç gün dinlenmen ve iyileşmen gerekiyor. Bırak kene işini yapsın!"

"Sen... güvende... değilsin." Gözleri tekrar kapandı.

"Ben iyiyim" diye bağırdım gerekenden biraz daha yüksek sesle. Öne eğilip Raahosh'u yakasından tuttum. "Beni dinliyor musun? Ben iyiyim ve sen de iyi olacaksın. Sakın benim yüzümden ölme!" Cevap vermeyince biraz panikledim. Onu sarstım, karşılık olarak bir yaralı iniltisi daha aldım. Umurumda değildi. Eğer inliyorsa, yaşıyor demekti. "Sakın beni bırakma Raahosh." Yakasını bıraktım ve giysilerini düzelttikten sonra eğilip elimi göğsüne koydum. Dokunuşumla khui'si titreşince, elimdeki en iyi silahın rüşvet olduğuna karar verdim. Ağzımı kulağına yaklaştırdım. "Eğer buradan canlı çıkarsan Raahosh, Tanrı şahidimdir, seninle bayılana kadar sevişeceğim."

Raahosh

Zihnim kıpkırmızı bir acı ve kapkara rüyalardan oluşan bir bulanıklık içindeydi. Bazen khui'm göğsümde yankılanıyor ve kendimi çok daha iyi hissediyordum. Bazen de berbat bir acıyla parsılıyor ve karanlığa daha da gömülüyordum. Odaklanmam gerekiyordu ama zihnim uyanık kalamıyordu.

Ama buna mecburum, diye kendime hatırlatıyordum. Liz'i korumalıydım.

"Liz" diye soludum. "Eşim."

"Buradayım" dedi yumuşak bir ses, karanlığın içinden. Şefkatli parmaklar yanağımı okşuyordu ve beni içine çekmekle tehdit eden acı dalgasına karşı savaştım. Gözkapaklarımın üzerlerinde biri oturuyormuş gibi hissediyordum, çok ağırlardı. "Rahatla" dedi, nefesi tatlıydı. Dudaklarının yanağımı öptüğünü hissettim ve sonra beni tekrar okşadı. "Güvendesin. Sadece iyileş, tamam mı?"

Kuru dudaklarımı yaladım. "Metlaklar..."

"İcabına bakıldı. Ateşi yaktım, eti kurutuyorum ve bıçağını yeniden biledim." Elleri göğsümde, kollarımda geziniyordu ve o bunu yaparken şiddetli bir acı hissediyordum. Boğazımdan tıslar gibi bir nefes kaçtı. "İyileşiyorsun. Hatta çok hızlı. Kemiklerini düzeltmek zorunda kaldım. Özür dilerim. Acıdığını biliyorum. Sadece rahatla, tamam mı?"

Khui'm göğsümde titrerken onun yanıtını dinliyordum. Ağır yaralı olmama ve acı içinde kıvranmama rağmen, aletim tepki olarak kanıncalandı. Yankının çağrısına cevap vermemiz çok uzun

sürmüştü ve bedenim bana bir an önce itaat etmemiz gerektiğini hatırlatıyordu. "Beni bırakma..."

"Bırakmayacağım" dedi yumuşak bir sesle. "Sadece yaşa. Uyu." Parmakları dudaklarımın üzerinde gezindi. "Uyu" diye tekrarladı.

Ve ben de uyudum.

Bitmek bilmezmiş gibi gelen bir uykuya dalıp çıkıyordum. Zihnim Liz'in ellerinin yumuşak dokunuşlarıyla, boğazımdan aşağı et suyu dökerken söylediği yatıştırıcı sözlerle ve khui'min iyileştirmeye çalıştığı bedenimin zonklayan ağrısıyla doluydu. Ağrıyan tek şey uzuvlarım değildi; aletim de eşim için vahşice yanıyordu ve iyileşmiş olarak uyandığımda Liz'in üzerine atılıp onu çiftleşmeye zorlamaktan endişe ediyordum.

Bir insanın bundan hoşlanacağını sanmıyordum. Tüm o inkâr ritüelleri varken olmazdı.

Ama seçimlerim bana ait değildi. Bedenimin iyileşmesi için zamana ve dinlenmeye ihtiyacı vardı ve bu yüzden rüya âlemine girip çıkıyordum.

Bir noktada, şaşırtıcı bir şekilde zihnim açık uyandım. Vücudumda çürük diş gibi bir ağrı vardı, sürekli fakat aşırı acı verici değildi. Yine de gözlerimi zorluk hissetmeden açabildim ve ateşe doğru baktım.

Liz oradaydı; deri çay kesem, ateşin üzerine yerleştirilmiş bir pişirme sehpasının üzerinde kaynıyordu. Bıçağımı bir taşa dayayarak biliyordu ve bakınca duvara dayalı bir ağdan sarkan kurutulmuş et şeritlerini gördüm. Yayı –hayır, bu yeniydi– uzaktaki duvarın dibine yerleştirilmiş ve yanındaki arkadaşı da ipsiz hâlde yerde duruyordu.

Ağzım meşindenmiş gibi hissediyordum. Dudaklarımı yalayıp doğrulmaya çalıştım, susamıştım. Zayıftım ve khui'm açlıktan zonklayıp uğulduyordu.

Liz şaşkınlıkla bana baktı. "Raahosh!" Yanıma gelip elini göğsüme dayadı. "Sakın kalkma. Ciddiyim. Hâlâ zayıfsın."

Telaşını umursamadım ve doğrularak oturup vücudumu test ettim. Ağrıyordu ama göğsümde hasarlı kemik yoktu. Bir elimi kaldırdım ve esnettim. İçinde sıcak bir acı vardı ama düzdü, derme çatma bir atelle sabitlenmişti.

"Kemikleri düzeltmem gerekti" diye açıkladı Liz, battaniyeleri vücuduma sararak. "İyi hissediyor musun?"

"İyi yapmışsın" dedim ona boğuk bir sesle. Onun yakınlığı bedenimin farklı bir açılıkla sızlamasına neden oluyordu. Eğilip minik parmaklarını alnıma bastırınca aletim ağrıdı ve khui'm yankılandı. Elinin o anda başka yerimi tutmamasına hayıflanarak tutup avucunu öptüm. Aklıma daha önce bunu yapışı geldi, verdiği his zihnime kazınmıştı.

"Susadın mı? Aç mısın?" diye sordu kocaman, meraklı gözlerle. Elini kurtarıp ayağa kalktı ve ateşin yanına gitti. "Sana biraz et suyu yaptım. Gücünü korumalısın."

Küçük bir kâse et suyunu bana getirdiğinde, ılık teninin kokusu içecekten daha çekici geldi. Kâseyi ağzıma götürmek için kolunu kaldırınca ben de giysilerinin arasından onun yuvarlak, güzel göğüslerini okşadım. Liz titredi ve ikimizin khui'si aynı anda yankılandı. "Anlaşılan kendini daha iyi hissediyorsun" dedi titrek bir sesle ve elimi itti. "Şu anda elleşmek yasak."

"Elleşmek mi?" diye sordum. Bu kelimenin ne demek olduğunu bilmiyordum. Özellikle umurumda olduğundan değil. Liz saçlarını geriye doğru örmüş, güzel boynunu ortaya çıkarmıştı ve ben yüzümü oraya gömmek istiyordum. Onun küçük bedenini kendime yaslamak, kalbinin atışını hissetmek, uyarılmışlığının kokusunu almak, ona dokunmak ve onu sahiplenmek istiyordum.

"İşte böyle" dedi, sesi nefes nefese. Göğsünde yankılanan khui'sinin sesini duyuyordum. "Şu anda zamanı değil. Henüz iyileşmedin."

Parmaklarımla yanağını okşuyor, çenesine ve boğazına dokunuyordum. Yanımdan uzaklaşmadan önce dokunabildiğim her yere dokundum; kâseyi dudaklarıma götürüp beni içmeye zorlarken bile. Kâseyi geri çektiğinde başımı mağara duvarına yasladım.

gözlerim kapalıydı. Yorgundum ama ona dokunmak kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Kâseyi kenara koydu ve battaniyeleri bacaklarımdan sıyırdı. Alayla homurdandı. "Görünüşe göre bir parçan gayet iyi çalışıyor" dedi.

Gözlerimi açıp aşağı baktım. Aletim hazır ola geçmiş, vücudumdan yukarı doğru kalkıyordu. Ağrıyordu ve umutlu bir an için, onu tekrar yumuşak insan ağzına alıp yalayacağını umdum. Ama öyle olmadı. Liz işine odaklanmıştı ve cıkcıklayarak yaralarımı bandajlarımı kontrol ediyordu.

"İyileşiyorsun ama henüz tam olarak iyi değilsin."

"Khui'min umurunda değil" dedim ona. Eğildi; bandajlarımla uğraşırken yüzü aletime yaklaştı. "Seni sahiplenmemi istiyor."

Boğazından bir mırıldanma sesi çıkardıysa da bunun bir onaylama olup olmadığını anlayamadım. "Khui'ne söyle, şimdi zamanı değil."

Ayağa kalkıp mağarada dolaşmasını izledim. Biçimsiz derilerin altında vücudu zarif ve zayıf, gözleri ışıl ışıldı. Yoğun bir bal gibi kokuyordu ve duyularım ona açtı. Yattığım yerde kaykıldım. "Bana bir söz verdiğini... hatırlıyorum."

Yüzü kızardı ve örgü saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırarak ateşin yanına gitti. "İyileştiğinde, sözümü tutmak niyetindeyim. Ama şimdilik uyumalısın." Gözlerinden birini ovuşturduğunda soluk teninde koyu halkalar olduğunu fark ettim. Kendisi de perişan ve yorgun görünüyordu. Giysileri kirli ve yırtık pırtıktı, saçları günlerdir yıkanmamıştı, daha önce hasta olduğu zamanlardaki gibi zayıftı da.

"Ne zamandır benimle ilgileniyorsun?" diye sordum mahcubiyetle. Ben burada yatıp uyur, khui'min kendini yavaş yavaş iyileştirmesine izin verirken, o harıl harıl çalışmıştı.

Mağaranın duvarına gidip dokununca taşın üzerine tebeşirle çizilmiş karalamaları fark ettim. "Dokuz gün" diye saydı, sonra kireçli bir taş alıp bir işaret daha ekledi. "On, aslında."

Vücudumun onun yakınlığına tepki vermesine şaşmamalıydı. Bir çiftin yankılanma çiftleşmesinden bu kadar uzun süre kaçındı-

ğını hiç duymamıştım. Ayrıca bunun, bedenimin iyileşmesinin ne kadar uzun sürdüğüyle bir ilgisi olup olmadığını da merak ettim. Şifacı Maylak'ın yardımıyla, bir kırık birkaç gün içinde iyileşebilirdi. Dokuz gündür çoğunlukla bilinçsiz olduğuma göre, khui'mln aşırı yorulduğundan ve tatmin olmadığından endişeleniyordum.

Yakında istemeyi bırakacak ve zorlamaya başlayacaktı. Acaba Liz bunun farkında mıydı?

Artık bilincim yerine geldiğine göre, khui'm Liz'i sahiplenmesi gerektiğine karar vermişti ve beklemeye niyeti yoktu. Bedenimin henüz iyileşmemiş olması ya da Liz'in bitkin olması önemli değildi. Önemli olan tek şey khui'nin talep ettiği çiftleşmeydi. Liz bana her yaklaştığında yanklanıyor ve bazen mağaraya döndüğünde, kendini tatmin etmiş gibi elleri seks kokuyordu. Aramızdaki ihtiyaçtan onun da etkilendiğini biliyordum. Arzularını saklıyor olmalıydı; bedenimin gerçekte olduğundan daha kırılgan olduğunu sanıyordu.

Kırılgan olan tek şey benim kontrolümdü.

Her gece, avlanmak ve ateşle ilgilenmekle, sonrasında bana bakmakla geçen bir günün yorgunluğuyla yanıma kıvrılıyordu. Beni şefkatle yıkıyor ve yaptığı avlardan elde ettiği kurutulmuş et parçalarını yediriyordu. Bunların yanı sıra, ayakta durmamam gerektiğinde ısrar ettiği için silah yapmakla, daha fazla su eritmekle ya da tuvalet kabımı boşaltmakla da meşgul oluyordu.

Ona karşı koymak imkânsız hale geliyordu. Yanımdan geçip giderken otomatik olarak ona uzanıyordum. Yatakta vücudu benimkine değdiğinde, üzerine çıkmamak için tüm gücümü harcıyordum.

Peki ya elleri bacak arası gibi tatlı tatlı kokarak geri döndüğünde?.. Gözlerimi kapatmam ve kendime insanımı kaba kuvvetle değil, kontrollü olarak kazanabileceğimi hatırlatmam gerekiyordu.

Ama kontrol bir yere kadardı ve ellerimden su gibi kaçıp gitmesinden endişeleniyordum.

Liz

Raahosh'a bakmak için çok çalışmak gerekiyordu. Gün, hiç bitmeyen bir iş listesinden ibaret gibiydi. Mağarayı temizlemek, Raahosh'u yıkamak, battaniyeleri silkelemek, içmek için kar eritmek, yemek yemek, tuzakları kontrol etmek, fazladan et tütsülemek, daha fazla kar eritmek, silahları tamir etmek, Raahosh'a bakmak, daha da fazla kar eritmek ve bu böyle devam edip gidiyordu. Raahosh da berbat bir hastaydı. Şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha hızlı iyileşiyordu ve bunu kenesine borçlu olduğundan şüpheleniyordum. Yaralarına rağmen eli ayağı rahat durmuyordu ve geri çevirince huysuzlaşıyordu. Henüz iyileşme dönemindeydi, bu da ne kadar hoşuma giderse gitsin, oynaşmanın berbat bir fikir olduğu anlamına geliyordu.

Hâlbuki ben de tarif edilemez derecede azmış durumdaydım.

Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim; Raahosh'un üzerine atlamazsam acımdan ölecekmişim gibime geliyordu. Ama Raahosh'un kemikleri yeni yeni iyileşiyordu ve bunu yapamazdım. Gücünü koruması gerekiyordu. Ayrıca ben de yorgundum ve kendimi pek güzel hissetmiyordum. Kampta yaptığım onca işten dolayı terleyip kirlenmiştim; deri giysilerim Raahosh'un, benim ve avladığım avlarla birlikte öldürdüğüm metlakların kanıyla lekelenmiş durumdaydı.

Ama o öğleden sonrasında şiddetli kar yağıyordu ve ateş için bol miktarda yakacak vardı. Akşam yemeği için kurutulmuş et hazırlamıştım; Raahosh da uzun bacakları kürklerin içinde iki yana

açılmış hâlde, battaniyelerin arasında uyukluyordu. Ara sıra beni seyrediyor ve sonra uyuyormuş gibi yapıyordu. Ama o anda gerçekten uyuduğunu düşünüyordum. Yağlanmış kafa derimi kaşıdım; sıkıca örülmüş saçlarımın kirlendiğini hissediyordum. Ateşe bakarken, o dinlendiği sırada sıcak su ve süngerle hızlıca silinerek temizlensem mi diye düşündüm.

Bu fikir aklıma gelir gelmez, hemen uygulamaya geçtim. Tencere görevi gören deriyi karla doldurdum ve eriyince biraz daha kar ekleyip ateşin üzerinde suyu güzelce ısıttım. Raahosh'un bana yemek için değil de temizlik için olduğunu söylediği sabun meyvelerini buldum ve birkaç tanesini parmaklarımın arasında ezip suya ekledim. Su ısınırken derilerimi çıkarıp ateşin yanına sokuldum.

Raahosh'un yanında giyinik kalıyordum çünkü onu kışkırtmak istemiyordum. Artık onunla sevişmek istemediğimden değildi. Onu kaybetmek üzereyken, tamam, evet, o adamla, şey... yani uzaylıyla ateşli bir şekilde sevişmek istediğimi fark etmiştim. Bunu inkâr ederek kendime işkence etmiştim. "Eşler" ve "bebekler" konusunu ele almaya hazır olup olmadığımdan emin değildim ama her şey sıraylaydı ve o anda odak noktam seksti. Seks, seks, seks. Mağaranın dışında gizlice mastürbasyon yapmak ihtiyacımı gidermiyordu ve üzerine atlayabilmek için adamın ayaklanmasını sabırsızlıkla bekliyordum.

Mecazi anlamda tabii ki.

Ama fiziksel inkâr içindeyken, hızlı bir sünger banyosu kulağa harika geliyordu. Tavşanımsı hayvanın kürkünden küçük bir parça alıp ılık suya batırdım ve sonra kendimi silmeye başladım. Bunu yaparken kollarımdan kirler aktı ve keyifle inlemeden edemedim. Sünger banyom şimdiden harika bir his veriyordu. Kürkü tenimde, ensemde ve kollarımın altında gezdirerek çabucak vücudumu sildim. Islak kürkü hassaslaşan göğüslerimin üzerinden kaydırırken yine inledim. Alt kısımları yıkamanın nasıl bir his vereceğini yarı korkuyla, yarı heyecanla bekliyordum. Yine de o bölüme geldiğimde yüzümü ekşitip kendime gerekenden fazla dokunmamaya çalışarak hızlı, sert hareketlerle kendimi temizledim.

Sonunda rahatlayamayacaksam boşuna heyecanlanmanın anlamı yoktu. Kürk parçasını suya batırdım ve sonra saçlarımı biraz temizlemek umuduyla suyu sıkarak örgülerimi ıslatmaya başladım. Biraz temizlendiğini hissettiğimde, fazla suyu akıtmak için örgülerimi de sıktım; artık geriye sadece bacaklarım kalmıştı.

Baldırlarımı temizlemek için eğildim.

Sıcak eller kıçımı kavrayınca irkildim. "Raahosh?" Omzumun üzerinden bakınca ağzını kalçama bastırdığını gördüm; yüzünde tam bir mutluluk ifadesi vardı. Çıplaktı; günlerdir çıplak olarak yataktaydı. Ve tamamen tahrik olmuş durumdaydı.

Nabzım tavan yaparak coştu, tıpkı kenem gibi.

"Kalkmamalısın" dedim ona, sesim de hissettiğim kadar nefessiz çıkmıştı.

Nemli kalçama öpücükler konduruyor ve eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyordu. "Uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum eşim. Mağaraya döndüğünde ellerindeki kokuyu alabiliyorum. Fark etmediğimi mi sanıyorsun?"

Yanaklarımı ateş bastı. "Şey, ben durumu kontrol altında tutmaya çalışıyordum."

"Söz konusu sensen bende kontrol arama" diye mırıldandı, o uzun, hayvani dişleriyle etimi ısırarak. Onları görmenin beni neden bu kadar tahrik ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama ediyordu işte. Hem de nasıl.

"Henüz tam olarak iyileşemedin..."

"Çektiğim en büyük acının kemiklerle ilgisi yok" dedi ve parmakları cinsel organımın kıvrımlarını ısrarla okşadı.

Ağzımdan bir inilti kaçtı.

"Eğil." Nefesi bacağımı gıdıklıyordu. "Eşimin tadına bakmak istiyorum."

El bezi olarak kullandığım ıslak kürk parçasını kavradım, sonra bir kenara attım. Tüm vücudum azgınlıktan kıpkırmızı kesilmişti ve beynimin bir kısmı uzaylının isteklerine boyun eğmemem gerektiğini haykırırken, kenem onunkiyle aynı anda keyif verici bir şarkı mırıldanıyordu ve o kadar ihtiyaçla doluydum ki aklımı kay-

bedebilirdim. Bu yüzden sanki beden eğitimi dersindeymişim ve esniyormuşum gibi yavaşça uzanıp ellerimi baldırlarımın arkasına koydum. Ama çıplaktım, fena hâlde çıplak ve tahrik olmuş durumdaydım.

Raahosh'un kıvrımlarımı araladığını hissettim ve sonra ağzını oraya götürdü ve dizlerimi titreten açgözlü bir vahşilikle dilini gezdirdi. Haykırıp birden öne, ateşin dibine doğru tökezledim. Neyse ki kalçalarımı saran güçlü kolu yuvarlanmamı engelledi. Sonra, battaniyeye doğru beni döndürerek ileri itti; kolu hala kalçalarımı sıkı sıkı tutuyordu. Beni kürklerin içine itince yanağım yere değdi ve kıçım havaya dikildi.

Bu esnada beni hala yoğun bir şekilde yalamaya devam ediyordu. Kabartılı ve kalın dili içimin derinliklerine doğru saplanırken ayak parmaklarım kıvrıldı ve boğazımdan çığlıklar kaçtı. Hay lanet. Dayanamayacağım kadar fazlaydı. Çok iyi hissettiriyordu.

İnleyerek duraklayınca, ben de nefesimi düzeltme fırsatı buldum. "Çok tatlısın." Devam etmeden önce aldığım tek uyarı bu oldu ve bacaklarım tüm bunların coşkun arzusuyla gerildi. Ah Tanrım. Şimdiden boşalmaya *çok* yaklaşmıştım ve onun tek yaptığı, yüzünü orama gömüp yalamaktı. Tabii ki, bunu hayal etmek beni çıldırttı; ağzına karşı kıvranarak geriye büküldüm ve yüzüne oturmaya çalıştım.

"Benim" diye homurdandı etime doğru ve sonra dilini tekrar içime soktu. Boşalırken çığlık attım ve ellerimi kürklerin içinde yumruk yaptım; orgazm içimden yıldırım gibi geçerken bacaklarım gerildi. Yoğun tatminin gücüyle vücudumun kasıldığını hissettim ve bacaklarımın arası sımsıklam oldu.

Bu, Raahosh'un aklını kaçırmasına neden oldu. Hırlayarak kalçalarımı tekrar kavradı. Nefes alamadan, beni sırtüstü çevirdi ve bacaklarım havaya kalktı. Aletini eline aldı ve içime soktu.

Ben yine çığlık attım. Sanki içim oyulmuş gibi hissediyordum; o kadar büyüktü ki. Tamamen inanılmaz bir his veriyordu. Daha önce de seks yapmıştım ama bir erkeğin her santimini içimde hissettiğim olmamıştı. Normalde sadece belli belirsiz bir gerginlik olurdu.

CamScanner ile tar

Oysa şimdi hisler çok yoğundu. Aletinin her çıkıntısını, her yumrusunu, her damarını hissedebiliyordum. Ayrıca üstündeki mahmuzu da. İçime girdiği anda, kıvrımlarımın arasında kaydı ve başka bir parmak gibi klitorisime sürtündü.

Duygulara boğulmuştum.

Üzerimde donup kaldı, parlayan gözleri bana bakarken kısıldı. Tamamen hareketsizdi, nefes bile almıyordu. İfadesini anlayamıyordum.

"Liz?" diye sordu. "Seni... yaraladım mı?" Elini ağzının üzerine götürünce yüzündeki dikkatle gizlenmiş ifadenin endişe dolu olduğunu fark ettim.

"İyiyim" dedim ona ve kalçalarımı kaldırdım. "Lütfen durma."

Boğazından alçak sesle hırladı ve yüzündeki vahşi ifade geri döndü. Öne eğilip bir elini kalçalarıma koydu ve sonra tekrar içime girdi. Ben bir kez daha haykırdım çünkü, Tanrım, kendimi nasıl tutabilirdim ki? Aklım çıkacakmış gibi hissediyordum. Şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şeydi. Saçları yüzüme yaklaşınca bir avuç dolusunu yakaladım ve onun bana tutunduğu kadar sert bir şekilde ona tutundum. "Sakın durma" diye hırladım. "Asla durma!"

Burun delikleri genişledi ve sonra Raahosh içime öncekinden daha da sert girdi. Boşalırken çığlık atarak saçlarını çekiştirdim ve kalçalarımı onun istekli darbelerini karşılamak üzere kaldırdım. Sanki birkaç dakika önce yaşadığım orgazm hiç geçmemiş gibiydi. İçimde yuvarlanmaya devam ediyor ve devam ettikçe çığlık atıyor ve atıyordum. Her itişte, Raahosh'un mahmuzunun klitorisime sürtünmesiyle parçalara ayrılıyormuşum gibi hissediyordum. Bu kadar zevki kaldıramıyordum. Mümkün değildi.

Raahosh'un vücudu sarsıldı ve bir an için dizinden ya da kas krampından şikâyet edeceğini sandım, yüzündeki ifade tamamen şaşkındı. Ama sonra nefesi gergin dudaklarından tıslayarak çıktı, vücudu sarsıldı ve onun da boşaldığını fark ettim.

Raahosh

Tamamen yeniden doğdum.

Bedenimdeki her kas, her tendon, her organ bundan böyle Raahosh'a ait değildi. Hepsi Liz'indi. Ben tamamen ve bütünüyle onundum.

Öfkeli çiftleşmemizden bitkin düşmüş bir hâlde eşimin üzerine yığıldım. Çok uzun zaman geçmemişti; aletim onun derinliklerine gömülmüş olmasına ve boşalmış olmama rağmen hâlâ seğiriyordu. Ama yankılanma kaybolmuyordu. Aksine, her geçen an daha da güçleniyor, khui'lerimiz bir şarkıyla birleşiyordu.

Liz elleri saçlarımdan çekerken parmaklarına dolanmış uzun telleri görünce yüzünü buruşturdu. "Ben... saçından bir ya da iki avuç koparmış olabilirim. Özür dilerim." Onları bana uzattı.

Saç tellerini alıp bir kenara attım. "Bende daha çok var." İsterse hepsini çekip çıkarabilirdi. Umurumda olmazdı. Sadece onun içinde gömülü kalmak istiyordum. Yan döndüm ve onu vücuduma yaslayıp yüzünü göğsüme bastırdım. Hiç bu kadar yoğun duygular içinde olmamıştım.

O benimdi. Tamamen benim. O anda bile, tohumlarımla doluydu. Beni sıkıca kavradığını, bedeninin sıcak spazmlarla kasıldığını hissedebiliyordum. Her biriyle küçük bir nefes verdiği için zevk aldığından şüpheleniyordum. Bir elimi banyodan ıslanmış solgun saç örgülerinin üzerinde gezdirdim. "Eşim" diye mırıldandım. "Liz'im."

İnsanım yarı inilti, yarı iç çekiş, tamamen zevk dolu küçük bir ses çıkardı. Göğsüme sokuldu ve kolumu okşadı. Ben de aynısını

ona yaparak vücutlarımızın farklı dokularının tadını çıkardım. Benimkileri kaplayan yumuşak tüyler onda yoktu. İnsan teni farklıydı ama... hoşuma gidiyordu. Dokunduğumda kendimi edepsiz hissediyordum ve bana onun pürüzsüz bacak aralarını yaladığımı hatırlatıyordu.

Bu güzel bir anıydı ve hemen tekrarlamak istediğim bir şeydi. Parmaklarımı hâlâ onun derinliklerinde gömülü duran aletimin dibine götürdüm ve onun açıklığının kenarları boyunca gezdirdim; o da beni derinlerinde sıkıca kavradı. Kıvrımları gerginleşmişti.

Nefesini içine çekti. "Ne..."

"İçindeyken seni hissetmek hoşuma gidiyor" dedim ve yüzü sıcak kızarıklığının altında daha da parlak bir kırmızıya büründü. "Beni içine almak için iyice gerilmişsin."

"Şımarık" dedi alaycı bir sesle ve elini düşünceli bir şekilde göğsümde gezdirdi. "Bu arada muhtemelen yanlış yaptık."

"Öyle mi?" Onu bir şekilde hoşnutsuz ettiğim için şoke olmuştum. "Kaçırdığım bir insan ritüeli mi oldu?"

Kıkırdadı ve parmağını göğüs kaslarımdan birinin üzerinde gezdirdi, sonra meme ucuma dokundu. "Tam olarak değil; eğer oynaşmayı bir ritüel olarak adlandırmıyorsan." Yer değiştirince vücudundaki her kasın aletimi sardığını hissettim. Sertçe nefes aldım çünkü eşime tekrar sahip olmaya hazırdım ama o konuşuyordu, bu yüzden dikkatimi vermeye çalıştım. "Çoğu zaman" diye devam etti "kadınları kur yaparak sekse ikna etmek gerekir."

Sekse ikna etmek mi? Anlamıyordum. Benim için çığlık atıyordu. Dilimde hâlâ onun ıslak uyarılmışlığının tadı vardı. Bir an düşündüm. Ah... belki de şimdi kur yapma zamanıydı. "*Yoooo*" dedim ona.

Göğsümü tokatladı. "*Yooo* mu?" Ne demek bu şimdi?" Hakarete uğramış gibi bakıyordu. "Biraz ön sevişme isteyebilirim! Bunun çok fazla bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Dur biraz. Bu bir kur kelimesi değil mi?"

Öfkeli bir ses çıkardı. "Senden ön sevişme istedim ve sen *hayır* mı diyorsun?"

"*Yooooo* dedim ben" diye düzelttim. "Bu doğru bir söz değil mi? Bunu bana sen söyledin ve dokunuşumdan hoşlandığın çok açıktı."

Liz bana kuşkulu bir bakış atıp göğsümden itti. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok ucube. Bırak beni..."

"Asla" dedim ve elimi onun bana yaptığı gibi saçlarına uzattım. Kıpırdamadan duruyordu ve ben de onu inceledim; güzel boynunda nabzı hızla atıyor, gözlerinde sıcak bir öfke ve şehvet parlıyordu. "Bana şu ‹ön sevişmeyi› açıkla."

"Siktiğimin lanet bir şakası mı bu?"

Kelimeleri kafamda evirip çevirdim ama çeviriler doğru gelmiyordu. "Sevişmemiz benim için bir şaka değildi, hayır."

"Tanrım, demek istediğim bu değildi. Ben..." Öfkeli bir şekilde nefesini dışarı üfledi. "Tamam. Ön sevişme. Memişleri sıkma falan. Bir kızı sekse hazırlamalısın. Keyfinin yerine geldiğinden, ıslandığından ve istekli olduğundan emin olmalısın."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Islanmıştın."

"Biliyorum! Ama..."

"Kalçalarının iç kısımlarındaki ıslaklığı yaladım. O kadar ıslaktın ki damlıyordu..."

Parmaklarıyla dudaklarımı birbirine bastırdı ve utanmış görünüyordu. "Böyle pis şeyler söyleme."

Pis mi? Sebep olduğum tüm o ıslaklığı görmek çok güzeldi. Onun tatlı nektarını saatlerce içebilirdim ama o, bu düşünceden rahatsız olmuş gibiydi. İnsanlar tuhaftı. "O zaman anlat bana" diye ısrar ettim. "Memişleri sıkmak nedir? Tam anlayamadım."

"Aman Tanrım" diyerek nefes aldı. "O çevirmen sana ne öğretti ki acaba?" Göğsünün üst kısmını tıpışladı. "Bilirsin işte göğüsler. Memeler. Onlara dokunduğunda hoşuma gidiyor."

Hemen elimi bir tanesinin üzerine koyup okşadım, sonra da yüzüne baktım.

Liz kıkırdadı. "Şimdi değil. Seksten önce, beni ısıtmak için. Sevişmeye hazır olayım diye."

"Ben hazırım" diye ona işaret ettim. Aletim sertti ve hâlâ içindeydi; tekrar itmek istiyordum ama onun bunun için hazır oldu-

ğuna dair insani sinyalini bekliyordum. Bunun bir ön sevişme olduğuna dair. Bu yüzden göğsünü çekinerek bir kez daha sıktım. "Böyle mi?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Yani... tekrar seks yapmak mı istiyorsun?"

"Bunun anlamı bu mu?" Tekrar göğsünü sıktım.

"Hayır, mememi korna gibi sıkıyorsun demek."

"Böyle yapmamı istediğini söylemiştin!"

Gözlerini devirdi. "Ben argo konuşurum bebeğim."

"Şimdi de bana çocuk mu diyorsun?" Alınmıştım doğrusu. "Ben..."

Parmaklarını ağzıma götürüp beni tekrar susturdu. "*Bebeğim* eş için kullanılan sevgi dolu bir terimdir. Sizin halkınızda böyle kelimeler yok mu? Sen bana ne derdin?"

"Liz?"

Göğsüme vurdu. "Evcil hayvan ismi gibi. Sevgiden dolayı söylenen bir lakap."

Bir an düşündüm. "Kadın?"

Bezgin bir ses çıkardı. "Biliyor musun?.. Boş ver. Unut gitsin..."

Ama şimdi ne istediğini anlamıştım. Başını kendime doğru eğip dudaklarımı çenesinin ince çizgisinde gezdirerek "Kadınım?" diye mırıldandım. "Liz'im?"

Vücudunun her yerinde dolanan küçük bir ürperti hissettim ve derinlikleri bile titredi. "Tanrım, yine sertleştin, değil mi? Seni *hissedebiliyorum*." Khui'si daha yüksek sesle titreyip yankılanınca cesaretlendim.

"İnsanlar ön sevişme için başka neler yaparlar?" Dudağının minik insan burnunun altındaki küçük çukurla birleştiği noktadaki tenini yaladım. Yumuşaktı, çok yumuşak.

Kollarımda usulca iç çekti ve gözleri kapandı. "Öpüşmek iyi olur. Okşamak. Yumuşak dokunuşlar."

Ah. Demek daha önce onunla ön sevişme yapmıştım. Sadece bu kelimeyi bilmiyormuşum. "Şimdi seninle ön sevişme yapacağım Liz. İçine girmem için bir kez daha hazır olmanı istiyorum."

"Zaten içimdesin, yani o kısmı hallettik" dedi ama sanki bedenimin onunkinin içine gömüldüğünü hatırlamak içini kıpır kıpır yapıyormuş gibi kalçasını oynattı.

Elim hâlâ saçlarındaydı ve onu yerimde sabitlemiş olmak hoşuma gidiyordu. Onun da hoşuna gittiği belliydi. Yumuşak, hızlı soluklar almaya başlamıştı ve bana bakmak için gözlerini açtığında, gözlerinde uykulu, tahrik olmuş bir bakış vardı.

O zaman şimdi onunla ön sevişme yapacaktım. Öpücük mü istiyordu? Ona öpücük verebilirdim. İnsanların çok sevdiği ve Vektal'in övgüyle bahsettiği ağız çiftleşmesini yani. Daha öncesinde hoşuma gitmişti. Liz'in ağzı da yumuşak ve pürüzsüzdü. Dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim ve ağzını benim için ayırdığında, aletimi onun derinliklerine sokuyormuşum gibi dilimi onunkine sürttüm.

Nefes nefese kalarak inledi.

Bu hoşuma gitmişti. *Hayır*, diye düşündüm. Buna bitmiştim. Eşim sonunda kollarımdaydı, onu sahiplenmeme izin veriyordu. Dünyada bundan daha güzel bir şey yoktu. Böylesini hiç yaşamamıştım ve ona karşı açgözlü olmaya niyetliydim. Nefes nefese kalana ve altımda titreyene kadar ağzım onunkini tekrar tekrar ele geçirdi. Dolgun, pembe alt dudağını dilimle yaladım ve sonra hafifçe ısırdım çünkü yumuşak ve tatlıydı ve bana onun güzel apış arasını hatırlatıyordu. Yumuşak, küçük bir çığlık attı ve gözbebekleri büyüyüp altımda kasıldığında bile içinin titrediğini ve aletimin etrafında kenetlendiğini hissediyordum.

Dilimi tekrar ayrılmış ağzının üzerinde kaydırdım. "Ön sevişmeyi doğru yaptım mı?"

"Sanırım yine boşaldım" diye iç geçirdi, buğulu bakışlarla.

"Durmamı ister misin?"

"Tanrım, hayır." O buğulu bakış yüzüme odaklandı ve kalçalarını altımda döndürdüğünü hissettim. "İnanılmaz hissediyorum."

"Khui sayesinde" dedim ona ve elimi göğüslerinin arasına bastırdım. "Onun isteklerini yerine getirdik ve şimdi bizi ödüllendiriyor."

"Yaşasın kene." Onu tekrar öpmem için ince bir imada bulunarak çenesini kaldırdı. Elim göğsünü avuçlamak için hareket ederken, bunu seve seve yerine getirdim. İnsan göğsü, içindeki khui'nin titreşim gücüyle titriyordu; meme uçları gergin ve dikti. Elimi üzerlerinde gezdirince tekrar haykırdı ve gözleri kapandı.

Ah. Daha fazla ön oyun. "Ağzımı buraya koyayım mı?"

Bana şaşkın ama aç bir bakış attı. "Bana uyar."

Duraksadım. "Bu bir... *evet* mi?"

"Şimdi memeler" dedi, başımı göğüslerine doğru iterek. "Sonra konuşuruz."

İstediği gibi aşağı indim ve aletim onun ıslak sıcaklığından dışarı kaydı. Küçük bir dehşet sesi çıkarsa da yakında oraya dönecektim. Dediği gibi, şimdi memelerdi. Yumuşak meme ucunu ağzıma aldım. Nefes nefese kalarak altımda kıvrandı, şehvetle neredeyse kürklerden yükselerek. Ah. Bunu sevmiştim. Çığlıklarının tadını çıkararak dilimi ucunda gezdirdim.

Liz inledi ve elleri saçlarıma, sağlam boynuzuma uzandı ve çaresizce bana yapıştı. Bundan çok hoşlanıyordu. Aletim ağrıyor, onun ıslak sıcaklığının içine geri dönmek istiyordu. Ona dokunmadan edemiyordum, elim bacak arasına kaydı ve oradaki yumuşak, ıslak kıvrımlarla oynadım. Bacaklarının arası kaygandı; salgılarımız birbirine karıştı ve parmaklarımı tekrar içine soktuğumda inledi.

"Bu yeterli değil" dedi.

Göğsünün ucunu hafifçe ısırdım. "Parmaklarım mı?"

"*G noktasını bul* oyununu sonra da oynayabiliriz" dedi, anlamsız insan diliyle. "Seni tekrar içimde istiyorum Raahosh. Senin için yanıyorum. Lütfen."

Aletim kabardı ama onunla oynamayı henüz bitirmemiştim. Ne kadar karşı çıkarsa çıksın, tatlı, yumuşak eşimi keşfetmeye devam ettim. İçine girip çıkarken parmaklarıma baktım; tohumumun bir damlası kıvrımlarından aşağı doğru akıyordu. Otomatik olarak parmaklarımla yakalayıp tekrar içine ittim. Onunla o kadar çok sevişecektim ki, birlikte bir çocuk yapacaktık. Sonra karnı çift-

leşmemizle yuvarlaklaştığında da halkıma dönecektik ve kimse onu benden alamayacaktı.

"Ne yapıyorsun?" Huzursuzca bana doğru kaykıldı.

"Tohumlarımın içinde kalmasını sağlıyorum."

"Ne kadar da barbarca" diye mırıldandı. Bacaklarını biraz daha aralayıp iç çekiyor. "Tohumunun daha da fazlasını içime ne sokar biliyor musun?"

"Ne?"

"Beni tekrar becermen." Liz azıcık kıpırdandı. "Aracıyı aradan çıkar ve doğrudan kaynağa git."

Yine bana anlamsız gelen sözler... ama önemli değildi. Daha fazla seks talep ediyordu ve bilmem gereken tek şey de buydu. Khui'm sertçe yankılanarak, onu tekrar almam için ısrar etti. Ayrıca bu kadar tatlı bir şekilde isterse onu nasıl reddedebilirdim? Vücuduna sarıldım ve onu ağzından öptüm; inleyerek bana yapıştı. Kalçası tekrar havaya kalktı ve ben de aletimi bir kez daha girişine yerleştirip başını ıslaklığının içine sürükledim.

"Ah, Tanrım, evet" diye inledi elleriyle tekrar saçlarımı avuçlayarak. "Ver onu bana."

İyice derinlerine girdim ve sevinçle çığlık attı. Gözlerim zevkten neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Eşimin aletimi sımsıkı kavraması gibi bir his daha yoktu. Ve ritmik itişlerle onu dürtmeye başlarken, aklımdan bir düşünce geçmeye başladı; khui'm gibi yankılanarak tekrarlanıyordu.

Liz benimdi.

Liz *benimdi.*

Eşimdi.

Benim her şeyimdi.

Liz

Sabahın erken saatlerinde bir ara yanağımı Raahosh'un göğsüne bastırmış, biraz da üzerine salya akıtmış olarak uyandım. Eyvah. Doğrulup önce ağzımı sonra da çıplak tenini sildim ama o, yatakta kaykılıp beni bir kez daha kendine çekti. "İşemem lazım" dedim uykulu bir sesle ve yataktan kayarak çıktım.

İşimi görmek için mağaranın ağzına doğru paytak paytak yürüdüm; paytak kelimesini özellikle vurgulamak isterim. Önceki gece o kadar sert ve o kadar çok sevişmiştim ki yürüyebilmeme bile şaşıyordum.

Georgie'nin Vektal'in onu eşi olarak ilan etmesine neden ses çıkarmadığını şimdi anlıyordum. Eğer o da Raahosh gibiyse, Georgie'nin aklını almış olmalıydı. Ben de kendimi oldukça kafasız ve sersem hissediyordum. Yani, daha önce de seks yapmıştım ama Raahosh'la seks?.. Büyük harflerle yazılıp etrafına küçük kalpler çizilmiş SEKS gibi bir şeydi. İnanılmazdı. Her tarafım yapış yapıştı, kendimi hırpalanmış hissediyordum ama endorfinle sersemlemiş durumdaydım ve çok da mutluydum.

Temizlemek için, ağrıyan dişilik organlarıma biraz kar sürdüm ve ardından terden yapış yapış olmuş tenimi temizlemek için birkaç avuç karla ovalandım. Sonra esneyerek mağaraya geri döndüm.

Uyanmıştı, kürklerin arasında oturuyor ve yırtıcı bir bakışla beni izliyordu, bu da kenemin yeniden uğuldamaya başlamasına neden oldu. Kemiksiz küçük bir su birikintisine dönüşmeden bir

tur daha sevişmeye dayanabileceğimi sanmıyordum, bu yüzden ateş başına gidip oturup bacaklarımı birbirine sıkıca kenetledim ve kömürleri bir çubukla karıştırdım.

"Yatağa dön" dedi ve kürkleri tıpışladı.

Evet, aklında uyumak olmadığından gayet emindim. "Şafak sökmek üzere" dedim. "Bugün yapacak çok işim var."

"Bekleyebilir."

"Biliyor musun, daha geçen hafta milyonlarca kemiği kırılan bir adama göre çok enerjiksin."

Kollarından birini kaldırdı ve bir an için neredeyse esneme hareketi yapacak sandım. Ama kolunu inceledi ve omuz silkti. "Khui daha hızlı iyileşmemize yardımcı oluyor." Tekrar bana bakarak kürkleri tıpışladı. "Geri gel. Seni tekrar tohumumla besleyeceğim."

Aptal kenem keriz gibi hemen mırıldanmaya başladı ama aldırmadım. "Bundan sonra olacaklar hakkında konuşmaya ne dersin?"

Başını eğerek bana meraklı bir bakış attı. "Neden?"

Homurdandım. "Ne demek neden? Çünkü burada bir ilişki kuruyoruz!" Raahosh'un gözleri bana zaten sabırlı davrandığını söyler gibi kısıldı ama aslında öyle değildi. "Tartışacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Sen benim eşimsin. Bana aitsin."

Yine homurdandım. "Demek mülkiyet olayına geri döndük?" Cinsel ilişki sonrası sarhoşluğumun sonu gelmişti. Ayağa kalktım ve kıyafetlerime yöneldim. "Biliyor musun? Şu anda seninle konuşmak istemiyorum."

"Ne yapıyorsun?"

"Giyiniyorum. Tuzaklarımı kontrol etmem gerek."

Ayağa kalktı ve giysilerimi elimden kaptı. "Ava gidemezsin. Şu anda bile çocuğumu taşıyor olabilirsin. Bizim çocuğumuzu."

Hayır, bana zavallı bir hamile kadın muamelesi çekiyordu resmen. "Kafamı patlatmaya yemin ettin, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Sana asla zarar vermek istemem..."

"Aaaah!" Ellerimi havaya kaldırdım. "Peki. Böyle davranmakta ısrarcıysan..." Göğsüne bir yumruk indirdim... ve kendi canım

yandı çünkü lanet şey zırhlı gibiydi. "Aramızda küçük bir romantizm dışında hiçbir şey değişmedi. Seks yaptık, hepsi bu. Ben senin sihirli malın değilim, sen de sihirli bir şekilde benim erkeğim olmadın. Her zaman olduğumuz gibiyiz, yani birbiriyle didişmeyi seven iki serseriyiz. Avlanma becerilerim senin dölünden etkilenmedi. Dışarısının tehlikeli olduğunu biliyorum. Kırık bedenini karda üç lanet olası kilometre boyunca sürüklediğim kısmı unuttun galiba?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Mağara ağzını işaret ettim. "Şimdi dışarı çıkıp bize kahvaltı getireceğim. Sen de burada oturup mağara adamı gibi göğsünü dövebilirsin." Yayımı almak için hareketlendim ve onu omzuma asamadan beni yakaladı. Ona öfkeyle baktım.

Konuştuğunda Raahosh'un sesi alçak ve ciddiydi. "Sen bu dünyaya gelmeden önce, uğruna yaşayacak hiçbir şeyim yoktu. Avlanıyor, gün dolduruyordum. Hiçbir şeyi dört gözle beklemiyordum. Ama şimdi buradasın ve şu anda bile çocuğumu taşıyor olabilirsin." Çenesi kasıldı. "Çok yetenekli olduğunu biliyorum. Sorun sende değil. Bende. Bu dünya tehlikeli ve senin tek başına, vahşi doğada olduğunu düşünmek katlanamayacağım kadar fazla." Bana o kadar uzun ve sert baktı ki dişlerini sıkmaktan çenesinin kırılacağını sandım. "Seni kaybedersem" dedi sonunda hoyratça "hiçbir şeyim kalmaz."

Ve ben tam bir romantik olduğum için yaylarım gevşedi. Yanağını tıpışlamak için uzandım ama o dokunuşuma eğilince bu bir okşamaya dönüştü. "Raahosh, cidden. Başımın çaresine nasıl bakacağımı biliyorum."

"Ben de öyleydim. Yine de bir grup metlak tarafından yere serildim."

İyi bir noktaya değinmişti. "Öyleyse benimle gel. Birlikte avlanabiliriz." Ona başımı salladım. "Eğer kendini iyi hissediyorsan."

"Benim daha iyi bir fikrim var" diye mırıldandı ve yayı elimden çekti. "Tütsülenmiş eti yeriz. Sen yatağa dön ve yumuşaklığını

sertliğimle doldurmama izin ver." Kollarını belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Dokunduğumuz an kenelerimiz yankılanma ya başladı. "Yarın ava gideriz. Birlikte."

Tenimi okşar ve arzudan her tarafımın karıncalanmasına neden olurken bu adama kızgın kalmak zordu. Bir an düşündüm. "Tuzaklarım ne olacak?"

Mağaranın girişine baktı. "Kar yağıyor. İçlerinde her ne varsa bir gün daha donmuş olarak bekler."

"Mmm." Düşünüyormuş gibi yaptım. Aslında düşünecek bir şey yoktu. Zevkten dört köşe olmuştum ve bacaklarımın arasının ihtiyaçtan ıslandığını hissedebiliyordum. Başımı kaldırıp ona baktım. "Eğer eş olacaksak..."

"*Eğer* diye bir şey yok. *Olduk* zaten" diye ısrar etti.

"O zaman eşit olmamız gerek" dedim ona. Elimi onun muhteşem, çıplak göğsünün üzerinde gezdirdim ve sonra boynuna doğru ilerleyip sırtını okşadım. "Sahiplik diye bir şey yok. Ben ne kadar seninsem, sen de o kadar benimsin. Anladın mı?"

"Ben seninim" diye kabul etti. "Tamamen ve bütünüyle."

"O zaman ben de senin olabilirim."

Eğildi ve beni dudaklarımdan nazikçe öptü. "Eşim. Liz'im. Sen benim her şeyimsin."

Evet, buna kızgın kalmak kesinlikle zordu.

Birkaç saat daha yatakta tembellik edip birkaç kez daha seviştik ve uyukladık. Hakkını yemeyeyim, avlanma konusunda daha anlayışlı olacağına söz verdi. Bu arada, dikkatimin başka yerde olduğunu sandığı anlarda karnımı okşamaktan da geri kalmıyordu.

Birinin annesi olmayı hiç düşünmemiştim ama Raahosh için benim ve bu bebeğin her şey olduğu çok açıktı. Bu da bana mağaradaki hayatının nasıl olduğunu merak ettirdi. Vektal sanki herkes çok mutluymuş gibi anlatmıştı ama belki de Raahosh gibi yara izlerine sahip ve insan ilişkilerinde berbat olan biri düşündüğünü-

den daha yalnızdı. Koca bir bakir olduğu gerçeği de bana kabiledeki az sayıdaki kadının kapısına dayanmadığını söylüyordu.

Ekipmanı ne kadar muhteşem olursa olsun.

Garip ama tamamen benim olduğu için memnundum. Evde onu bekleyen bir kız yoktu. Yüzleşmek zorunda kalacağım eski kız arkadaşları yoktu. O sadece benimdi. Sanki hep beni bekliyormuş gibi.

Yani... Sanırım onu bu kadar endişelendiriyorsa ava yalnız gitmeyecektim.

Ama akşam yemeği zamanında daha fazla kuru, tatsız tütsülenmiş et yeme düşüncesine karşı çıktım. "Benimle gelebilirsin" diye Raahosh'u ikna ettim. "Tuzakları kontrol edebilir, taze ve lezzetli bir şeyler yiyebiliriz. Güzel olmaz mı?" Midesine dokundum. "Hem eğer gerçekten hamileysem taze yiyecek daha iyi olur."

Cevap olarak homurdandı ve pantolonunu giydi, sanırım bu dışarı çıkacağımız anlamına geliyordu. Tuhaf ama taze havaya çıkmak ve karda yürümek beni heyecanlandırıyordu. Tuzaklarımda neler olduğunu görmek hoşuma gidiyordu. Ve canım taze, çiğ et çekiyordu. Garipti, biliyordum.

Ateşi canlandırdık, mağarayı toparladık ve sonra yürüyüş için giyinip silahlanmış olarak dışarı çıktık. Hava kapalıydı ve tekrar kar yağabilir gibi görünüyordu. Aman ne sürpriz. Kar yağmadığı gün yoktu ki.

Raahosh iyileşirken ben de sudan iki tane daha çirkin mızraklı balığın sırığından çıkarmış ve iki yay ile bir sürü ok yapmıştım. Hatta fazladan postlarla birkaç derme çatma sadak bile yapmıştım. Bu gezegenin usta kâşifi gibiydim.

Tuhaf, küçük bir kızken babamla avlanırdık ve sonrasında bunun üzerine hiç kafa yormamıştım. Şimdi Raahosh ile kendi başımaydım, unuttuğum şeyleri hatırlıyor ve ayrıca... keyif de alıyordum. Kendimi hiçbir zaman açık hava seven biri olarak görmemiştim ama iyi yapılmış bir okla avlanmaktan daha tatmin edici bir şey yoktu.

Şey, tamam, Raahosh'la sevişmek daha tatmin ediciydi. Ayrıca ondan sonra geliyordu.

Karda bata çıka ilerlerken Raahosh oyalanıyordu, ta ki bir, özellikle derin bir kar birikintisini aşmama yardım etmeye çalışırken ben ellerini tokatlayarak uzaklaştırana kadar. Ona öfkeli bir bakış atınca dudakları keyifle kıvrıldı ve beni oltaya getirdiğini anladım.

Göt. O gece mağaraya döndüğümüzde kesinlikle canına okuyacaktım. Tuzakları kontrol ederken zihnimde uzaylıma cinsel işkence yapmanın yollarını düşünüyordum. Kendimi çekmem söz konusu değildi, bu hem beni hem de onu cezalandırmak olurdu. Belki güzel bir sakso çeker ve onun boşalmasına izin vermezdim...

"Ho!" diye seslendi uzaktan bir ses, esen rüzgârda belli belirsizdi.

Şaşkınlıkla Raahosh'a baktım. Bizim dilimiz miydi o? Gaipten sesler mi duyuyordum?

Durdu ve sonra ufku taradı. Hemen kolumdan tutup beni geldiğimiz yere geri götürmeye başladı. "Acele et Liz."

"Bekle. Neden kaçıyoruz?" Karda ilerlerken yayımı hazırladım. "Yine metlaklar mı?"

"Raahosh!" diye seslendi bir ses ve sonra anlamadığım bazı kelimeler söyledi.

Nefesim kesildi. "Bunlar senin halkın mı?" Durup döndüm, gözlerimi bulutlu gökyüzünden koruyarak orada kimin olduğunu görmeye çalıştım.

"Mağaraya geri dönüyoruz" diye homurdandı Raahosh ve karda tökezledi.

Kalbim göğsümde tekledi ve kolunu çekiştirdim. Yatakta oynaşmak, yoğun karda koşturmaktan farklı bir aktiviteydi ve kendini fazla zorladığından endişeleniyordum. Bacağı daha geçen hafta kırılmıştı. "Raahosh, bekle. Kendine zarar vereceksin..."

Ağır pelerinimin tüylerinden tutup beni kendisine doğru çekti. Beni kucaklayıp götürdüğünü anlamam bir ânımı aldı. Onlardan kaçmaya mı çalışacaktık?

"Raahosh, bekle!"

"Seni benden alamayacaklar Liz" dedi hiddetle. "Sen benimsin! Benim *eşimsin*."

"Beni alamazlar" dedim yatıştırıcı bir şekilde, omzunu okşamaya çalışarak. Kendine zarar vereceğinden endişeleniyordum. "Raahosh, lütfen. Beni korkutuyorsun."

Bu onun çaresiz koşturmasını anında durdurdu. Karda durdu ve beni nazikçe tekrar yere bıraktı. Eli karnıma dokundu ve sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sen benim her şeyimsin Liz" diye mırıldandı beni öpmeden önce.

"Biliyorum" dedim, kafam karışmış bir hâlde.

"Raahosh! Leezh adındaki insan!" İki ses vardı ve ikisi de benim için yeni seslerdi. "Kaçmayın!"

Bizi bulmuşlardı.

Raahosh gözlerini yumdu ve bıçağını kavrayarak beni kendine doğru çekti. Bu beni endişelendirdi. Elimi onunkinin üzerine koydum ve saldırmaması için sessiz bir ricada bulundum.

Ve bekledik.

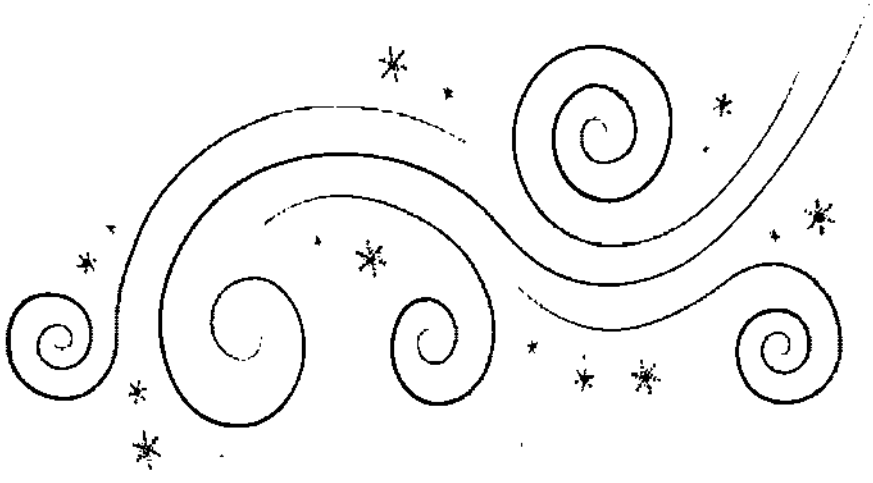

BEŞİNCİ BÖLÜM

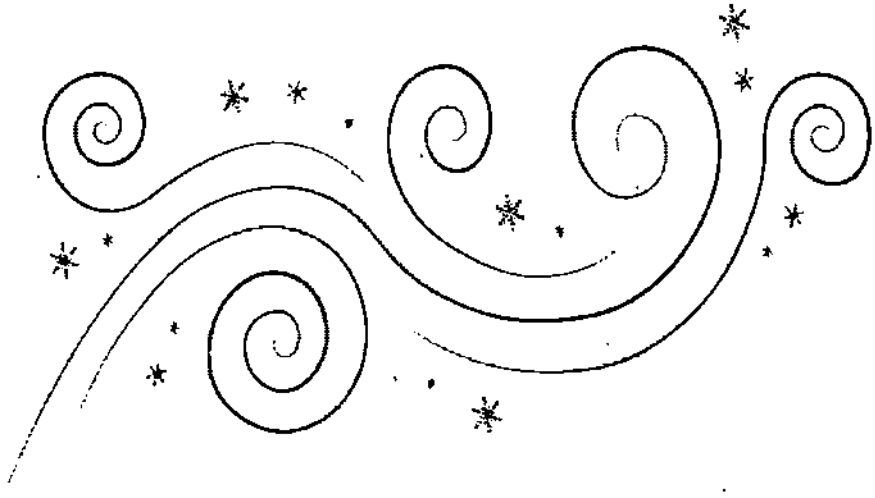

Liz

Karda iki adam yaklaşıyordu, ellerinde mızraklar vardı. Koşmuyorlar ve mızrakları daha çok baston olarak kullanıyorlardı, bu yüzden çok endişelenmedim. Henüz.

Ama Raahosh? Raahosh aklını kaçırmıştı.

"Leezh adındaki insan" diye bağırdı içlerinden biri yine, ellerini ağzına dayayarak. "Orada bekle!"

Raahosh'a kararsız bir bakış attım. Gururlu yüz hatlarının her yerinden yenilgi akıyordu ve bu beni endişelendirdi. Onu rahatlatmak için elimi elinin içine sokunca sıkıca tuttu, sonra da sahiplenici bir sarılmayla beni kendine çekti. "Kim onlar?" diye sordum.

"Aehako ve Haeden" diye yanıtladı Raahosh. Sesi hoşuma gitmeyen bir tondaydı.

"Arkadaşların mı?"

Homurdandı.

Ah. Bizi kabileye geri götürmeye geldikleri ve ben de hamile olmadığım ve aşktan gözlerim kamaşmadığı için mutsuzdu.

Teorik olarak yani, her neyse.

Sırtını tıpışladım ve sonra sıvazladım. "Bir noktada senin peşine düşeceklerini biliyordun, değil mi? Yani, ortama bakılırsa kurabiye kavanozunu alıp kaçmış gibisin."

Eli örgülerimi okşadı. Hareket etmiyordu ama diğerleri yaklaştıkça gerginliğin arttığını hissedebiliyordum.

Bellerine kadar gelen kar sanki önemli bir engel değilmiş gibi ilerliyorlardı. Bir tanesi yaklaşırken gülümsüyordu ve yüzünde

hoş, dostça bir ifade vardı. Yüz hatları Raahosh'un bıçağa benzeyen keskin yüz hatlarından daha yumuşaktı ama neşeli ifadesi onu çok daha yakışıklı kılıyordu. Vektal ve Raahosh'un aksine saçları kısaydı ve kafa derisine yakın bir şekilde kesilmişti. Bu da büyük, kavisli boynuzlarının daha belirgin durmasını sağlıyordu. Her tarafı koyu grimsi mavi ve Raahosh kadar uzun olmasa da kolları ağaç gövdesi gibiydi.

Dünya ağaçları yani, Çakma *Hoth* ağaçları değil.

Yanındaki diğer uzaylıysa kesinlikle daha az arkadaş canlısı görünüyordu. Raahosh'la aynı cazibeli bakışa sahipti ama benzerlikler burada bitiyordu. Soluk, süt mavisiydi, neredeyse yanındaki kadar kaslıydı; güçlü bir burnu ve köşeli bir çenesi vardı, bu da yüzüne aşırı sinirli bir ifade veriyordu. Saçlarının yanları kazınmış, diğer kısmı da tepesinde örülerek uzun bir ibik gibi sırtına dökülmüştü.

İkisi de basit deri tunikler ve pantolonlar giyiyordu ve tepeden tırnağa silahlılardı.

Dostça bir merhaba değildi bu o zaman.

"Raahosh! Her yerde seni arıyorduk." Arkadaş canlısı olan, Raahosh'un sırtını tıpışlamak için öne doğru hamle yaptı ama Raahosh dişlerini gösterip ona ters ters baktı ve beni arkasına çekti. Yeni gelen, bu tepki karşısında şaşırmış görünüyordu. "Sizi arayacağımızı biliyordun. Vektal yankılanmaya girmediğimiz anda bizi peşine taktı." Bir elini kalbine götürdü ve kederliymiş gibi yaptı.

Diğerinde ise hiçbir ifade yoktu.

"Merhaba, ben Liz" dedim Raahosh'un arkasından çıkıp elimi uzatarak.

Bana deliymişim gibi baktılar ve düşmanca olan mızrağını geri çekti.

"Hayır, silahlarınıza uzanmıyorum. Bu insanlara özgü bir selamlama." Elimi havada salladım. "Bilirsiniz işte, tanışmak için."

Raahosh beni tuttu ve onlar elimi daha yakından inceleyemeden beni geri çekti. "O benim eşim" diye homurdandı. "Birbirimiz için yaratılmışız. Tartışacak bir şey yok."

Elimi Raahosh'un koluna vurdum çünkü artık sinirlenmeye başlamıştım. "Eğer tam bir Neandertal olmayı bıraktıysan, kendi adıma konuşabilirim, teşekkürler."

Yeni gelenler bakıştılar. "Benim adım Aehako" dedi dost canlısı olan. Eliyle arkadaşını işaret etti. "Bu da Haeden." Aehako bana gülümsedi. "Sen Leezh misin?"

"Aslında Liz diye söyleniyor" diyerek telaffuzunu düzelttim.

"Önemli değil" dedi Raahosh ve beni tekrar geri çekmeye çalıştı. "Sana Raahosh'un eşi olarak hitap etmeliler."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Dur bakalım. Artık kendi kimliğimi kullanamayacak mıyım?"

Aehako "Kullanacaksın" diye beni temin etti. "Sadece aşırı korumacı davranıyor. Bu her yankılanmada olur." Şaşkın görünüyordu ama Haeden'ın yüzünde küçümseyici bir ifade gördüm.

Haeden çenesini kaldırdı. "Tıpkı baban gibisin anlaşılan. Kuralları keyfine göre hiçe sayıyorsun. Düşüncesiz, dik başlı ve aptalsın. Sen babanın oğlusun."

Bunun bir iltifat olmadığı açıktı. Raahosh gözle görülür şekilde kasıldı. Ağzı kıvrılıyordu ve dişlerinin parladığını görüyordum. "Hikâyemin senin babanınki gibi bitmesini istemezdim."

Haeden hırladı ve Raahosh'a doğru hamle yaparak onu geriye, karın içine savurdu.

Adamlar beni kenara iterken çığlığı bastım; Aehako iki adamı ayırmak için öne atıldı. Geriye doğru tökezleyip kıç üstü karın içine düştüm. Raahosh yine hırladı ve sonra onu bir anda, iki adamı da kenara itmiş, ayağa kalkmama yardım ederken buldum. Beni göğsüne bastırıp saç örgülerimi okşadığında koca göğsünden kalbinin sesini duyabiliyordum.

Sadece koruyucu davranmak belki de yetersiz bir ifadeydi.

"Ben iyiyim" dedim kolunu okşayarak. "Sadece neler olduğunu anlamıyorum."

Aehako dikkatli bir sesle "Eşyalarınızı toplayın" dedi. Gökyüzünü tarıyordu. "Güneş batmadan önce birkaç saatimiz var ve kabile mağarasına dönmek için yola çıkabiliriz. Rokan birkaç

gün içinde fırtına çıkacağını söylüyor ve biliyorsun o asla yanılmaz."

Raahosh'a baktım.

Çeneme dokundu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Durumu daha da zorlaştırma" diye uyardı Haeden.

Raahosh sadece çenemi okşadı. "Sizinle geleceğiz."

Raahosh ve benim son zamanlarda evimiz olarak adlandırdığımız küçük, şirin mağaraya dönmemiz yaklaşık bir saat sürdü. Konuşan tek kişi Aehako'ydu, neşeli bir monolog tutturmuştu. Raahosh sessizdi ve Haeden da öyle. Ben bile sessizdim çünkü üçünü de izliyor, yerimi belirlemeye çalışıyordum.

İşin aslı, onlar uzaylıydı. Kültürleri benimkinden farklıydı ve yüzeyde masum görünen bir şey daha sonra büyük bir sorun haline gelebilirdi. Bu yüzden dikkatliydim ve her şeyi özümsemeye çalışıyordum.

Haklarını vereyim; yol boyunca benim dilimde konuştular, böylece kendimi dışlanmış hissetmedim. Aehako mağaramızı görünce şaşırdığını ifade etti ve "burunlarının dibinde" böyle rahat bir yer kurduğu için Raahosh'un sırtına bir şaplak attı. Raahosh pek memnun görünmüyordu. Duygularını saklamakta epey başarılı olsa da öfkesini ve hayal kırıklığını hissedebiliyordum.

Aehako "Nedir bu?" diye sorarak yayımı kaldırdı.

"Bu bir silah" dedim ona ve eşyalarımızı toplarken yayı omzuma astım. Onu ve kemik oklarla dolu sadağımı yanıma aldığımdan emin oldum. "Avlanmak için kullanıyorum."

"Avlanmak mı?" Kaşları birbirine yaklaştı. "Ama sen dişisin. Avlanmamalısın." "Yanlış bir dönüş yapıp Şovenist Gezegen'e mi indim?" diye sordum. "Avlanabilirim lanet olasıcalar! Ne yani, vahşi hayvanların kadınlık organlarıma hayran kalacağını ve onları Fareli Köyün Kavalcısı gibi tuzağa düşüreceğimi mi sanıyorsunuz? Ne?.."

Raahosh beni sakinleştirmek için omzuma elini koydu. "Kabilemin kadınları avlanmaz, unuttun mu? Sayıları çok az."

Alayla homurdandım. "Bunu göreceğiz. Artık sayıca üçe bir

değiliz." Ve Aehako ile Haeden'a ters ters bakarak havalı tavırlarla yayımı omzuma yerleştirdim.

Aehako sadece eğlenmiş gibi görünüyordu.

Küçük mağaramızdaki fazladan yiyecek ve battaniyeleri temizledik, su tulumlarımızı topladık. Fazla postları dürdüm ve mağara düzene girince etrafa son kez bakındım. Ayrılacağımız için içimde bir burukluk hissediyordum. Georgie'yi, Kira'yı ve insan dostlarımı tekrar görmeyi dört gözle beklesem de bu mağarada kalmak gayet... hoştu. Rahat bir yerdi. Özeldi.

Ve burada Raahosh'la olmak hoşuma gitmişti. O koca pisliğe kanım kaynamaya başlamıştı. Tam yerleşmişken tekrar taşınıyorduk. Evim diyebileceğim bir yerin özlemini çekiyordum.

Ama sonra Raahosh elimi tuttu ve kayıp hissi yok oldu. Kökünden koparılmış gibi hissetmek yerine, küçük cennetimizde tam da her şey çok seksi olmaya başlamışken kesintiye uğramasına belli belirsiz öfkelendim.

Uzaylılar tarafından seks hayatım sekteye uğratılıyordu. Lanet.

Bir süre batan güneş yönünde yürüdük. Batı derdim ama o, Dünya'da böyleydi ve burası kesinlikle Dünya değildi. Gökyüzü pembe ve soluk turuncuya döndüğünde küçük bir çalılığa gidip kamp kurduk. Aehako biz yürürken gübre parçaları topluyordu ve yakıt olarak kullanmak üzere bir torba dolusu gübre biriktirmişti.

Yani... elini sıkmadığım iyi olmuştu sanırım.

Gece için kamp ateşinin etrafında dizildik ve Haeden hemen yakındaki tepeye çıkıp ilk nöbeti kendisinin alacağını söyledi. Bana uyardı. Pek eğlenceli biri sayılmazdı ve öfkeden sessizce kuduran biriyle takılmak istersem Raahosh vardı.

Ateşin yanına yerleşip, kürk pelerinimi üzerime sararken Raahosh mızrağını kaptı ve eğilip başımın üstünü öptü. "Senin için taze et bulacağım."

"Ama..." Onun küçük kamptan ayrılmasını izledim ve [illegible] ateşe bir tezek parçası daha atan Aehako ile baş başa kaldığı [illegible] kaşlarımı çattım. "Onun peşinden gitmeyecek misin?"

"Neden?" Aehako ilgisizce omuz silkti. "Geri dönecek. Sen [illegible] radasın."

Ah. Yani rehine Raahosh değildi. Bendim. Anlamıştım. [illegible] çi haklıydı. Ben orada olduğum sürece, Raahosh geri dönecek. Bunu düşünmek bile içimi ısıtıyordu. Ne olursa olsun, Raahosh benim arkamı kollardı. Ben de onun için aynısını yapmaya kararlıydım.

Ama ayaklarım ağrıyordu; dışarının soğuğunda ve açık alanda olsak bile ateşin yanında oturmak güzeldi. Biraz daha yaklaştım ve kurusunlar diye ıslak, çizmeli ayaklarımı ateşe doğru tuttum. "Bana diğerlerinin nasıl olduğunu söyle. Hepsi iyi mi?"

"Olabildiğince sağlıklılar" diye beni rahatlattı Aehako ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Duruma rağmen bu adamdan hoşlanmıştım. Sanırım hoşlanmamak mümkün değildi. "Arkadaşların halkımıza büyük neşe getirdi" dedi. "Uzun zamandır bir eşin hayal olduğunu düşünüyorduk ama artık bu pek çok kişi için mümkün bir hayal."

Sözleri keşke Raahosh burada olsaydı dedirtti bana. Ağaçları taradım ama "eşim" –hâlâ bu durumu kabullenmeye çalışıyordum– akşam yemeğini keserek stres atıyordu. "Çok güzel."

"Hepimiz fırtınaya yakalanmış hayvanlar gibi mağaralarımıza sıkışmış durumdayız ama kimse şikâyetçi değil."

"Hımm. Titreşen bir kenesi olan var mı?"

"Yankılanan mı?"

"Evet, işte ondan." Raahosh'un bunu bana daha önce söylediğinden emindim ama "benimsin-benimsin-benimsin" ve "için tohumlarımla dolu" gibi şeyler de söylüyordu, bu yüzden bu adamın yanında kelimelerimi dikkatle seçmem gerekiyordu. "Başka yankılanan oldu mu?"

"Ah, evet." Ateşi karıştırdı. "Georgie'yi biliyorsun elbette. Pashov ve Stacy birbirlerine hemen uyum sağladılar, sanırım daha

khui içine girmeden önce oldu bu. Bunu duymamış olmana şaşırdım." Kıkırdadı.

"Hımm" dedim tekrar, çünkü o geceye dair hatırladığım şey, benim keneye "hayır" demem ve Raahosh'un üzerime basarak beni tutması ve onu almaya zorlamasıydı. Bu koca adamın en iyi andığım davranışı değildi. Yine de ihanet eden kenem onu düşününce titreşti ve ben de dalgınca göğsümü ovaladım. "Stacy'yi o kadar iyi hatırlamıyorum. Sulugöz olan mıydı?"

"Biraz ağladığı doğru ama Pashov gözyaşlarını kurulamak için yanında olduğundan artık daha az ağlıyor." Sırıttı ve arkasına yaslanıp rahatladı. "En çok ağlayan kişi Ariana. Zolaya'nın eşi. Onun gözyaşları Zolaya'yı çok üzüyor."

"Evet, sanırım tüm bunlar onun için oldukça yeni." Sadece kabinlerdeki kızlar mı yankılanıyordu acaba? "Peki ya Josie? Ya da Kira? Ya da Tiff?"

Başını hayır anlamında salladı. "Onlar için henüz yankı yok."

"Ah."

"Onlar genç" dedi. "Önlerinde uzun yıllar var. Doğru adamda yankı bulmaları için bolca zaman var."

"Hı-hı. Peki ya senin için bir eş yok mu?"

İç geçirdi ve ilk kez gülüşü biraz solar gibi oldu. "Benim için henüz bir eş ve aile yok. Benim için de bolca zaman var." Ama hüzünlü görünüyordu. "Marlene ve Zennek. Nora ile Dagesh."

Dagesh'in tuhaf bir adı vardı; söyleniş şekli, sanki orta hece yutulup tekrar çiğneniyormuş gibiydi. Kesinlikle biz insanlara özgü bir ses değildi. Ben de sadece "Aferin onlara. Umarım mutludurlar" dedim.

"Bazıları mutlu. Bazıları alışıyor. Ama tüm kabile memnun. Birçok yeni çift ve in yaratıldı. Yakında etrafta koşuşturan bir sürü enik olacak." Bacaklarını uzattı ve karda yan yatarak eliyle çenesini destekledi. "Bu kadar çok yeni çiftleşme, yeni aileler için yeni odalar gerektiriyor."

"Öyle mi?"

"Kimse bütün gece boyunca khui'lerinin ötüşünü dinlemek istemez" dedi hınzır bir sırıtışla.

Yüzümün kızardığını hissettim. Bütün gece duydukları tek şey yin bu olmadığından şüpheleniyordum. "Görünüşe göre herkesin rahat bir düzeni var."

"Hımm. Yeni çiftler için rahat. Haeden ve ben, peşinizden gelmek için gönüllü olduk. Birçok erkeğe fazla kalabalık geliyor. Tüm avcılar av seferlerinde çok zaman harcamaya başladı. Bunun fazladan boğaz doyurmak için olduğunu söylüyorlar ama aynı zamanda, ailesi olmayanlar için mağaralar sıkışık bir yer hâline geldiğinden de böyle." Omuz silkti. "Tekrar yaşayacağımızı sandığımız bir sorun değildi bu."

"Tekrar mı?"

Aehako başını salladı ve neşeli sırıtışı kayboldu. "Kabilemiz önceden daha büyüktü. Birçok eşleşme, birçok aile vardı. Sa-khui'ler için güzel zamanlardı. Ama on beş yıl önce mağaraları kasıp kavuran bir khui-hastalığı yaşandı. Birçok kişi öldü." Önündeki karı karıştırdı. "Khui-hastalığından etkilenmeyen tek bir in bile olmadı. Pek çok kişi annesini, babasını, eşini kaybetti..."

Aniden ayağa kalktı ve Haeden'ın ağaçların kenarından geçtiğini gördüm. Konuşmak için ağzımı açtığımda Aehako başını hafifçe salladı ve Haeden'a doğru anlamlı bir bakış attı.

Ah. Demek Haeden bu konuda hassastı. Anlamıştım. "Peki ya Raahosh'un ailesi?" diye sordum. Raahosh'un eve döndüğünde onu bekleyen bir ailesi olabileceğini ilk kez gerçekten düşündüm. Hiç bahsetmemişti. Onlar hakkında konuşmak istemediği için miydi? Yoksa Haeden'ın yaptığı gibi onları khui-hastalığında mı kaybetmişti?

Aehako etrafına bakındıktan sonra eğildi. "Sana ailesinden bahsetmedi mi?"

Sesimi alçaltarak öne doğru kaydım. Dedikodu yapıyordum ama ihtiyacım olan bir dedikodu olduğu için pek umurumda değildi. "Hiçbir şey söylemedi. Mağaradalar mı? Yoksa öldüler mi?"

"Çoktan öldüler" dedi Aehako kısık bir sesle. "Onun durumu... ilginçti."

Biraz daha yaklaştım. "İlginçliği severim." Ayrıca, gerçekten

ama gerçekten öğrenmek istiyordum. Raahosh'umu bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlamak istiyordum.

Artık onu "benim" Raahosh'um olarak görmeye başlamam garipti.

"Annesi Daya, babasını hiç sevmezdi. Vaashan çok sabırlı bir adam değildi ve Daya başka birine âşıktı. Ama khui seçtiği zaman, yapacak bir şey olmaz." Omuz silkti. "Raahosh onların çocuğuydu ve beş yaşındayken annesi, babası için yeniden yankılandı. Bu başka bir çocuk demekti. Annesi bu eniği istemediğinde ısrar ediyordu. Onunla ilgilenmeyi reddetti. Hatta şefe bile gitti; o zamanlar şef, Vektal'in babasıydı." Aehako çenesini ovuşturdu ve sıkıntılı görünüyordu. "Şef, onun çocuğunu doğurabileceğini çünkü yankıya karşı gelinemeyeceğini söyledi. Ama onunla birlikte yaşamak zorunda değildi. Bu, Vaashan'ı çok öfkelendirdi. Kendini kaybetti ve eşini kabileden kaçırdı. Onu ve Raahosh'u götürdü, bir daha da geri dönmediler. Onları yıllarca aradık ama kimse bulamadı. Sanki ortadan kaybolmuşlardı. Sonrasında, khui-hastalığının birçok kişiyi öldürmesinin ardından, Vaashan sadece Raahosh ile döndü ve Raahosh şimdi gördüğün yara izleriyle kaplıydı. Ona Daya ile çocuğunun nerede olduğunu sorduk ama öldüklerini söyledi. Metlaklar tarafından öldürülmüşler. Vaashan'ın Daya'yı alıp götürmesi ve onu yankılanmaya ve istemediği hâlde onun eşi olmaya zorlaması Daya'nın ve eniğinin hayatına mal olmuştu. Bu yüzden şef onu sürgünle cezalandırdı. Raahosh ise güven içinde büyüyebilsin diye kabilede bırakıldı."

Bu anlattıkları kalbimi sızlattı. Korkunç bir hikâyeydi ve beni kaybedeceği için neden bu kadar endişelendiğini biraz olsun açıklıyordu. "Zavallı Raahosh."

Aehako düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yıllar sonra kendi başına avlanabilecek yaşa geldiğinde, Vaashan'ı aramaya çıktı ama onu asla bulamadı fakat hayvanlar tarafından yenmiş deri parçaları bulduğunu ve eski mağaranın yok edildiğini söyledi. Vaashan'dan geriye ne kaldıysa çoktan yok olmuş."

Ah, Raahosh. Annesini ve bebeği düşünüyordum, ölmüşlerdi. Babasının sefaletini. Bu kadar küçük bir çocuğu nasıl etkilemişti?

Kabilesini kızdırmak pahasına da olsa beni elinde tutmak için bu kadar çaresizce çırpınmasına şaşmamalıydı. Ailesinde gördüklerinden sonra tepki olarak düşünebildiği tek yol bu olmuştu.

Bu çok üzücü bir hikâyeydi. Ben de annemi çok küçükken kaybettim ama babam vardı ve o ölene kadar hep sevildiğimi hissettim. Anne-babasının çekişmesine tanık olan ve sonra ikisini de kaybeden uzaylıma merhamet duyuyordum. Bu yüzden bu kadar sahipleniciydi, beni saklı tutma arzusunda bu kadar kararlıydı. Birdenbire onu rahatlatmak ve bana sahip olduğunu bilmesini sağlamak istedim. Ben onundum, o da benim. Kene olsun olmasın, koca adama karşı bir şeyler hissediyordum; bu garip gezegendeki hayatı ilginç kılıyordu.

Aehako ile konuşmamız bitti ve uzaylı, ateşi karıştırmaya geri döndü. Raahosh dönene kadar bağdaş kurup düşüncelere dalmış bir şekilde oturdum. Elinde bir av vardı ve kirpi benzeri yaratığa saplanmış oka bakılırsa, onun için yaptığım yayı kullanmıştı. Beni kullanırken izlemiş ve oradan öğrenmişti herhâlde. Vay canına. Onu selamlarken yüzümdeki geniş gülümseme gerçekti ve öpmek için ayağa kalktım.

Coşkulu selamım karşısında biraz afalladıysa da kolunu bana doladı ve yakınıma sokuldu. Avı kesip açtığında, en lezzetli parçaları verdiğinden emin olarak onları bana yedirdi ve ben iyice doyana kadar ne diğerlerine verdi ne de kendisi bir ısırık aldı.

Cidden, birisi için evreninin merkezi olmak o kadar da kötü bir şey değildi. Hoşuma gidiyordu.

Ve ona minnettarlığımı göstermeyi planlıyordum.

Raahosh

Liz'in keyfinin yerinde olması beni şüphelendirmişti. Elbette bunu görmek bir zevkti ama sinsi eşimin bir şeyler çevirip çevirmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Genelde beni iğneleyici sözler ve huysuzlukla karşılardı ama şimdi Aehako ve Haeden buradayken? Ona doğru yürüdüğümde gülümsedi ve bana uzandı.

İki adamı gördüğüme memnun olmamıştım. İyi adamlardı ama Liz'i en azından birkaç ay daha kendime saklamayı planlamıştım, böylece halkıma döndüğümüzde bir aile olduğumuz ve birlikte olmamız gerektiği anlaşılacaktı.

Oysa şimdi ne düşüneceklerinden emin değildim. Kabilemizin yasalarını çiğnemiştim ve Liz'in karnı hala çocuğumuz olacağını belli etmiyordu. Tek tesellim, bana gülümsemesi ve yaklaştığımda ellerinin bana uzanmasıydı. Eş olduğumuz çok açıktı ve hem Aehako'nun hem de Haeden'ın gözlerindeki kıskançlığı görebiliyordum.

İkisi de yankılanmamıştı. Onlar için hayat soğuk ve anlamsız bir şekilde devam ediyordu, hem de birçok kişinin mutluluğu bulduğunu görmenin verdiği acıyla birlikte. Hayatımda ilk defa kıskanılan kişi ben olmuştum. Bu alışılmadık bir duyguydu.

Akşam sakin geçiyordu. Aehako konuşkandı ama o her zaman neşeli biri olmuştu zaten. Avcılık ve mağaralardaki yaşamla ilgili söyledikleri Liz'in ilgisini çekiyordu ama eşimin eli benimkini sıkı sıkı tutuyordu. Haeden sessiz olsa da Liz'in bana her dokunuşunu

ya da kolunu benimkine her sürtüşünü takip ediyordu.

Saat ilerleyince Liz esnedi ve yanağını koluma yasladı. "Artık yatabilir miyiz bebeğim?"

Bana halkının sevgi sözcüğüyle seslenmişti. Kalbim kabardı ve khui göğsümde yumuşak bir şekilde titreşmeye başladı. "Elbette." Ayağa kalktım ve onu ayağa kaldırdım.

Haeden de ayağa kalktı. "Burada, ateşin yanında bizimle kalmalı."

Ben daha itiraz edemeden Liz homurdandı. "Ah, biz yankılanıyoruz, unuttun mu?" Göğsüne vurduğunda khui'sinin benimkine bir şarkı söylediğini duyabiliyordum. "Amacınız ortalıkta daha fazla mavi bebek olsun diye beni hamile bırakması değil miydi?"

Haeden'ın çenesi kasıldı. "Biz seni koruyoruz."

"Onun dölünden mi?" Liz'in pembe ağzında küçük bir gülümseme belirdi. "Bunun için biraz geç kaldınız. Şimdi gidip eşimle yatacağım." Elimi tuttu ve beni ateşten kısa bir mesafe uzağa, çalıların yanına götürdü. Esneyerek pelerininden sıyrıldı ve sonra sırtımdaki çantayı işaret etti. "Battaniye lütfen."

Ses çıkarmadan itaat ettim. Onun için kürklerle dolu bir yatak hazırladım çünkü insanımın bu kadar soğuğa zor dayanabileceğini biliyordum. Şimdi bile esnemelerinin arasında titriyordu. Yatak olabildiğince kusursuz olduğunda, pelerini elinden alıp omuzlarına doladım. "Sıcak kalmalısın."

"Ah, sıcak kalacağım" dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Sarılıp yatacağız."

Kısa bir mesafe ötedeki ateşe baktım. Aehako ve Haeden bizi izliyordu. "Sarılmanın" iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Şimdiden eşim için yankılanmaya başlamıştım ve aletim pantolonumu zorluyordu. "Belki de ateşin yanında uyusam daha iyi olacak."

"Sikerler böyle işi" dedi uykulu bir şekilde. Kürklerin üzerine uzandı, gerindi ve sonra yanındaki yeri okşadı. "Gel hadi. Memnun kalacaksın."

Bunlar sevişme sözcükleriydi. Tekrar ateşe bakarken bile vücudum tepki veriyordu. Söylediklerinde ciddi olamazdı. Vektal'in söylediğine göre insanlar utangaçtı. Şorşi başkaları etraftayken

ona dokunmak istemiyordu. Liz'in sözleri insanlara özgü laflamalardan ibaret olmalıydı.

"Brrr" dedi ve dişlerini takırdattı. "Çok soğuk. Büyük uzaylıma sarılmaya ihtiyacım var."

Eşimin bu çağrısını reddedemezdim. Ateşin başındaki iki adama son kez baktıktan sonra Liz'in yanına uzandım ve o da hemen bana sokuldu; soğuk ellerini yeleğimin altına sokup tenime bastırdı. Buna metanetle katlandım; onun rahat ve sıcak olmasını istiyordum. Kollarımla onu sardım ve küçük başını çenemin altına soktum. Khui'm bir protesto şarkısı söylüyordu ama ben memnundum. Liz'im kollarımdayken, o anda dışarıdaki dünyanın hiçbir önemi yoktu.

"Hımm" dedi Liz yumuşak bir sesle, eliyle göğsümü okşadı.

Kürklerin altındaki kolunu okşadım. "Liz?"

"Evet bebeğim?"

"*Döl* nedir?"

Kıkırdadı ve aletim daha da sertleşti. "Senin tohumun."

Diğer erkeklere böyle şeyler söylediği için garip bir şekilde utandım. Tohumumdan korunmakla ilgili şaka mı yapmıştı? "Sözlerin çok cüretkâr."

"Biliyorum ama onlar da anlamadı işte, sorun yok" dedi ve sesinden gülümsediğini anladım. Eli karnımdan aşağı kaydı ve sonra aletimi kavradı. "Bir kızı bu canavardan koruyamazsın."

Nefesim kesildi ve elini çektim. "Liz!" Doğrulup çalıların dikenli yaprakları arasından ateşin çatırdadığı yere baktım. Bizi izlediklerinden emindim ama ayaklarımızdan fazlasını görebildiklerinden şüpheliydim.

Yine de Liz'i duyabildiklerini biliyordum. Eşim sessiz durmuyordu.

"Uzan" dedi ve bir elini göğsüme bastırdı.

"Seni duyabilirler."

"Ne olmuş?" Eli tekrar aletime uzandı; parmaklarını üzerinde gezdirdikten sonra da mahmuzumu okşadı. "Bırak da neler kaçırdıklarını duysunlar."

Cırlak bir inilti yi zorlukla bastırdım. Khui'm göğsünde çıl. gınca yankılanıyor ve Liz oynamaya kararlı görünüyordu. Peki ya ben? Ben zayıf bir adamdım çünkü ona izin verecektim. Liz'e uzandım ama o battaniyenin altına kaydı.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver" diye fısıldadı ve pantolonumun bağlarını çekiştirdiğini hissettim. Sonra deri gevşedi ve eşimin sıcak küçük eli aletimin etrafını sardı.

Yüksek sesle inlememek için elimi ısırdım. Durmasından korktuğum için diğerlerinin eşimden aldığım zevki bilmesini istemiyordum. Çünkü bencil ve açgözlüydüm ama bundan daha fazlasını istiyordum.

Eli aletimin tabanında sıkılaştı ve kıkırdadığında onu hissettim, sonra başını dudaklarına sürttü. "Tanrım, şimdiden çok sertleşmişsin. Bu çok seksi Raahosh." Liz'in dudakları aletimin başını örttü ve dilini üzerinde döndürdüğünü hissettim.

O anda neredeyse tohumlarımı dökecektim. Bunun yerine, daha uzun sürmesi için sessiz olmaya kararlı bir şekilde elimi daha sert ısırdım. Vücudum kavislendi ve kendimi ağzının içine, bana içini hatırlatan o ılık ıslaklığa daha fazla bastırmak istedim.

Dili aletimin üzerinde geziniyordu. "Burası sırılsıklam oldu" diye mırıldandı. Eli kökümü kavrayıp okşadı, sonra ağzı her yerimi sardı: boylu boyunca yalıyor, başını kemiriyor ve sonra o kurcalayana kadar hassas olduğunu hiç bilmediğim mahmuzumla oynayıp onu da yalıyordu. Zevkten kendimden geçtim ve yumuşak, küçük zevk sesleri çıkarıp khui'si titreşince daha da memnun oldum.

Sonra ağzı aletimin başına kenetlendi ve tekrar emmeye başladı. Beni daha derine sokuyor, boylu boyunca diliyle sarıyordu, ta ki aletimin boğazının arkasına dayandığını hissedene kadar.

Ve khui'si daha da sert titreşmeye başladı. Sanki o da bunu teşvik ediyor gibiydi çünkü o kadar yüksek titreşiyordu ki teninin sarsıldığını hissedebiliyordum ve beni kavrayan ağzındaki dili bile titriyordu.

Bu... daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu.

Elimi ısırmak bile inlitimi bastıramadı ve boşaldım, tohumlarım onun sıcak, ıslak ağzına fışkırdı. Yumuşak, küçük zevk sesleri çıkardı ve aletimi bırakırken bile onları yuttuğunu hissettim; içiyordu.

Benim onun tatlı suyunu içtiğim gibi o da benim tohumumu içiyordu. Tekrar inledim ve ellerimle pantolonunu çekiştirdim. Karşılık vermek istiyordum.

Ama o, göğsüme hafifçe vurup dudaklarını şapırdatarak beni durdurdu. "Sorun yok bebeğim. Bunu beni yalamanı istediğim için yapmadım." Eli göğsümü okşadı. "Sadece kendini iyi hissetmeni istedim. Seninle olduğumu bilmeni istedim." Boğazından küçük bir kıkırdama kaçtı, sesi tatlı ve melodikti. "Ve onlar da seninle olduğumu bilsinler istedim."

Akıllı Liz. Diğerleri benimle kendi isteğiyle birlikte olduğunu anlasın diye mi beni ağzıyla tatmin etmişti? Onu kendime çektim ve khui'min onunkiyle aynı anda yankılandığını hissettim.

"Sen benim her şeyimsin Liz" dedim usulca. "Benim dünyamsın. Kalbimsin."

"Bu bir aşk ilanı mı?" diye sordu uykulu bir şekilde, başı göğsümde olduğu için sesi boğuktu.

Başımla onayladım. Halkım normalde aşkını cesurca ilan etmezdi ama ben Liz'i seviyordum. O benimdi ve ben de onundum. "Seni seviyorum Liz."

Karşılık olarak aldığım tek şey onun yumuşak takdir sesi oldu. Merak ettim, o da beni seviyor muydu? Benim eşim olduğu sürece bunun bir önemi var mıydı? Nedense... önemliydi. Belki de onu memnun etmek için yeterince şey yapmıyordum.

Elim pantolonunun beline gitti ve parmaklarımı içine sokup bacak arasına uzandım. Uykulu bir protesto sesi çıkardı, sonra kollarını boynuma dolayıp üçüncü memesini –kendi deyimiyle klitorisini– bulduğumda kasıldı. Sonra nefesi boğazından tıslayarak çıktı.

"Sanırım biraz karşılık alsam olur" dedi ve sonra boğazımın dibini nazikçe ısırdı.

Bacak arası balla ıslanmıştı ve diğer elimle saçlarını kavrarken, ağzını açıp onu öpebilmek ve dilini benimkiyle yakalayabilmek için başını eğdim. Bir yandan da parmaklarımı ıslak kıvrımlarında gezdiriyordum. Yine inleyince daha yüksek çıkan sesini dudaklarımla boğdum. Şüphesiz diğerleri ne yaptığımızı tahmin edebilirlerdi ama Liz'in zevk çığlıkları sadece bana aitti.

Bir parmağımı onun derinliklerine kaydırdım ve aletimi taklit ederek itmeye başladım. Kalçaları kalktı ve boğazıma karşı mırıldandı. "Klitorisim" dedi tekrar ve elimi içine pompalarken ayrıca oraya dokunmamı istediğini fark ettim. Parmağımı içine sokarken, başparmağımı da klitorisinin üzerinde gezdirdim ve yüksek sesle haykırdı. Bu sefer susturmak mümkün değildi. Ateşin yanında alçak sesle bir yorum yapıldığını, sonra da kamptan uzaklaşan birinin sesini duydum.

Güzel, diye düşündüm vahşice, eşimi tatmin ederken. Küçük titremeler ve yumuşak çığlıklarla boşaldığı sırada benimkine yapışmış vücudu kasıldı ve bacaklarının arasından bal fışkırdı. Parmaklarımı dışarı çekmeden önce o tatlılığa batırdım ve sonra elimi yaladım.

"Pis barbar" diye mırıldandı kıkırdayarak ve memnun bir şekilde iç çekti. Birkaç dakika sonra bana yaslanmış, uyuyordu. Güven doluydu. Mutluydu.

Belki uzun sürmez diye bu anların tadını çıkararak ona sımsıkı sarıldım.

Liz

Kabilenin "yurt" mağarası dışarıdan çok etkileyici görünmüyordu. Aslında, geçtiğimiz diğer tüm kayalıklardan farklı olduğunu ancak beni görünce mutlu bir şekilde ciyaklayarak kendini mağaradan dışarı atan Georgie'yi görünce anlayabilmiştim.

Ondan böylesine coşkulu bir karşılama gördüğüme şaşırdım ama ben de kollarımı uzattım ve üzerime atlamasına izin verdim. Bir dakika sonra Josie de yanıma gelmiş kollarını bana doluyordu. Sonunda esir arkadaşlarım tarafından kuşatılmıştım. Herkesi parlayan mavi gözlerle görmek garipti ama bende de aynı gözlerden vardı herhâlde. Gözlerimizdeki parıltı kenelerimizi belli ediyordu; herkes sağlıklı ve mutlu görünüyordu. Eve dönmüş gibiydim, özellikle de Kira gelip beni uzun ve sessiz bir sarılışla kucakladığında. O ve ben birbirimizi diğerlerinden daha uzun süredir tanıyorduk ve onu görmek bir kız kardeşimi görmek gibiydi. Bunun üzerine gözyaşlarına boğuldum ve bir süre burnumu çekip hıçkırarak ağladım; onları gördüğüm için mutlu olmuştum. Deniz kabuğuna benzeyen tercüman aygıtın hala takılı olduğu Kira'nın kulağına dokundum. "Aksesuarlarından vazgeçmiyorsun bakıyorum" diye takıldım, mutlu bir şekilde.

"Çıkarması o kadar kolay değil" dedi yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle ve sonra Tiffany de bana sarılabilsin diye uzaklaştı.

Kira çekilirken, Aehako'nun ona doğru ilerlediğini ve sarılmak için kollarını açtığını gördüm. "Beni selamlamayacak mısın üzgün gözlü?"

Kira kızardı ve elini sallayarak onu uzaklaştırdı.

Georgie kolumdan tutup beni mağaranın içine çekerek "Nasılsın?" diye sordu. "Sen iyi misin? İyi miydiniz? Raahosh seni incitti mi?"

Mutlu insan kadınların cümbüşüne kapılmış giderken Raahosh'a dönüp baktım. Aehako ve Haeden ile birlikte arkada duruyordu ve karanlık bakışları yüzüne geri dönmüştü ama bir an için kaybolmuş gibi göründüğünü düşündüm. Sefil.

"Raahosh bana çok iyi davrandı" dedim yüksek sesle. Ona uzaktan bir öpücük yolladım ve sonra Georgie ile Tiffany'nin beni mağaraların içine sürüklemesine izin verdim.

"Yurt" mağaraları beklediğim gibi değildi. Sanırım Raahosh ile paylaştığım in gibi süper ilkel bir şey olacağını düşünüyordum ama mağaranın kendisi bir çöreğin içinin oyulmuş haline benziyordu. Eğer bu el yapımı değilse, deri gömleğimi yerdim. Her özel mağaracığın kapısı mükemmel bir şekilde yuvarlatılmış ve girişin üzerine deri bir perde çekilmişti. Mağaranın ortası ılık ve neredeyse nemliydi, ortasında da belli belirsiz sülfür kokan parlak mavi bir su havuzu vardı. Minik boynuzları ve parlak mavi teniyle bebek bir uzaylı, dişi bir uzaylı olduğunu sandığım birine tutunarak basamaklarda etrafa su sıçratıyordu. Uzun boylu, iriyarı ve tıpkı Raahosh ve erkekler gibi çıkıntılı plakalarla kaplıydı; yani pek zarif bir hâli yoktu.

Tuhafıma gitmişti çünkü ortam kalabalıktı ve bu yoğunluk beni çabucak bunalttı. Su kenarında oynayan daha çok kişi vardı ve uzakta birisi sepet örüyordu. Birçok ses duyuyor ve baktığım her yerde birilerini görüyordum. Kabinlerdeki çilli kız bir tencerenin üzerine eğilmişti ve birisi ona nasıl yemek yapılacağını öğretmeye çalışıyordu. Başka bir tarafta, sulu gözlü kız –Ariana– başka bir uzaylının kucağında oturuyordu. Bana pek ağlayacakmış gibi görünmemişti.

"Vay canına, bu çok..." Bir kez olsun yapıştıracak laf bulamadığım için duraksadım.

"Harika, değil mi?" Georgie kolunu belime doladı. "Burada bizi gayet güzel karşıladılar. Avcılar dışarı çıkıp patikalarda daha çok vakit geçiriyor çünkü besleyecek daha çok boğaz var artık.

Kashrem de bizim için bulabildiği tüm derileri tabaklıyor ve bize kendi mağaralarımızı verdiler, her şey çok güzel." Georgie beni içeri götürürken sevinçten uçuyordu.

Eksik olmasınlardı ama her taraf tıklım tıkıştı. Bir sürü kişi. Güzel bir yaşam alanı olsa bile aynı zamanda kahkahalarla dolu gürültülü bir yerdi. Raahosh ile sessiz mağaramı özlüyordum. İlkel ama rahattı. Gerçi burada da bir alışveriş merkezi falan yoktu. Küçük Yeşil Adamlar'ın beni evimden kaçırıp uzaya fırlattıkları gün hayatım tamamen değişmişti yani.

Georgie dışarı çıkıp bakmak için bahane arayan uzaylılara gülümseyerek beni mağaralarda gezdirdi. Sanırım Raahosh'un beni kaçırması epey bir skandal yaratmıştı, yine de tüm bu fısıldaşmalardan rahatsız oluyordum. Yapması gerekeni yapmıştı ve ben de pişman değildim. Yine de bir süre daha dedikodu sofralarına meze olacağımızı tahmin ediyordum. Burası o kadar küçük bir topluluktu ki herkes kesin bizim işimize karışacaktı.

Raahosh'u arıyordum ama ortalıkta yoktu. Vektal ileride, uzun beyaz saçlı ve çatık kaşlı bir çift yaşlı uzaylıyla konuşuyordu. Vektal, Georgie ile bana bakıp başını salladı.

"Hadi" dedi Georgie, beni bir yan mağaraya yönlendirerek. "Seni şifacıya kontrol ettirelim."

"Ben iyiyim" diye itiraz ettim ama Georgie inatçıydı. Hayır'ı kabul etmeyince ben de pes ettim ve beni kapalı mağaralardan birine götürmesine izin verdim.

İçeride bir kadın vardı; uzun boylu, güçlü görünümlü uzaylı kadınlardan biriydi. Kıvrık boynuzları ve uzun, siyah saçları vardı. Göbeği yuvarlaktı, belli ki hamileydi ve gözleri yüzünde ışıl ışıl parlıyordu. Tatlı bir sesle uzaylı dilinde bir şeyler söyledi.

Başımı iki yana salladım. "Na'vi dilini bilmiyorum."

Georgie kıs kıs gülerek koluma vurdu. "Nazik ol Liz. Bu Maylak. Kabilenin şifacısı."

"Merhaba" dedim.

Maylak ellerini uzatarak bana gülümsedi. "Leezh?"

"Onun gibi bir şey." Ellerimi onunkilerin içine koydum. "Ama

ona söyle Georgie, kendimi iyi hissediyorum. Raahosh bana çok iyi baktı. O harika biri."

Georgie'nin kaşları sanki bana inanmıyormuş gibi birbirine yaklaştı. "Seni kaçırdı Liz. Onu savunmak zorunda değilsin."

"Dostum, Küçük Yeşil Adamlar da beni kaçırdı ve beni onları överken göremezsin." Maylak'ın ellerini bir kez daha sıktım. "Sana söylüyorum Raahosh iyi biri. Hem çiftleştik falan. O yüzden şimdi şifacıya benim iyi olduğumu söyle." Georgie'yi bizi kurtardığı için seviyordum ama Raahosh'la aramın iyi olduğunu söylediğimde kimsenin bana inanmaması tepemi attırmaya başlamıştı. Tekrar duraksayınca "Boyun eğmeye zorlanmış gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

Kıkırdadı. "Bence sen bunu deneyen herkesi konuşarak öldürürsün."

"Aynen öyle!"

Georgie, Maylak'a baktı ve akıcı bir şekilde uzaylı dilinde konuştu. İkisi konuşurken yüzlerini izledim ama kelimeleri bilmediğim için mutsuzdum. Georgie, dili öğrenmişti çünkü Raahosh'un halkının geldiği ve buralarda bir yere düşen uzay gemisinde bir bilgi yüklemesi yaptırmıştı. Raahosh da aynı sebepten bizim dilimizi konuşabiliyordu ama ben böyle bir işleme maruz kalmadığım için muhabbetin dışındaydım. Ve muhabbetin dışında kalmayı hiç sevmem.

Maylak bir şey söyledi, sonra Georgie bana aktardı. "Khui'yle konuşacak ve nasıl olduğunu öğrenecek."

"Süper. Ona benden selam söylesin ve onun küçük bir piç olduğunu da."

Georgie sırıttı ve Maylak'a başlamasını işaret etti.

Uzaylı, gözlerini kapatıp mırıldanınca korkunç, klişe bir an için "ommmm" demeye başlayacağını sandım. Ama gözleri daha da parlamaya başladı, o kadar parlaktı ki gözkapaklarının arkasındaki parıltıyı görebiliyordum ve kenem tepki vermeye başlamıştı. Raahosh yaklaştığında yaptığı gibi şarkı söylemiyor ya da mırıldanmıyordu ama sanki onunla... konuşuyor gibiydi. İçimde döndüğünü hissediyordum ve sonra neredeyse dans etmeye koyuldu.

Tüylerimi ürpertiyordu.

Ellerimi tutmaya devam ediyor ve ben de kenemin hareket

edip titreştiğini hissediyordum. Bu farklı bir titreşimdi, Raahosh'la sevişirkenkinden daha yüksek ve daha hızlıydı. Ellerimi onunkilerden kurtarmaya çalıştım.

"Sorun yok Liz. Sadece içindeki şeyleri kontrol ediyor. Sorun olmayacağına söz veriyorum." Georgie elini koluma koydu.

Maylak gözlerini açtı ve kenemin titreşimi kesildi. Hafif bir uğultuya dönüştükten sonra sustu, şifacı yavaşça nefes verdikten sonra gülümsedi ve ellerimi bıraktı.

Garip bir şekilde kendimi daha iyi hissediyordum. Öncesinde kötü hissettiğimden değildi ama gençleşmiş gibiydim. İçime bir saat boyunca masaj yapılmıştı sanki.

Maylak konuşmaya başladı ve Georgie tercüme etti. "Senin biraz yorgun olduğunu söylüyor. İnsanlar için bunun normal olduğunu çünkü hepimizin hâlâ iklime ve khui'ye alışmaya çalıştığımızı ama senin biraz ağırdan alman gerektiğini söyledi."

"Hiç şaşırmadım. Düşüp bacağını kırdığından beri Raahosh'a ben bakıyorum." Gözlerimi kocaman açıp Georgie'nin ellerini yakaladım. "Ah... Ona Raahosh'u kontrol etmesi gerektiğini söyle. Bir süre önce yaralandı ve iyileşmesi biraz zaman aldı. İyi olduğundan emin olmak için onu kontrol etmesi şart."

Georgie, Maylak'a bakıp konuşunca şifacının yüzünde küçük, mutsuz bir ifade belirdi. Bir şeyler söyledi ve Georgie de ona karşılık verdi.

Beni umursamadan konuştukları için "Siz ne konuşuyorsunuz öyle?" diye sormadan edemedim.

"Karışık bir durum" dedi Georgie. "Sana sonra anlatırım."

Maylak konuşmaya devam ediyor ve karnımı işaret ediyordu. Georgie gülümseyerek bana baktı.

"Dur tahmin edeyim" dedim o daha tercüme edemeden. "Fırında bir mercimek var."

Gözleri irileşti. "Biliyor muydun?"

"Raahosh her yaklaştığında içimde bir vibratör varmış gibi titriyorum" dedim kuru bir sesle. "Korunmadan birkaç kez sevişmiş olabiliriz."

"Birkaç kez mi?" Kıkırdadı.

"Tamam, günde birkaç kez. Ama cidden, kenenin olayı bu, değil mi? O yüzden şaşırmadım. Bu konuda ne hissettiğimi bilmiyorum ama şoke olduğumu da söyleyemem."

Bana sempatik bir bakış attı. "Raahosh olduğu için mi bu konuda ne hissettiğinden emin değilsin?"

"Hayır." Kahretsin, neden herkes ondan nefret ettiğimi düşünüyordu? "Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim çünkü anne olmak istediğimden emin değilim ve henüz gencim. Daha 22 yaşındayım. Sen de sadece 22 yaşındasın. Hepimiz sadece yirmi iki yaşındayız ve eğer keneler istediklerini elde ederlerse çocuk sahibi olacağız."

Georgie'nin eli karnına gitti. "Ben de hamileyim."

Sessizce bekleyen şifacıya baktım. "Emin mi? Sadece gaz falan olmadığını nereden bileceğiz? Belki de uzaylı yemekleri bağırsaklarımızı patlatıyordur."

"Birincisi, iğrençsin. İkincisi, *biliyor* işte. O şifacı." Georgie, Maylak'a bakıp bir şeyler söyledi ve o da göğsünü işaret ederek daha akıcı hecelerle konuştu. Gerçekten uzaylı gemisini ziyaret edip şu bilgi ekimini yaptırsam iyi olacaktı çünkü etrafımda konuşmalarından şimdiden bıkmıştım. Georgie başını salladı ve sonra bana bakıp tercüme etti. "Rahmindeki değişiklikleri hissedebildiğini söylüyor. Khui'n orada olduğunu biliyormuş."

"O zaman neden Raahosh'un yanındayken o lanet şey sürekli titreşiyor?" Georgie'nin ağzı hafif bir sırıtışla kıvrıldı. "Tahrik olduğun için olabilir mi? Sanırım o da seks endorfinlerini en az bizim kadar seviyor."

Kız haklıydı. Mağara duvarlarına bakarak iç geçirdim. "Demek hamileyim."

"Ben de hamileyim. Yalnız değilsin." Gülümsedi. "Vektal çok heyecanlı."

Karnımda bebek mavisi bir uzaylı olduğunu söylediğimde Raahosh'un yüzünde belirecek heyecanı hayal ettim. Karnıma dokundum. Mutlu olacak... ama dehşete de kapılacaktı. Ailesinin yaşadıklarını düşündüm. Biz öyle olmayacaktık. Bebek Mavi'ye

olmayacağımıza dair söz verdim. Georgie'ye baktım. "Raahosh da bu yankılanma olayı konusunda son derece heyecanlı. Bir ailesi olsun istiyor."

Gülümsemesi biraz soldu. "Seni incitti mi?"

Başımı iki yana salladım. "Birkaç kez biraz sert çıktı ama her şeyi kontrol altına aldım. Sonunda bir araya geldiğimizde bu benim kararımdı, onun değil." Eh, aslında kenenin kararıydı ama bunu söylemedim. Georgie'nin dinlemeyeceğini hissediyordum. Benim Raahosh'u sevdiğim gibi o da Vektal'i çok seviyordu ve ikimizi karşı karşıya getirecek olsa bile eşimi savunacaktım.

Çünkü nedense kendimi *aşırı* savunmacı hissediyordum. Tüm bu yaşananlarda bana yanlış gelen bir şeyler vardı ve ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

Georgie'nin bir sonraki lafı çok canımı sıktı ama. "Uzun bir süre beklemeye hazır ol gerçi. Anlaşılan burada kadınların hamileliği üç yıl kadar sürüyormuş."

Nefesim kesildi. "Nasıl yani?" Dehşete kapılmıştım. Dokuz ay boyunca şiş bir karınla ve davul gibi ayak bilekleriyle yaşamak bile kulağa kötü gelirken, üç yıl hamilelik düpedüz sadistçe bir işkenceydi.

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Hatta çok daha uzun süre hamile kaldıkları oluyormuş. Maylak otuz beş ay fazı falan diyor ama onların ay evrelerinin bizimkine kıyasla ne kadar uzun ya da kısa olduğunu söylemek zor çünkü kimsenin tam olarak saati ya da takvimi yok ve Dünya'daki zaman ölçülerinden farklı."

Dehşet içinde inledim. "Yani dokuz ay ile üç yıl arasında bir süre boyunca hamile mi kalacağız? Beni şimdi vur daha iyi."

"Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, bu haberi Ariana'dan çok daha iyi karşıladın."

"Dur tahmin edeyim, ağladı, değil mi?"

"Bingo."

Maylak merakla ikimize bakıyordu ve Georgie onun için tercüme etti. O tercüme ederken aklına başka bir soru geldi. "Peki, şimdi kimler hamile?"

"Bir bakalım; Ariana, tabii ki. Ben. Sen. Marlene. Nora. Stacy Şimdilik bu kadar."

"Kira'da hiç yankılanma yok, ha?" Aehako'nun mağaraların dışında onunla nasıl flört ettiğini düşünüyordum. "Ya da Josie? Tiff?"

"Hayır. Maylak bazen yankılanmanın daha sonra gerçekleştiğini söylüyor ama o kadar çoğumuz ilk görüşte yankılanmaya girdik ki, bilemiyorum." Sesi alçaldı. "Bazıları hayal kırıklığına uğradı."

Garipti ama anlıyordum. Sanki keneleri, uzaylı bebekler için yeterince iyi olmadıklarına karar vermiş gibiydi. Ve kabilenin çaresizce çocuğa ihtiyacı olduğu için can yakıcı olmalıydı. "Hallolacak. Ya da, bilirsin, olmayacak. Belki de keneleri anne olmak istemiyordur."

Georgie güldü. "Belki de henüz hazır değillerdir."

"Küçük Yeşil Adamlardan bir iz var mı?" Kolumda haftalar önce takip cihazının yerleştirildiği ve kısa bir süre sonra da kesilip çıkarıldığı yeri ovaladım.

Başını iki yana salladı. "Ortam sakin..." Devamını söylemeden bıraktı. *Senin olayın hariç.*

Dürüst olmak gerekirse beni, kaçıran kişiden korumaya çalışıyordu. Hakkını vermem lazımdı. "Ben iyiyim Georgie. Gerçekten."

Dudağını ısırdı ve sonra iç çekti. "Vektal, Raahosh'a çok kızgın." Bana huzursuz bir bakış attı. "Sana ailesinin hikâyesinden bahsetti mi?"

"Aehako'dan duydum. Aynı şey değil."

"Belki Raahosh'un gözünde değil ama Vektal için öyle. Kabilelerinin bu tür şeyler hakkında çok katı yasaları var Liz." Başını salladı. "Sadece bir bok fırtınasına hazırlıklı ol. Tek söyleyeceğim bu."

"Bok fırtınası bana vız gelir" dedim ona. "Gelsin bakalım."

Maylak sonunda beni sağlıklı ve zinde buldu; Georgie'yle birlikte mağaradan çıktık. Aralarında uzaylı dilinde de birkaç hararetli yorum alışverişinde bulunmaları ya da biz ayrılırken Maylak'ın yüzündeki endişeli ifade gözümden kaçmamıştı. Kör

değildim. Döndüğümüzden beri uğursuz bir hava vardı ve bunun hayra alamet olmadığını biliyordum.

Mağaranın ortasında Vektal, birkaç oyma basamağın üzerinde oturuyordu. Güya rahatça dinleniyordu ama tavırları aksini gösteriyordu. Gergin duruyordu. Öfkeli. Aehako ve Haeden onunla konuşuyordu, Raahosh ise ortalıkta yoktu. Diğer adamlar etrafında duruyordu ve Georgie ile birlikte dönünce tüm dikkatler üzerimize çevrildi.

Vektal ayağa kalktı. Arkama doğru bakınca, Maylak'ın mağarasından çıktığını ve birkaç adım arkamda dikildiğini fark ettim. Uzaylı dilinde bir şeyler söyledi ve adımı duydum. Dillerinin pıtırtılarına karışan "Leezh" kelimesini duymak zor değildi.

Bu durum rahatsız edici olmaya başlamıştı. Herkes etrafımda konuşup duruyordu. Vektal'in suratına doğru parmaklarımı şıklattım. "Merhaba, ben buradayım. Yokmuşum gibi konuşmayın."

Aehako'nun boğuk bir kahkaha attığını duydum ve Vektal şaşkın bakışlarını bana çevirdi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Ritim tutuyor gibi mi görünüyorum? Dikkatini çekmeye çalışıyorum." Herkesin hakkımda konuşmasından bıkmıştım. Geleceğim hakkında söz sahibi olmak istiyordum, lanet olsun. Çok uzun zamandır itilip kakılıyordum ve sırf şef olduğunu söylüyor diye boynuzları olan başka bir kocaman mavi uzaylının bana patronluk taslamasına izin vermeyecektim. "Ben buradayım. Benimle en sevdiğim konu hakkında konuşabilirsin: Ben."

Kaşları çatıldı ve bana sert sert baktı. "Şifacı ile durumunu teyit ediyorum."

"Hamile olduğumu mu? Bunu bana sorabilirsin. Evet, yumurtalıklarım eşiyle karşılaştı ve bu uzaylı spermi." Kollarımı kavuşturdum. "Raahosh nerede? Eşimi istiyorum."

"Liz" diye mırıldandı Georgie, beni sakinleştirmeye çalışarak.

"Hamilelik hormonlarının beni nasıl etkilediğini görmek istemiyorsanız Raahosh'u getirin ve onu hemen şimdi istiyorum" dedim ölümcül bir sesle ve yeri işaret ettim. "Çekilmez olduğumu düşündüğünüzün farkındayım ama henüz çekilmezi görmediniz.

Eğer bana erkeğimi getirmezseniz, bu karla kaplı gezegendeki en büyük baş belası ben olurum; hemen dedim!" Anlamıyordum. Neden bizi ayrı tutuyorlardı? İçimdeki o garip "yanlış bir şeyler var" hissi gittikçe artıyordu.

"Burası onların evi Liz" dedi Georgie.

"Artık hepimizin büyük bir takım olması gerektiğini sanıyordum, unuttun mu yoksa? Yani burası benim de evim ve ben de lanet olası erkeğimi istiyorum."

Georgie, Vektal'a baktı. Vektal "onunla sen ilgilen" dercesine ellerini havaya kaldırdı ve hışımla uzaklaştı. Georgie'nin bakışları öfkeliydi ama umurumda değildi. Raahosh'u görmem ve iyi olduğunu bilmem gerekiyordu. Ayrıca ona bir bebeğimiz olacağını söylemek istiyordum. Georgie beni kenara çekerek kulağıma fısıldamak için eğildi. "Raahosh kuralları çiğnedi ve başı belada Liz."

"Biliyorum" dedim ve ellerimi çenemin altında kenetledim. "Ama onu görmek ve bir bebeğimiz olacağını söylemek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam" dedi usulca. "İşleri bir süreliğine erteleyip Vektal ile konuşabilirim ama cezasına karar verdiklerinde yapabileceğim bir şey yok, tamam mı?"

Omuz silktim. Ne yapacaklardı ki? O bir kabile üyesiydi ve yakında baba olacaktı. Eğer daha fazla avlanma görevi alırsa, ben de onunla giderdim. Ona bir tür ceza verirlerse, umursayacağını sanmıyordum. Ve gördüğüm kadarıyla, kırbaç ya da fiziksel ceza biraz aşırı olurdu. Her ne olacaksa, o kadar da kötü olamazdı.

Ve her ne olacaksa, bununla birlikte yüzleşecektik.

Ne de olsa şimdiye kadar birkaç defa "en kötü durum senaryosundan" kurtulmuş sayılırdım. Sığır olarak satılmak üzere uzaylılar tarafından kaçırılmıştım. Buzdan bir gezegene düşmüştüm. Birkaç hafta boyunca kendi pisliğimin içinde açlıktan sürünmüştüm.

Bu "en kötü durum senaryosu" olayı benden sorulurdu artık. Bundan sonra her şey çocuk oyuncağıydı.

Georgie birkaç söz söyleyince iki savaşçı mağaradan çıktı. Sessizce bekledik ve birkaç dakika sonra Raahosh savaşçıların eşliğinde içeri

girdi. Çok sinirli görünüyordu; yumruklarını sıkmıştı, vücudu öfkeden titriyordu. Silahları alınmıştı ve çenesinde küçük bir çürük vardı.

Belki de tüm bunlar beni etkilemeye başlamıştı çünkü onu görünce küçük bir kız gibi gözyaşlarına boğuldum.

Yüz ifadesi hemen sahiplenici bir ifadeye dönüştü ve bana ulaşmak için mağaradaki kalabalığı itti. Etraftan gelen mırıldanmaları duyuyordum ama umurumda değildi. Kenem titreşmeye başladı, onunkine bir şarkı söylüyordu. Beni kendine doğru çekerek göğsüne bastırdı, kocaman kollarıyla sıkıca sarıldı. Onun kenesinin de benimkiyle aynı anda titreştiğini duyabiliyordum ve mutlulukla iç çektim.

Onun kollarındaydım. Her şey yolundaydı.

"Liz?" Elini yanağımda gezdirdi. "Neyin var?"

Elimle bir çocuk gibi gözlerimi ovuşturdum. "Sadece yorgunum. Gidip sessiz bir yere uzanmak ve konuşmak istiyorum."

Eli saçlarımı okşadı. "Olur."

Kira yanımıza geldiğinde, Aehako'yu yine onunla görünce şaşırdım. Raahosh bana sarılırken üzgün gözlerle beni izliyordu. Yüzünde kıskançlık mı yoksa endişe mi olduğunu anlayamıyordum. İkisi de miydi? "Yatma yerlerinin çoğunu değiştirmek zorunda kaldılar" dedi. "Sessiz bir yer var mı bilmiyorum."

Aehako başını salladı ve büyük kollarını kavuşturdu. "Raahosh'un eşyaları diğer avcıların mağarasına taşındı. O mağarayı paylaşan beş kişi var. Zolaya ve eşi ise senin eski mağarana yerleştiler."

Raahosh hırladı. "O zaman biz nerede..."

"Hadi dışarı çıkalım" dedim ona, kollarını kavrayarak. Bu kalabalık mağaradan, nemden ve bakışlardan çoktan sıkılmıştım. "Dışarıda seninle olmayı tercih ederim."

"Çıkamazsın" dedi Aehako. "Özür dilerim. Vektal şimdilik seni gözünün önünden ayırmak istemiyor."

Beni çünkü Raahosh'un bensiz hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorlardı. Hayal kırıklığıyla iç çektim. "O zaman nereye gidebiliriz?"

"Bekârların mağarasına gelebilirsiniz" diye önerdi Kira. "Yankılanmayan insan kadınlar orada kalıyor."

Başımı salladım ve Raahosh'a daha sıkı sarıldım. "Büyük [illegible] arkadaşımın gelmesine aldırmazsınız, değil mi?"

"Tabii ki hayır" dedi ve ciddi yüzünü bir gülümseme kapladı.

Aehako ekledi: "Orada başka büyük mavi arkadaşları da ağırlıyorlar zaten..."

Kira yine onun koluna vurdu ve yüzünün kızardığını fark ettim ama ikisi de gülümsemelerini saklıyordu. Aralarında bir şey olduğu kesindi, muhtemelen de ilginç bir şeydi ama o anda bunu soramayacak kadar yorgundum ve zihinsel olarak yıpranmış durumdaydım. Sadece bir süre Raahosh'la kıvrılıp yatmak istiyordum.

"Benim yatağımı alabilirsiniz" dedi Kira. "Buralarda bulabileceğiniz en mahrem yer." Başını sallayıp onu takip etmemizi işaret etti. Biz de ettik ve bizi arka mağaralardan birine götürdü. Yaklaşırken iki tanıdık insan yüzü bize baktıysa da Kira onları el işaretiyle başımızdan savdı. "Liz'in dinlenmesi gerek. Daha sonra konuşmak için zamanımız olacak."

"Bekârların" mağarası oldukça geniş, düz tavanlı ve yüksekti. Tahmin etmem gerekirse, oda yaklaşık yedi metre uzunluğunda ve belki de yarısı genişliğindeydi. Duvar boyunca birkaç yatak, ortada Tiffany'nin yakacak doldurduğu bir çukur ve bir tarafta da perdeli bir alan vardı. Kira bizi oraya götürdü ve deri perdeyi yavaşça yana çekerek kürklü yatağının bulunduğu duvardaki oyuğu ortaya çıkardı.

"Yatağımı Nora'yla paylaşacaktım ama sonra Nora yanıldı..." Kira omuz silkti. "Bu gece kızlardan biriyle aynı yatakta yatarım. Siz dinlenin. Acıkırsanız bana haber verin, size bir şeyler getireyim."

"Teşekkürler Kira." Kürkler ve battaniyelerle dolu oyuğa girdim ve uzandığımda mutlu bir şekilde iç çektim. Yürümekten ayaklarım ağrıyordu ve Raahosh perdeyi tekrar çektiğinde, mahrem bir alanımız olmuştu. Neredeyse yalnız olduğumuzu hayal edebiliyordum.

Neredeyse. Yakınlardan hâlâ yabancı dilde konuşan seslerin uğultusu geliyordu.

Kocaman yakışıklı uzaylım yanıma uzandı ve beni yavaşça kollarına çekti.

Parmakları yanağımı okşuyor ve endişeli bakışları yüzümde geziniyordu. "İyi misin Liz?"

Başımı salladım. "Sadece... gerginim. Seni tekrar gördüklerine sevinmiş gibi durmuyorlar."

"Onların gözünde ben kötü bir şey yaptım." Başını iki yana salladı ve sonra hafifçe ağzımı öptü. "Yine de bunu hiçbir şeye değişmem."

Parmaklarımı saçlarında dolaştırarak onu çaresizce öptüm. Vücuduna yaslandığımda hissettiğim sıcaklık ve sertliği seviyordum; ne zaman yakınıma gelse kenemin titremeye başlamasını da sevmeye başlamıştım. "Sadece senin için endişeleniyorum" dedim dudaklarımız ayrıldığında.

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Benim için mi?"

"Evet, fark ettin mi bilmiyorum ama seninkiler biraz götlük yapıyor" dedim usulca. "Ama merak etme. Ben senin arkanda olacağım."

"Arkamda mı?" Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"*Seni kollayacağım* yani. Ne olursa olsun, benim desteğime güvenebilirsin."

Dudakları aralandı ve bir an için dili tutulmuş gibi oldu. Sonra beni tekrar kendine bastırdı. "Sen benim her şeyimsin Liz. Sen benim dünyamsın."

"Ben de seni seviyorum koca adam" dedim ona. Sonra canlandım çünkü henüz erken olsa da bazı haberlerim vardı. "Hey, bil bakalım kim baba olacak?"

Raahosh'un gözleri mutlulukla parladı ve eliyle saygıyla karnıma dokundu. "Gerçekten mi?"

"Şifacı tarafından onaylandı" diye güven verdim. "Ufaklık şu andan itibaren dokuz ay ile otuz altı ay arasında bir zamanda doğacak." Bunu düşünmemeye çalışıyordum.

"Ufaklık mı?"

"Sanırım Brangelina gibi bir isim uydurabiliriz. Raahiz? Lizhosh?"

"Bunlar kulağa korkunç geliyor." Parmaklarını diz göbeğimin üzerinde gezdirdi.

"Haksız değilsin." Gülümsedim. "Biraz düşüneceğim. Belki daha kısa olabilir. Raaz ya da Losh gibi."

"Bizim çocuğumuz" diye mırıldandı ve başını karnıma koydu. "Eniğimiz. Biz bir aile olacağız."

Parmaklarımı saçlarında gezdirip onu okşadım. "Bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Bir aile."

Raahosh'un ailesi.

Gecenin geri kalanında kimse bizi rahatsız etmedi ve sonunda uykuya daldım. Raahosh'u kucaklayıp ona sarılmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgun ve huzursuzdum ve bu yüzden gece boyunca sarılıp uyuduk. Sabah olduğunda ise içine sığındığımız küçük, huzurlu baloncuk kaybolmuştu.

"Liz?" Georgie perdenin arkasından seslendi. "Senin ve Raahosh'un dışarı çıkmanız gerek, lütfen."

Esnedim ve perdeyi açmak üzere uzandım. Ama bunu yapamadan Raahosh beni kendine doğru çekti. Yüzümü kavradı ve bana ciddi bir bakış attı.

"Bil ki sen benim hayatımsın Liz" dedi yumuşak bir sesle. Khui'si benimkiyle birlikte yankılanıyordu ve dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu.

"Biliyorum" dedim ona. Sonra perdeyi açtım.

Vektal orada duruyordu, kaşları çatıktı. Diğer kabile üyelerinden birkaçı onun arkasındaydı ve mutsuz görünüyorlardı. Georgie, Vektal'in yanında elleriyle oynuyordu, bakışları endişeliydi.

"Raahosh" dedi Vektal gururlu bir sesle. "Eşimin isteği üzerine, kadınınla vedalaşman için sana bu geceyi verdim. Ama..."

"Vedalaşmak mı?" dedim kekeleyerek. "Ne?"

"Ama" diye devam etti Vektal güçlü bir sesle. "Kabile yasası

çiğnendi. O kadını, Leezh'i alman yasaktı. Sen bunu yaptın ve bedelini biliyordun." Çenesini kaldırınca yüzü bir an için yorgun göründü ve gözlerinde hüzün titreşiyordu. "İhtiyarlarla görüştük ve cezan sürgün olacak."

"Sürgün mü?" Duyduklarıma inanamayarak papağan gibi tekrarladım. "Beni bir süreliğine ödünç aldığı için mi?"

"Sana saldırdığı ve hayatını tehlikeye attığı için" dedi Vektal. "Bu yüzden kabileden atıldı."

Raahosh'un ifadesi donuklaştı, gözleri kısılarak buz gibi mavi yarıklara dönüştü. Ayağa kalkıp yanıma geldi. Kollarını sıkıca bana doladı. "Bu haksızlık. Benim için yankılandı."

"Ve ben de seni uyardım" diye karşı çıktı Vektal. "Ama sen bilerek emirlerime itaatsizlik ettin. İnsanları tanımıyoruz. Ya khui'sini reddetseydi? Ya şifacıya ihtiyacı olsaydı? Onu saklayarak tehlikeye attın. Onu zorla eşin yaptın."

"Kararı khui verdi" dedi Raahosh kesin bir dille. "Biz değil. Liz benim."

Raahosh'un yine BENİM-BENİM-BENİM tekrarına düşmesinden biraz endişeliydim ama üzgündü ve onu suçlamıyordum. Bu iş hızla kontrolden çıkıyordu.

"Sürgüne gideceksin" diye tekrarladı Vektal. "Eşyalarını topla ve mağaraları terk et."

Şoke olmuş bir hâlde Raahosh'a baktım, sonra tekrar Vektal'e döndüm. "Ama ben hamileyim! Onun bebeğine!"

"Sen kalıyorsun" dedi lider ve kollarını kavuşturdu. "Sen ve eniğin burada, mağaralarda güvende olacaksınız."

"Bizi ayıramazsınız!" diye hırladı Raahosh. Beni daha sıkı tuttu ve bu sefer ben de ona yapıştım. Ondan ayrılmak istemiyordum.

"Burada gayet iyi bakılacak. Bunu biliyorsun." Vektal'in sesi şimdiye kadar duyduğum her şeyden daha soğuktu. "Üzgünüm kardeşim ama lider olarak, yaptıklarını görmezden gelemem." Hüzünlü bir bakışla gerileldi ve üç iri adam öne çıktı.

İçlerinden biri Aehako'ydu ve Raahosh'a mutsuz bir bakış attı. "Gel" dedi. "Bunu olduğundan daha zor hale getirme."

"Hayır" dedi Raahosh ve dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Eşimi terk etmeyeceğim!"

Georgie beni çekiştirdi. "Hadi Liz."

"Ama... hayır!" Onu terk etmek istemiyordum! Bunların hiçbirinin olmasını istemiyordum!

Birdenbire küçük mağaraya bir kalabalık doluştu. Eller beni yakaladı ve Raahosh'un kollarından alındığım sırada çığlıklar attım. Raahosh yaralı bir hayvan gibi bağırarak dövüşmeye başladı ve bana geri dönmek için mücadele ederken kolların ve bacakların havada uçuştuğunu gördüm; hepsi onun değildi. Onu tutup bizi ayırdılar ve sonunda çırpınan eşimi mağaranın dışına sürüklerlerken yaşlı gözlerle arkasından bakakaldım.

"Liz!" diye bağırıyordu. "LIZ!"

"Raahosh!" Ben de bağırıyordum. Onunla gitmek istiyordum. Kollarımdan tutan yardımseverleri silkip peşinden gitmeye çalıştım ama Georgie beni omuzlarımdan yakaladı. Onu itmeye yeltendiysem de bana sert bir bakış attı.

"Dur, Liz. Durumu daha da kötüleştiriyorsun."

"Onu sürgün edemezsiniz" diye itiraz ettim. Daha fazla aptal gözyaşı dökeceğimi hissediyordum. "Yapamazsınız."

Georgie yumuşak bir sesle "O, yasaları çiğnedi" dedi. "Fazla yasaları yok ama en önemlisi bu. Bir kadını tehlikeye atmak buralarda idamlık bir suç."

"Ama... sürgün etmek? Ailesi ne olacak? Tüm bunların amacının bu olduğunu sanıyordum!" Elimi göğsüme vurdum, kenem sessizdi. "Uzaylı bir eşe sahip olmamı istemiştiniz ve şimdi onu benden alıyorsunuz!"

"LIZ!" Raahosh'un acı dolu feryadı mağaralarda yankılanıyor ama giderek azalıyordu. Onu götürüyorlardı.

Bu gerçek olamazdı. Olamazdı.

Ben eşimi kaybetmek için mi bulmuştum?

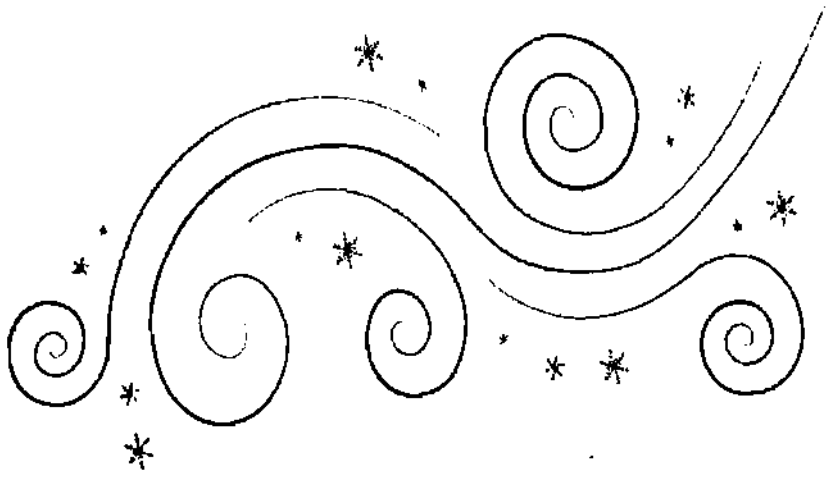

ALTINCI BÖLÜM

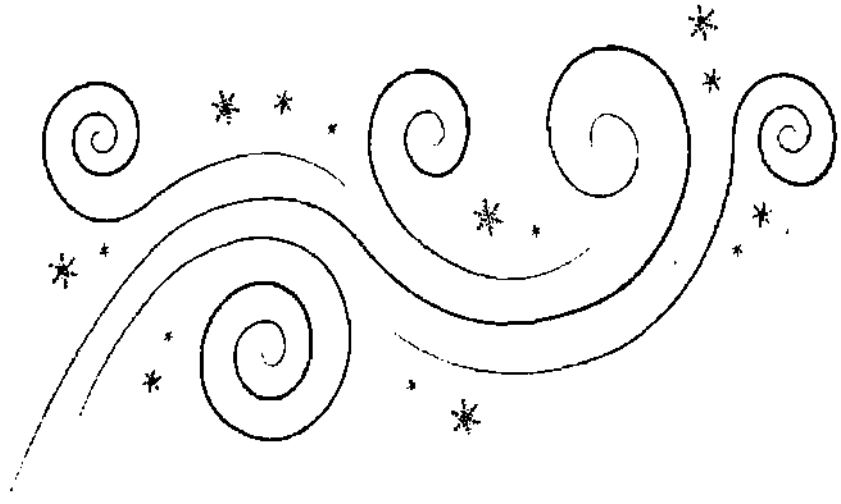

Liz

Kabile mağaralarının girişinden karlı manzaraya bakıyordum. Uzakta, yüksek bir tepede, yağan karın altında mağaralara dönük şekilde oturan yalnız bir adam vardı. Omuzları yenilgiyle çökmüştü, gözlerimi iyice kısarsam sadece tek bir boynuzu olduğunu seçebiliyordum.

Benim zavallı Raahosh'umdu.

Mağaralara daha fazla yaklaşmasına izin vermiyorlardı. Bana sürgünün sürgün olduğu ve kurallara uymadığı için artık hoş karşılanmadığı söylenmişti. Dışarı çıkıp onu görmeme de izin verilmiyordu. Onu görünce kenem hüzünlü, yalnız bir şarkı söylemeye başlamıştı ve hayal kırıklığı gözyaşlarımı bastırıyordum.

Yanımda duran Kira'ya "Bu yanlış" dedim. Her zaman yanımda ya da etrafımda biri oluyordu. Burada asla yalnız kalamıyordum ve bu beni deli ediyordu. Döneli daha bir gün olmuştu ve her şey sarpa sarmıştı. Raahosh'un tepedeki yalnız görüntüsü boğazıma bir yumru oturmasına neden oluyordu. "Sadece kalbinin sesini dinledi, niyeti kötü değildi."

"Hayır, kötüydü." Sesi nazik ama sertti. Kira her zaman içten içe güçlü olanlardandı. Georgie'nin kararlı cesareti, benim alaycı yorumlarım ya da Josie'nin neşe saçan gülümsemeleri onda yoktu. Kira her şeyi ciddiye alan biriydi. "Niyeti iyi değildi ve bunu sen de biliyorsun."

"Tamam, o pisliğin teki" dedim sinirli bir şekilde. "Benden ne istiyorsunuz? O *benim* pisliğim ve onu yanımda istiyorum."

"Hadi ama." Beni yavaşça mağara ağzından uzaklaştırırken sesi teskin ediciydi. "Tek yaptığın kendine işkence olmak ve bu ... nin için iyi değil."

"Peki ya onun için iyi olan ne?" Boğazımdaki yumruyla tekrar savaştım. "Neden kimse ona ne olacağını umursamıyor?"

"Halkı öfkeli." Kira kolunu belime dolayıp beni bekârların mağarasına geri götürdü. "Öfkelerinin yatışması için biraz zamana ihtiyaçları var."

"Fikirleri değiştiği sürece öfke durumları umurumda bile değil" diye homurdandım ama beni diğerlerine doğru götürmesine sesimi çıkarmadım.

Bekârların mağarasında ortam, Küçük Yeşil Adamlar tarafından kaçırıldığımız zamanki uzay gemisinin ambarına benziyordu. Megan oradaydı, Josie ve Kira da. Tiffany, Maylak'a küçük bebeği için yardım ediyordu; Kira'ya göre aralarındaki dil engeline rağmen ikisi çoktan yakın arkadaş olmuşlardı. Tek fark, artık Georgie'nin yerine, kabinlerdeki kızlardan biri olan Harlow'un olmasıydı. Henüz kimse için yankılanmamıştı.

Tamam, tek fark bu değildi. Üşümüyorduk, açlık çekmiyorduk, kimse bizi sığır gibi satmaya çalışmıyordu ve işimizi görmek için ağzına kadar dolmuş bir kovaya oturmamız gerekmiyordu. Yıkanmak istediğimizde sıcak su ve sabun vardı. Etrafımızdakiler dost canlısıydı. Hoş karşılanıyorduk.

Hâlimden ziyadesiyle memnun olmalıydım yani.

Oysa ben, hâlâ Raahosh'un gördüğü muameleye takılıyordum. Çiftleşmemiz konusunda bu kadar istekli olan bir halkın bizi dinleyip etmeden bir çırpıda ayırmaya hazır olmasını kafam almıyordu. Onun beni sevmesi, benim onu sevmem ve birlikte bir bebek yapmamız umurlarında değil miydi yani? Bunların hepsi ana planlarının bir parçası değil miydi? Ama işte hâlimiz ortadaydı ve ben mutsuzluğumu bastırmak için savaşıyordum. Georgie olabildiğince mutlu ve mızmız Ariana sürekli ağlamayı bırakmış olabilirdi ama artık gözyaşlarıyla işlerinin bittiğini düşünüyorlarsa, henüz hiçbir şey görmemişler demekti.

Kira beni mağaranın ortasındaki ateş çukuruna götürdü ve kürkler ve yastıklarla kaplı oyma bir kaya koltuğa oturttu. "Sana sıcak çay getireyim mi?"

Otururken Josie dizime dokundu ve küçük, yuvarlak yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "İyi misin Lizzie?"

İyi miydim? Sanırım milyon dolarlık soru buydu. Uzun zamandır iyi olduğumu sanmıyordum. Belki de son bir aydır, Küçük Yeşil Adamlar beni uyurken kaçırıp bir grup yabancıyla birlikte pis bir ambara tıktıklarından beri iyi olmadığımı söyleyebilirdim. Ama belki ondan önce de iyi değildim çünkü yalnız ve mutsuzdum; ölümünden beri her gün özlediğim bir babam ve ruhumu emen bir işim vardı.

Yani hayır. İyi değildim. Sonunda sevdiğim, değer verdiğim ve birlikte mutlu olmak istediğim birini bulmuştum. Birlikte vakit geçirmek istediğim birini. Ama o, sürgüne gönderilmişti ve ben de karnımda bebeğiyle burada bir başımaydım. Bu durumda iyi olduğumu sanmıyordum, hayır.

Ama aksini söylersem Josie'nin umut dolu yüz ifadesinin yok olacağından da emindim ve içinde bulunduğum zorluğun acısını diğer kızlardan çıkarmak haksızlık olurdu. Kararı onlar almamıştı ki. Bu yüzden sadece elimi kaldırdım. "Müko. Gerçekten müko."

Megan yumuşak bir sesle "Berbat bir yalancısın" dedi.

Ona incecik gülümsedim. Evet, öyleydim.

"Bana yardım edebilirsin" dedi Kira ve ellerime yumuşak bir post tutuşturdu. "Kapüşonlu bir panço yapıyorum. Khui'lerimiz olsa da mağaraların dışı hâlâ son derece soğuk, bu yüzden tüm insan kızlar için kışlık giysiler yapıyoruz."

"İyi ki soğuk mevsim geldi" dedi Harlow ve ben onun da kucağında dikiş diktiğini fark ettim.

Dikiş dikmek ha. Beni hemen öldürseler yeriydi.

Postu elime alıp dehşet içinde bakarken "Aslında henüz sıcak mevsimdeyiz" dedim. Eteğimi pantolona dönüştürmek bir gereklilikti. Eğlenmek için dikiş dikmekse sadece... ıyh.

Mağaraya sessizlik çöktü.

Kira gözlerini kırpıştırdı ve kulağındaki çevirmenin beraman ve buğu acı verici bir şekilde dışarı çıkarken kendi dikişinin başına döndü. "Bunun soğuk mevsim olduğunu söylediklerini sanıyordum."

"Evet" dedim, kemik iğnemi deriye batırarak. "Öyle. Ama sonra amansız mevsim gelecek. Bu grup bir avuç İyor."

"Yani hava daha da mı soğuyacak?" Harlow'un sesi mutsuzdu. "Bu havanın onlara sıcak geldiğine inanamıyorum."

"Giydikleri yazlık kıyafetleri görmedin mi? Vektal yelekle dolaşıyor, Tanrı aşkına." Sustular ve hepsinin bu bilgiyi sindirmeye çalışmasını izledim.

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu Josie.

"Raahosh söyledi." Elimde olmadan bıçağı biraz döndürdüm. "Vay be. Acaba size söylemedikleri başka neler var? Güya eşitiz ama belki de amaç hepimizi yalınayak, hamile ve dikiş diker hâlde tutmaktır."

Yine sessizlik oldu. Josie'nin üzgün bir şekilde dikişini bıraktığını gördüm.

Megan "Sanırım biraz yürümem gerek" diyerek kalkıp mağaradan çıktı.

Biri fitne sokmak mı dedi? O iş benden sorulurdu. Gülümsememi bastırdım ve neşeyle dikişime odaklandım. Madem ben sefil olacaktım, o hâlde hepsini yanımda götürürdüm.

Kızlar birer ikişer dağıldı, neşeli ruh hâli uçup gitti ve çok geçmeden ateşin yanında oturup dikiş diken sadece ben ve Kira kaldık.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Kira.

Pançoyu kaldırdım. "Uslu bir küçük kadın gibi dikiş dikiyorum."

"Hayır, cidden Liz. Ortalığı karıştırmaya mı çalışıyorsun?" Garip bir şekilde parlayan mavi bakışları içimi okuyordu sanki.

"Karıştırırsam ne olur?"

Dikişlerini kucağına koydu ve ağzı sert bir çizgiye dönüştü. "Ne yaptığını hiç düşündün mü? Gerçekten ama gerçekten düşündün mü?"

"Bak, şu anda düşünebildiğim tek şey erkeğim ve bir grup hıyarın onunla birlikte olmama izin vermemesi! Benden kendime bir eş bulmamı istediler. Ben de buldum. Onun beni hamile bırakma-

sını istediler, bıraktığı anda da sürgüne gönderdiler. Bu yüzden şu anda Buzlu Avatar Gezegeni'ndeki soğuk nevale Na'vilere karşı merhamet hissetmiyorsam kusuruma bakma."

Yüksek sesle soludu. "Hepimizin onların iyi niyetine muhtaç olduğumuz hiç aklına geldi mi peki? Onlar burada nasıl hayatta kalınacağını biliyor. Biz ise bilmiyoruz. Burada avlanabiliyorlar ve gezegeni tanıyorlar. Biz tanımıyoruz. Onlar bizi içeri almadan önce, nasıl ateş yakacağımızı, hatta karnımızı nasıl doyuracağımızı bile bilmiyorduk. Etrafına bak Liz. Burada ne bir bakkal ne de bir kar kulübesi var. Kalın giysiler alabileceğimiz bir alışveriş merkezi ya da merkezi ısıtma da yok. Bu yüzden onları kızdırmanı istemiyorum, anladın mı? Çünkü kendimizi tekrar karların içinde tek başımıza bulursak, başımıza dikiş dikmekten çok daha kötüsü gelebilir!" Ayağa kalktı ve ipeksi kahverengi saçlarını savurarak yanımdan ayrıldı.

Aşırı kalabalık mağaralar ağında, bir şekilde herkesi beni bir buçuk gündür ilk kez yalnız bırakacak kadar öfkelendirmeyi başarmıştım. Boğazımdan tuhaf, sefil bir kahkahacık yükseldi ve kısa süre sonra gözyaşlarına dönüştü. Ağladığım için kendime uyuz olarak burnumu çekip yanaklarımı sildim.

Sanırım orada yalnız kalıp onu özlemektense Raahosh'la birlikte vahşi doğada olmayı tercih ederdim.

Ve sadece bir gündür oradaydım. Kalbim kırılmamış gibi hayatıma güle oynaya devam etmemi nasıl beklerlerdi?

Kenem sessizdi. Benimle aynı fikirdeydi. Bu şekilde yaşanmazdı.

İğnemi tekrar kürke batırdım ve insanların mağarasında tek başıma oturdum.

O gece yine Kira'nın yatağında uyuyordum ama Raahosh yerine yanımda battaniyeye sarılmış Kira vardı. Gecenin büyük kısmında sessizce ağladım, perişan hâldeydim. Raahosh buna nasıl dayanabiliyordu? Kar soğuğunda, tek başınaydı. İsterse bir mağara bulup başının çaresine bakabilirdi ama tepedeki yalnız nöbe-

tinde, bir anlığına beni görebilme umuduyla mağaray[illegible] gözümün önünden gitmiyordu.

Kabile mağaralarının tüm konforuna rağmen o gece çok uyudum. Zihnim kâbuslarla doluydu ve uyandığımda bir[illegible] gibiydim. Bekârların mağarasından zar zor çıktım ve kusacak[illegible] arayarak tökezleye tökezleye mağara girişine geldim. Mağaral[illegible] içinde tuvalet sistemi vardı ama giriş çok daha yakındı. Kırmızı[illegible] az önce kara ulaşmayı başardım ve birkaç dakika boyunca acı[illegible] bir şekilde öğürdükten sonra doğrulup ağzımı sildim.

Kira biraz sonra yanıma geldi ve bana otuz santimlik pembe bir kirpiği andıran bir şey uzattı. "Bunu ye."

"Bu da ne böyle?" diye sordum ağrıyan midemi tutarak.

Pembe, tüylü dalları olan ağaçları işaret etti. "Yaprak sarırım Çayını da yapıyorlar ama Maylak mideye iyi geldiğini söylüyor."

"Nereden biliyorsun?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Çünkü Georgie'den aldım. İkinizin burada buluşmamasına şaşırdım."

"Iyh. Bulaşıcı bir şey mi yoksa? Kenelerin bu tür haltları halletiğini sanıyordum." İncecik yaprağı ağzıma atıp çiğnedim. Tadı acı ve kötüydü ama az önce boğazımdan fışkıran her şey de öyleydi.

"Sizde bebek durumu var. Bunun bulaşıcı olduğunu sanmıyorum." Kira bana bir su tulumu uzattı ve ağzımı çalkaladım. "Tabii, benim bilmediğim bir şey bilmiyorsan."

Başımı iki yana sallayıp suyu tükürdüm, sonra da kusmuğumun üzerine bir parça kar attım. "Sabah bulantıları için henüz erken olduğunu sanıyordum."

"Evet, ama biz insanız ve türler arası ilişkilerin bizi nasıl etkileyeceğini söylemek zor, unuttun mu? Bebeklerin ne zaman doğacağını bile bilmiyoruz."

Yüzümü buruşturdum ve dişlerime yapışan yaprak parçasını aldım. "Bana hatırlatma, tamam mı?"

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen, Ariana ve Marlene sabah bulantısı belirtisi göstermediler." Kalkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Biliyor musun, aslında bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Sadece kabinlerin içinde uyumakla kalmayıp üzerine bir de kolay hamilelik mi geçiriyorlar yani? O sürtüklerden nefret ediyorum." Ayağa kalkmama yardım etmesine ve derilerimdeki ıslak karı temizlemesine izin verdim.

Dehşete kapılmış bir kahkaha attı. "Şişşt, Liz." Kıkırdadı, sonra bizi duyan var mı diye etrafına bakındı. "Çok hainsin."

"Ben de öyle duydum." Mağaranın girişine döndük ve Aehako'nun kollarını kavuşturmuş, yakınlarda gizlendiğini görünce şaşırdım. İçeri girdiğimizi görünce uzaklaştı ve ben kaşlarımı çattım. "Adamım, bu herif son zamanlarda hep dibimde."

"Hımm." Kira benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

Aklımdan şüpheci bir düşünce geçti ve arkadaşıma baktım. "Seni mi takip ediyor yoksa beni mi?"

Ağzının köşesi alaycı bir ifadeyle yukarı kıvrıldı. "Biraz öyle, biraz böyle diyelim."

Ona meraklı bir bakış daha attım. "Sen de tesadüfen yardımıma geldin?"

Yanakları pembeleşti ve gözlerini kaçırdı. Küçük bir iç geçirdi. "Bunun önemli olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Georgie ve Vektal'in mağarasına doğru yürümeye başladı ve ben de peşine takıldım çünkü bu konuda daha fazla şey duymak istiyordum.

"Yani Maylak bizim khui'mizde bir sorun olmadığını söylüyor. Ve tüm kadınların sonunda yankılanacağını."

"Yani?"

"Yani... diyelim ki bir erkeğe âşık oldum ve sonra başka biri için yankılandım..." Yüzündeki ifade üzgündü. "Bir yere varmayacaksa ya da bedenim aksini düşündüğü anda onu bir kenara atmak zorunda kalacaksam, biriyle romantik bir ilişki kurmanın anlamı yok."

"Ah." Sanırım Kira'nın aklına sırf eğlence olsun diye bir erkekle yatmak gelmemişti. Belki de o tür bir kız değildi. Aslında geriye dönüp baktığımda, kesinlikle öyle bir kız olmadığını söyleyebilirdim. Kira çok ciddiydi. Belki de Aehako'nun onunla flört etmesi iyi bir

şeydi. Uzaylının yüzü hep güleçti. Kira ondan bir şeyler öğrenebilirdi.

En azından bu karmaşada mutlu olmayı hak eden birileri vardı.

Georgie bizi esneyerek karşıladı ve sonra örgüsünü koklad

"Kokuyorum. Banyoda bana katılmak ister misiniz?"

Mağaranın ortasındaki yüzme havuzuna bir göz attım. Orası, buradaki pek çok kişi açısından ortak bir toplanma yeriydi ve ilk kez boştu. Yakınlarda deri kazıyan ve sohbet eden bir çift kadın vardı ama ortalık epey sakindi. Banyo kulağa hoş geliyordu.

Bir şey hariç. "Mayom yok."

Georgie bana alaycı bir bakış attı. "Burada mütevazılık konusunda farklı standartlar var. Çıplak olman kimsenin umurunda değil."

"Benim umurumda ama."

"Gerçekten mi? Haeden ve Aehako birkaç metre ötedeyken Raahosh ile oynaştığını duydum."

"Eh, burada kimsenin ağzında bakla ıslanmıyor anlaşılan" diye karşılık verdim. Yine de haksız sayılmazdı. "Peki. Bana biraz sabun ver. Seninle çıplak banyo yapacağım."

Birkaç sabun parçası alıp bir tanesini bana uzattı. Çilek gibi koktuğunu fark edince aklımda bir anı canlandı. Raahosh da sabunları için aynı meyveleri kullanıyordu. Sabunu sıkıca kavradım ve o sabah hâlâ etrafta dolaşıp dolaşmadığını merak ettim. Sabah onu dışarıda görmemiştim.

Georgie ile soyunup mağaranın ortasındaki havuza girdik. Suyun içinde kükürt olduğunu hissediyordum ve banyo suyu gibi ılıktı. Zevkle inledim. Evin ortasında sıcak bir küvete sahip olmak gibiydi. Belki de bu mağara o kadar da kötü değildi.

"İyi iş, ha?" Georgie başını suya daldırıdı ve sonra hava almak için çıktı. Havuzun kenarına oturmuş, deri eteğini sıyırıp bacaklarını suya sokan Kira'ya baktı. "Ona bize katılmasını söylemelisin."

"Evet, Kira" dedim sabun parçasını köpürterek. "Ne oldu? Girmek istemiyor musun?"

Yanakları kızardı. "Böyle iyiyim." Bacaklarını suyun içinde sallıyordu ama suya girmek gibi bir niyeti olmadığı belliydi.

Georgie bana bilmiş bir bakış atıp çenesini kaldırarak arkamı

işaret etti. Arkama bakınca Aehako'nun yine bir tarafta meşgul görünmeye çalıştığını gördüm. "Bu adamın bir hobiye ihtiyacı var" dedim onlara.

Georgie fısıltıyla "Vektal ondan bir süre sana göz kulak olmasını istedi" dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Kollarımı sabunladıktan sonra gövdeme geçtim. "Peki, ona bir gösteri yapayım mı?" Suyun altında göğüslerimi müstehcen bir şekilde yıkıyormuş gibi yaptım.

"Kes şunu Liz" dedi Kira ama yüzü kızarmıştı.

"Haklısın. Onun dikkatini çekmek istiyorsam senin göğüslerini yıkamam gerek" diye takıldım.

Kira oflaya puflaya ayağa fırladı, sonra da hışımla uzaklaştı. Arkasından baktım ve sonra bakışlarımı onu izleyen Aehako'ya çevirdim.

"Biraz hassas" dedi Georgie, su altındaki çıkıntılardan birine oturmak için ilerlerken.

"Hepimiz öyle değil miyiz?" diye yanıtladım, kendi erkeğimi düşünerek. Georgie, Vektal'e lafını dinletebilirdi. Bir yanım Raahosh'u mağaraya getirtene kadar onu suyun altında tutmak istese de diğer yanım benden nefret etmezse Raahosh'un affedilme operasyonunda bana yardım edeceğini biliyordu. Ben de başka bir çıkıntının üzerine oturup sabunumu havuzun kenarına koydum. "Burası kesinlikle tuhaf bir mağara."

"Öyle, değil mi?" dedi Georgie bana katılarak. "Vektal'e sordum ama burayı atalarının oyduğunu söyledi. Gemilerinde şu anda sahip olmadığımız aletler mi vardı acaba diye merak ediyorum doğrusu." Omuz silkti. "Her neyse, iyi ki burayı yapmışlar. Özellikle de banyoyu."

"Yüz yiyicilerin olmadığı bir banyo bence de gayet hoş" diye katıldım. Bu da Raahosh ve nehir kenarındaki ilk sevişmemizle ilgili anıların bir kez daha zihnimde canlanmasına neden oldu. Lanet olsun. Onu çok özlüyordum. Göğsümde geçmeyen bir sızı gibiydi. Gözyaşlarımı bastırırken yakınlarda derileri kazıyan kadınların dip dibe girdiklerini ve bana bakarak konuşup kıkırdadıklarını fark ettim.

"Çıplak olmamız umurlarında değil demiştin?" diye sordum Georgie'ye.

"Değil" dedi ve bakışlarını benden kaçırdı.

Mideme bir huzursuzluk sancısı saplandı. "Ne?"

Dudağını ısırdı. "Raahosh birkaç saatte bir elinde bir avla kapıya geliyor."

"Avla mı?" diye aptal gibi tekrarladım.

Georgie başını sallayarak ıslak buklelerini sıktı. "Eşini beslemek içinmiş. Senin en çok oklu hayvanları sevdiğini söylüyormuş. Son birkaç saat içinde dört tane getirdi ve her defasında onu kovalamak zorunda kaldılar."

Sıcak küvet benzeri havuzun bile verebileceğinden daha fazla bir sıcaklık bedenimi sardı. Hâlâ benimle ilgilenmeye çalışıyordu demek. Ne kadar tatlı bir şeydi bu. Gözlerim yine yaşardı. "Onu seviyorum Georgie."

"Biliyorum Liz. Sadece zamana ihtiyacımız var." Çaresizce omuzlarını silkti. "Vektal bu konuda geri adım atmaz; kızlara göz diken başka adamlar varken yapamaz. Onlar için de endişeleniyor. Yankılanmayan altı kız var ve Raahosh'un cezasını vermezse onları tehlikeye atacağından korkuyor. Bu adamlardan bazılarının hiç eşi olmamış. Bir aile özlemiyle dolup taşıyorlar. İçlerinden birinin bir kızı kaçırıp aylarca ya da birkaç yıl boyunca tutsak alarak onu zorla kendisine eş yapmasına ne engel olabilir?"

"Bu işe yarar mı ki?" Şoke olmuştum.

Yine omuz silkti. "İşe yaramayacağını nereden bilebiliriz? Hepimiz genç ve sağlıklıyız, o yüzden henüz bir işaret olmasa da yakında yankılanacakları kesin."

Durum düşündüğümden çok daha karmaşıktı. Olaya tüm açılardan bakmaya çalıştığı belli olan Vektal için biraz üzüldüm ama sonra beni ve eşimi ayrı tutan adam için üzüldüğüme öfkelendim. Georgie'ye "Bu farklı" dedim. "Raahosh beni kaçırdığında benim için yankılanıyordu. Aynı şey değil."

Belli belirsiz bir baş sallama hareketi yaptı. "Ben de Raahosh'u burada tutmak için bunu anlatmaya çalıştım. Vektal de çok yıp-

randı aslında. Raahosh onun en yakın arkadaşlarından biri. Onu sürgüne yollamak Vektal için çok zor oldu. Şimdi bile onunla konuşmaya, anlamasını sağlamaya çalışıyor." Yüzünü ekşitti. "Eşin ise... o kadar anlayışlı değil."

"Tek anladığı, onu benden ayırdığınız." Buna memnun olmasını beklemeleri saçmaydı herhâlde.

Georgie başını salladı. "Benim için de zor çünkü senin tarafında olmak istiyorum... ama Vektal benim eşim. Kabilesini nasıl yöneteceği konusunda ona arka çıkmak zorundayım yoksa onu da sabote etmiş olurum."

İç çektim. "Tanrım, her şey çok karmaşık."

"Biliyorum. Elimden geldiğince işleri yoluna koymaya çalışıyorum, biliyorsun." Elleriyle suyun içinde küçük daireler çizdi.

"Öyle mi?" Bu ses hoşuma gitmiş miydi bilmiyordum.

Georgie tereddüt etti, sonra uzun bir nefes verdi. "Kızma, tamam mı? Sadece ortamı çoktan yatıştırdığımı bil."

Ona baktım, baştan ayağa gerilmiştim. "Peki, şimdi ağzındaki baklayı çıkarsan iyi olur yoksa gerçekten kızacağım."

Yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve kıvırcık saçlarını tekrar sıktı. "Yani... Vektal herkesin normal hayatına dönebilmesi için ortalığın bir an önce yatışmasını ve sakinleşmesini istiyor. Ve yetişkin çocukları olan dul birkaç erkek var..."

"Hayır" diye hırladım hemen. Bu lafın nereye varacağını anlamıştım ve kesinlikle kabul edemezdim. "Hayır, hayır ve kesinlikle hayır!"

"Bir eş ve bir çocuğu kabul edeceklerini düşünüyor" dedi hemen. "Ama ona insanlarda bu işlerin böyle yürümediğini ve iyi bir fikir olmadığını söyledim."

"Ona inanamıyorum" diye patladım. "Ciddi olamazsınız? Raahosh sürgüne gideli daha bir gün oldu ve beni başka biriyle evlendirmeye çalışıyor!"

Georgie elini sallayarak sesimi alçaltmamı sağlamaya çalıştı. "Eşi olan bir adam gibi düşünmüyordu" diye açıkladı "halkının şefi gibi düşünüyordu. Ona aynı şey benim başıma gelseydi nasıl hissedeceğini anlattım ve böylece konu çabucak kapandı."

Suyun altında kollarımla kendimi sardım ve titrememi engelle-meye çalıştım. Bu çok gülünçtü.

Bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmalıydım, hem de bir an önce.

Kabile mağaraları hepten işkenceydi.

Birincisi, etrafım mutlu çiftlerle çevriliydi, birçoğu yeni çiftleşmişti ve birbirlerinin içine düşüyorlardı. Vektal'in ağ örmeye çalışan Georgie'nin kolunu okşamasını izlemek zordu. Ariana'nın eşine kıkırdamasını görmek zordu. Maylak'ın küçük çocuğunu kocasına teslim edişini görmek bile zordu çünkü kıskançlıktan çatlıyordum.

Geceler daha da kötüydü elbette. Mağaralar çoğunlukla sessiz olsa da çok büyük değillerdi, bu yüzden genellikle birinin ya da birkaçının seviştiği duyabiliyordu. Arada sırada, Georgie'nin boğmayı pek beceremediği yumuşak bir çığlık attığını duyan bekârlar mağarasındaki kızlardan biri kıkırdıyordu. Gerçi bu beni daha çok kıskandırıp üzüyordu. Bazı bekâr kızlar geceleri bekârlar mağarasından gizlice çıkıyorlardı. Onları suçlamıyordum.

Aslında, onları gizlice dolaşırken görmek bana fikir vermişti.

Ortalık iyice sessizleşene ve gece geç vakit olana kadar bekledim. Sonra, kendi kürk yatağımdan usulca çıktım (çünkü artık bana "düşünceli" bir şekilde kalıcı bir yatak vermişlerdi) ve mağaranın ana salonuna doğru sessizce ilerledim.

Tabii ki, o pislik Aehako bekârlar mağarasının ağzında uyuyordu. Bana uykulu bir bakış attı ve ben parmak ucunda yanından geçmeye çalışınca doğruldu. "Nereye gidiyorsun?"

"Çiş molası" dedim ona.

"Böyle şeyler için bir oda var" dedi ayağa kalkarken.

"Asıl sen nereye gidiyorsun?" diye sordum onu geçmeye çalışırken.

"Seni takip ediyorum tabii ki."

"Hah. Etmesen olmaz mı?"

İç çekip etrafına bakındı, sonra beni ana mağaraya çekti. Me-

rakla onu takip ettim ve ıssız bir oyuğa girdik. Sonra eğilip fısıldadı. "Kaçmaya mı çalışıyorsun?"

"Kaçmak, tutsak edildiğim anlamına gelir, değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Sen söyle. Kaçmaya mı çalışıyorum?"

"Çok inatçısın, değil mi?" O da beni taklit ederek kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dostum, hiçbir fikrin yok."

Kafası karışmış görünüyordu. "Bir fikrim olsaydı, sormazdım."

Elimi salladım. "Alay ediyordum. Kira'ya sorup anlamını öğren. Bak, ben sadece Raahosh'u görmek istiyorum, tamam mı? Onu özledim." Sesim biraz çatladı. "İyi olup olmadığını bilmek istiyorum." Aslında iyi olmadığını biliyordum ama yine de onu görmek istiyordum.

Aehako'nun ayağını yere vurup yatağıma geri dönmemi istemesini bekliyordum ama onun yerine mağaranın içine göz gezdirdi. Tekrar eğildi. "Eğer dışarı çıkıp onunla konuşmana izin verirsem, senden bir şey yapmanı istemek zorundayım."

"Neymiş o?" Heyecanımı belli etmemeye çalışıyordum.

İlk kez gülmüyor ya da gülümsemiyordu. Yüzü gerilmişti. "Ona buradan gitmesi gerektiğini söylemelisin. Burada kalamaz." Ağzımı açtığımda lafını sürdürdü. "Bu onu öldürüyor. Durmadan avlanıyor ve hiç uyumuyor. Tek amacının sana bakmak olduğunu düşünüyor ve bunun için kendini yok ediyor. Şu anda hiçbir özdeğer duygusu yok. Onu gitmeye ve yeni bir hayata başlamaya ikna etmelisin."

Kalbim acıyordu. Raahosh neler yaşıyordu öyle? O dışarıda perişan ve yalnızken, ben burada, yanımda insanlar olduğu, havuzda yüzdüğüm için kendimi suçlu hissettim. Güçbela başımla onayladım. "Tabii ki."

Yalancının tekiydim. Ona gitmesini söylemek gibi bir niyetim yoktu. Ama Aehako'nun ikna olması için gereken buysa, ne gerekiyorsa söylerdim.

Uzun bir süre beni inceledi ve sonra başını salladı. "Gel o zaman."

Heyecanımı bastırmak zorundaydım. Raahosh'u düşününce kenem hemen zonklamaya başladı ve onu susturmak için bir elimi göğsümün üzerine bastırdım.

Raahosh

Avıma sapladığım oku çıkardım; beni devam etmeye iten tek şey öfkeydi. Öfke ve eşimin ihtiyaçlarını karşılama ihtiyacı.

Onu benden uzak tutabilirlerdi ama ona karşı görevimi yapmaktan alıkoyamazlardı.

Oku sadağıma geri koydum ve avımı aldım. Semiz bir hayvandı ve Liz için iyi bir yemek olacaktı. Karnını doyururken yumuşak, pembe dudaklarının isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldığını ama bundan mutlu olduğunu bana belli etmemeye çalıştığını hayal ettim. Kendi avını kendi vurabilirdi, şüphesiz. Kendisinin de benim kadar güçlü ve yetenekli bir avcı olduğunu söylerdi.

Onun güzel yüzünü düşündükçe ağrıyan göğsümü ovaladım. Khui'm sessizdi. Onun kaybını en az benim kadar hissediyordu.

Vakit geç olmuştu, ay gökyüzünde yükseliyor ve ışığını karın üzerine saçıyordu. Kemiklerim yorgunluktan ağrıyor ve en son ne zaman yemek yediğimi hatırlayamıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Liz'i beslemek beni ayakta tutan tek şeydi. Babamın annemin ölümünden duyduğu üzüntüyü, çektiği ıstırabı ve bana bakmak için bile olsa yatağından uzun süre ayrılamayışını ya da doğru düzgün bakılmadığı için ölümden kurtulamayan hasta kardeşimi hatırladım.

O zamanlar çektiği acıyı anlamamıştım. Oysa şimdi anlıyordum. Her şeyi yeniden yaşıyordum.

Kar taneleri gözlerime çarptı ve gece esintisi başladı. Hemen gerildim. Soğuk beni rahatsız etmiyordu ama Liz'im için endişe-

leniyordum. İnsanlar çok kırılgandı. Ya diğerleri onu sıcak tutmazsa? Ya ona benim baktığım gibi bakmazlarsa? Panik göğsümü sıkıyordu ve hemen en son avımı kapıp kabile mağarasına doğru ilerledim. Liz'in yemeğini bırakacak ve sonra bulabildiğim en sıcak tutan kürke sahip yaratığı avlamaya gidecektim. Tüylü bir dvisti olabilirdi. Yavru doğurmak üzere olan dişilerin kalın, yünlü kürkünden eşim için iyi bir ceket olurdu...

Karda iki karaltı belirdi. Parlayan gözlerden başka bir şey görmüyordum ve ellerim yayımın etrafında kenetlendi. Bir çift göz yaklaşık benim boyumdaydı ama diğeri çok daha alçaktaydı ve göğüs kafesime ancak ulaşıyordu. Bu boydakiler sadece...

İnsanlardı.

Liz!

Avımı bırakıp karda ilerledim, khui'm hemen şarkı söylemeye başlamıştı. Daha yüzünü bile göremeden, khui'sinin benimkiyle titreştiğini duyabiliyordum. Adımlarım hızlandı.

Canım sesiyle usulca "Raahosh?" diye seslendi ve bir an sonra küçük bedeni kollarımdaydı. Onu göğsüme bastırıp alnına öpücükler yağdırırken ellerimle başını okşadım.

Liz'im. Aşkım. Her şeyim.

Kollarını bana doladı ve titredi. "Tanrım, Raahosh. Tenin buz gibi bebeğim. Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun? Ateş başında olmalıydın..."

"Şişşt" dedim ona. Yanımda ve kollarımda olmasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yanında gelen kişinin Aehako olduğunu görünce bir an için kıskançlığım kabardı. Bana ait olmasına rağmen eşimle geziyordu. Bu hoşuma gitmese de en azından eşim güvendeydi.

Küçük elleri göğsümde gezindi, sonra karnıma inince nefesi kesildi. "Kaburgalarını hissedebiliyorum Raahosh. Yemek yemiyor musun hiç?"

Yiyor muydum? Bilmiyordum. Onu benden aldıklarından beri düşüncelerim karanlıktı ve bana ait değil gibiydi. Omuz silktim. "Önemli değil. Sen iyi misin? Eniğimiz iyi mi?" Her yerine doku-

nuyor, ellerimi kollarında ve karnında gezdiriyordum.

"Bebek iyi, sabahları kusuyorum ve üç yıl boyunca hamile olarak kalacağım" dedi. "Buna inanabiliyor musun?"

"Evet?"

Kolunu okşadı. "Takılıyorum bebeğim." Elleri tuniğimin altına kaydı ve parmaklarını tenimde hissettim. Soğuktu ama khui'si benimkiyle uyum içinde tınlıyordu ve aletim tepki veriyordu. Ama bu hisse teslim olmadım çünkü Aehako hâlâ yakınlardaydı; bir kayaya yaslanmış ve bizi duymuyormuş gibi yapıyordu.

Ellerinden birini kendime çekip parmaklarımı birleştirdim, sonra da parmak eklemlerini öptüm. Üç yerine dört parmak eklemi olması benim için önemli değildi. Her elinde sekizer parmak olabilirdi ve yine tüm yaratıkların en güzeli olurdu. "Gecenin bu saatinde neden buradasın? Aehako neden seninle?"

"Beni koruyor" dedi Liz ve bir öpücük için yüzünü için yukarı çevirdi. Eğilip ağzımı onunkine değdirdim, karşı koyamıyordum. Sonra sözleri kafama dank etti ve bedenim korkudan buz kesti. "Seni koruyor mu? Orada güvende değil misin? Ne..."

"Beni koruyorlar çünkü kaçıp yanına geleceğimi düşünüyorlar."

"Aptallar."

"Akıllılar" dedi. "Bunu gözümü kırpmadan yapardım. Seninle birlikte olmak istiyorum. Ailemizin bir arada olmasını istiyorum."

Sözleri vücuduma bir özlem acısı saplanmasına neden oldu. Solgun, pürüzsüz yanağına sonsuz bir şefkatle dokundum. "Onlarla birlikte kalmalısın Liz. Sürgüne gönderilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Yalnız kalmak tehlikelidir."

"Ben yalnız olmazdım ki. Seninle birlikte olurdum. Birlikte avlanabilir ve birbirimizin arkasını kollayabiliriz."

Başparmağımı dudağının üzerinde gezdirdim. "Peki ya eniklerimiz geldiğinde? O zaman ne olacak?"

"Bir yolunu buluruz!" Avucumdaki parmakları kasıldı. "Babanın yaptığı gibi seni terk etmelerine izin vermeyeceğim. Sen benim eşimsin ve birlikte olacağız."

Başımı iki yana salladım. "Vektal kararını verdi."

Yüzünü benimkine çevirince dudaklarında beliren gülümseme tanıdık geldi. Liz'in bir planı vardı ve başkalarının hoşuna gidip gitmemesi umurunda değildi. "O zaman onun fikrini değiştirmem gerekecek, değil mi?" Bana bakarak kaşlarını yukarı aşağı oynattı. "Sen ait olduğun yere, benim yanıma dönene kadar durup dinlenmek yok."

"Kendini tehlikeye atma..."

"Atmayacağım" diye beni rahatlattı. "Hapisten çıkma kartım var, unuttun mu?" Ve karnını sıvazladı.

Bu sözlerin hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu. "Hapisten çıkmak mı?"

"Sadece bana güven bebeğim." Birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı dudaklarına götürdü ve benim onunkileri öptüğüm gibi o da benim parmak eklemlerimi öptü. "Ama bana birkaç gün ver, tamam mı? Benim hatırım için kendine dikkat etmelisin. Uyumalı ve yemek yemelisin. Eşimin yaşamasını istiyorum."

Yavaşça başımı salladım çünkü yaşamak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Tek düşüncem, enerjim tükenene kadar Liz'le mümkün olduğunca uzun süre ilgilenmekti. Ama madem kendime daha fazla dikkat etmemi istiyordu, edecektim. Dudaklarımı onunkinden ayırıp tekrar yanağına götürünce gözyaşlarının yüzünde donduğunu hissettim. "İstediğin her şeyi yaparım eşim."

"Senden tek istediğim bana güvenmen ve kendine dikkat etmen" dedi. "Gerisini ben hallederim." Ve bir öpücük daha almak için yüzünü kaldırınca karşı koyamadım.

Liz

İlk hediyenin kapıma gelmesi iki gün aldı.

Dullardan birinin hediyesiydi. İlk başta beni öfkelendirdi ama sonra bunun bir araç olabileceğine karar verdim.

Küçük bitki çayı kesesini o sabah havuzda Sevvah adında yaşlı bir kadına uzattım. Hoş bir kadındı ve mağaraların gayrı resmi "anasıydı". Aehako'nun annesiydi ve hem ona hem diğer oğulları Rokan ve Sessah adındaki delikanlıya karşı şefkatliydi. Dil engeline rağmen hamile kızların üzerine titriyordu; muhtemelen oğullarından birinin yankılanmasını dilediği içindi. Ne yazık ki üç oğlu vardı ve üçü de hâlâ evde onunla birlikteydi. Ama ondan hoşlanıyordum.

Ben çayı Sevvah'a sunarken Georgie kaşlarını çattı. Yaşlı kadın gülümseyerek bir şeyler söyledi; parlayan gözlerinin köşelerindeki birkaç çizgi ve uzun örgüsündeki soluk beyaz çizgi dışında Sevvah'ın hepimizden daha yaşlı olduğunu gösteren pek bir işaret yoktu. "Bunu alamayacağını söylüyor Liz. Bunun sana Vaza'dan bir kur hediyesi olduğunu söylüyor."

"Ama benim bir eşim var" dedim tatlı tatlı ve altını çizerek; keseyi Sevvah'a tekrar sundum. Zorla eline tutuşturdum ve o reddedemeden uzaklaştım.

Georgie ayağa kalkıp peşimden geldi, kaşları çatıktı. Öfkeliydi çünkü ben bir pislik gibi davranıyor ve sorun çıkarıyordum. Çiftleşen insanların neden en küçük mağaralara sahip olduklarından (ki bu Ariana'yı başka bir ağlama krizine sokmuştu),

uzaylıların neden mevsimler hakkında bize yalan söylediklerine kadar aklıma gelen ne varsa sorguluyordum. Fransız Marlene'i, eşi Zennek'in yaşı iki kardeşine yakın olduğu ve üçüz olmadıkları konusunda ona yalan söyledikleri için bir batında çok sayıda yavru doğuracağına inandırmıştım. Ah, ve Tiffany sonunda bir adamla oynaşmaya başlamıştı ama adamın "mahmuzunun" varlığını keşfedince bu ilişki kötü bir şekilde sonuçlandı; sonrasında ben gözlerimi kocaman açarak, uzaylıların insanlardan her türlü bilgiyi sakladıklarını ilan ettim. Bunların üzerine bir de benim pek hoş biri olmamam eklenince, Vektal beni her gördüğünde gözlerini kısmaya başladı ve Georgie'nin yüzüne de asla geçmeden bir bıkkınlık ifadesi yerleşti.

Tamam, kimse bana yeni oklar için malzeme bulmadığı için günü "erkeklerin" bana engel olduğunu ilan ederek geçirince işleri biraz fazla ileri götürmüş olabilirdim.

Ama aslında, hepsi planımın bir parçasıydı. İstediğimi elde edene kadar pislik gibi davranacaktım ve istediğim şey de Raahosh'a kavuşmaktı.

Hâlâ dışarıda dolaşıyor ve her sabah kahvaltım için taze avladığı bir oklu hayvan getiriyordu. Yine de genel olarak avların sayısı azalmıştı ve tavsiyemi dinleyip kendine dikkat ettiğini umdum.

Mağaralardan geçip bekârların mağarasına doğru ilerlerken, arkamdan gelen Georgie "Ne işler peşindesin Liz?" diye sordu.

"Kim, ben mi?" Sesim çok tatlıydı. Tabii ki, kuşkulanmakta haklıydı. Ben her zaman bir iş peşindeydim.

"Evet, sen. Bu tavrın devam ederse Vektal'in beyin kanaması geçirmesine neden olacaksın."

"O zaman ikimiz de eşimizden yoksun kalırız" dedim omzumun üzerinden bakarak.

"Aman ne komik" dedi, asık suratından bunu hiç de komik bulmadığı anlaşılıyordu. "Az önce bir kur hediyesini elden çıkardın ve Vaza'nın duygularını incittin. Şimdi Sevvah kendini tuhaf hissediyor çünkü aranıza giriyormuş gibi oldu."

"O zaman sende kalsın" dedim Georgie'ye. "Tanrı biliyor ya,

ben istemiyorum. Benim bir eşim var, unuttun mu? Kimse bu kısmı hatırlamıyor gibi görünüyor."

"Evet ama o sürgünde" dedi Georgie, ilerleyip kolumu tutarak. "Senin de amacın bu mu? Sürgüne gönderilene kadar bir pislik gibi davranmak mı?"

"Hadi ama" dedim gözlerimi devirerek. "Haeden de pisliğin teki ama sürgün edilmiyor. İkimiz de biliyoruz ki sürgün edilmenin tek yolu Raahosh'un yaptığı gibi bir numara çevirmek..."

Ve sonra planım bir anda aklımda canlanıverdi.

Georgie konuşmaya devam edip, bana sa-khui halkının kurallarını öğrenmemiz gerektiğini, nasıl iyi kabile arkadaşları olacağımızı falan filan anlatırken gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyordum. Dinlemiyordum çünkü zihnim hızla çalışıyordu.

Tabii ya. Bunu neden daha önce görmemiştim ki?

Georgie'ye sarılarak konuşmasını yarıda kestim. "Sen harikasın, bunu biliyor musun?"

Bana boş boş baktı, şaşırmıştı. "Öyle miyim?" Gözleri kısıldı ve bir an için beni Vektal gibi şüpheyle süzdü. "Stacy'ye yine onu farelerle beslediklerini söylemeyeceksin, değil mi?"

"*Moi?*" Sahte bir şaşkınlıkla elimi göğsüme götürdüm. "Ayrıca ona fare olduklarını söylemedim. Sadece sıçan *gibi* olduklarını ve bunu insanların ne yiyeceğini görmek için yaptıklarını söyledim."

"Hı-hı" dedi Georgie. "Artık bir şey yemeden önce diğer insanlara bir ısırık aldırdığının farkında mısın?"

Tamam, bu benim en gurur duyduğum işlerimden biri değildi. Ama bir sabotaj kampanyasında, eşini geri almak isteyen bu kız bazı çaresiz işlere girişmek zorundaydı. Ve Raahosh'u geri almak benim tek amacımdı.

Planımı uygulamak için doğru zamanı bulmam birkaç saatimi aldı. Huzursuzdum ve mağaralarda dolaşıyordum, Kira bana acıyana kadar karşılaştığım herkesi rahatsız edip durdum. Bana dokuma bir se-

pet uzattı. "Al bakalım. Daha fazla sabun yemişi toplamak için benimle gelebilirsin. Mağaralardaki yeni insanlarla birlikte stoklar azalmış."

"Çıkmama izin vereceklerinden emin misin?" Her zaman yanımda olan muhafızım Aehako'yu işaret ettim. Birkaç metre ötede duruyor, bıçağıyla kemikten bir şey yontuyordu. Bir kız figürüne benziyordu ama kafasının bir tarafında açıkça Kira'ya benzeyen bir leke vardı. İlginçti. Adam ona olan ilgisini gayet net göstermesine rağmen Kira onu kendine yaklaştırmıyor gibiydi.

O anda benim sorunum olduğundan değildi.

Yüzü kızaran Kira, Aehako'nun yanına gitti. "Liz'i sabun yemişi toplamaya götürüyorum. Mağaranın görüş alanından çıkmayacağız. Çok uzaklaşmayacağız."

Aehako bıçağını kınına soktu, ayağa kalktı ve bezgince gerindikten sonra karnını ovuşturdu. "Ben de sizinle geleceğim." Kira'nın bakışlarının adamın elini takip ettiğini fark ettim.

Benim bakışlarımsa bıçağını takip ediyordu.

Kira bıkkın bir ses çıkarsa da Aehako yılmadı. Biz insanlar pelerinlerimizi ve ağır çizmelerimizi giyip ellerimizde sepetlerle yola koyulduk. Aehako birkaç adım arkamızdan geliyordu; göze batmıyordu ama her zaman yanımızdaydı. Gün aydınlıktı, ikiz güneşler gökyüzünde yükseklerdeydi. Her zaman var olan gri bulut örtüsünün arkasından kafalarını çıkarmışlardı ve etrafımızı saran tüm o beyazlıkla birlikte neredeyse kar körlüğü yaşamama neden oluyorlardı. Beyaz kar tepeleri, beyaz kayalıklar, beyaz uçsuz bucaksız ovalar, beyaz beyaz beyaz.

Raahosh'u göremiyordum. Planımı uygulayacaksam en iyisi buydu gerçi ama yine de onun uzun, zayıf bedenini ve yaralı yüzünü görmeye can atıyordum.

Onsuz kendimi bütün hissetmiyordum.

Sürgündeki eşimi düşünmek bana planımı uygulama cesareti veriyordu. Geri tepebilirdi ama seçeneklerim azalıyordu ve ona kavuşma konusunda ne kadar ciddi olduğumu kanıtlamak için yapabileceğim en iyi şey buydu. Tepeye çıkarken, karda numaradan yere kapaklandıktan sonra ayağa kalkmakta zorlanıyormuş

gibi yaptım. Sepetimi kenara attım ve yakındaki bir kar [illegible] aşağı yuvarlanışını memnuniyetle izledim. "Lanet olsun."

Kira arkasını döndü ve endişeyle bana baktı. "İyi misin?"

"İyiyim. Sadece bileğimi biraz burktum." Kalkmama yardım etmek için bana doğru hamle yapınca, yan tarafı işaret ettim. "Ama iyiyim. Sepetimi getirebilir misin?"

Başını sallayıp sepeti almaya yöneldi, ben de bileğimi [illegible] muş gibi yaparak yerde kaldım. Gözucuyla Aehako'nun koşarak geldiğini gördüm (onca kar varken bu hiç de kolay değildi) ve sonra yanıma eğildi.

"Kalkmama yardım eder misin?" Ona sol elimi uzattım.

Elimi tutunca da hemen sağ elimle belindeki bıçağı yakaladım. Bıçağa uzanacak oldu ama yeterince hızlı değildi. Bıçağı aldım ve kasıklarına doğrulttum. "Kımıldama" dedim.

Uzaylının iri kaşları havaya kalktı ve korkmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. "Onunla ne yapacaksın?"

"Seni rehin alıyorum" dedim ve ayağa kalktım. Sırtına doğru ilerledim ve bıçağın ucunu bir insanda böbreğin olduğu yere bastırdım. Bir sa-khui'de böbreğin nerede olduğuna dair bir fikrim yoktu ama fark etmezdi.

"Rehine mi?" diye tekrarladı.

"Evet. Birinin bu gruptan sürgün edilmesi için gereken buysa, sen benim rehinemsin. Eller havaya dostum."

Aehako güldü ama dediğimi yerine getirdi ve Kira elinde iki sepet ve çatık kaşlarla yamaçtan yukarı çıkıp yanımıza geldi.

"Ne yapıyorsun Liz?"

"Rehine almaca" dedim neşeyle. "Mağaralara geri dönmeni ve herkese serbest bırakma şartlarımı söylemeni istiyorum."

Aehako kuyruğuyla karda müstehcen şekiller çizerek sordu "Ya bir erkek bir insan kadına kur yapmak isterse?" Sıkılmış bir hâlde yan yatıyordu.

"Onu öpsene şaşkın." Yanımda bağdaş kurmuş oturuyordum ve ikimiz de ufku tarıyorduk. Kira gittikten sonra Aehako bıçağımı geri almış ama benim hatırım için "esir" kalmayı kabul etmişti. Böylece oturup konuşmaya başlamıştık.

Ve her erkek gibi, Aehako da insanlar hakkında bilgi edinmek istiyordu. Kur yapma ve seks konusuna da böyle girmiştik. "Öpüşmek istemiyor."

İstemiyor muydu? Deliydi bu Kira. "O zaman ona hediyeler ver."

Bunu düşündü. "Ne tür hediyeler? Ellerimle yaptığım bir şey mi?"

Hâlâ pislik yapma modunda olduğum için Kira'yı en çok utandıracak şeyi düşündüm. "İnsan erkekleri çiftleşmek istedikleri kadına çok özel bir hediye verirler."

"Öyle mi?" Doğrulup oturdu.

Otoriter bir şekilde başımı salladım. "Penisinin deriden, tahtadan ya da kemikten yapılmış bir kopyasını. Böylece onu deneyebilir ve masaya getirdiklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını görebilir." *Bana sonra teşekkür edersin Kira.*

Aehako şaşırmış görünmek yerine bunu düşündü. "Güzel bir aletim var aslında."

"Eminim öyledir." Ben de onu görmek istemediğimden emindim.

"Ve büyük bir mahmuzum. Çok büyük. Onu da ekleyeyim mi?" Bana bakıyordu. "Kopyama yani?"

"Hımm. Bu iyi bir soru. İnsanların mahmuzları yoktur."

Bu onu şok etti. "Mahmuzunuz yok mu? Neden yok?"

"Dostum, sanki ben biliyor muyum? Üniversitede ‹karşılaştırmalı anatomi› dersi almadım ve mahmuzu başka hiçbir şeyle karşılaştıramayacağımızdan eminim. Hangi amaca hizmet ediyor?"

Bir dakika düşündükten sonra omuz silkti. "Toplar hangi amaca hizmet eder?"

Ciddi miydi bu? "Sperm üretirler."

Aehako şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi? Ama nasıl..." Durakladı ve sonra ufku işaret etti. "Geliyorlar."

"Nihayet" dedim ayağa kalkarak. *Seks eğitimi* konusunu kapattığımıza seviniyordum çünkü ben sadece insan anatomisini bili-

yordum. Bu konuşmayı onunla Kira bitirebilirdi. "Eğer bu lut-ab lık işini doğru yapacaksak bıçağı geri alsam iyi olur."

Bıçağı çıkarıp sapından bana uzattı. "Beni kesmemeye çalış." Durakladı. "Tabii, Kira'nın bakıcılık yapmaktan hoşlanacağını düşünmüyorsan."

"Bundan şüpheliyim" dedim, diğerleri tepeye doğru ilerlerken arkasına geçip bıçağı beline dayadım. Oldukça büyük bir gruptu ve Kira'nın yanı sıra Vektal, Georgie ve birkaç erkek uzaylı daha görüyordum.

Ve Vektal'in yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Çenemi kaldırıp gözlerinin içine baktım. Artık kimsenin bana patronluk taslamasına izin vermeyecektim. Bu benim hayatımdı, Raahosh da benim eşimdi. Artık onu benden uzak tutamazlardı ya da tam tersi.

Vektal yaklaşırken "Kuyruğumdaki baş belası gibisin Liz" dedi. "Amacın beni çok kızdırıp seni kovmamı sağlamak mı? Çünkü bu olmayacak. Sen bir kadınsın ve çocuk doğuruyorsun."

"Birini kaçırıyorum" dedim ve Aehako'nun sırtına dayadığım bıçağı gösterdim. "Adam kaçırmanın cezası bu, değil mi? Sürgün? Öyleyse sürgün edin beni."

Uzaylıların şefi gözlerini bana dikti. Kollarını kavuşturdu. "Senin durumun farklı."

"Ah, durumu da mı işe karıştırıyoruz? Peki ya Aehako için yankılansaydım ve onu kaçırsaydım? Vajinam var diye yine de mağarada kalmama izin verir miydin?"

Kaşlarını çatıp Georgie'ye baktı. "Va-şi?.."

Georgie bıkkınlıkla burnunun kemerini tuttu. "Dişilik organı. Dişilik organlarından bahsediyor. Liz, senin sorunun ne?"

"Eşimi geri istiyorum!" diye bağırdım. "Benim lanet olası sorunum bu! Eğer mağaralara dönemiyorsa, o zaman beni de onunla birlikte gönderin!"

"Kabilenin konforunu geride mi bırakacaksın?" diye sordu Vektal ve artık öfkeli değildi. Sadece yorgun görünüyordu. Sanki onu yormuşum gibiydi. *Güzel.*

CamScanner ile tar

"Bu benim kabilem değil." Nedense birden kendimi Vektal kadar yorgun hissettim. Yorgun ve üzgündüm. "Yaklaşık altı hafta önce bambaşka bir hayatım olduğunu unutuyorsunuz. Sonra uzaylılar tarafından kaçırıldım ve kimse bana bir şey sormadı. 'Hey Liz, et olarak satılmak hakkında ne düşünüyorsun? Ya da bir köle olmak hakkında? Bu senin için sorun olur mu?'mesela." Georgie gözlerini devirdi ama ben devam ettim. "Sonra buraya indik ve yine uzaylılar tarafından kaçırıldım. Ve yine bana kaderimin ne olacağı söylendi ama bu sefer bir eş ve bir bebek üretecisi olacaktım. Kimse Liz'in çocuk isteyip istemediğini sormuyor. Kimse Georgie'nin isteyip istemediğini sormuyor. Kimse bize bir şey sormuyor." Sesim biraz titriyordu. Bütün bu saçmalıklar yüzünden duygularımın tavan yapmasından nefret ediyordum. "Ama biz yine de ses çıkarmadık. Raahosh'la tanıştım ve ilk başta bu adama katlanamadım, tamam mı? Ama sonra zaman geçtikçe, onun bana bildiği en iyi şekilde bakmaya çalıştığını fark ettim. Ve ona bu kadar öfke duymayı bıraktığımda, ondan hoşlandığımı anladım. Akıllı, şefkatli ve kararlı biri. Ve sonra ona âşık oldum. Ve sonra, pat, onu benden tekrar aldın." Boğazımdaki düğüm yüzünden yutkundum. "O artık benim yuvam. Yani, evet, onun için her şeyi geride bırakabilirim. O benim, ben de onunum. Sen bunu Georgie için yapardın. Ben de onun için yapıyorum."

Vektal yine iç geçirdi ama Georgie'nin gözlerinde bir gülümseme ve gözyaşı parıltısı vardı. Eşi anlamasa bile o anlıyordu. Vektal, Georgie'ye baktı ve ifadesi yumuşadı. Eşini kendine doğru çekip kolunun altına sıkıştırdı, belki de kendini Raahosh'un yerinde hayal etti. "Kurallar olmalı" dedi Vektal tekrar. "Ceza şart."

"Liz'le yaşamasını sağla" diye şaka yaptı Aehako. "Bu herkesi memnun edecek bir ceza olur."

Buna itiraz bile etmedim.

Vektal çenesini ovuşturdu. "Söylediklerini düşüneceğim Liz. Ve Raahosh meselesini ihtiyarlarla tartışacağım. Son sözü ben söyleceğim ama... Bunun üzerinde düşüneceğim."

"Benim de söyleyeceklerim var" diye mırıldandı Georgie ve elini onun koluna koydu.

Yüzündeki ifade yumuşayan Vektal eşine baktı ve başını salladı. "Biz de konuşacağız." Önümde duran adama döndü. "Aehako, avcıları çağır ve Raahosh'u bulup geri getir. Konuşacağız."

Aehako çenesini kaldırdı ve bana doğru başını salladı. "Esir tutuluyorum."

"Hay aksi. Özür dilerim." Ona bıçağını geri verdim. "Gitmekte falan özgürsün."

Beni tutup kendine çekti ve bir ağabey gibi saçlarımı karıştırdı. Beni bırakmadan önce kulağıma "Bu iyi bir fikirdi" diye mırıldandı.

Sonra Georgie öne çıkıp koluma girdi. "Hadi. Gözlerimizi senden bir dakika bile ayırmayacağız." Beni geçip eşine baktı. "Ve bıçaklarını sakla Vektal."

Saatler, hatta günler gibi gelen bir süre boyunca mağaralarda sabırsızlıkla bekledim. Güvenilir olmadığımı kanıtladığım için, bekârlar mağarasının girişine iki adam dikmişlerdi; ikisi de insan cazibesinden etkilenmeyen çiftleşmiş erkeklerdi sanırım. Tiffany kemiklerden bir çift örgü şişi yapmayı başarmıştı, ben de fazlalıkları alıp ok yapıyordum. Avlanmama izin verilmese de (ki bu saçmalıktı), en azından iyi olduğum şeyi yapabilirdim ve bu da silah yapmaktı.

Ya bunu yapacak ya da beklemekten çıldıracaktım.

Elbette bıçaklara izin yoktu, bu yüzden iyi okları seçmekten ve sonra başını sert bir kayaya sürterek kalem gibi keskinleştirmekten fazlasını yapamıyordum.

Vektal bütün gün mağarasındaydı ve bana birkaç kişinin girip çıktığı söylendi. Georgie de gitmişti.

Aehako ve grubu da öyle. Endişelendiğimden falan değildi. Ama... Raahosh'u bulamazlarsa ne olacaktı? Ya çok yorgun ve aç olduğu için dikkatsiz davranıp kendini yaraladıysa? Aklım endişe doluydu. Onu kaybedersem ne yapardım bilmiyordum.

Mağaraların önünde bir kargaşa vardı ve seslerin yükseldiğini duyuyordum. Hemen oklarımı elimden atıp, tek boynuzlu tanıdık bir kafa görme umuduyla bekârlar mağarasının önüne koştum. "Raahosh?"

"Geride kal" dedi mağarayı koruyan uzaylılardan biri. Adı Dagesh'ti. Sanırım Nora'nın eşiydi ve beni bir yılanmışım gibi izliyordu. Galiba sevimsizliğimin bulaşıcı olmasından endişeleniyordu.

Ya öyleydi ya da Stacy'ye kötü davrandığımı duymuştu ve bir sonraki saldırımı kendi eşine yapacağımdan endişeleniyordu. Aman neyse. Bazen birkaç yumurta kırmak zorunda kalırsın.

Ama sonra kapıda iri bir karaltı belirip adamları kenara itti ve Raahosh beni kollarının arasına aldığında ağzımdan kaçan sevinç ciyaklamasına engel olamadım.

"Buradasın" diye bağırarak kollarımı ve bacaklarımı bir maymun gibi ona doladım. Beni kavrayıp sıkıca tuttu, sonra çılgınca öpüştük; ben ona yapışırken kalçalarımı ona bastırdım. Kenem mutlu bir şarkı mırıldanıyordu ve onunkinin de göğsünde titreştiğini hissedebiliyordum... ayrıca pantolonunu zorlayan sertliği de.

"Sen delisin eşim" dedi Raahosh kısık bir sesle, dudaklarını tekrar tekrar benimkine bastırıp beni öpücüklere boğarken.

"Hey, sonuç aldık ama, değil mi? İşte buradasın." Ve artık ona sarılmışken, bir daha asla bırakmayacaktım.

Bana sımsıkı sarılıyor ve göğüslerimiz karışık bir şarkıyla yankılanıyordu. Daha birkaç hafta önce buna karşı koyduğum aklıma geldi. Onunla kendimi tamamlanmış hissediyordum. Kenemin ne kadar iyi bir zevke sahip olduğunu başta anlamamış olabilirdim ama artık bunun için ona şükrediyordum.

"Gelin" dedi Dagesh ve ana mağaraya baktı. "Vektal ikinizle de cezalarınız hakkında konuşacak."

Eyvah. Bu çoğul ifadeyi duyunca endişelendim. Ama başımı salladım... ve Raahosh'a sarılmaya devam ettim. Eğer bizi tekrar ayırmak istiyorlarsa beni ondan sökmeleri gerekecekti.

Eşim sadece kıkırdadı ve elleriyle kıçımı kavrayıp beni ana mağaraya taşıdı.

Girişimiz birkaç kahkahayla karşılandı. Umurumda değildi. İstedikleri kadar güleblirlerdi. Yanağımı Raahosh'un sıcak göğsüne bastırdım ve kenesinin benimkine yaklaştığını duydum. *Lütfen adil ol*, dedim sessizce Vektal'a. *Lütfen Georgie sana dünyanın en büyük prostat masajını yapmış ve Raahosh'la benim birlikte olmamız gerektiğine seni ikna etmiş olsun.*

Ana mağarada bir kalabalık vardı; hava sülfür ve nemden ağırlaşmıştı. Birkaç kişinin yanından geçtikten sonra Raahosh isteksizce beni yere bıraktı. Nefesimi tuttum, gerginlik içindeydim. Olacaklardan korkuyordum. Eğer bu noktada bir "hayır" cevabı alırsak, Vektal'i birlikte olmamız gerektiğine ikna edebileceğimizi hiç sanmıyordum.

Ana mağaranın her yerinde birileri vardı; birkaçı havuzda uzansa da daha fazlası mağara girişlerinde kümelenmişti ya da kenarda oturuyordu. Vektal ise "şefin takılma yeri" olduğunu düşünmeye başladığım basamaklardaydı. Georgie'nin bacaklarının arasına oturmuş, büyük kollarını onun dizlerine dayamıştı. Duruşu rahat, yüzündeki ifade ise ciddiydi. Georgie'nin yüzü de aynı şekilde duygusuzdu ama göz göze geldiğimizde bana göz kırptı.

Ve nefesimi tutmayı bıraktım.

Her şey yoluna girecekti.

"Raahosh, Vaashan'ın oğlu, bu kabilenin kanunlarını çiğnedin." Vektal ayağa kalkarak ellerini arkasında kavuşturup volta atmaya başladı.

Kaskatı kesildim ve elim Raahosh'un eline gitti. O da onu sıkıca kavradı. Bu pek umut verici görünmüyordu.

"Normalde bir başkasının hayatını tehlikeye atmanın cezası sürgündür. Ancak ne insanlar bizim yöntemlerimize aşina ne de biz onlarınkine."

"Katılıyorum" diye mırıldandı Aehako.

Vektal, avcıya sert bir bakış attıktan sonra bize döndü. "Yanklanma her iki tarafı da beklenmedik şekillerde etkileyebilir ve bu meselede yaşananın böyle olduğuna karar verildi. İkiniz de

khui'niz yüzünden akılsızca davrandınız ve dolayısıyla bu da hesaba katılmalı."

Raahosh'un elini ölümüne kavrayışım biraz olsun hafifledi.

"Sen ve eşin avcı mağaralarına sürgün edileceksiniz. Önümüzdeki iki buçuk yıl boyunca –ya da enikleriniz gelene kadar– yedi gün avlanacaksınız. Kabileyi doyuracak kadar et getirmeli ve amansız iki mevsim boyunca buz depolarını doldurmalısınız. Sayımız arttı ama avcı sayımız artmadı ve bu her zamankinden daha önemli bir görev olacak." Bize sert bir bakış fırlattı. "Cezanız kaldırılana kadar kendi aile mağaranız olmayacak. Herhangi bir zamanda başka bir kabile üyesinin hayatını tehlikeye atarsanız, sürgün bu kez kalıcı hale gelecek."

Raahosh burun deliklerinden nefesini verdi. Yavaşça başını salladı. "Teşekkür ederim şefim."

Heyecanlı görünmemeye çalışarak "Peki bu ne anlama geliyor?" diye sordum.

"Mağaralarda olacağından daha fazla avlanacağın anlamına geliyor" dedi Vektal.

"Gerçekten mi? İkimiz de mi avlanacağız?"

Vektal başıyla onayladı. "Avlanmak istediğini mi söylüyorsun? Sana bir avcı gibi davranacağız o hâlde. Katkıda bulunmak isteyen diğer kadınlar için de aynısını yapacağız. Georgie ve ben bu öğleden sonra pek çok şey konuştuk. Bunun sa-khui yolu olması, ille de insan yolu olduğu anlamına gelmez ve sizi sa-khui kadını olmaya zorlayamayız."

Georgie'nin yüzünde memnun bir gülümseme vardı.

"Kabileyi beslemek için çok çalışacağız" dedi Raahosh kısık bir sesle. "Tekrar teşekkür ederim dostum."

Vektal başını salladı ve sert şef ifadesi yüzünü terk etti. Öne doğru ilerledi ve Raahosh'u, eşimi şaşırtan bir şekilde kucakladı. "Tekrar hoş geldin dostum" diye mırıldandı. Sonra Raahosh'un sırtına sarsıcı bir kanka şaplağı attı ve ikisi de sırıttı. "Hazırlanmak için bu geceniz var. Yarın sen ve eşin görevinize başlıyorsunuz!"

"Yani *iyi* miyiz?" diye sordum. Yanlış yorumlama ihtimali-

me karşı nefesimi tekrar tuttum. Erkeğime kavuşmuştum. Ev... nacaktım. Bu kalabalık mağaralardan çıkacaktık ve yeniden... bize olacaktık. Yani, yapacak çok iş olacaktı ama avlanmayı... yordum.

"İyiyiz" dedi Vektal.

Bu... harika. Ciyaklayıp tekrar Raahosh'un kollarına atıldım.

"Pekâlâ" dedi Georgie, yeni inlerden birinin arkasındaki depolama alanını incelerken. Burası eskiden depo olarak kullanılan ve şimdi Ariana'nın Zolaya ile paylaştığı mağaraydı. Zavallı Ariana; duvarlarda hâlâ bir sürü malzeme vardı. "Hadi seni av için hazırlayalım da sabah yola çıkabilin."

Yanımızdaki Kira yumuşak bir ses çıkardı. "Gittiğini görmek beni üzecek Liz. Geri dönmen hoşuma gitmişti."

"Yakında tekrar döneceğim" dedim ona. İşin aslı, heyecanlıydım. Raahosh'la yine dışarıda, karda ve güneşte olmaya, avlanmaya, sevmeye, keşfetmeye ve... hayatın tadını çıkarmaya hazırdım. Kürk yığınlarını, kurutulmuş deri sepetlerini, kemikleri ve işe yarayabilecek diğer her şeyi inceledim. Aklım avcılıkta değildi. Raahosh'taydı. Kendimi çok mutlu hissediyordum. Eşim, şefin ininde Vektal ile konuşuyor, ben de hazırlanıyordum.

Bu gece, diğer avcılarla birlikte avcı mağarasında uyuyacaktık.

Peki ya sabah? Yola çıkacaktık.

Bayram ediyordum.

Ve sanırım tüm bunlar için Georgie'ye teşekkür etmeliydim. Vektal'i benim için yumuşatmış olmalıydı. Bu yüzden ekipman almak yerine, insan dostuma dönüp ona sarıldım.

Güldü ve sırtımı tıpışladı. "Bu ne içindi?"

"İşleri düzelttiğin için bir teşekkürdü."

"Ben özel bir şey yapmadım" diye karşı çıktı. "Raahosh'un da onun arkadaşı olduğunu unutuyorsun. Ben sadece ona topluluklarımızın ne kadar farklı olduğunu hatırlattım."

Hı-hı. Eğer aşkının ikna ediciliğini kabul etmek istemiyorsa, onu buna zorlayacak değildim. Ona son bir mutluluk öpücüğü verdikten sonra da üzgün yüzü ilk kez olsun gülen Kira'ya sarıldım. Şüpheli bir şekilde ağlamaklı hissediyordum. Mutlu ama ağlamaklı. Erzak yığınına döndüm. "Sizce neye ihtiyacım olur?"

"Sıcak tutacak her şeyden birer tane?" Georgie eski derilerden bir sepet çıkarıp karıştırmaya başladı. "Acaba ilk nereye gideceksiniz? Bir fikrin var mı? Vektal, kilometrelerce uzağa dağılmış tonlarca avcı mağarası olduğunu söylüyor. Bir sistemleri varmış ve avcılar çok fazla dışarıda kaldıkları için hepsi odun, battaniye ve benzeri şeylerle mini evler gibi düzenlenirmiş."

Bir an düşündüm. "Bana kalsa, eski uzay gemisine gitmek isterdim, onların insanlarının geldiği gemiye. Sanırım ben de şu dil ekiminden yaptırmak istiyorum." Herkesin etrafımda anlamadığım dilde konuşmasından bıkmıştım. Bir şeylerin parçası olmak istiyordum.

"Bu fikir hoşuma gitti" dedi Kira. "Bir ara kendim de oraya gidebilir miyim diye bakabilirim."

"Öyle mi?" Ona döndüm. "Kulaklık ne olacak?"

Yüzünü buruşturarak aygıta dokundu. "Nefret ediyorum ondan. Çıkmasını istiyorum. Ayrıca, hâlâ aktif olduğunu anlarlarsa onu almak için geri geleceklerinden endişeleniyorum."

Kira haklıydı. Onu çıkaramayacağını biliyordum, ameliyatla kulağına takmışlardı. Yine de onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemiştim.

Dikiş seti, fazladan ip, kuru sabunlar, sıcak tutacak çizmeler ve deri pelerinlerle dolu bir çanta hazırlarken sohbet etmeye devam ettik ve sonra arkadaşlarıma veda etmekten başka yapacak bir şey kalmadı.

Kira'nın yüz ifadesi üzgündü. "Keşke yeni evlilere verebileceğim bir tavsiyem olsaydı" dedi. "Uygun olurdu gibime geliyor."

Georgie'nin ifadesi... şey, biraz yaramaz bir kedi gibi oldu. "Benim sana bir tavsiyem var."

"Öyle mi?" diye sordum.

"Onun aklını başından almak mı istiyorsun? Senin için iki kelimem var." Parmaklarıyla işaret etti. "Köpek. Stili."

Gözlerim açıldı. "Ama o zaman mahmuz nereye..." Yavaşça başını sallayınca, Kira bön bön baktı. "Haaaa" diye nefes aldım. "Sen çok edepsiz bir kızsın Georgie."

"Mutlu bir eşi olan edepsiz bir kız" dedi.

Buna itiraz edemezdim.

Günün geri kalanı çabucak geçti. Yapılacak hazırlıklar, açık alana çıkmadan önce kontrol edilip onarılacak silahlar, tamir edilecek giysiler, kucaklaşılacak insanlar vardı ve Maylak bir şeye ihtiyacımız olursa diye elindeki her tür şifalı bitkiyi birer açıklamayla birlikte yanımıza vermeye kararlıydı. Georgie'nin bana tercüme ederken açıkladığı gibi, avcılar bunları almadan gitmeye alışkınlardı ama Raahosh ve ben bir ekip olacağımız (ve ben hamile olduğum için) herkes iyi hazırlandığımızdan emin olmak istiyordu.

Ne olduğunu anlamadan yemek sona erdi ve ardından Raahosh beni yeni kıyafetlerimi giydiren arkadaşlarımdan almaya geldi. Anlaşılan bekârlar mağarasında çok fazla dikiş dikiliyordu ve artık iki yeni tuniğim ve sağlam kürk astarlı çizmelerimle uyumlu iki çift pantolonum vardı.

"Gel" dedi Raahosh, beni nazikçe çekiştirerek. "Sabah erkenden yola çıkıyoruz."

Son bir kucaklaşma turuyla şimdilik vedalaşıp eşimle birlikte gittim. Sonsuza dek ayrı kalmayacaktık; aslında tekrar dönmeden önce sadece bir haftalığına gidiyorduk. Ama bu bir değişimdi ve biz insanlar son zamanlarda o kadar çok değişim yaşamıştık ki, gideceğimi düşünerek gözleri dolan diğer kızları suçlamıyordum.

Yine de üzgün değildim. Eşimle vakit geçirmek için sabırsızlanıyordum. Onunla yalnız kalmak ve saçımı çekene kadar tüm vücudunu yalamak için sabırsızlanıyordum.

Çok garipti ama saçımı çekmesi hoşuma gidiyordu.

Ne yazık ki azgınlığım avcı mağarası tarafından engellendi. O gece ve grupla birlikte olduğumuz her gece orada kalacaktık. Orası şey olur sanmıştım... Tanrım, bilmem ki. Boş? Mahrem? Öyle bir şey?

Hiç mahremiyeti olmayan bir sıra yataktan ibaretti. Mağara küçük ve az eşyaya sahipti ve çiftleşmemiş genç erkeklerin çoğu burada yaşıyordu. Raahosh beni onlarla tanıştırdı: Ereven, Taushen, Cashol ve beni görünce kaşlarını çatan en iyi dostum Haeden. Sonra Raahosh ve ben çantalarımızı yere bırakıp Zolaya'nın Ariana'yla taşınması üzerine bizim için ayrılan son yatağa kıvrıldık.

Bu da cezamızın bir parçasıydı, biliyordum. Sürgün bitene kadar kamuya açık yatakhanelerde kalacaktık. Ve bu... berbat bir şeydi. Çünkü günlerdir Raahosh'um olmadan yaşıyordum ve onunla sevişmekten başka bir şey istemiyordum.

Ve hiç mahremiyetimiz yoktu.

Yanıma uzandı ve battaniyeleri üzerimize çekti, sonra bir kolunu koruyucu bir şekilde etrafıma doladı. Kenem mırıldanmaya başladı ve Raahosh'unkinin şarkıyı alıp devam ettirdiğini duydum. Adamlardan biri homurdanarak ayağa kalktı ve mağarayı terk etti.

En azından biri gitmişti. Geriye bizden başka üç kişi kalmıştı. İç çektim.

Yan yatıyordum, yüzüm ona dönüktü çünkü bütün gece ona bakmak istiyordum. Yara izlerinin her birini parmaklarımla izledim ve ellerimi boynuzlarında gezdirdim, ta ki sonunda avucumu yakalayıp ortasından öpene kadar. "Dur, yoksa seni burada diğerlerinin önünde götürürüm" diye mırıldandı ve kalçalarını benimkilere doğru itti.

Sert ve ısrarcı ereksiyonunu bedenimde hissedebiliyor ve ben de onu istiyordum.

Lanet olası mağara avcılarla doluydu.

Daha da sert titreşirken elim göğsüne uzandı. Ona dokunmaya bayılıyordum. Neredeyse öyle bir noktaya gelmiştim ki beni diğerlerinin önünde alıp almaması umurumda değildi. Yeter ki beni alsındı ve *iyi* alsındı.

Ama sonra adamlardan biri iç çekip yatağında arkasını dönünce aklıma bir fikir geldi. "Ah, Raahosh" diye yüksek sesle inledim. "Kuyruğunla yine o şeyi yap."

Eşimin gözleri şok içinde açıldı ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Yan tarafta bir yerde, başka bir adam, uzaylı dilinde homurdandı ve sonra mağarayı terk etti, onu bir başkası takip etti. Bizden başka sadece bir kişi kalmıştı ve onu da korkutup kaçırabileceğimden emindim.

"Aynen böyle" diye bağırdım, o sırada Raahosh bana dehşetle bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. "O edepsiz kuyruğunla bana böyle yap!"

Raahosh beni susturmak için ağzımı kapadı ama işe yaramıştı. Bir kişi daha yatağından kalktı ve Raahosh'un omzunun üzerinden göz atınca Haeden'ın mağaradan çıkmadan önce bana ters ters baktığını gördüm.

Sonra sadece ikimiz kaldık.

"Son zamanlarda çok yaramazlık yapıyorsun" diye mırıldandı Raahosh ve boynumu dişlemek için beni kendine doğru çekti. "Şimdi beni her gördüklerinde kuyruğumla ne yaptığımı soracaklar."

"İyi bir hayal gücün var" diye takıldım. "Kullan işte."

"Hayal gücüne ihtiyacım yok." Sesi homurtulu çıkmaya başladı. "Ellerim yeterli." Beni sırtüstü yatırdı ve uzanıp pantolonumu kalçalarımdan aşağıya indirdi. Bağcıklarını hevesle çözdüm; yanımda olmasını, onunla çıplak kalmayı arzuluyordum. Pantolonumun bağları çözülür çözülmez bacaklarımdan aşağı tekmeleyip kenara attım. Ardından sıra tuniğime geldi ve kürklerin altında Raahosh kendi pantolonunu olabildiğince çabuk çıkardı. Kenem fırtına gibi gürlüyordu.

Bir elini göğsüme koyup başparmağını meme ucuma sürtünce inledim. "Liz'im" diye soludu. "Eşim."

Ve sonra bir şey oramda aşağı yukarı hareket etmeye başladı. Nefesim kesildi ve aşağı baktım. Kuyruğuydu. "Hayal gücümü kullanmamı söylemiştin" diye mırıldandı ve elini kıvrımlarıma doğru kaydırdı. Parmaklarıyla onları ayırdı ve kuyruğu kaygan-

lığımda aşağı yukarı hareketini sürdürdü. "Kullanmamı istediğin tek şey bu mu?"

"Tanrım, hayır." Kuyruğunu klitorisimi kurcalamak için kullanırken, ben de aşağı uzanıp aletini kavradım. "En çok bunu kullanmanı istiyorum."

İnledi ve üzerime çıktı, üzerimdeki ağırlığını özlemiştim. Ön sevişmeyi boş vermiştim; onu hemen içimde istiyordum.

Bacaklarımı açıp beni öperken, onun aklını başından almakla ilgili Georgie'nin söylediklerini hatırladım. Onu durdurmak için elimi göğsüne dayadım. "Hey, bebeğim. Bir fikrim var."

Raahosh geri çekilerek bana şaşkın bir bakış attı. "Neymiş o?"

"Beni arkadan becermeni istiyorum."

Başını o kadar komik bir şekilde eğdi ki az kalsın kıkırdayacaktım. "Ama kuyruğun..."

"Öyle bir şey yok" dedim ve bir parmağımı göğüs ucunda gezdirdim. "İnsanlar bu tür şeyleri her zaman yapar. Beni ters çevirip içime girebilirsin ve..."

Bu sözleri söyler söylemez koca elleri beni ters çevirdi ve sonra kıçım havaya kalktı. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerken kıkırdıyordum. Raahosh'u karanlık tarafa sürüklemenin zor olmayacağı açıktı.

Eli kıçımı okşayınca yumuşak bir zevk inlemesiyle iç çekip gözlerimi yumdum. "Harika bir his."

"Öyle... tüysüzsün ki." İri eli popomun üzerinde gezindi ve parmakları yarıktan aşağı indi. "Bu..."

"Günah dolu mu?" dedim kendimi son derece yaramaz hissederek.

"Güzel."

Ayy. Tam onun bu tatlış kelime seçimleri hakkında bir yorum yapacakken parmakları bacaklarımın arasından kaydı ve arkamdan içime girdi. Tüm vücudum sarsıldı ve nefesim kesildi. Tanrım, böyle bir his yoktu.

"Beni içine alacak kadar ıslandın mı?" diye sordu, parmakları içeri girip çıkarken. O kadar ıslaktım ki parmaklarının hareket

ettiğini duyabiliyordum ve yanıt olarak başımı salladım. Aletinin başını girişime dayayınca heyecanla nefes aldım ve kendimi de tekleyerek öne doğru eğildim. "Lütfen" dedim ona. "Şimdi." Yeni gilimi sonsuza dek beklemiş gibi hissediyordum.

İçime doğru itince haykırdım çünkü çok harika hissettiriyordu. O nefis aletiyle yavaş yavaş içime girerken ben de işleri hızlandırmak için kıpırdanıp kendimi ona ittiriyorum. Tam onu daha fazla alamayacağımı ve genişleme sınırıma ulaştığımı hissettiğimde, bir şey kıçımı dürtmeye başladı.

Aman *Tanrım*.

Bu onun mahmuzu olmalıydı.

Ve bunun ne kadar çok keyif verdiğini anlatacak kelime yoktu. Parmaklarım kürklere gömüldü ve tekrar haykırdım.

Raahosh beni susturdu ama sonra geri çekilip tekrar itince çığlıklarımı bastıramadım. Aletini içime her sokuşunda, mahmuz kıçıma bastırıp giriyor, beni şehvetten çıldırtıyordu. Boşalmam uzun sürmedi ve onun adını haykırarak sertçe boşaldım. Vücudumdaki her kas onun etrafında kilitlendi ve parmakları kalçalarıma saplandı. İçime doğru çılgınca girerek o da boşaldı.

Mutlu bir iç çekişle sırtüstü uzandım ve birbirine kilitlenmiş bedenlerimizi yana yuvarlarken ona tutundum. Boynuma ve omzuma öpücükler kondururken ben de ona dayanıp kıpırdanıyordum çünkü aletinin (ve mahmuzunun) tenime değmesinden tuhaf bir şekilde tahrik oluyordum. Yorgundum, dizlerim dermansızdı ve zor nefes alıyorum... ama ikinci raunda da hazırdım. "Sanırım bu mağarada kalacaksak daha sessiz olmayı öğrenmelisin eşim" dedi Raahosh bana. "Çığlıkların mağaranın diğer tarafındaki tüm enikleri uyandırmış olmalı."

"Siktir et onları" dedim zevkten sersemlemiş bir hâlde. "Daha sessiz olmamızı istiyorlarsa bize kendimize ait bir mağara versinler." Çünkü o köpek stili... vay canına. Aklımı başımdan almıştı resmen.

"Önce sürgün cezamızı bitirmeliyiz." Raahosh omzunu ısırdı. "Bunu yapmak istediğine emin misin Liz?"

Endorfinden gözlerim kararmış bir hâlde göğüslerimi okşarken elimi saçlarında gezdirdim. "Köpek stilini mi? Beğendim. Hem de çok."

"Hayır. Benimle buradan ayrılmayı. Sürgünümü paylaşmayı."

Ne aptalca bir soruydu bu. "Yüzde yüz eminim. Sen olmazsan benim için burada hiçbir şey yok."

"Zor bir iş olacak. Kabilenin genişlemesiyle doyurmamız gereken daha çok boğaz var artık. Hava mağaralardan çıkılamayacak kadar soğuyana dek durmadan avlanacağız."

"O zaman durmadan avlanırız" dedim ona. "Avlanmayı seviyorum."

Eli karnıma uzanıp üzerinde gezindi. Hâlâ karnım düzdü ve bu üç yıllık hamilelik olayı doğruysa muhtemelen bir süre daha öyle kalacaktı. "Burada kalman senin için daha kolay olur."

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyor musun Raahosh? Sen benim hayatımsın. Sen benim yaşama sebebimsin. O uzaylılar bizi her şeyden uzaklaştırdığında kendimi... kaybolmuş hissettim. Seninleyken kayıp değilim. Mutluyum." Yanağına dokundum. "Ben tamamlandım."

"Eşim" diye mırıldandı. "Liz'im. Her şeyim."

"Hepsi senin" dedim ona. Ve bu doğruydu. Raahosh'la birlikte olduğum sürece, bu gezegen istediği kadar kar yağdırabilir, kabile bize istediği kadar iş yükleyebilir ve biz avcı mağaralarında uyuyabilirdik.

Onunla olduğum sürece mutlu olurdum.

EKSTRA BÖLÜM

OYUNLAR

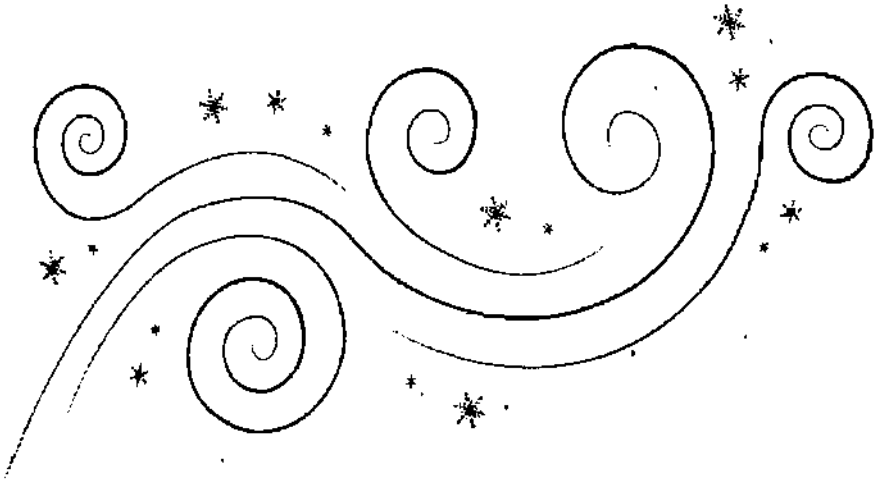

Liz

Raahosh o sabah berbat bir ruh hâlindeydi.

Kabile mağaralarından uzaklaştığımız sırada yan gözle ona baktım ama konuşmak istemediği açıktı. Bu beni daha önce hiç durdurduğundan değildi. Ama lânet olsun, duyarlı olmaya çalışıyordum. Bunun onun için zor olduğunu biliyordum. O anda birlikte olsak bile, *kabilem* dediği o şerefsizlerin ufacık bir kaçırma olayı yüzünden onu "sürgüne göndermesi" hâlâ içime sinmiyordu.

Yani, tabii ki kabile bunu ibret olsun diye yapmıştı falan filan ama siktir et hepsini. O benim erkeğimdi ve onu üzen herkese kızmadan edemiyordum işte.

Karlı patikalarda yürürken uzanıp elini okşadım. İkimizin de çantasını taşıyordu; yayı omzuna asılı, mızrağı da elindeydi. Ben sadece yayımı taşıyordum çünkü göğsünü döven hakiki bir mağara adamı gibi diğer her şeyle bizzat ilgilenmekte ısrar etmişti. Ama bu sayede ellerim serbestti ve ilk dokunuşuma yanıt vermeyince serçeparmağımla onu dürttüm.

Raahosh bana baktı ama gülümsemedi.

"Dur tahmin edeyim" dedim. "Benimle takılmak zorunda kaldığın için şimdiden pişmanlık duyuyorsun çünkü benim daha iyi bir avcı olduğumu biliyor ve gününü göstermeme gıcık oluyorsun."

Gülümsemesini bekledim ama o uzanıp parmaklarını yanağımda gezdirmekle yetindi. "Birlikte olduğumuz için minnettarım. Hepsi bu."

Dostum. Bugün bana gülümsemeyeceği belliydi.

Önüne geçip pantolonumu indirerek ona popomu göstermek için içimde dayanılmaz bir istek doğdu. Sırf ondan bir tepki alayım diye. Ne olursa. Raahosh'un öfkesine ya da çileden çıkmasına aldırmıyordum. Kahkahalarını ve alaylarını seviyordum.

Onu üzgün görmek beni kahrediyordu.

Artık birlikte olduğumuza göre, onu bu hüzünden kurtarmak benim görevimdi. Onu güldürmek için Soytarı Liz olmam gerekiyorsa, olacaktım. Bu gezegende gelmiş geçmiş en azgın insan olmam gerekiyorsa (ayrıca dürüst olalım, hâlihazırda öyle olabilirdim) olacaktım. Bu buz gezegenin gördüğü en mutlu sürgünler olacaktık.

Ama madem kara kara düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı, onu rahat bırakacaktım. Serçeparmağımı tekrar onunkine sürttüm ve bana düpedüz sinirli bir bakış attı. Gırr. "Sadece elini tutmak istiyorum, tamam mı? Sana dokunmak hoşuma gidiyor. Beğenmiyorsan dava aç."

Sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi elimi sıkıca kavrayınca içim yeniden acıdı. Her yalnız kalışında ne kadar zorlandığını hayal dahi edemiyordum ve bu durum diğerlerine karşı daha da öfkelenmeme neden oluyordu. Onun her zaman ne kadar yalnız olduğunu anlamıyorlar mıydı? Üstelik sonra en iyi arkadaşı tarafından dışlanmıştı... Eh, bunların hiçbiri onları gözümde yüceltmiyordu doğrusu.

Sessizce yürüyorduk ve hava yeterince güzeldi, dünya bizi en azından bir konuda rahat bırakıyormuş gibiydi.

Bir süre sonra Raahosh "Özür dilerim" dedi. "İyi bir eşlikçi olamıyorum."

Elini sıktım. "Çift olmanın en güzel yanı da bu. Tam bir pislik olabilirsin ve ben seni yine de severim. İster inan ister inanma, benim de güneş ışığı gibi olmadığım günler olacak." Sırıtarak ona baktım. "Ben de yanında durması biraz tatsız biri sayılırım aslında."

Homurdandı; sataşmalarıma aldığım tek yanıt buydu. Pekâlâ. Belki biraz daha uzaklaştığımızda canlanırdı. "Peki avlanma planımız nedir?"

"Dağlara gideceğiz" dedi Raahosh. "Oradaki depo mağaraları doldurulması zor çünkü en uzaktakiler onlar. Avlanmak için diğer yerler kadar iyi ama metlaklara karşı dikkatli olmamız gerekecek."

Zor işleri başkasına bırakmamız gerektiğini ima etmek dilimin ucuna kadar geldiyse de onun meydan okumayı ve kabileyle aramızdaki mesafeyi istediğinden şüpheleniyordum. Ayrıca, uzun ve zorlu bir av düşüncesi heyecan vericiydi. "Bana uyar."

Büyük uzaylım bana baktı. "Zor bir yolculuk olacak. Mağarada kalmak istemediğine emin misin?.."

Bağıra bağıra ona edeceğim onlarca küfür dilimin ucuna kadar geldi ama gergin bir gülümsemeyle kendimi tutmayı başardım. "Bu konuyu geçtiğimizi sanıyordum. Seninle olduğum sürece nereye gittiğimiz umurumda değil. Ateşin başında oturup, başparmağımı kıçıma sokarak eve dönmeni mi bekleyeyim? Hayır, teşekkür ederim. Senin yanında avlanabilirim. Depoları doldurmana yardım edebilirim. Ve sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim. Bu işler böyle yürür." Beni arkada bırakmaya kalkarsa onu bir balık gibi deşeceğimi söyleyerek hırlamak istesem de Psikopat Liz değil, Kibar Liz olmaya çalışıyordum.

"Bu işlerin üstesinden gelebileceğini biliyorum. Başka hiçbir kadın senin kadar yetenekli değil." Duraksadı ve sonra yaralı yüzüne kasvetli ifade geri döndü. "Sadece emin olmanı istiyorum..."

"Beni arkada bırakırsan, ortalığı yakıp yıkacağıma eminim."

Beklediğim kahkahayı alamadım. Raahosh kaşlarını çattı.

"Lafın gelişi söyledim. Sana olan davranışlarından ötürü hâlâ öfkeliyim. Sen benim erkeğimsin. Kimsenin sana kötü bir adam olduğunu düşündürmesini istemiyorum. Sen harikasın ve birlikte olduğumuz her dakika mutluyum. Bu av eğlenceli geçecek. Göreceksin."

Nihayet gülümseyince sanki güneş ışığında yıkanıyormuş gibi hissettim.

Yapacağım son şey olsa bile bu adamın yüzünü daha fazla güldürmeye kararlıydım.

Raahosh

Önceki gece eşim sürgünde bana katılacağı için çok heyecanlıydım. Birlikte sürgün edildiğimiz için değil, yalnız olmayacağım için. Birlikte avlanacak ve gecelerimizi ateşin başında birlikte geçirecektik. Gerçekten, umup umabileceğim en iyi sonuçtu bu.

Ama sabahın ilk ışıklarıyla, pervasızca davranıp davranmadığımı merak etmeye başladım. Liz'im en zayıf sa-khui dişisi kadar bile güçlü değildi. Yetenekli bir avcıydı gerçi ama bu dünyayı benim kadar tanımıyordu. Burası acımasız, hata affetmeyen ve yırtıcılarla dolu bir yerdi. Hava şartları da onun zorlayacaktı. Yürümek de öyle. Üstelik... karnında eniğimizi taşıyordu. O sabah, ana mağaradan ayrılmadan önce, uyanır uyanmaz kustu. Kahvaltı da etmedi, yola çıkmadan önce sadece biraz su içti. Tüm bunların normal olduğuna yemin ediyordu ama bundan şüpheliydim.

Belki de onu geride bırakmalıydım. Belki de onu yanımda götürmekle bencillik etmiştim.

Ama Liz, kadın ya da erkek, tanıdığım en inatçı insandı. Onu geride bırakmaya çalışsaydım bile peşimden gelip sürekli lanet okuyacağını biliyordum. İncinirdi ve Liz'i incitme düşüncesi içimi parçalıyordu. Bu yüzden ona sıkıca sarıldım ve yürüdük. Ruh hâlimin can sıkıcı olduğunun farkındaydım. Her zaman yalnız avlanırdım ve bir başkasını "eğlendirmeye" çalışmak benim için zordu. Gençken Vektal ile birlikte avlanırdık ama artık birer yetişkindik ve daha fazla yiyecek getirmek için ayrı ayrı avlanmamız daha mantıklıydı. Avlanırken yanımda birilerinin olması... alışılmadıktı.

İkiz güneşler ufka doğru yöneldiğinde, en yakın avcı mağarasını bulmak için tepeleri taramaya başladım. Bir sonraki tepenin üzerinde bir tane vardı ama Liz yavaşlıyordu; gün boyu süren yolculuk gücünü tüketmişti. Yürürken kuru et atıştırsa da arzu ettiğim kadar yememişti. Yolun geri kalanında onu taşısam iyi olacaktı ama bunu nasıl karşılayacağından pek emin değilim.

Eşim son derece... huysuz olabiliyordu.

Liz aniden bana bakarak "Hadi bir oyun oynayalım" dedi.

"Oyun mu?"

Karları inceleyerek başını salladı. "Gözcülük oyunu oynayabiliriz. Ben sana etrafımızdaki bir nesnenin rengini söylerim, sen de nesneyi tahmin etmeye çalışırsın."

Yakındaki karlı tepeleri, karlı kayalıkları ve karla kaplı dağları işaret ettim. "Her şey beyaz üzerine beyaz. Bu iyi bir oyun olmayacak."

Bezgin bir ses çıkardı. "Bu sadece bir öneri. İstersen başka bir şey oynayabiliriz."

"İstemiyorum" dedim uzaktaki uçurumu işaret ederek. "Bu gece orada duracağız. Seni taşımalıyım."

"Efendim?" Eldivenli elini elimden kurtardı ve bana meydan okuyan bir bakış fırlattı.

Alınacağını biliyordum. Durakladım ve kızarmış yanaklarını inceledim. Sarı yelesi örgüsünden kurtulmuş, terli ve kızarmış yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Bana bakarken gözleri mavi mavi parlıyordu ve bu nedense bu beni gülümsetti. Ne öfkeli bir eşim vardı. Ne haşin... Onun bu vahşiliğini seviyordum. "Yorgunsun ve bizi yavaşlatıyorsun. Seni taşımam gerek."

Gözleri kısıldı, sanırım bu konuda benimle kavga edecekti. Kuyruğum seğirdi ve bu düşünceyi ne kadar tahrik edici bulduğumu fark ettim. Onun meydan okumalarını seviyordum. Eşimle ilgili en değer verdiğim şeylerden biri de buydu; asla pes etmeye yanaşmazdı... asla.

"Eğer bir oyun oynarsak... beni taşımana izin veririm."

Canımın sıkıldığını belli eden bir inilti yi bastırdım. "Tabi ki, nunu söyle, ben seni taşırken oynayalım."

"Şey oynayalım... bebeğe isim bulmaca." Ve sırıtarak kendini kollarıma bıraktı.

Onu homurdanarak yakaladım çünkü Liz küçük olmasına rağmen ağırdı. "Anlaşılan şimdiden iki kişilik yiyorsun."

"Bunu duymadım farz edeceğim" dedi neşeyle ve kollarını boynuma dolayarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Al götür beni huysuz prensim ve çocuğumuz için bir isim bulalım."

Tuhaf bir oyundu ama en azından onu taşımama izin veriyordu. "Kız mı erkek mi olacağını bilmiyoruz."

"O zaman her ikisi için de isim buluruz." Liz uzanıp yelemin bir tutamını yüzümden uzaklaştırdı; didişmemize rağmen şefkat dolu bu hareketi, ona ne kadar ihtiyaç duyduğumu hissetmeme neden olarak yüreğimi sızlattı. Koruma güdülerim kabardı ve onu kendime bastırdım. "Erkek isimleriyle başlayalım mı?" diye sordu. Ona kısaca başıma onay verince de düşünerek başını eğdi. "Bir süreliğine Brangie rotasında ilerleyelim derim."

"Brangie de nedir? Atalarından biri mi?"

"Keşke öyle olsa" diye homurdandı. "Dünyanın en güzel iki insanına böyle deniyor. Onlara Brad ve Angelina diye hitap etmek yerine herkes kısaca Brangelina demeye başladı. İsimleri birleştirmek de moda oldu."

Bu konuda çok da farklı değildik aslında. "Biz de benzer bir şey yapıyoruz. Birçok ebeveyn, eniklerinin isimlerini anne ve babanın isimlerindeki sesleri birleştirerek oluşturur."

"Güzel. Erkek çocuk için Raahiz'e ne dersin? Yarısı senin, yarısı benim ismimden?"

"Sanırım hiç sevmedim."

Güldü ve bu ses kalbimi sıkıştırdı. Yüzümü yelesine gömmemek ve duygusal bir aptal gibi ona sıkıca sarılmamak için tüm irademi kullandım. Bu aptalca bir oyundu ama onun yanımda olmasından memnundum. Hem de çok.

"Tamam, Raahiz olmasın. Losh? Rizzosh?" Yüzünü ekşitti.

"Sanki Snoop Dogg çocuklarımıza isim koyuyormuş gibi oldu."

"Başka bir ata mı?" diye sordum şakasına.

Kıs kıs güldü. "Razzosh? Rizzo? Raahozo? Tam adım Elizabeth ama bu durumu daha da kötüleştirebilir. Lizzaraa seksenli yılların çizgi filmlerindeki kötü adamların isimleri gibi."

Bahsettiği şeyleri bilmiyordum ama dinlemekten ve o isim üstüne isim sayarken onu kucağımda taşımaktan memnundum. Hiçbirini beğenmedi, hepsini eşit derecede korkunç ilan etti ve avcı mağarasına vardığımızda oyundan bıkmış durumdaydı. Belki benimle seyahat etmekten de bıkacak ve sabah geri dönmeyi talep edecekti.

Bu düşünce çok canımı sıktı.

Liz

Mağaraya vardığımızda Raahosh hâlâ surat asıyordu ve isimlerimizin milyonlarca kötü kombinasyonunu saysam da onu hiçbir şekilde güldürmeyi başaramamıştım. Sorun değildi. Meydan okumaları severdim. Bu yolculukta onu mutlu edecektim. Bende daha ne numaralar vardı. Bir şekilde onu etki altına almanın yolunu bulacaktım nasılsa.

Gerçi mağara soğuktu, Raahosh içeride hiçbir yaratığın gezmediğinden emin olduktan sonra, bir süre ateş yakarak ve içecek sıcak bir şeyler hazırlayarak vakit geçirdik. Ben meraklı biriydim, bu yüzden yatağımızı kurduktan sonra, mağarada kullanabileceğimiz ne tür eşyalar olduğunu görmek için ortalığı karıştırdım. Hızlıca işlenmiş deriler, silah tamiri için birkaç kemik, kurutulmuş balık, kurutulmuş et ve biraz da kürk vardı; her zamanki zımbırtılar işte... Arkadaki kayalık çıkıntıdan sarkan birkaç kese sıvıyı görünce birini açıp kokladım. Meyvemsi ve tatlı kokuyordu. "Nedir bu?"

Raahosh onu benden alarak kokladı ve hemen geri uzattı. "Sahsah. Fermente bir içecek. Halkım kutlamalarda bundan içmeyi sever."

İçkiydi demek. Ne güzel, ben de hamileydim. İşe bak. Belki Raahosh'u sarhoş edebilirdim. Belki o zaman biraz neşesi yerine gelirdi. İşveli hareketlerle keseyi salladım. "Bence biraz içmelisin. Biraz derken, hepsini kastediyorum."

Bana şöyle bir baktı ve sonra ateşin yanına çömelip bir yakıt parçası daha attı. "Hayır."

"Ben içemeyeceğime göre sen sarhoş olmalısın."

Raahosh başını iki yana salladı. "Sabah başım ağrır ve şafakta yola çıkacağız."

Öf be, bu herifin eğlenceye alerjisi vardı resmen. "Ne olmuş, bir gece daha burada kalırız? Kimin umurunda? Yakın zamanda dönmemizi beklemiyorlar ya."

"Duyularımı uyanık tutmayı tercih ederim." Gelip ateşin yanına oturmamı işaret etti. "Isın biraz. Üşümüşsün."

Onu bu ruh hâlinden kurtarmalıydım. Raahosh şimdiden sanki birkaç haftalık değil de milyonlarca yıllık hamileymişim gibi davranıyordu. Ateşin yanına oturuyordum ve bir ayağımı kaldırıp yüzüne doğru kaldırdım. "Çizmelerimi çıkarır mısın?"

Benimle tartışmak yerine dediğimi yaptı. Eh, bu hiç eğlenceli değildi ama. Islak deriyi ayağımdan sıyırdı ve eğilip sıcak nefesini tenime üfledikten sonra ayağımı karnına bastırdı. Bunun üzerine yüzümü buruşturdum ama o bana sert bir bakış attı. "Ayağını ısıtıyorum."

Bak hele. O seksi nefesi aklıma yepyeni bir oyun getirmişti. "Teşekkür ederim" dedim tatlı tatlı. "Ayaklarımı ısıtmak zorunda değilsin. Ben halledebilirim."

"Ben senin eşinim. Seni ısıtmak hoşuma gidiyor."

"Güzel. Başka bir yerimin de ısınmaya ihtiyacı var. Gerçekten çok üşüdü ve ilgiye muhtaç."

Raahosh telaşlandı, sanki karda yürümeme ve üşümeme izin vererek beni ihmal etmişti. "Neresi? Göster bana."

Göstermek mi? Gösterecektim tabii ki. Kollarından sıyrılıp pantolonumu çıkardım, sonra bir elimi oramda aşağı yukarı gezdirdim. "Tam burası. Isınması lazım. Ve bence yüzünü kullanmalıyız."

Onu kandırdığımı anlayınca gözleri kısıldı.

Yine de gülümsemeye devam ettim ve parmağımı kıvrımlarımda gezdirdim. "Çok üşüyor. Derhâl sıcak bir şeye ihtiyacı var."

Bakışlarındaki öfke başka bir şeye dönüşünce kazandığımı anladım. Raahosh'un yüzünü meydan okuyan bir ifade kapladı ve

mağaranın zeminine sırtüstü uzanarak başını yatağımızı yapmak için yaydığım kürklerin üzerine koydu. Ona katılmamı işaret etti. "Gel ve oranı yüzüme bastır o zaman. Güzelce ısıtayım."

Arzuyla kıvrandım. Yüze oturma. Vay canına. Bana meydan okuyordu. Bir yanım üstünlüğü kaybettiğim için öfkeli olsa da diğer yanım çok heyecanlıydı çünkü... yüze oturma. Raahosh ile seks her zaman iyiydi. O şimdiye kadar gördüğüm en özenli erkekti ve dilini kullanma konusunda lanet olası bir canavar gibiydi.

"Gel" dedi, sabırsız elini sallayarak. Gözleri ateş saçıyordu ve beni yeme düşüncesiyle sertleşen aletinin pantolonunu zorladığını görebiliyorum. "Madem oyun istiyorsun. Hadi oynayalım. Bakalım sen gelmeden önce oranı ne kadar uzun yalayabileceğim."

Bunu duyunca ürperdim. Terli tuniğimi çıkarıp mağaranın zeminine fırlattım. "O dil çıkıntıların ve hamilelik yüzünden iyice azmam kesinlikle sana avantaj sağlayacak."

"Dilimdeki çıkıntıları kullanmamamı mı tercih edersin?" diye sordu tüm kibarlığıyla.

"Kendimizi fazla kaptırmayalım. Beni en hızlı şekilde boşaltacağını düşündüğün şeyi yap, ben de sana meydan okumak için elimden geleni yapayım."

"Meydan okumada iyisin" diye bana resmen mırlayınca ilgili bölgelerim karşılık olarak kasıldı. Ah, aman Tanrım, bu adam seksi bir canavardı.

Eh, ben kimdim ki tüm bu lezzete karşı koyayım? Saçlarımı bir kraliçeymişim gibi arkaya savurdum ve sanki ona iyilik yapıyormuşum gibi yanına gittim. Yanına diz çöktüğüm anda bana uzandı ve dudaklarını bana yapıştırmadan önce bir bacağımı omzunun üzerinden atmaya anca vakit bulabildim. Boğuk bir ses çıkararak ve kendimi desteklemek için boynuzuna tutunarak öne doğru sendeledim. Lanet olsun, bu işte çok iyiydi. Kaygan ve sıcak dili kıvrımlarımın üzerinde geziniyor ve o çıkıntılar tenimin en hassas kısımlarına sürtünüyordu. İri eliyle kalçamı kavrayarak beni sabit tutan Raahosh bacak aramı dillerken sonsuz bir memnuniyet sesi çıkardı.

"Siiiiktir. Siktir siktir siktir" diye bağırdım tepeden tırnağa sarsılarak. Dilini bir klitorisime bir girişime kaydırıyordu. Burnu klitorisime toslayınca tepki olarak kalçalarım sarsıldı.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu dil darbelerinin arasında.

"Isınıyorum" diye inledim, yüzünün üzerinde ileri geri sallanarak boynuzunu kavradım. Parmaklarını bacaklarıma batırdı ve diliyle daha derinlerime inerek kalçalarımı kasmama neden oldu. Mümkün olduğunca uzun süre dayanacağıma dair ettiğim yemini unutarak daha sert sarsıldım. Bu yaptıkları kendimi çok iyi hissetmemi sağlıyordu ve ona doymak bilmiyordum. Utanmak bilmediğim için kendimi iyice onun ağzına dayadım. Klitorisimin etrafında diliyle daireler çizerken bir parmağını içime sokunca artık dayanamadım ve yüzünü salgımla sırılsıklam ederek üzerine yığıldım.

O zaman bile Raahosh beni bırakmadı. Beni yalamaya devam ederek bedenimde artçı şoklara neden oluyordu, sonunda saçlarına yapıştım. "Eşim" diye mırıldanınca sesindeki düşük titreşim bana khui'sinin memnuniyetle titreştiğini söyledi. "Ön sevişmemi beğendin mi?"

Yanıma yuvarlanarak inledim ve kendimi kürklerin üzerine bıraktım. "Çok iyiydin." Nefes nefese kalmış, tamamen tükenmiştim. "Dilin beni mahvediyor."

Çatlak bir sesle kıkırdadı. "Peki ya geri kalan kısmım?"

"İdare edeceğim artık." Hey, onu güldürmüştüm. Ruh hâlini düzeltmenin yolu seksten geçiyordu belli ki. Bana uyardı. Tekrar yuvarlanarak yanına kıvrıldım. "Sen nasılsın bebeğim?"

Raahosh başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "İyiyim."

Sertleşmiş olmasına ve ağrı çekmesine rağmen mi? Bütün gün berbat bir ruh hâlinde olmasına rağmen mi? Ona bunun hesabını sormak istesem de kendini rahat ve mutlu hissettiği bir anda kavga başlatmaya niyetim yoktu. Bu yüzden konuya dikkatli bir giriş yapmaya karar verdim.

Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi çenemi göğsüne yaslayarak sordum: "Bu av gezisinde yanında olmam seni rahatsız mı ediyor?"

Bedeninin kasıldığını hissettim. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Sadece aramızın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Bugün biraz dalgındın."

Beni kendine bastırdı. "Yanımda olman benim için büyük bir keyif. Sadece bunun bencilce olup olmadığını merak ediyorum."

"Neden bencilce olsun ki?" Doğrularak yüzüne baktım. Ağzı beni tatmin etmekten şişmiş, dudakları şehvetle kasılmama neden olan koyu mavi bir tona bürünmüştü.

Eli sırtımda gezindi. "Çünkü kabilenin yanına dönmek senin için daha güvenli. Şifacı orada ve bu sabah kustun. Ya biz avdayken hastalanırsan?"

Bu benim de aklıma gelmişti ama tedbirli davranmaktansa onunla birlikte olmayı tercih ederdim. "O zaman ağzıma bir sürü şifalı ot tıkıştır ve bırak khui işe koyulsun. Bacağını incittiğinde seninle ben ilgilenmiştim, hatırladın mı? O zamanlar bana camdan yapılmışım gibi davranmıyordun."

"O zaman eniğimize hamile değildin ve kusmuyordun" dedi.

Ona dil çıkardım.

"Ben ciddiyim. Sen bir insansın. Burası senin gezegenin değil. Sana fazla gelmesinden endişe ediyorum."

Bunun üzerine gözlerimi devirdim. "Burası senin de gezegenin değil dostum. Siz de burada mahsur kaldınız. Atalarınızın mağarasını unuttun mu yoksa? Ve uyum sağladınız. Kusmaya gelince, buna sabah bulantısı denir ve hamileyken pek çok insan kadının başına gelir. Birkaç ay içinde de geçer. O zamana kadar sabah yediklerime dikkat etmem ve midemi bulandıracak şeylerden kaçınmam yeterli." Omuz silktim. "Yatağa uzanıp geçmesini bekleyecek hâlim yok. Madem sizinkilerin hamileliği üç yıl sürüyor, benimki de o kadar sürebilir ve ben yıllarca boş boş oturamam..."

"... parmağını kıçına sokarak. Biliyorum. Daha önce söylemiştin."

Kahkahalarımı bastırdım. "Kesinlikle. Burada senin yanındayım ve beni bundan daha mutlu edecek bir şey yok. Eh, sözümü geri alıyorum. Eğer yüzün gülerse daha mutlu olabilirim." Ve ya-

nında olduğum için parmaklarımı kaburgalarında gezdirip onu gıdıkladım. Herhâlde o da gıdıklanıyordur, değil mi?

Oysa Raahosh bana şaşkınlıkla baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Vay pislik, sen gıdıklanmıyor musun?" Tepki vermesi için uğraşarak onu yine gıdıklıyorum. "Bu hiç adil değil!"

"Bu yaptığının bir işe yaraması mı gerekiyor?"

"Evet" diye homurdandım öfkeyle. "Gıdıklanman gerekiyor..."

Bu defa o beni gıdıkladı.

Ölüyormuşum gibi ciyaklayarak kıvrandım. "Hayır!"

Raahosh buna güldü; zalim adam ve beni kürklerin üzerine yatırdı. "Eşime karşı kullanmak için yeni bir silah demek?" Parmaklarını bedenimde gezdirerek beni çılgınca gıdıkladı ve ben de kurtulmak için umutsuzca kıvranarak kahkahalarla çığlık attım. "Gıdıklanıyor musun Liz?"

"Haaayır!" diye bağırdım ama o kadar çok gülüyordum ki canım acıyordu. "Hayır, hayır, hayır! Dur, dur!"

Yine de durmadı. Ben hâlsiz düşene kadar beni gıdıklamaya devam etti ve bir süre sonra gıdıklanma tahrik olmaya dönüştü ve bu defa inlemeye başladım. O da inliyor ve ellerini yanlarımda gezdirmek yerine göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımla oynuyordu. "Gıdıklamanın sonu böyle mi olur?"

Yorgun ve bitkin bir hâlde inlemeye devam ettim.

"Biliyorum" diye mırıldandı ve gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. Beni hevesle izliyordu. "Bir oyun oynayacağız."

Of, lanet olsun, bu iş neden bu kadar ateşliydi? Arzuyla doldum. "Ne tür bir oyun?"

Raahosh ayağa kalktı ve mağaradaki tek koltuğa, burayı biraz daha konforlu hale getirmeye çalışan girişimci bir ruh tarafından ateş çukurunun yanına sürüklenmiş taşlaşan bir kütüğe geçti. Aleti müstehcen bir şekilde havaya kalkmıştı; o kadar sert ve dikti ki, ucunun dudaklarıyla aynı koyu tona büründüğünü ve zevk suyuyla kaplandığını görebiliyordum. Bunu fark edince içime sıcak bir şehvet dalgası yayıldı. "Üşüyen bir yerim var" dedi bana aletini göstererek. "Gelip onu benim için ısıtabilirsin."

Seni dalavereci puşt. Benim oyunlarımı bana karşı kullanıyordu ve hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum.

Yavaşça ayağa kalktım; dizlerimin bağı çözülmüştü ve küçük mağarayı geçip eşimin yanında dikildim. Raahosh'uma bakmak çok güzeldi. Yüzünün bir tarafını kaplayan yara izleri ya da boynuzlarının kırık, bükük olması umurumda değildi. Canım gözleri, o çok sevdiğim huysuz kıvılcımla parlayarak saf bir hayranlıkla beni izliyordu. Beni kendine çekmek için uzandı, sonra bana sıkı sıkı sarılarak yüzünü göğüslerime gömdü; ben de parmaklarımı gür saçlarında gezdirdim.

"Arkanı dön" dedi.

"Şey yapmamı istiyorsun sanıyordum..." Aletini işaret ettim.

Başıyla onayladı. "Üzerine oturarak da onu ısıtabilirsin."

Tekrar inledim çünkü sırtım onun önüne gelecek şekilde üzerine otururşam, mahmuzunu arka deliğime itecek ve edepsizliğimizi bin katına çıkaracaktı. Tabii, aklıma soktuğu için, artık bunu yapmayı her şeyden daha çok istiyordum ve beni tekrar kucağına çekmesine izin verdim. Beni üzerine oturtarak arkama yaslanmama yardım etti. O kocaman, kalın aleti öyle mükemmeldi ki, içime dolan zevk yüzünden ağlayasım geldi. Sert, çıkıntılı aletinin üzerinde santim santim aşağı kaydım ve mahmuzu popoma değince, neredeyse tamamını içime aldığımı anladım.

Tamamen üzerine oturduğumda artık nefes nefeseydim ve elini karnımın üzerine koydu. Ve sonra... öylece durdu.

"Raahosh?" diyerek kıvrandım.

"Sus" dedi omzuma bir öpücük kondurarak. "Şu anda aletimi ısıtıyorsun."

Raahosh

Madem eşim oyun oynamak istiyordu, biz de oynardık.

Bu yeni pozisyondan büyülenerek onu kendime sıkıca bastırdım. Yüzümle apış arasını ısıtmamı önermesi kafamda yeni bir fikir oluşturmuştu ve böylece o anda kaçmak için yanıp tutuşuyormuş gibi kucağımda kıvranıyordu. Gerçi çıkardığı iniltilerden ve titreyişinden aslında bir yere gitmek istemediği açıktı; bundan hoşlanmıştı.

Ben de hoşlanmıştım.

Liz üzerimde kıvranırken kıpırdamadan durmak... zordu. Ama aldığım zevkin bir kısmı da onun tepkilerini izlemekten geliyordu. Sabit durmaya çalışırken nefes nefese kalışını ve ağırlığını kaydırmasını izlemekten... Bu da zevki artırmak için mümkün olabildiğince dayanarak bu şekilde kalmak istememe neden oluyordu.

"Raahosh" diye inledi Liz. "Kıpırdasana artık."

"Kıpırdamak mı?" Bunu düşünüyormuş gibi yaptım. Tamamen içindeydim ve mahmuzum arka tarafına gömülmüş durumdaydı. Bu şekilde her titreyişini, vücudunun her seğirişini hissedebiliyordum. İnanılmaz bir histi... Ama en iyi kısmı verdiği yanıttı. "Senin oyun oynamak istediğini sanıyordum eşim."

"Sen lanet olası bir götsün" dedi nefes nefese, sonra içten içe kasılarak tekrar inledi.

Bu sırıtmama neden oldu. "İyi de ben senin ön sevişmeleri sevdiğini sanıyordum. Ayrıca oyun oynamayı öneren de sendin."

İnledi ve tekrar kasıldı. "Haksızlık... bu..."

Benim öfkeli, harika eşim. Onu kucağımda tutarak ellerimi vücudunda gezdirdim. Aletim içinde seğiriyordu ve harekete geçmemek için yoğun çaba sarf ediyordum. Böyle hareketsiz durmam onu vahşileştirmişti ve başını çevirip bana bakınca yüzünde hayal kırıklığı vardı. İstediğini elde edemediğinde çok öfkeleniyordu.

"Demek haksızlık ettiğimi düşünüyorsun?" diye takıldım çünkü Liz'e takılmaktan daha iyi bir şey yoktu. "Hakkını alacaksın."

"Lütfen" diye inledi.

Ellerimi uzattım ve az önce bana yapmaya çalıştığı gibi onu gıdıkladım. Benim meşin gibi tenim hiçbir şey hissetmemişti ama Liz'in tepkisi büyük oldu. Sarsılarak çığlık atıp kasılınca boşalmakta olduğunu anladım. Şaşkın ama keyifle homurdanarak, boşalması bitene kadar onu kucağımda oynattım. Vücudunun tepkisi benimkini harekete geçirmişti; o kasılınca ben de kendimi bıraktım ve o titrerken eşimin içine boşaldım.

Toparlanmaya çalışırken onu kendime çekerek yüzümü ensesine gömdüm. Liz'le çiftleşmek her zaman çok güzeldi. Sıkıcı olmasını beklemiyordum ama bazen ne zaman rutin hale geleceğini merak ediyordum; kalbimin güm güm atmasının ve khui'min sadece onun yakınlığında şarkı söylemesinin ne zaman biteceğini. Henüz böyle bir şey olmamıştı ama Liz'in, ben ondan bıkmadan çok önce benden bıkacağından endişe ediyordum.

Sarıldığım bedeni titredi ve sonra kollarını ovuşturdu. "Kürklere geçebilir miyiz? Bazılarımız karda yarı çıplak dolaşamıyor da."

Tenine son bir öpücük kondurdum. "Sen kürklere git. Ben temizlenmek için bir şeyler getireyim."

Ayrıldık ve Liz'i sanki vücudundaki tüm gücü boşaltmışım gibi dramatik bir şekilde kürklere doğru sendeleyerek yürürken görünce saçma bir şekilde memnun oldum. Bir kesede su ısıtmak için aceleyle ateşe koştum ve işi hızlandırmak adına közlerin arasından sıcak bir taş ekledim. Hazır olunca, kürk parçalarını ıslatıp kendimi temizledim, ardından da eşimin yanına gidip onun kalçalarının arasını sildim.

Liz düşünceli bir ifadeyle beni izlemekle yetindi. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

"Daha önce kötü değildim ki."

İnanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Aşırı huysuzdun. Bana öyle olmadığını söyleme. Seni iyi tanıyorum."

Omuz silktim. "Her seferinde halkımın bana kızgın olduğunu bilerek çıkıp gitmek zor. Onları hayal kırıklığına uğrattığımı bilerek. Bu beni tahmin ettiğimden daha fazla yiyip bitiriyor."

"Hımm." Liz yan yattı ve kürkleri tıpışlayarak kendisine katılmamı işaret etti. Dediğine uyarak yanına kaydım ve eşimi yakınıma çektim. Teni her zaman bana soğuk geliyordu ve o buz gibi ayaklarını sıcak tenime değdirdiğinde yüzümü (fazla) ekşitmemeye çalışıyordum. "Değiştirmek istediğin bir şey var mı? Geri dönüp bir şeyleri değiştirebilseydin, değiştirir miydin?"

Bir şeyleri değiştirmek mi? Liz'i khui'sini alır almaz eşim olması için kaçırmamak gibi mi mesela? Onunla baş başa zaman geçirmemek gibi mi? Homurdandım. "Hiçbir şeyi değiştirmezdim, hayır."

"O zaman sonuçları yüzünden kendini sıkma." Bana yanaştı; yelesi kolumun altında kalmasın diye başını ayarladıktan sonra yanıma sokuldu. "Birlikteyiz. Tek istediğim buydu. Artık keyfimizce avlanabilir, sevişebilir ve istediğimizi yapabiliriz... Ve ara sıra diğerlerine yemek götürürüz. Tabii bize iyi davranırlarsa." Elini karnımda gezdirdi. "Belki bilmiyor olabilirsin ama kinci biriyimdir."

Buna güldüm. Bilmiyor olabilirmişim... "Eşim, kinci olduğunu herkes biliyor."

Sırıtarak kıkırdadı. "Duygularımı saklamakta pek iyi değilsem ben ne yapayım?"

Hem de hiç iyi değildi. Ama ben de değildim. Bu konuda birbirimize çok benziyorduk. Parmaklarımı onun yumuşak yelesinde gezdirdim ve Liz mutsuz olacak diye endişelenmeyi bırakabilmeyi diledim. Sanırım bu endişe babam ve eşinden bana miras kalmıştı. Onlar öldüğünde küçük olsam da ne kadar şiddetli kavga ettiklerini ve annemin babamdan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyordum. Bir yanım Liz'in bana sırt çevirmesini, tıpkı annemin babama yap-

tığı gibi, beni küçümsediğini göstermesini bekliyordu. Bir sonraki sözlerime de bu anı neden oldu. "Eğer geri dönmek istersen, bunu anlayışla karşılarım."

Liz iç çekti. Ağır ağır. "Raahosh, tüm kabileyi çileden çıkarmak ve Aehako'yu kaçırmak için onca emek harcadım ve bunu sırf seninle bir gece geçireyim diye yapmadım herhâlde. Benim için ilişkimizin pazara kadar değil mezara kadar olduğunu ne zaman anlayacaksın?"

"Pazara kadar değil mezara kadar mı?"

"Yani ömrümün sonuna kadar seninle olacağım demek. Ne olursa olsun, Liz ve Raahosh, Raahosh ve Liz... ve sonrasında Rashizzle ya da zavallı çocuğumuza ne isim verirsek işte o." Elimi kaldırıp düz karnının üzerine koydu. "Sen, ben ve çocuk. Başka hiç kimse de umurumda değil. Anladın mı?"

"Anladım." Memnun bir şekilde ona sıkıca sarıldım. "Bundan sonra ben de... bu kadar sessiz olmamaya çalışacağım."

Liz bana "Yaptığın sessiz olmak değildi" dedi. "Moralin aşırı bozuktu. Olay şu... Birlikteyiz ve ben harikayım. Bu seni mutluluktan uçurmalı."

Doğru söylüyordu. O harika biriydi ve ben de birlikte olduğumuz için gerçekten çok mutluydum. "Haklısın. Artık huysuz olmayacağım. Mutlu olacağım ve sürekli kulağına konuşacağım... Tıpkı küçük olan gibi." Aklıma durmadan konuşan ve gevezeliğiyle Haeden'ı çıldırtan o kırık bacaklı dişi gelmişti.

"Josie gibi mi? Ay, kesinlikle olmaz. Onlarınki kavga sözleri." Liz doğruldu ve sanki beni zapt edebilirmiş gibi bileklerimi tutarak şakacıktan kızarmış gibi yaptı. "Ben seni olduğun gibi seviyorum. Her zaman konuşkan olmak zorunda değilsin. Sadece benimle olmanı istiyorum. Hepsi bu."

Ne demek istediğini anlıyordum; onun yanındayken anı yaşamam, başka şeyler için endişelenmemem gerekiyordu. Başımla onayladım ve elinden kurtuldum. Bu defa ben onun bileklerini yakaladım ve meydan okurcasına gözlerinin içine baktım. "Bir daha çiftleşeceksek ben üstte olacağım."

"Tekrar çiftleşeceğimizi kim söyledi?" diye karşılık verdi Liz.

"Ben." Ellerini bırakıp meme ucunu okşamak için uzandım. "Yoksa çok mu yorgunsun?"

İç çekti ve sonra gözlerini bana dikti.

"Hangimizin üstte olacağına karar vermek için *Taş-Kâğıt-Makas* oynayalım."

"Ne?" diye kaşlarımı çattım. "O da ne?"

"Başka bir oyun." Bana el işaretlerini ve hangisinin hangisini yendiğini gösterdi. Enikken ben de Vektal ile benzer oyunlar oynamıştım gerçi ama hiçbirinde makkaas ya da kaaıt demezdik. "Hazır mısın?" diye sordu yumruğunu havaya kaldırarak. "Üçe kadar say."

Üçe kadar saydı ve onunki yumruk hâlinde kalırken ben elimi düzleştirdim.

"Seni puşt!" Liz kaybettiği için öfkeyle küfretti.

Ona sırıttım. Aslında hangimizin üstte olduğu umurunda değildi ama kaybetmekten nefret ediyordu. "Bu oyunlardan zevk almaya başlıyorum."

"Öyle mi? O zaman üç turun ikisini alan kazansın" diye meydan okudu ve bir bacağını kalçalarımın üzerinden kaydırıp ağırlığını sertleşen aletime vererek oturdu. Tekrar oynarken üstümde sallandı ve sonunda yine ben kazandığımda, eşim şehvetle ıslanmıştı ve artık kimin üstte olduğu ya da hangi oyunu oynadığımız umurumda değildi.

Liz benimdi. Çoktan kazanmıştım.

BUZ GEZEGENİ BALAYI

RAAHOSH & LIZ

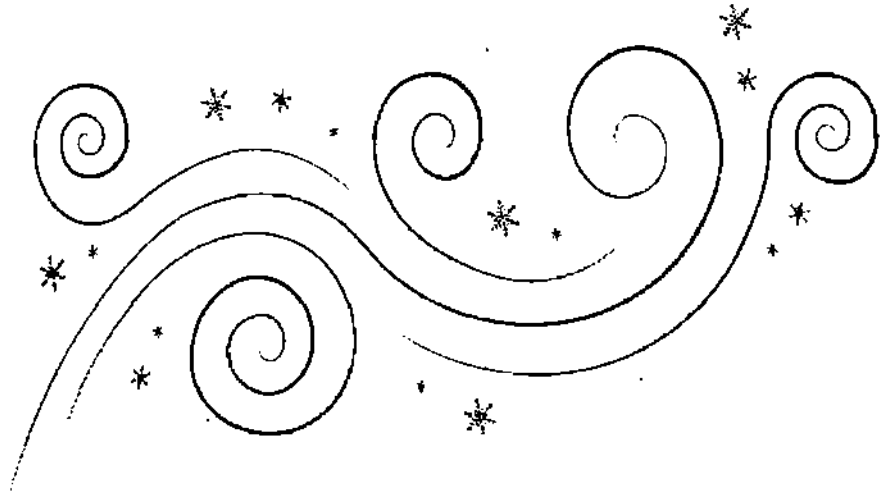

Liz

"Biz de kesinlikle balayı yapacağız" dedim Georgie'ye, taşıma çantama taze bir bitki çayı poşeti eklerken. "Bu fikri çok sevdim."

"Öyle mi?" Georgie açıklamam karşısında şaşırmış gibi görünüyordu.

"Elbette, neden olmasın?" Elimdeki çay poşetini düşündüm. Raahosh ile ikinci "sürgün" turumuz için dışarı çıkmadan önce depoyu yağmalıyordum. Avladığımız biraz et ile biraz fazladan kürkü bırakmak için geri dönmüştük ve ben depoyu karıştırırken Raahosh da Vektal'le konuşuyordu. Erkeğime sadece biraz sabun alacağımı söylemiştim ama hazır oradayken her şeyden biraz alıyordum.

Demek istediğim, çay yüzünden vır vır ederlerse birkaç yaprak toplayıp yerine yenisini koyabilirdim. Ama ben de bu kabilenin bir parçasıydım ve çay ateşin başında kıçının üstünde oturan herkes kadar benim de hakkımdı.

Georgie bir şeyler almamı dert ettiyse bile hiçbir şey söylemedi. Bana meraklı bir bakış atmakla yetindi. "Tekrar gitmek zorunda kalmanıza rağmen bu kadar iyi bir ruh hâlinde olmana şaşırdım."

"Neden?" Bana uzattığı sabunu alıp kokladım, sonra yüzümü ekşittim. "Salata gibi kokmayan bir şeyimiz var mı? Hamilelik burnum ot kokularını sevmiyor da."

Başka bir yığını karıştırdı ve bu defa bana pembe renkli bir kalıp uzattı; bu sabun meyvesi posası gibi kokuyordu. Daha iyiydi. "Bilmiyorum, sadece daha çok üzülürsün sanmıştım... olan bitenlere yani. Bana da bozulmadın."

"Kabiledeki herkese birkaç defa –yirmi de olabilir sayıp geçtim doğrusu, yalanım yok. Ama sonra uyandım ve erkeğimle bir likte olduğumu, sevdiğim şeyi yaptığımı ve ateş başında oturup, Josie'nin eğer bir gün yankılanacak olursa kaç çocuk istediğini dinleyip durmak zorunda olmadığımı fark ettim."

"Heyecanlı sadece" dedi Georgie nazikçe. "Ve yalnız."

"Ve geveze." Bir elimi kaldırıp geveze bir kukla taklidi yaptım. "Ama hayır, öfkemi yendim. Önümüzdeki üç yılı –ya da bu bebeğin karnımda servise hazır hale gelmesi ne kadar sürecekse artık– öfkeyle geçirmek istemiyorum. Bu yüzden balayı harika bir fikir. Biraz yakınlaşacağız, biraz seksi vakit geçireceğiz ve bir çift olarak o kadar derin bir bağ kuracağız ki, pislikler bizi asla ayıramayacak. Harika olacak... Bizi sürgüne göndermeniz haksızlık olsa bile."

Benim laf sokmama kıkırdadı. "İşte buyur."

Ona gülümsedim. "Denemek zorunda olduğumu biliyordun. Peki, balayında ikinizin ne gibi eğlenceli şeyler yaptığını anlat bakalım. Harika bir şey gördünüz mü? Harika bir şey yaptınız mı? Sapıkça bir şeyler denediniz mi?"

Yüzü gerildi ve ifadesine şaşırdım. Suçlu gibi mi görünüyordu? Tuhaftı doğrusu. "Her zamanki balayı şeyleri işte."

"Bu sıkıcı bir cevap. Bana fikir ver" diye teşvik ettim. "Raahosh'ta kullanmak için çalmak istiyorum."

"Sıkıcıydık." Omuzlarını silkerek reddettiğim sabunu yerine koydu ve sonra yığını düzeltti. "Sana bir milyon çılgın şey yaptığımızı söyleyebilmeyi isterdim ama yapmadık. Sadece ikimizdik, yalnızdık ve... güzeldi." Gülümsemesi tatlılaştı. "Sadece Vektal ve Georgie olmak güzeldi, şef ve şefin eşi olmamak yani."

"Hı-hı. Sorun değil, sırlarını sakla. Sapkınlıklarını eninde sonunda herkes öğrenecek."

"Hadi oradan."

Kaşlarımı kaldırdım. "On dakika önce Nora'nın popo şaplaklarını ne kadar sevdiğini tartışıyor muyduk, tartışmıyor muyduk? Yani, o iş yaş."

Ben çantama bir şey daha koyarken, yüzü kızardı. "Çünkü çok gürültücüler. Biz ses çıkarmıyoruz."

"Ama siz de edepsizsiniz" diye takıldım ve yüzü daha da kızardı. "Sorun değil, Raahosh'tan başka kimseye söylemem." Çantamı kapatıp ellerimi üzerine pat pat vurdum. "Eveeet, bana fikir ver. Balayı şeyleri. Hadi."

"Güzel bir yere gidebilirsiniz?" Georgie çaresizce ellerini açtı. "Manzaranın tadını çıkarırsınız?"

Siktiğimin manzarasının tadını çıkaracakmışım ha? Balayına çıkacaktık, doğa gezisine değil. "Bu konuda berbatsın, biliyorsun değil mi?"

Dilini çıkardı. "Tamam o zaman, seksi banyolar yapmaya ne dersin? Ona striptiz yapabilirsin? Kuyruk oyunları oynayabilirsiniz?"

Ooo, belki de Georgie düşündüğüm kadar sıkıcı değildi. Başımın yanını tıpışladım. "Düşünme şeklini beğendim."

"Çal gitsin." Depo mağarasına baktı. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Yok." Çantam patlamak üzereydi, ağzına kadar malzeme doluydu. Mağaraları boşaltmaya değil de doldurmaya yardım etmemiz gerektiği için fazla bir şey alamıyordum ama aynı zamanda erkeğimi sürgün eden herkese az buçuk siktiri çekmek niyetindeydim. Bu yüzden almam gerekenden fazlasını aldım ve bunu da kafama takmadım.

Georgie ayağa kalkıp derilerini silkti. "Sanırım erkekler birazdan gelir." Çantamı omzuma alıp onunla birlikte tedarik mağarasından çıkarken yüzümde sakin bir gülümseme vardı. Şov yapıyordum. Herkese sürgüne razı olduğumu söylesem de Raahosh kendi tarzımda gülünç derecede korumacı davrandığımı biliyordu ve sırf benimle birlikte olmak istedi diye onu sürgüne gönderen kabile halkına birer göt olduklarını bildirmem şarttı.

Sonuçta kaçırdığı kişi bendim. Ben buna razıysam, onlara ne oluyordu? Neyse. Sayelerinde Raahosh'la yalnız başımıza güzel zamanlar geçirecektik işte.

Mağaranın büyük, üçgen ağzında irkiyim iki uzaylı erkek duruyordu ve Raahosh'umu kolayca tanıdım. Ona kalıcı bir asık surat ifadesi veren kırık boynuzu ve yüzünün bir tarafını kaplayan yara izleri yeterince ayırt ediciydi evet, ama sanki kıçına bir sopa saplanmış gibi duruşundan da tanıdım. Sırtı dimdik, omuzları gergin ve herkesle dövüşmek istiyormuş gibiydi.

Öyle ateşliydi ki. Kuyruğunun o öfkeli ufak sallanışlarına, kasılarak duruşuna, hepsine bayılıyordum.

Yaklaştığımızda döndü ve o aşırı sahiplenici, baskıcı bakışları üzerimde sabitlendi. Sanki beni kucaklayıp bana bakmaya cesaret eden herkesten korumak istiyordu. Başka kimse sahip olamasın diye beni bütünüyle yutmak istiyor gibiydi. Herkes eşimin o olduğunu bilsin diye beni mağaranın tabanına fırlatıp becermek istermiş gibiydi.

Belki bu kadar heyecanlanmam saçmaydı ama gözlerindeki o bakışı seviyordum. Sanki onun her şeyiymişim gibiydi. Sanki biri bizi bir daha ayırmaya çalışırsa kontrolden çıkacakmış gibiydi.

Yanına gittiğimde çantamı almak için elini uzattı. Uzattığım çantama bakıp gözleriyle ne kadar ağır olduğunu tarttı ve sonra sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına omzuna attı. Kuyruğunu uyluğumun etrafına dolayıp sahiplenici bir şekilde kıvırır ve beni kendine doğru çekerken dudakları dümdüz oldu. Raahosh'um sevgisini göstermekte pek iyi değildi ama buna aldırmıyordum. Onu nasıl okuyacağımı öğrenmiştim. Kaşlarını çatmıştı çünkü birinin beni üzmesinden veya onsuz burada kalmak istememden endişeleniyordu.

Asık suratını görmezden gelip kolumu beline doladım. "Ne zaman istersen gitmeye hazırım bebeğim."

Homurdandı ve yakınlarda duran Vektal'e baktı. O da başını sallayıp veda edercesine elini kaldırdıktan sonra mağaraya girdi. Bu kadar inatçı olduğu için Vektal'e tokat atasım geldi. Onu sarsarak, en yakın arkadaşını nasıl incittiğini kulağına bağırmak isterdim ama bunu tarafsız bir şef gibi davranması gerektiği için yaptığını biliyordum. Raahosh bunu ona karşı kullanmıyordu.

Kindar bir kaltak olan bendim. Onun yerine de kızacaktım.

Ama o gün değil. O gün hava güneşliydi ve balayımıza çıkıyorduk. Raahosh nasıl giyineceğini bilmeyen bir çocukmuşum gibi deri kıyafetlerimi kontrol ederken uslu uslu durdum. Botlarımın kayışlarını sıktı, deri kıyafetlerimi vücuduma daha sıkı sardı ve sonra pelerinimi yüzüme doğru çekti. Boğuk bir sesle "Rüzgârda kızarıyorsun" dedi sadece.

Çok koruyucuydu. Beni ne kadar tahrik ettiğini bilseydi, utanıp eli ayağına dolanacaktı; bu yüzden böyle huysuz olduğunda beni ne kadar tahrik ettiğini ona belli etmemeye çalışıyordum. "Balayımıza hazır mısın?"

Doğrularak elini bana uzattı; diğer elinde mızrağı vardı. Mağaradan çıkıp sa-khui'nin ana meskeninden uzaklaşan çamurlu patikaya doğru ilerlediğimiz sırada eldivenli parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip sıktım. Kimsenin bizi duymayacağı kadar uzaklaştığımızda huysuz eşim "Bunun birlikte çıkacağımız diğer av gezilerinden ne farkı olduğunu anlamadım" dedi.

"Fark şu; bu bizim balayımız" dedim, her şeyi açıklıyormuş gibi kelimeyi vurgulayarak. "Romantizm, seks, birbirimizi tanımak, daha fazla seks ve bağ kurmakla ilgili."

"Demek Shorshie ile bunu konuşuyordun."

"Kız meselesi" diye kabul ettim. "Ondan romantik fikirler istedim." Kabul ediyorum, dünyadaki en romantik kadın değildim, bu yüzden Georgie'nin bu konuda benden daha iyi olabileceğini düşünmüştüm. Önerilerini de beğenmiştim. Seksi banyolar? Seksi striptiz? Seksi kuyruk oyunları?.. Bunların hepsi kulağa eğlenceli geliyordu.

Raahosh sadece homurdanarak önüme geçti ve beni kaldırıp patikanın ortasındaki çamurlu, buzlu bir su birikintisinin üzerinden geçirdi. "Çiftleşmeden ibaret olmamalı."

"Birdenbire çiftleşmeyi sevmediğine mi karar verdin?" diye takıldım. "Çünkü ağzım aletinin üzerindeyken haykırdığın bazı şeyler hâlâ aklımda ve..."

"Bağ kurmak istiyorsak konuşarak ve paylaşarak birbirimizi tanımalıyız." Bana bakmıyordu ve o sopa da tekrar kıçına girmiş gibiydi.

"Dilini aletinin üzerine koyarak da biri hakkında çok şey öğrenebileceğini düşünüyorum ama belki bu sadece benim düşüncemdir."

Hiçbir şey söylemedi. Belli etmemeye çalışarak yüzüne baktım; kesinlikle boynuzlarının dibi kızarmıştı. Raahosh'um utangaç biriydi ve bu da üzerine atlamak istememe neden oluyordu.

Aslında, hemen hemen her şey üzerine atlamak istememe neden oluyordu.

"Bana ders verebilirsin" dedi Raahosh, beni edepsiz düşüncelerimden uzaklaştırarak. "Yay konusunda yani. Çok yeteneklisin ve daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Eğer balayımızsa bana öğretebilirsin."

Ah. İçimde sıcak bir zevk dalgası dolaştı. Okçuluğuma mı hayrandı? Benden öğrenmek mi istiyordu? Bu adam beni mutlu etmek için ne söylemesi gerektiğini biliyordu. O koca elini sıktım. "Sana birkaç numara göstermeyi çok isterim. Ayrıca bana biraz avcılık dersi de verebilirsin."

Bir an düşündü. "Sen zaten çoğu insandan daha fazlasını biliyorsun. Ateş yakmayı, tuzak kurmayı, iz sürmeyi biliyorsun..." Raahosh düşünmeye devam etti. "Sessiz olmayı öğrenebilirsin."

Şaşırdım. Lanet olasıca, az önce ne demişti?

Sanki hata yaptığını biliyormuş gibiydi. Bana bakıp da yüzümün aldığı ifadeyi gözünce ağız değiştirdi. "Öyle demek istemedim" diye düzeltti kaşlarını çatarak. "Ama bunu da öğrenebilirsin. Sana patikada daha sessiz olmayı öğretebilirim demek istedim. Yürürken gürültü yapıyorsun."

Kolunu okşadım. "Balayımızdayız ve bana hakaret etmemişsin gibi davranacağım çünkü seni seviyorum ve senin de beni sevdiğini biliyorum. Bana öğreteceğin harika bir şey bulacağından eminim ve birbirimizden öğreneceğiz." Ona sırıttım. "Bunların yanı sıra inanılmaz miktarda edepsiz seks yapacağız çünkü bu bizim balayımız ve balaylarında bu yapılır."

Boynuzları tekrar kızardı.

Raahosh

Khui'min bana seçtiği eş konusunda bu kadar şanslı çıkacağımı kim bilebilirdi. İnsanları ilk gördüğümde zayıf ve solgun olduklarını düşünmüştüm ve Liz de hepsinin en gürültücüsü ve en inatçısıydı. Yanıldığım anda onun benim olduğunu anlamıştım ama sürgüne gönderilene ve Liz benim için ortalığı ayağa kaldırana kadar bunun ne anlama geldiğini fark etmemiştim. Beni sürgüne göndermekle yanlış yaptıklarını anlasınlar diye tüm kabileyi karşısına alıp hepsini çileden çıkarmak için çalıştı. O anda bile, sessizce protesto edebilmek için çantasını ihtiyacımız olmayan şeylerle doldurmuştu.

Liz gürültücü, evet. Ve solgundu. Ve de zayıf.

Ama güçlü, zarif ve sevimliydi. Öpücük konusunda cömertti; bana şehvetle bakıyordu; bana ve sadece bana sonuna kadar sadıktı.

Hayatımda bir eşin yaşattığı mutluluğu tadabileceğimi hiç düşünmemiştim. Çirkindim, yaralıydım ve sessizdim. Ama Liz ile geçirdiğim her gün bir armağandı ve ona her baktığımda, içim hem haz hem de özlemin derin sızısıyla doluyordu. Perişan kalbim onun zarif ellerindeydi artık ve geri kalan günlerimi ona ne kadar değerli olduğunu göstererek geçirmek istiyordum. Onu ne kadar *sevdiğimi* biliyordum, bu insan sözü dilime garip gelse de, Liz için çok şey ifade ediyordu.

Bu *balayı* denen şeyi de istediğini biliyordum. Önceki gün mağaraya vardığımızda bundan bahsetmiş ve sonra gece kürklerimizde yatarken tekrar lafını etmişti.

Bir yolculukmuş bu ama yeni eşleşmiş bir çift arasındaki [illegible] ve bağı güçlendirmek içinmiş.

Avlanmada iyiydim. İz sürmede iyiydim. Mızrak kullanmada ve silah yapımında iyiydim. Ağ konusunda idare ederdim. Ayaklarım hızlıydı ama... bir eşe nasıl *romantizm* yaşatacağımı bilmiyordum. Ona aldığım zevki göstermek için nasıl *daha fazlasını* yapacağımı bilmiyordum.

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Liz yürürken elimi tutuyordu ve Shorshie ile daha uzun aylar boyunca kucağına almayacağı eniği hakkında konuşuyordu. Onu dinlemem gerekirken ben, o sabah eşim uyurken Zennek ile yaptığım konuşmayı düşünüyordum.

Ateşin başında oturmuş, Liz'in çizmelerine daha kalın tabanlar dikiyordum, böylece karlar ayaklarını çok üşütmeyecekti. Henüz çok erkendi ama uyumam zordu. Avcıların geri kalanıyla yatağa girmiştik ve Liz bundan rahatsız olmasa da ben onların yanında eşime öylece sarılıp yatamıyordum. Vücudunu benimkine bastırır ve nefis küçük iç çekişlerle yanıma sokulurken bunu yapamazdım.

Çok dikkat dağıtıcıydı.

Bu yüzden bunun yerine çizmeler üzerinde çalışıyordum; Zennek ateş başına geldi ve yanıma çömeldi. Mutlu görünüyordu. Hâlinden memnundu. Ama boynu koyu mavi kabarıklıklarla kaplıydı ve lafını etmeden duramadım. "Seni bir şey mi ısırdı?"

Kafası karıştı ve ben boynunu işaret edince de gülümsemesi yavaş bir memnuniyet ifadesine dönüştü. "Eşim."

Ah evet. Vahşi Mar-lenn. Duyduğuma göre tüm dişiler arasında en cesuru oymuş ve Zennek'i aletinden tutup gezdirmeye epey hevesli görünüyormuş. Birden, onun balayında ne yapılacağını bilebileceği aklıma geldi. Zennek benim gibi sessizdi ama ben beceriksiz, çirkin ve yalnız olduğum için sessizken Zennek doğası gereği sessizdi. Kendine eş bulduğundan beri bunun değişmediğini fark ettim. Mar-lenn de gruptan ayrı durmaktan kendisi kadar memnundu. Birbirlerinden başka kimseye ihtiyaçları yoktu.

Bu dinginliği kıskanıyordum.

Yine de Zennek'e sormak iyi bir fikirdi. "Eşim bir sonraki av gezimizde ona romantizm yaşatmamı istiyor" dedim kendimi aptal gibi hissederek.

Zennek'in ne kadar beceriksiz hissettiğimi görmemesini umarak yarma bıçağımı Liz'in çizmesinin derisine soktum. "Fikirlere açığım."

Neşeyle gülümsedi. "Bana eşine nasıl kur yapacağını mı soruyorsun?"

"Ona nasıl kur yapacağımı biliyorum" diye çıkıştım. "Yeni fikirler istiyorum. Onu şaşırtacak şeyler. İnsanların hoşuna giden, benim aklıma gelmeyen şeyler."

Zennek, elimdeki çizmeyi bıçaklarken bile düşünceli görünüyordu. "Anlıyorum. Bana soruyorsun çünkü Mar-lenn böyle şeylerden çekinmiyor." Başını sallayarak çenesini ovuşturdu ve derin derin düşündü. "Yapılacak en kolay şey kadını memnun etmek ama sen bunu biliyorsun."

"Biliyorum" dedim daha sakince konuşarak. "Liz'den önce eşim yoktu. Ben... onun mutlu olmasını istiyorum." *Ayrıca çirkinim, dışlandım ve onu tatmin edip edemeyeceğimi bilmiyorum.* Bu korkunç düşünceleri kendime sakladım.

Dediklerimi düşündü. "Mar-lenn kelimeleri sever" dedi bir süre sonra.

"Kelimeleri mi?"

Zennek başını salladı. "Büyük sözleri. Cesur sözleri. Ona ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı söylüyorum ve bunları ona dokunurken söylüyorum. Bu onu heyecanlandırıyor."

İlginçti. Çiftleştiğimizde Liz'imle konuşuyor muydum? Kendimi ona "Şimdi penisimi içine sokacağım" derken hayal etmeye çalıştım ve bunun bir kadını nasıl tahrik edeceğini aklım almadı. Ama Zennek'in eşi çok memnun görünüyordu. Ona merakla baktım çünkü Zennek tüm kabilemizin en sessiziydi.

Yine de eşi konuşulmasını istiyordu ve boynuna bu izleri yaptığına göre hâlinden memnundu.

Liz'le el ele yürürken Zennek'in boynundaki o izleri düşün-

düm. Kelimeleri. Onu dokunurken cesur laflar etmeyi. Bunu önce-den çalışmam gerekebilirdi.

Bu yüzden yürürken, Liz'e neyi nasıl söyleyeceğimi düşünü yordum.

Tahminimdn daha zordu.

Öğleden sonranın çoğunda yürüdük. Liz dişilerin çoğundan daha güçlüydü ama bacakları benimkinden kısaydı ve adımlarımı ona ayak uydurmak için kısaltıyordum. Kendi başıma gidebileceğim kadar uzağa gidememiştik ama bir avcı mağarasına yaklaştığımızda onu oraya yönlendirdim. "Gece burada duracağız."

"Sonunda" dedi dramatik bir tavırla. "Yoruldum."

Yüzünü ellerimin arasına alınca gözkapaklarının ağırlaştığını fark ettim. Bana gülümsedi, avucuma yaslandı. "Yorulduğunu söylemedin" dedim, sesim suçlayıcıydı.

"Bizi yavaşlatmak istemedim." Esnedi.

"Liz" dedim, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde. "Acelemiz yok. Uzun süre sürgünde kalacağız. Hiçbir yere gitmek için acelemiz yok. Gözlerini açık tutamayacak kadar yorgunken yürümeni istemiyorum." Yumuşak yanağını okşadım. Az önce ayrıntılarını düşündüğüm geceye ve onunla çiftleşmeye dair düşüncelerim yok oldu. Yorgundu, ayaklarının ovulması ve ateşin yanında sıcak kürklere sarınması gerekiyordu. "Gel" dedim ve eğilip buz gibi olmuş kırmızı burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. "Ateş yakıp seni ısıtacağım."

Bana yorgun yorgun gülümsedi, bakışları yumuşaktı. "Aptallar bizi birlikte göndermenin bir ceza olduğunu sanıyor. Ne büyük aptallık. Seninle böyle olmaktan ne kadar hoşlandığımdan haberleri bile yok."

Yüreğim ezildi. Mükemmel eşim benim. Onu göğsüme bastırıp güvende kalsın diye dünyayla savaşasım geldi. Tekrar yanağını okşadım ve sonra mağaranın boş olduğundan emin olmak için

önce ben girdim. Güvenli olduğuna kanaat getirince, Liz içeri girdi ve sonra nefesi kesiliverdi.

"Bu mağara çok büyük! Ve sıcak!" Kaşlarını çatarak şaşkın şaşkın baktı. "Neden sıcak?"

Ateş çukurunun yanına diz çöktüm. "Mağaranın arkasında sıcak bir havuz var. Banyo yapmak istersen yapabiliriz."

"Aman Tanrım, sıcak banyo mu? Burayı yeni evimiz yapabilir miyiz?" Gözleri coşkuyla parlıyordu.

Alaycı bir ses çıkardım. "Mağaranın çatısı alçak ve zemini de üzerinde yürümek için engebeli. Birkaç gün sonra sıkılırsın ama bu gece için yeterli."

"Gıcık şey" diye takıldı, anlamsız ama yine de sevgi dolu insan sözcükleri söyledi. "Tamam, bu gece banyonun tadını çıkaralım ve sabah da yola koyulalım o hâlde?"

Başımı sallayıp ateşi yakmayı bitirdim, sonra bir kese temiz kar koyup sıcak çay yapmak için otları serptim. Liz yatağı açtı; ben çalışırken bizim için kürklerden bir yuva yaptı ama hareketleri yavaş ve uyuşuktu ve yatak hazır olunca üzerine sırtüstü yığılarak hemen gözlerini yumdu.

Yanına gidip çizmelerini çıkarmaya başladım. "Uyumalısın."

"Siktir et" dedi uykulu bir şekilde. "Önce banyo yapmak istiyorum."

"O zaman gel ve banyo yap." Çizmelerini çıkardım ve ayağa kalkmasına yardım ettim; incecik insan vücudundan tuniğini ve taytını sıyırdım. Meme uçları hariç küçük ve zayıftı; meme uçları onun boyundaki biri için epey iriydi. Onları görmek her zaman nefesimi hızlandırıyor ve aletimi sertleştiriyordu.

Sa-khui dişileri gibi meme uçları vardı ama onunkiler diriyken bile yumuşaktı ve o kadar soluk pembeydiler ki beni hayrete düşürüyorlardı.

Onları yalamak istiyordum.

Kelimeler aklıma geldiyse de hepsini yuttum. Liz banyo yapmak istiyor ve sonra uyuması gerekiyordu. Eşimi –hamile eşimi– çiftleşmeye zorlamayacaktım; gün boyunca düşündüğüm tek şey bu olsa da. İhtiyaçlarım bekleyebilirdi.

Mağaranın tavanı arkaya yaklaştıkça alçalıyor ve hava nemle yoğunlaşıyordu. Havuzun kendisi birkaç kulaçtan daha büyük değildi ama buharlı ve berraktı; Liz onu görünce saf bir zevkle inledi. Elimi sıktı. "Çantamda sabun var bebeğim. Saçımızı ve her yerimizi yıkayabiliriz."

Homurdanarak elini tuttum. "Sen yıkan. Ben sabununu alırım."

"Geri döndüğünde bana katılır mısın?" diye umutla sordu.

Sanki uzak durabilirmişim gibi. Suya girmesine yardım ettikten sonra sabununu almaya gittim. Geri döndüğümde dikkatlice havuzun içine kaydım ve onu kucağıma çektim. Su derin değildi; omuzlarıma kadar batmak için bacaklarımı bükmem gerekiyordu ama eşimi kendime yaslayacak kadar yer vardı.

Vücuduma yaslanarak rahatlayıp gözlerini kapadı ve mutlulukla iç çekti. "Burası artık benim yeni favori mağaram."

Buna gülümsedim. Ana kabile mağarasında yıkanmak için büyük bir ısıtmalı havuz vardı ama kalabalık oluyordu... ve biz zaten sürgündeydik. "O zaman burada olduğumuza sevindim."

"Nerede olursak olalım, ben mutluyum" dedi Liz yumuşak bir sesle, başını boynuma yaslayarak. "Şimdiye kadar sürgünden bir şikâyetim yok."

Benim de yoktu. Onun yanımda olması her şeyi katlanılabilir kılıyordu. Kaderimi ilk duyduğumda, babam gibi sefil ve yalnız olacağımı düşünmüştüm... ama Liz beni şaşırtmıştı. Yolun her adımında benim için savaşmıştı ve şimdi de sürekli yanımda olmak istiyordu. Gerçekten, böyle vahşi ve güzel bir eşe sahip olduğum için en şanslı erkek bendim.

Sabununu ıslatıp kolunu kaldırdım, sonra yumuşak tenine sürerek onu yıkadım. "Yine de yorulduğunda bana söylemelisin. Acelemiz yok ve kendini yıpratmana izin vermeyeceğim."

Yıkayabileyim diye diğer kolunu kaldırırken "Seni yavaşlatmayacağım" diye söz verdi bana uykulu bir esnemeyle. Göz kapakları o kadar ağırlaşmıştı ki uyanık kalmak için mücadele ediyor gibiydi. "Bu, anlaşmanın bir parçasıydı, değil mi? Seninle geliyorum ama hızına yetişmeliyim."

Hırladım. Böyle bir anlaşma yapmamıştım. Sadece eşimin yanımda olmasını istiyordum. O da balayı istiyordu ama o anda uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundu. Şimdi bile yıkanmak için çaba göstermiyordu, kendini bana bırakmıştı. Benim için sorun değildi. Sabunu önüne sürerek memelerini ve karnını nazikçe ovalayınca boğazından yumuşak bir zevk sesi yükseldi, bu da aletimde bir canlanmaya neden oldu.

Bu gece olmaz, dedim ona. Bu akşam balayı yoktu. Eşim çok yorgundu.

"Doğrul" dedim nazikçe ve öne doğru eğildi. Yelesine birkaç avuç su sürüp parmaklarımı yumuşak sarı tutamlara gömerek sabunladım. İnleyince kaskatı kesildim ama yaptığım işi bırakmadım. *Yorgun,* diye hatırlattım kendime. *Eşim yorgun.* Yorgun olduğunda her zaman böyle sesler çıkarırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Liz, uykulu bir sesle.

Sabunu onun karışık yelesinde gezdirmeye devam ederek her yerinin temizlendiğine emin oldum. Yelesinin güzel kokmasından hoşlandığını biliyordum, bu yüzden onun için elimden geleni yapıyordum. "Yatağa."

"Hayır, genel olarak demek istedim. Avlanmaya gidiyoruz, değil mi? Nereye? Özel bir yer var mı?" Başını çevirip bana baktı.

"Ah." Bir an düşündüm, sonra saç derisini ovuşturdum. "Geçen seferki gibi dağlara doğru uzaklara gideceğiz. Dışarıda olmamız gerektiği ve diğerleri eşleriyle evde kalmayı tercih edeceği için, daha uzaktaki gizli yerlerden bazılarını tekrar doldurmaya çalışacağız."

"Tembel piçler." Yorgun bir şekilde gülümsedi. Ama üzgün görünmüyordu, sadece eğleniyormuş gibiydi.

Homurdandım. "Olabilir. Yeleni durulayalım ve seni kürklere götürelim. Dinlenmen gerek."

"Çok kırılganmışım gibi davranıyorsun."

Eğilip ağzımı kulağına değdirdim. "Bana göre öylesin."

Ürperdi.

Liz'im temizlendikten sonra onu sudan çıkardım. Onu kürklere kadar taşıdım ama bu mağaranın tavanı o kadar alçaktı ki tam doğrulamıyordum. Yine de ellerimi kalçalarının üzerinde tuttum ve esneyerek kürklere doğru yürüdü. "Balayımızın ilk gecesinde bu kadar yorgun olmaktan nefret ediyorum."

Sesindeki hayal kırıklığı açıktı. "Neden?"

"Bilmiyorum. Özel geçsin isterdim." Islak yelesini bir kürkle kuruladıktan sonra onu bir kenara attı.

Bacaklarını battaniyenin altına kaydırıp uzandı ve sonra bana baktı. "Sana dokunduğumda 'yakıyor' diye düşünmeni istedim."

Vücudumdan damlayan suları hızla silerken beni izlediğini fark ettim. Yanına, kürklerin içine kaydım ve elimi beline koyup onu kendime doğru çektim. Yan tarafıma yatınca yarı yarıya altımda kaldı ve bakışlarımız buluştu. "Seninle her gün özel Liz'im. Her gün 'çok yakıcı'."

Gülümsedi, kollarını tembelce boynuma doladı. "Çok yakıcı ne demek biliyor musun?"

"Bu, tüm mağaradaki en güzel, en muhteşem eşe sahip olduğum anlamına geliyor. Onun doymak bilmediği anlamına da. Çirkin bir eşe sahip olmasına rağmen, onu kürklerin şefi gibi hissettirdiği anlamına geliyor." Çenesini, yanağını, burnunu, kaşını ve kulağını hafifçe ısırdım.

"Kürklerin şefi" diye kıkırdadı. "Kürklerin şefi tam olarak ne yapar?"

"Canı ne isterse" diye alaycı bir şekilde homurdandım ve ağzımı pürüzsüz tenine, belirgin meme uçlarına ve incecik göbeğine doğru bastırarak aşağılara indim.

Boğazından uykulu bir inleme kaçtı ve elleriyle yelemi okşadı. "Bu gidişattan hoşlandım."

"Öyle mi?" Göbeğini yaladım, sonra daha da aşağıları. Bacaklarının arasındaki tüy tutamını yalayıp bacaklarını ayırdım ve orada kaldım. Orasının en sevdiğim yer olduğuna karar vermiştim. Ağzımı eşimin bacaklarının arasına gömmeyi ve onu yalamayı seviyordum, ta ki uyarılma hissiyle dilime yapışana, arzuyla dolarak

kasılana ve yelemi parçalamak istercesine avuçlayana kadar. Ellerimi kalçalarına dayadım ve acele etmeden uzun, yavaş hareketlerle tadına vardım.

"Ah," diye inledi ve bir kez olsun dudaklarından keskin sözler dökülmedi. Yumuşak ve açıktı, dilimin önündeki kısımları gibi. "Ah, bebeğim, bu işte çok iyisin."

Kıvrımlarının arasından görünen üçüncü meme ucunu tahrik ederek zevkten homurdandım. Nefes nefese kalıp, kalçalarını sanki dilimi daha da cesaretlendirebilecekmiş gibi ağzıma bastırmasına bayılıyordum. Ağzımı kaldırdığımda çaresizlikle inlemesini seviyordum ve khui'min göğsümde alçak sesle mırıldanıp şarkı söylemesini seviyordum; eşimi sahiplendiğim için mutluydum.

Liz ihtiyaçtan nefes nefese, altımda kıvranıyordu ve doruğa yaklaşırken topuklarını kürklere ve sırtıma gömdü. "İçimde" dedi soluk soluğa. "Seni içimde istiyorum Raahosh."

Hiçbir isteğini reddedemezdim. Üzerine eğilerek ağzını ateşli bir öpücükle sahiplendim. Bacakları kalçalarımın etrafına dolandı, aletimi girişine yerleştirip derinliklerine ittim. Ağzıma doğru inledi ve ben istikrarlı bir tempoda yavaş, tahrik edici hareketlerle ilerledim. Yavaşça içine girdim ve vücutlarımızı hizalamak için sırtımı kamburlaştırmam gerekse bile her itişte yumuşak ağzını öptüm.

Sertçe kasılarak hızla boşaldı ve vücudu gerilip beni sıkarken ağzından küçük bir inilti kaçtı. Ben de homurtuyla içine boşalınca vücutlarımız birbirine dolanmış hâlde yavaşça gevşedik.

Uzun bir an boyunca, sarmaş dolaş yatmaktan memnun, sadece nefesimizi toparladık. "Şimdiye kadar, bu balayı işi hoşuma gitti" dedim eşime alçak sesle.

Liz horulduyordu, çoktan uyumuştu.

Keyifle sırıtma isteğimi bastırıp eşimin alnına bir öpücük kondurdum. İnsanlar... Öyle olmadıklarını söyleseler bile çok narinlerdi ve kolay yoruluyorlardı.

Ertesi gün karlı vadilerden birinde yürüyüş yaparken, düşün celerim Liz ve balayı fikirleriyle doluydu. Önceki gece oyun oynayamayacak kadar yorgundu ama o gece erken kamp kurmaya yemin etmiştim. Belki o gece içine girerken sözler fısıldardım. Bu balayı olayının onun için iyi geçmesini istiyordum. Eşim olduğu için memnun olmasını istiyordum.

"Sanırım ileride birini görüyorum" dedi Liz gözlerini siper ederek.

"Ha?" Şaşırmış –ve ilk fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmış bir şekilde– başımı kaldırınca tanıdık bir karaltı gördüm. Gerçekten de bir avcıydı, ana kabile mağarasına geri dönüyordu. Omuzlarında ağır çantalar vardı; boynuzlarını inceleyerek kim olduğunu anlamaya çalıştım.

Sonra Vaza olduğunu anlayınca dehşet içinde homurdanır gibi oldum.

Vaza kabilenin yaşlılarından biriydi, eşi uzun zaman önce ölmüş bir duldu. Normalde Vaza rahat biriydi ancak insan dişileri geldiğinden beri can sıkıcı bir şekilde ne kadar iyi bir geçim sağlayıcı olduğunu gösterme hevesindeydi. Kendisine bir insan dişi istiyordu ve yalnızlık çektiğini biliyordum.

Hâlâ canımı sıkıyordu.

Şimdi daha da fazla sıkıyordu hatta, çünkü artık onunla konuşmamız gerekecek ve o da Liz'ime bakıp duracaktı.

Saklanmak için çok geç olup olmadığını merak ederek uzaktaki siluetine bakıyordum ki Vaza havaya elini kaldırıp el salladı. "Ho!"

Liz bana baktı; bakışlarından çok eğlendiği belliydi. "Selam dostum" diye neşeyle seslendi ve sonra dirseğiyle beni dürttü. "Gülümse."

"Neden? Vaza bu."

Alayla homurdandı. "Kibar ol."

"Ben her zaman kibarımdır" diye söylendim, Vaza yanımıza koşarken.

Vaza yaklaşırken bize gülümsedi, sonra bizi gördüğüne çok sevinmiş gibi ellerini çırptı. "İkinizi burada görmek ne büyük bir mutluluk."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Liz. "Çok şaşırtıcı. Nasılsın Vaza?"

"Harikayım!" Karnına bir şaplak attıktan sonra kaslarını göstermek ister gibi koluna vurdu. "Narin yeni dişilerimiz için bolca taze et getiriyorum."

"Amanın" dedi Liz ve ses tonu bariz şekilde değişti. "Yoksa sen gelmiş geçmiş en büyük şovenist misin?"

"Ne?"

"Bir kahraman" diye düzeltti tatlı bir sesle. "Henüz o kelimeyi öğrenmedin demek."

Vaza sırıtarak dilini şaklattı. "Çünkü insan dili çok gülünç."

"Hem de ne."

Sırıtışımı bastırdım çünkü Liz'in çaktırmadan alay eden o ses tonunu iyi biliyordum. Gerçekten çok tehlikeli bir tondu ve Vaza bunu fark etmemişti.

"Uzaklara gidiyoruz" dedim ve kolumu Liz'in omzuna koyup sıktım. Eğer ben kibar olmak zorundaysam o da kibar olmalıydı.

"Yeni çiftleştik ve uzaklara gidiyoruz!" Ellerini ovuşturan Vaza öyle memnun görünüyordu ki yeni çiftleşen kişinin kendisi olduğunu sanabilirdiniz. "Orada çok yalnız olacaksınız. Elbette, istediğiniz tam da bu olabilir." Sonra bana bilmiş bir bakış attı.

"Aman Tanrım, biliyor musun?.. Sanırım gidip o tepede ne olduğunu bakacağım" dedi Liz, ellerimden kurtularak.

"Uzaklaşma" diye ekledi Vaza kaşlarını çatarak. "İnsanlar narin oluyor..."

"Ve bu insan da kusmak üzere." İkimize de gergince gülümsedi. "Bebek işi, bilirsiniz."

Uzaklaşırken adamın arkasından bana bakıp boğazını kesme hareketi yaptı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum: Konuşmayı bitir.

Vaza bana bilmiş bir bakış attı. "Narin."

"Evet, peki, fazla konuşamayız" diye başladım donuk bir şekilde.

"Çünkü eşinle baş başa bir akşam geçirmek istiyorsun, ha?" Sırıttı, çok keyifliydi. "Bunu anlıyorum. Harika bir duygu; taze bir yankı ve istekli bir eş." Yaklaştı. "Tavsiyeye... ihtiyacın var mı?"

"Tavsiye mi?"

"Bir eşi nasıl memnun edeceğin konusunda? Bu konuda çok deneyimliyim. Bildiklerimi paylaşabilirim." Göğsüne vurdu. "Bu ihtiyar, zamanında çok şey gördü."

Ah. Tereddüt ettim çünkü Vaza'nın böyle şeyler soracağım kişi olduğundan pek emin değildim. Yine de o an yanımdaydı, teklif ediyordu ve ben de Liz'imi şehvetten çılgına çevirmeyi her şeyden çok istiyordum. "Onu şaşırtmak istiyorum" diye itiraf ettim, bana vermeyi vaat ettiği yay derslerini düşünerek. "Onun için özel bir şey yapmak."

"Ahhh." Ellerini tekrar ovuşturdu; heyecanlı görünüyordu. "Bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

"Cidden mi?"

"Evet. Onları kürklerin üzerinde şaşırtmalısın. Beklemedikleri şeyler yaparak." Sırıtarak yaklaştı. "Deliğe parmak sokmaca, biraz kuyruk oyunu falan."

"Deliğe parmak sokmak mı?" diye tekrarladım. "Hangi deliğe?"

"Sonuncusuna."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu mu seviyorlar yani?"

Vaza omuz silkti. "Ben seviyorum."

Bu, hiç düşünmediğim, tamamen farklı bir alandı. Liz'imi ve ağzını beni şaşkına çeviren şekillerde aletimin her yerinde nasıl gezdirdiğini düşündüm. O bunu yapmadan önce, kadınların erkeklerine böyle şeyler yapabileceği hiç aklıma gelmemişti. Bu durumda, arka deliğine parmak sokmamın hoşuna gitmesi de mantıklıydı. "Bunu düşüneceğim."

Vaza omzuma vurdu. "Bana güven. Eşin heyecandan kendinden geçecek."

Olabilirdi. Kabul ettiğimi homurdanarak belirttim ancak Vaza'nın tavsiyesini düşünürken bile kendimi... korkunç hissediyordum. Eşimin sırf aklıma gelmediği için zevk almaktan mahrum bıraktığım bölgeleri olabilir miydi?

Ben... bir eş olarak eksik miydim?

Bu düşünceyi hazmetmek zordu.

Liz

O akşam uğradığımız mağara, yakınlarında sashrem ağaçlarından oluşan bir koru ve şırıl şırıl akan sıcak bir dere bulunan hoş bir küçük vadideydi. Mükemmeldi. Mağara kocaman ve erzak doluydu; öncekindeki gibi bir jakuzisi olmasa da rahattı.

"Birkaç gün burada kalabiliriz" dedim heyecanla Raahosh'a. "Yay derslerine de başlayabiliriz?"

Homurdandı ve odun olarak kullanmak üzere birkaç düşmüş ağaç dalı aldı, yorum yapmadı. Öğleden sonra boyunca böyleydi ve ilk başta bunu her zamanki suskunluğuna vermiştim ancak ona soru sorduğumda tek heceli bir şeyler söylemesi veya hiç yanıt vermemesi beni yıpratıyordu.

Ellerimi kalçalarıma koyup, başka bir dal alıp üzerindeki karı silkelerken onu inceledim. "Kıçına bir şey mi girdi senin?"

Raahosh şaşırdı ve dönüp pantolonunun arkasına baktı. Kuyruğu arkasında seğiriyordu. "Yoo?.."

"*Kötü bir ruh hâlindesin* demek istedim. Bir sorun mu var?"

"Yok bir şey."

Yanıtı hayal kırıklığıyla dişlerimi sıkmama neden oldu. İlişkimizin böyle pasif-agresif saçmalıklara girmesi için çok erken değil miydi? Raahosh'un kendinde olmadığı açıktı. Bir şey canını sıkıyorsa bunu bana hemen bildirirdi. Böyle imalı hareketlere başvurmazdı. Bu yüzden... paylaşmak istemediği, onu gerçekten rahatsız eden bir şey olmalıydı. "Bir şey olduğu çok belli ama." İlerleyip kolunu hafifçe okşadım. "Biz eşiz, değil mi? Benimle konuşman gerek. Aklından geçenleri söyle bana."

Raahosh gözlerimin içine bakmıyordu. Kendini geri de çekmedi ve uzun bir sürenin ardından "Seni... memnun etmeyi düşünüyorum" diye itiraf etti. Boynuzlarının dibi koyu mavi bir renk aldı. Aklında seks mi vardı yani? Ay canım. Bu hâli neden içimi eritiyordu böyle? "Bunda yanlış bir şey yok" diye takıldım ve öne eğilip dişlerimle çıplak pazısını hafifçe ısırdım. "Benim de aklımdan pek çıkmıyor. Ee, akşam için ne zaman duracağız da düşüncelerimizi eyleme dökeceğiz o hâlde?"

Bana bakışı karışık duygularla doluydu: Alay etmediğim için rahatlama, arzu ve eğlence. "Sen ne zaman istersen."

"Karşımıza çıkan bir sonraki mağaranın akşam durağımız olmasına oy veriyorum. Henüz erken olmasının bir önemi yok. Balayımız için güç toplamamız gerek." Ve ona o ana kadarki en bariz biçimde göz kırptım.

Raahosh homurdandı; işte bu her zamanki hâline daha yakındı. Omzuma koca ellerinden birini koydu ve başparmağını sanki altındaki tenime dokundurabiliyormuş gibi giysi katmanlarının üzerinde gezdirdi. "Buradan çok uzak olmayan bir mağara var. Bir sonraki sırtın ötesinde değil de ondan sonrakinde."

Yani belki bir saatlik yürüyüş mesafesinde? Bununla başa çıkabilirdim. Tutmasını umarak elimi uzattım ve bunu yapınca da mutlu oldum. "Umarım Vaza dönüp bizimle takılmaya karar vermez."

"Böyle bir şey yaparsa çizmemi poposunda bulur" diye homurdandı Raahosh.

Kahretsin, çok seksiydi. Böyle sahiplenici davranmasına bayılıyordum.

Mağaraya doğru yol alırken ikimiz de sessizdik. Raahosh'un seks konusunda tam olarak ne düşündüğünü bilmek için can atıyordum ama koca bâkirim (artık değildi gerçi) hâlâ benim yanımdayken inanılmaz derecede utangaç ve garip davranıyordu. Bu yüzden onu rahatsız etmemeye dikkat etmeliydim. Oldukça sessiz bir yürüyüştü ama mırıldanıp titreşen kenesi bana aklında seks olduğunu söylüyor ve benim de aklıma girmesine

neden olarak kenemi azdırıyordu. Garip bir şekilde, aramızdaki konuşma eksikliği neredeyse erotikti, sanki mağaraya vardığımızda hormonlarımızı dörtnala salacakmışız gibi kendimizi tutuyorduk.

Mağaraya vardığımızda, yolculuğun kendisi garip bir ön sevişme biçimiymiş gibi, arzudan neredeyse kıvranır hâldeydim. Raahosh mağarayı inceleyerek içeride hiçbir *ziyaretçi* olup olmadığını kontrol ettikten sonra beni çağırdı. İçeri girdiğimde, yakıt olarak kullanılan kaka keklerinden birini ufalayarak ateş yakmakla meşguldü.

"Yatağı ben yaparım" dedim. "Sen işini bitir, sonra ellerini yıka."

Onaylarcasına homurdandı ve sonra ikimiz de işe koyulduk.

Tabii ki ben ondan önce bitirdim ve içeride dolanmaya başladım; çok ilginçmiş havasıyla malzeme sepetlerini karıştırıyormuşum gibi çaktırmamaya çalışarak onu izledim. Elbette, bu imkânsız bir görevdi çünkü ellerini tulumların birinden aldığı suyla zarifçe yıkayıp sabunlaması ve mağaranın önünde durulaması da dâhil hiçbir hareketini kaçırmak istemiyordum. Ellerinin seksi olduğunu hiç düşünmemiştim ama parmaklarını avuçlarının üzerinden hızlı ve etkili şekilde kaydırması...

Pornodan çok daha iyiydi.

Raahosh arkasını döndü ve büyük olasılıkla gözlerimdeki bakışı fark etmiş olmalıydı ki tüm yırtıcılığıyla bana yaklaştı ve ben de arzu ve özlemle ayağa kalktım. Beni kendine çekti, elleri saçlarıma uzandı ve sonra başımı geriye yatırıp beni hiç olmadığı kadar seksi ve yoğun biçimde öptü. Ağzı haşin ve aç hareketlerle benimkinin üzerinde hareket eder ve giysilerimi üzerimden sıyırırken ihtiyaçla inledim.

"Çıplak" dedi öpücükler arasında nefes nefese. "Çıplak olmanı istiyorum."

Aman Tanrım, ben de kesinlikle çıplak olmak istiyordum. Tuniğimi çözmesine izin verdim ve her yerine dokunup, ellerimi sert karnında ve düz göğüs kaslarında dolaştırdım. Giysilerimi

çekiştirirken parmaklarımla tenindeki sert çıkıntılarla oynadım ve homurdanınca da derilerini başımın üzerinden sıyırabilsin diye itaatkârca kollarımı kaldırdım.

Böylece üstümde yalnızca göğüs bandı, tayt ve çizmeler kaldı; çizmeleri halletmek için yere oturdum. Hâlâ üzerime eğilmiş hâlde, sanki bana hemen dokunması şartmış gibi kuyruğu omurgamda sekerken homurdandı; bu hafif dokunuşa bayılmıştım. Sonunda çizmelerimi tekmeleyip çıkardım ve onunkine uzanarak, kaslı bacaklarını boydan boya çaprazlamasına saran bağları çözdüm. Vücudunun bu kısmı bile çok iyiydi. O erkeksi baldırlarının ateşli olduğunu kim düşünürdü ki? Ama derileri üzerinden çıkarırken onları yalamak istiyordum. "Tanrım, öyle azdım ki."

"Acele et de seni boşaltayım" diye homurdandı.

Sanki cesaretlendirmeye ihtiyacım varmış gibi!.. Elimi uyluğundan yukarı kaydırarak pantolonuna uzandım; o da aşırı seksi bir hareketle elimi savuşturup eğildi ve bir eliyle beni kürklerin üzerine itti. Pantolonumu yırtarcasına çıkarıp –zaten buna dünden razı olan– uyluklarımı ayırdı ve sonra bacaklarımın arasına daldı.

Sıcak, dokulu dili klitorisimi bulunca boğuk bir zevk sesi çıkardım; beni titretip boşaltacak ritmi arayarak yalamaya başladı. Kıvrımlarımı tahrik ederek yukarı aşağı hareket ediyor ve her yerimi yaladıktan sonra yeniden klitorisime dönüyordu. Elleri uyluklarımı sıkıca kavradığını ve kuyruğunun ayak bileklerimden birinin etrafında kaydığını, sıkılaştığını hissedebiliyorum ve bu bile beni tahrik ediyordu.

"Raahosh" diye inleyerek parmaklarımı gür tüylerine gömdüm. "Bırak da ben..."

"Hayır" diye homurdandı ağzı tenimde. Ve dilini neredeyse öfkeyle klitorisimin üzerinde gezdirdi. "Bunun için bütün gün bekledim. Bu bana ait."

Ürperdim. Sanki buna itiraz edebilirmişim gibi!.. Dili daha kararlı, daha istilacı hale gelip vücudumdaki sıcaklık arttıkça kıvranıyordum. Durmasını istiyordum. Sonsuza dek devam etmesini istiyordum. Beni önce hızlı, sonra yavaş yalamasını istiyordum. Her

yerini istiyordum. Ve parmağını derinliklerime soktuğunda, sırtım kavislendi; ölüyormuşum gibi ağzına yapıştım.

Bazen beni memnun etmenin kolay olduğunu düşünüyordum. Çünkü Raahosh'tan önce oral seks konusundaki deneyimlerim pek de harika değildi; bu yüzden o işe koyulduğu anda havai fişekler gibi patlıyordum. Belki de çıkıntılı dili yüzünden öyle oluyordu. Ya da hevesi ve en gizli yerlerimi yalamaktan aldığı açık zevk yüzünden. Nedeni artık her ne ise, beni aniden öyle şiddetli bir orgazma ulaştırıyordu ki tüm vücudum tepkiyle titriyor ve vajinamın onu içimde hapsetmek istercesine parmağını sıktığını hissedebiliyordum. Bu arada muhteşem eşim beni orgazma ulaştırmak onun hayat amacıymış gibi yalıyor, emiyor ve tahrik ediyordu. Orgazma ulaştıktan sonra bile klitorisimle uğraşmaya devam ediyor, tırtıklı dilini hassas tomurcuğun yanlarında gezdiriyor ve beni bir başka orgazma daha zorluyordu. Parmağı tekrar içime giriyor ve sonra özümün girişinde tahrik ediyor, sularımla oynuyordu.

"Ah, Raahosh" dedim yüksek sesle, nefes nefese ve arzu dolu. Ağzını kullanış tarzını seviyordum. Boğazımdan bir inleme daha yükseldi. Seviyordum...

İnleyişim, parmağını –o muhteşem, harika parmağı– alıp kıçıma ittirince bir şok çığlığına dönüştü. Parti treni durdu ve peşinde olduğum orgazm hızlıca ölüp gitti. Bacaklarımı bir çığlıkla kaparken, yanlışlıkla kulaklarına çarptım. İnledi ve ben battaniyelerin üzerinde şaşkın bir şekilde kaçarken hızla geriledi.

"O da neydi be?" diye bağırdım, şaşkın bir hâlde. Yani, kıç oyunlarına tamamen karşı değildim ama öncesinde uyarılmam şartıyla. Öncesinde ikna edilmem gereken şeylerden biriydi ve kesinlikle onaylamayacağım yerlerimde bir anda hoyrat bir parmak bulmaktan hoşlanmamıştım. "İzin almadan asla arka kapıdan girmeye kalkma!"

Kaşlarını çatarak kulağını eliyle ovuşturdu. Gözleri o kadar parlaktı ki öfkeli görünüyordu ve bana uzun bir süre nefes nefese baktı. Üzerimde çalışmaktan yüzü hâlâ kıpkırmızı ve boy-

nuzlarının dibi koyu maviydi; oturduğunda, aletinin kaya gibi sert olduğunu ve ucunun ıslaklıkla parladığını görebiliyordum. Omuzları öfkeyle kaskatı kesilmişti ve bana bakarken ağzı düzleşti.

Ben de ona pis pis bakıyordum çünkü tepem atmıştı.

Bir şey söylemesini bekliyordum ama o sessiz kalıyordu. Bakışmamız bir an daha devam etti ve sonra Raahosh ayağa kalkarak mağaranın dibine, tüm malzemelerin saklandığı yere doğru fırtına gibi uzaklaştı.

Öfkelenmişti. O kadarı belliydi. Kuyruğundaki o öfkeli seğirmeyi ve omuzlarını dümdüz tutuşunu fark etmiştim. İyi, ben de öfkelenmiştim. Çiftleşmeye henüz yeni başladığımızı biliyordum ama lanet olsun, bir kızın kıçına girmeden önce onu uyarman gerekirdi. Hâlâ olanlara şaşırmış bir şekilde arkamı ovuşturdum. Böyle bir şeyi denemek Raahosh'a hiç yakışmıyordu.

Dostum, son zamanlarda çok garip davranıyordu.

Aslında biraz endişeliydim. Sanki bir şey onu rahatsız ediyormuş gibi tuhaf davranıyor, bu da beni rahatsız ediyordu. Geri dönmeyince ayağa kalkıp peşinden gittim. Bir sonraki oda, orada ateş yanmadığı için karanlıktı ama Raahosh'un yerde diz çökmüş, birkaç kürkü açtığını görebiliyordum. "Ne yapıyorsun?"

Bana bakmadı. "Burada uyuyabilmek için kürkleri açıyorum."

Burada mı uyuyacaktı? Ben olmadan mı?

Afalladım. "Bunun hakkında konuşmayacak mıyız? Öylece sinirlenip, parmağını kıçıma sokmanın neden iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü bana söyleme zahmetine girmeden buraya mı çekileceksin?"

Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama omuzları daha da kasıldı. Kuyruğu öfkeyle yere çarpıyordu.

Bana bakmıyor, kürkleri sarsak, öfkeli hareketlerle açmaya devam ediyordu.

"Ee?" diye sordum. "Konuşmak istemeyebilirsin ama sen böyle biri değilsin ve bu beni endişelendiriyor. Bu yüzden sadece tahminde bulunacağım. Doğru konuya gelirsem beni durdur." Kolla-

rımı kavuşturup sırtını inceledim. "Kıçıma... parmağını yanlışlıkla soktun, değil mi?"

Raahosh hiçbir şey söylemedi, beni görmezden geliyordu.

"Yoksa... yeterince dibe uzanırsan oradan bir kuyruk çekip eşleşebileceğimizi mi düşündün?"

Beni görmezden gelmek için elinden geleni yapmasına rağmen kuyruğu seğirdi.

"Âdetinin avcı versiyonundasın, bu da huysuzluğunu açıklar. Ya da midikloriyen sayın düşük ve artık asla bir Jedi olamayacaksın" diye ekledim, ortamı yumuşatmak bir *Yıldız Savaşları* şakası yaparak.

Çenesini sıkıp omzunun üzerinden bana baktı. "Dur. Sadece... beni rahat bırak."

Yanına gidip boynuzunu tuttum; kafasına yamuk bir kütle şeklinde yaslanmış olanı. Çekiştirdim. "Durmam, seni koca aptal çünkü seni seviyorum ve içini neyin kemirdiğini bilmek istiyorum. Bunu konuşacağız."

Boynuzunu çekiştirmeye devam ederek başını geriye yatırdım, böylece bana bakmak zorunda kaldı ama bu defa da gözlerini yumdu. Uzun, inatçı bir ânın ardından iç çekip elimi itti. "Ben... seni memnun etmek istedim." Sesi boğuk ve gergindi.

İçim acıdı ve elimi omzuna koydum. "Bana zevk veriyorsun zaten. Yatakta her birlikte olduğumuzda."

Raahosh başını iki yana sallayarak sözlerimi geçiştirdi. "Daha fazlası olmalı. Daha fazlası olmalıyım. İyi bir eşe ihtiyacın var, değerli birine. Nazik olmadığımı veya birlikte yaşanması kolay olmadığımı biliyorum. Çekici olmadığımı biliyorum. Üstelik şimdi sürgündeyim. Khui'n kötü bir seçim yapmış gibi hissetmeni istemiyorum. Seni memnun etmek, tatmin etmek için daha fazlasını yapmalıyım."

Ah.

Benim zavallı, tatlı uzaylım.

Kalbim sızladı. Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı göğsüne doladım, yanağımı geniş sırtına yaslayıp göğüslerimi tenine bas-

tırdım. "Bunu nasıl düşünebilirsin?" diye sordum yumuşak sesle, ellerimi teninde yukarı aşağı gezdirerek.

Uzun bir an hiçbir şey söylemedi, dokunuşuma karşı kendini bıraktı. Sonra, sonunda "Babam..." diye itiraf etti.

"Daha fazla konuşma" diye mırıldandım. Davranışının nedenini anlamıştım. Kene birlikte bir bebek yapmanı sağlıyordu ancak bu illa eşinle çiftleşmekten heyecan duyacağın anlamına gelmiyordu. Raahosh'un annesinin babasından nasıl nefret ettiği ve ikisinin de ne kadar mutsuz olduklarıyla ilgili anlatılanları hatırlıyordum. Beni tatmin etmek için yatakta muhteşem bir tanrı olması gerektiğini sanıyordu herhâlde; zaten öyle değilmiş gibi... Sanırım bu yüzden bana karşı tuhaf davranıyordu.

Yeterli olmadığından endişe ediyordu.

Bu tatlılık beni çok mutlu etti. Hiçbir erkek bir ilişkide tatmin olmam için bu kadar çok çabalamamıştı. Onun için eşi olmam, yanında olmam çok şey ifade ediyordu. İlk kez, bir insan eşi olduğu için başkaları tarafından kıskanılıyordu. İlişkisi, geleceği yüzünden kıskanılıyordu ve sürgün edilmiş olsa da kabiledeki diğer bekâr erkeklerin çoğunun, kendi kadınlarını elde etme karşılığında onunla seve seve yer değiştireceğini biliyordum.

Oysa zavallı Raahosh'um beni kaybedeceğini sanıyordu.

Belki de ona kızmalıydım ama koca uzaylı adama karşı fazlasıyla sevgi doluydum. Elimi göğsünde yukarı aşağı dolaştırarak onu okşadım; elime yaslanmasını seviyordum. Başını geriye eğdi ve boynuzu bana saplanmasın diye ben de başımı dikkatle eğdim, sonra da uzanıp boynunun yanını öptüm. Karşılık olarak inleyip titremesi hoşuma gitti.

"Seni seviyorum" diye fısıldadım ona. "Her şeyini seviyorum. Sana bakmayı seviyorum. Yara izlerini ve eşsiz boynuzlarını seviyorum. Somurtkan bakışını seviyorum. Dimdik duruşunu seviyorum. Hatta öfkeyle kuyruğunu yere çarpmanı bile seviyorum."

"Yalan" dedi boğuk sesle. Kuyruğu tekrar sertçe yere çarpınca, üzerinde durduğumu ve uyluklarımın arasına sıkıştığını fark ettim. Ama kıpırdamadım. Sadece elimde olduğunu ona fark ettire-

rek o güzel mavi-gri tenini öpüp okşamaya devam ettim.

"Gerçek" dedim karşılık olarak. "Neden yalan söyleyeyim? Yara izlerini seviyorum." Bir elimi kaldırıp daha belirgin olanlardan birinin üzerinde gezdirdim. "Bir şey anlatıyorlar. Kötü bir şey değil; senin kim olduğunu ve nelerin üstesinden geldiğini. Seni diğerlerinden farklı kılıyorlar. Ve fark ettin mi bilmiyorum ama ben farklı olanı severim." Eğilip kulak memesini hafifçe ısırdım.

Dişlerim kulağına değdiğinde nefesi kesildi. Ellerimi daha aşağı kaydırıp sert karnındaki çıkıntılarla oynadım. Onu sevip okşamak öyle hoşuma gidiyordu ki az kalsın, yumuşak bir sesle mırıldandıklarını kaçıracaktım. "Bir insanı mutlu edip edemeyeceğimden emin değildim. Daha önce bir eşim olmadı... ya da bir ailem. Başkalarına seni nasıl memnun edebileceğimi sordum."

Tamam, peki, demek ucubenin teki ona arka tarafımı sürpriz bir şekilde keşfetmesinin bunun için biçilmiş kaftan olduğunu söylemişti. Sanırım Achako'ya Kira'ya kur hediyesi olarak bir yapay penis yapması gerektiğini söylediğim için karma beni cezalandırmıştı. Yine de Raahosh'un tavsiye istemesi beni duygulandırmıştı. Bana bahsetmekten kaçındığı gizli konuşmalarından bazılarını ve son zamanlarda neden bu kadar düşünceli olduğunu açıklıyordu. "Kabiledeki herkese beni nasıl memnun edeceğini mi soruyordun gerçekten?"

"Bazıları ben sormadan öneride bulundu" diye itiraf etti; tırnaklarımı sert göğüs kaslarının üzerinde hafifçe gezdirirken elimi okşayarak. "Bana yapışmayı seviyorsun."

Gülümseyerek tekrar kulağını ısırdım. "Çünkü sana dokunmayı seviyorum. Senin beni mutlu ettiğin gibi ben de seni mutlu etmek istiyorum..." Kolumu boynuna dolayıp kulağına eğildim. "Şimdi parmağımı kıçına sokarken sakın kıpırdama."

Kasıldı. O kuyruk yine uyluklarımın arasında çırpındı.

Kıkırdadım. "Öyle bir şey yapmayacağım tabii ki. Sadece seninle dalga geçiyorum. İleride de önceden haberim olduğu ve ilgili yerler gerektiği şekilde yağlandığı müddetçe popo oyunlarına varım. Çaktın mı?"

Raahosh başını salladı.

"Sana yatak için öneride bulunan herkesi dinlemek zorunda değilsin." Tekrar kulağını ısırarak. "Yatakta yeni şeyler denemek istiyorsan önce bana anlat. İyi bir fikir olup olmadığını sana söylerim."

"Pekâlâ." Bir an duraklayıp dokunuşumun tadını çıkardıktan sonra itiraf etti: "Seni memnun edişimden memnun değil misin?"

"Yok öyle bir şey." Boğazındaki kasları yaladım, hafifçe irkilmesinden hoşlandım. "Ben senin harika olduğunu düşünüyordum. Beni çılgına çevirdiğini ve başkasını istemediğimi söylediğimde ciddiyim."

Gülümsemedi ama elimi o kocaman eline aldı ve parmaklarını benimkilere geçirerek kalbinin üzerine götürdü. Khui'sinin alçak, tatmin olmuş uğultusunu hissedebiliyordum; yankıya uyduğumuzdan beri şarkı değişmişti.

"Peki, yatakta başka ne denemeni önerdiler bakalım?" diye sordum merakla.

"Hımm. Kuyruk oyunu?"

Keşke kızarıp kızarmadığını anlamak için alnını görebilseydim. "Kuyruk oyunu, ha? Bu heyecan verici olabilir." Uyluklarımın arasına sıkışmış kuyruğunu düşündüm. Üzerine çömelip en mahrem yerlerimde gezinmesine izin vermeme ramak kalmıştı. "Daha fazla anlat."

"Sanırım... kuyruğumu senin üzerinde kullanmam anlamına geliyor". Bir an sonra ekledi "Kürklerin içinde."

Kıkırdamamı bastırdım. Sanki kuyruğunu kullanması çok bariz değilmiş gibi. "Bu hoşuma gidebilir" dedim ve bacaklarımı daha da açarak gevşedim. Yani artık kulağına ulaşıp arkadan onu ısıramayacaktım. Bunun yerine, üzerine doğru kayarak karnımı sırtına bastırdım ve üzerinde kıvranınca zaten ıslanmış olan bacak aramla kuyruğunu kavradım. "Oooh. Bu fikri kesinlikle beğendim."

Raahosh mağarada boğukça yankılanan bir sesle inledi ve kuyruğunu bana bastırdığını hissettim. Savrulmaya çalışıyormuş gibi seğiriyordu ama ben yukarı aşağı sürtündüm. Ellerimi aşağı kay-

dırdım ve arkadan penisini kavradım Hâlâ sertti ve onu okşadığımda, zevk suyuyla ellerim ıslandı.

"Ne sevdiğimi biliyor musun?" dedim, sırtına bir öpücük kondurarak.

"Ne?" dedi boğuk sesle.

"Edepsizce konuşmalar." Bir elimle onu uzunlamasına okşarken diğer elimle dibini kavradım. "Pis laflar."

Nefes nefese kaldığını hissedebiliyordum. "Pis... laflar mı?"

"Evet." Kalçalarımı sallarken dilimi sırtına değdiriyor, kuyruğuna yukarı aşağı sürterek klitorisime hafifçe dokunmasına izin veriyordum. Aman Tanrım, kuyruk oyunu diyenlerin aklından geçen bu muydu bilmiyordum ama hoşuma gittiği ortadaydı. Kuyruğunun dibi kalındı ve sanki içime girmesine izin vermeden penisinin üzerinde sallanıyormuşum gibi bir his veriyordu. Kahretsin, bu iş edepsizce ve şehvetliydi; aklım çıkmıştı resmen. "Yoksa bu kocaman penisi alıp ağzıma sokmak mı istiyorsun?" Uzunlamasına okşayıp hafifçe sıktım. "Onu ağzıma öyle bir sokardın ki ta boğazımın dibine dayardın. Öyle büyük ve kalın ki hepsini alabilmem için ağzımı sonuna kadar açmak zorunda kalırdım..."

Yüksek sesli iniltisi etrafımızda yankılandı. Büyük eliyle benimkini kavradı ve sonra ben kuyruğuna sürtünüp sallanırken, elimi kullanarak kendini tatmin etti. Birkaç saniye sonra, dişlerinin arasından tıslayarak soludu ve sonra sıcak menisinin parmaklarıma sıçradığını hissettim. Okşamaya devam edip hafifçe sıkarak, döruk noktasından aldığı zevki artırmaya çalıştım. Böyle sert boşalmasına sevinmiştim. Kendim tekrar boşalmamıştım ama sorun değildi.

Bunun uzun süre böyle olmayacağından emindim.

Raahosh bana yaslandı ve derin bir nefes alırken başı geriye düştü. Ürperdi ve sonra elini elimden çekti. "Ellerine boşaldım."

"Fark ettim." Sırtına tekrar bir öpücük kondurdum. "Hoşuma gitti. Edepsizceydi, seksiydi ve kontrolünü kaybetmeni izlemek hoşuma gitti. Boşalmanı izlemeyi seviyorum."

Göğsünde kahkahalar yükseldi. "Ben de senin boşalmanı izlemeyi seviyorum." İleri doğru hareketlenince kuyruğu kıvrım-

larımda kayarak nefesimi kesti. *Amanın.* Ama sonra Raahosh muşak bir kürkle parmaklarımı silerek temizledi, sonra da beni de temizledi.

Keyiften üzerime çöken rehavetle yerimde kaldım ve yüzümü geniş, hafifçe oynayan sırtına bastırdım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Liz'im."

"Ama en çok neyi sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Neymiş?"

"Senin yanındayken kendim olabilmeyi seviyorum. Seni de olduğun gibi seviyorum. Senin Raahosh'tan, benim Raahosh'umdan başkası olmanı istemiyorum. İstediğin kadar huysuzluk et çünkü ben de zaman zaman tam bir baş belası olduğumu biliyorum." Homurtusunu görmezden gelip devam ettim çünkü duygusal bir an yaşıyordum, kahretsin. "*Yıldız Savaşları* hakkında bıkıp usanmadan konuştuğumu da biliyorum; küfürlü konuşmaya bayıldığımı ve patronluk taslamayı sevdiğimi de. Ama bunların senin için sorun olmadığını hissediyorum ve bunu da seviyorum. Başka biri gibi davranmaya çalışmak zorunda değilim." Hâlimden memnun bir şekilde, sırtından ona sokuldum. "Ve yalnız değilim. Uzun, çok uzun süre kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi bilemezsin."

O da bana sarılıyormuş gibi kollarını benimkilere doladı. "Artık ben de kendimi yalnız hissetmiyorum. En güzel his bu. Teşekkür ederim eşim. Kalbimin sana ait olduğunu biliyorsun."

"Benim kalbim de sana ait" dedim ona... ve sonra ekledim: "Ama kız deliğim değil. Önceden konuşulmadan orası yasak."

Eğlenerek homurdandı.

Raahosh

Liz yanımda kıvrılmış, uyuyordu. Poposunu kasıklarıma bastırmıştı, püsküllü ucunu elinde tuttuğu kuyruğum ise bacaklarının arasındaydı. Kolumun üstüne yasladığı ağzı açıktı, bu da küçük bir nehir gibi salya akıttığı anlamına geliyordu ama onu uyandırmadım. Bunun yerine onu kendime çekip ağzımı soluk omzuna bastırdım.

Benim vahşi, kararlı eşim.

Kendimi aptal gibi hissettiğimde, kabuğuma çekilmeme izin vermemişti. Öfkeyle birbirimizden uzaklaşmamıza izin vermemiş, ben neden öfkeli veya üzgün olduğumu anlatana kadar konuşmaya devam etmişti. Liz ile ilk tanıştığımda, bitmek bilmeyen gevezeliklerini asla kesmeyeceğini düşünmüştüm ve bu beni rahatsız etmişti. Oysa şimdi bundan memnundum. Tekrar tenini öptüm; kuyruğumun üzerine oturup arkadan penisimi okşarken bana söylediği tüm o cesur şeyleri düşündüm.

Ona yeterince ilgi çekici gelmeyeceğimden endişeleniyordum. Şimdiyse onun vahşi, yaratıcı zihnine ayak uydurabilecek kimsenin olmadığını düşünmeye başlamıştım ve bu beni mutlu ediyordu.

Cesur olanımız o olabilirdi. Ben de sağlam bir kaya, koruyucu bir kalkan olacaktım. O ileri fırlatılan ok olabilirdi. Ben de yay olacak ve okun hızla ilerlemesi için ihtiyaç duyduğu desteği, istikrarı sağlayacaktım.

Bu konuda iyi bir ikiliydik.

Liz dudaklarını şapırdatarak karnının üzerine yuvarlandı ve uyuşmuş, salyalarla kaplı kolumu serbest bırakıp bana arkasını

döndü. Yataktan yavaşça kalktım ancak yanından ayrılmaya hiç hazır sizdim. Onunla sonsuza dek kürklerin arasında kıvrılıp uzanmak istiyordum ancak ateşi körüklemek veya çabuk tüyen, ince derili dişim için sıcak çay yapmak gerekiyordu. Karnımızı doyurmamız da lazımdı; bu yüzden kalkıp ateşle ilgilendim, eritmek için bir kese taze kar koydum ve donmuş et küplerini Liz'in tercih ettiği şekilde kenarları cızırdayıp kararana kadar şişte kızarttım. Çiğ yemeyi de seviyordu ama eniğimizi taşıdığından beri kızarmış et favorisi olmuştu, bu yüzden ona en iyi lokmaları vermeye özen gösteriyordum.

Her şey hazır olduğunda bir fincan çay doldurdum, yemeği bir kâseye koydum ve eşimin hâlâ depolama alanında kürklerin arasında kıvrıldığı yere yaklaştım. Önceki gece oraya çekildikten sonra yanımdan ayrılmamıştı ve geceyi taze yankılanan çiftlerin o ateşli tutkusuyla çiftleşerek geçirmiştik.

Sessizce depolama alanına gidip yanına çömeldim. Kuyruğumu eline vurarak onu uyandırdım, uykulu ve şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Sana yemek yaptım." Yemeği yanına koyup kendimi tuhaf hissederek bekledim. Sanki dünyada benden iyisi yokmuş gibi bana gülümsedi ve bu... hoştu. Bu hisle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"Yatakta kahvaltı mı? Bu balayı giderek daha da güzelleşiyor" dedi Liz, doğrulup kâseyi aldı. "Oooh, eti kızarttın demek. Bir tur daha sevişmeye hak kazandın."

Sözlerine gülerek homurdandım. "Bugün yoğun bir kar fırtınası var. Burnunun ucunu görmek imkânsız."

Küçük dişleriyle bir parça eti kemirdi. "Yani bugün... seyahat etmeyeceğimiz anlamına mı geliyor bu?"

Uzanıp yumuşak altın yelesinin bir tutamına dokundum. "Bugün burada kalıyoruz. Belki ateşin yanındaki kürklerin içinde yatarız ve bana *Yıldız Savaşı* hakkında her şeyi anlatabilirsin."

Liz kıkırdadı. "Aman Tanrım, çok tatlısın."

Boynuzlarımın dibini sıcak bastı. "Ben bir avcıyım. Tatlı falan

değilim. Avcılar güçlü olur. Cesur. Korkusuz. Bizler..." Küçük ayağını havaya kaldırınca durakladım. "Ne yapıyorsun?"

"Ayağımı ovabilir misin? Hava soğuk ve ellerin sıcak."

Ayağını alıp ovmaya başladım, küçük beyazımsı pembe parmaklarını okşayıp tabanını yoğurdum. "Dediğim gibi..."

Gözlerini kapatıp başını salladı. "Harika. Aynen öyle devam et. Ayaklarımı ovuyorsun, yatakta yemek yiyorum; hayatımın en iyi balayı bu kesin."

"Gelmiş geçmiş en iyi balayı çünkü senin yanındayım" diye itiraf ettim. "Benim eşim olduğun ve başka kimsenin eşi olmadığın için minnettarım."

Liz bana sırıtıp diğer ayağını havaya kaldırınca ikisini de tuttum ve o ağzına bir parça et daha atarken masaj yaptım. "Ama sana yay dersi verecektim. Sanırım dışarıda tipi varken bunu yapamayız. Hayal kırıklığına uğramadın umarım? Bu balayından sen pek faydalanamıyorsun, bense yatakta masaj ve kahvaltı keyfi yapıyorum." Kolunu başının arkasına koyup bana baktı. "Yapmak istediğin bir şey var mı?"

Onu kürklerin içine sürükleyip vahşi bir hayvan gibi onunla sevişmekten başka bir şey mi yani? Gerçi Liz de kürklerin içinde oynaşmaya her zaman benim kadar hevesliydi. Başka bir şeyi kastediyordu. Ayaklarını ovuştururken sessizce düşündüm. "Balayı sırasında yapılan belirli şeyler var mıdır?"

Dudakları sanki tekrar gülecekmiş gibi seğirdi. "Çoğu çift seyahate çıkar ve etrafı gezip görür. Eski yerler, harabeleri ziyaret eder veya sadece sahilde takılıp yüzer."

Söylediklerini düşündüm. "Sanırım sahile gidebiliriz ama senin hoşuna gideceğini sanmıyorum. Dağların uzak tarafında, gittiğimiz yönün tam tersi yönde ve orada yüzemezsin. Bu pembe ayak parmakları donuverir." Bir tanesini ısırdım çünkü gözlerinin parladığını görmek hoşuma gidiyordu.

"Donmuş sahili pas geçeyim, teşekkürler." Liz bir parça daha et yedi ve bana sahillerin pek umurunda olmadığını gösteren yakıcı bir bakış attı. "Bizim için bağ kurma zamanı. Sen ne yapmak

istersin? Balayımızı senin için ne özel kılar? Başka hiç kimseyle yapmak istemeyeceğin bir şey mesela?"

Aklıma hemen bir fikir geldi. Az daha söylemekten vazgeçecektim çünkü çok mahrem, beni çok savunmasız bırakacak bir şeymiş gibi geldi. Ama bana böyle hevesli hevesli bakarken çenemi tutmayı başaramadım. "Ben" dedim dikkatlice "balık tutmaya gitmek isterim."

"Balık tutmaya mı?" Bana şaşkın bir bakış attı. "Daha önce balık tuttuk Raahosh."

Başımı iki yana salladım. "Babamın hayattayken beni götürdüğü bir yer vardı. Onunla kıyıda oturur, balıkların yaklaşmasını beklerdik. Ve sadece konuşurduk. Babamla geçirdiğim en güzel anlardı."

İfadesi yumuşadı. "O zaman yaparız elbette. Çok isterim. Oraya nasıl gideceğini biliyor musun?"

"Biliyorum." Babamın ölümünden beri birçok kez yakınlarından geçmiş ama hiç gitmemiştim. Gidesim gelmemişti çünkü o anılar olduğu gibi kalsın istiyordum. Zihnimde orasının, ağlar ve oltalarla göle giderken babamın elini tutan bir enik olarak hatırladığım şekilde kalmasını istemiştim.

Fakat bunu Liz ile de paylaşmak istiyordum. Onunla yeni anılar yaratmak istiyordum. Geçmişte yaşamaktan yorulmuştum. "Sabırsızlanıyorum" dedi ve kâsesini bir kenara koyup dudaklarını yaladı. Ona bardağı uzattıysam da başını iki yana salladı. "Susamadım. Peki o zaman, hava düzelince balık tutmaya gideriz, tamam mı?"

"Bugün olmaz, evet" diye katıldım. "Bugün kürklerin içinde kalma günü."

"Bunu söylediğine sevindim" dedi eşim nefes nefese. "Çünkü şu anda aklımda seksten başka bir şey yok. Senin üstümde ve ayak bileklerimin omuzlarında olduğu kontrolsüz, şehvetli seks."

Şimdi ben de bunu düşünüyordum. Masaj yapmayı bırakıp yanına sokulmak için kürklerin içine girerken ayaklarını omuzlarıma yerleştirdim. "Bence bu iyi bir fikir."

İki gün boyunca aralıksız kar yağdı ve ben o günleri eşimle kürklerin içinde kıvrılarak geçirdim. Çiftleştik. Aptalca kelime oyunları oynadık. Eniklerimiz için isimler bulmaya çalıştık. Kabiledekilerden konuştuk ve yankılanma sırasının kimde olabileceği üzerine tahminler yürüttük. Bazen sadece havadan sudan bahsetti ve bu bile keyifliydi. Liz ile her şeyi paylaşmayı seviyordum ve daha önce kimseyle bu kadar çok şey paylaşmamıştım. Vektal öz kardeşim gibiydi ve ona bile hiç itiraf etmediğim şeyleri eşime kolayca anlatıyordum çünkü ona en önemsiz konudan bahsederken bile kendimi güvende hissediyordum.

Karlar dinip de güneşler kalın bulut örtüsünün arasından göründüğünde neredeyse üzülecektim çünkü bu bir kez daha yola koyulmamız gerektiği anlamına geliyordu.

"Balık tutma günü!" diye neşeyle duyurdu Liz, eşyalarımızı toplarken.

Heyecanı üzüntümü azalttı. Onunlayken her şey keyifliydi ve el ele tutuşup, yenilecek en iyi kuş türlerinden ve kızartmadan önce içlerini doldurmak için hangi otları kullanacağımızdan bahsederek mağarayı ardımızda bıraktık. Aptalca şeylerdi ama Liz'in konuşmasını dinlemeyi seviyordum.

Tanıdık patikadan yürüyerek belki yarım gün sonra tanıdık dağ zirvesini ve mor kenarlı bir kaya çıkıntısını gördüm. Yaklaşmıştık. Vadiye ilerlerken Liz'in elini sıkıca tutuyordum, sonra uçurumların arasındaki gölü gördü. Üzerindeki kayalık uçurumlardan ılık su fışkırarak yüzeye doğru sızıyor ancak hava çok soğuk olduğu için göle ulaşmadan önce donuyordu. Sonuçta, kayalardan aşağıdaki ılık göle dökülen ve donmuş ipliklerden oluşuyormuş gibi duran cam gibi bir şelale meydana getiriyordu. Kenarları buzla kaplı olsa da içi sıcaktı. Ve donmuş şelalenin yakınında, babamın en sevdiği tünek yerini gördüm.

"Burası çok güzelmiş" dedi nefesi kesilen Liz, eldivenli ellerini çırparak. "Buraya geldiğimize sevindim."

Küçük kaya çıkıntısını işaret ettim. "Babam'la orada otururduk. Burası mızrak ile balık avlamak uygun değil çünkü kenarlardaki buz, ağırlığımızı taşıyamaz. Bu yüzden *sırık* adı verilen bir şey kullanır ve balığın ısırmasını sağlamak için bir dikenin üzerine biraz et koyardık... Bana neden öyle bakıyorsun?" Ona kaşlarımı çatarak baktım çünkü ben konuşurken yüzünde yaramaz bir sırıtış belirmişti.

Uzanabildiği kadar yukarı uzanıp çeneme vurdu. "Çok tatlısın. İnsanlar da oltayla balık tutar şaşkınım."

"Öyle mi?" diye homurdandım. "Belki de düşündüğüm kadar ilkel değilsinizdir." Özellikle homurdanıyordum çünkü öfkeyle ciyaklamasını çok seviyordum.

"Biz ilkel falan değiliz!"

"...dedi mükemmel etleri yakıp berbat eden insanlar."

Liz gülerek beni sertçe dürttü. "Pislik!"

Ona Sırıttım. "Gel. Tırmanalım ve yerimizi alalım."

Küçük bir enikken dik, buzlu uçurumlara nasıl tırmandığımı hatırlıyordum; babam da kolayca tırmanırdı. Ancak yanımda insan eşim varken durum farklıydı. Benim kadar iriyarı değildi ve elleri de soğuktan korunmak için örtüyle kaplıydı, bu yüzden gerektiği gibi tutunamıyordu. Bir kez kayınca kalbim göğsümde güm güm attı ve onu taşımaya karar verdim.

Onu kucaklamak için beline uzandım ama beni tokatladı. "Başarabilirim. Ben cam bebek değilim Raahosh."

Kırılgan olmadığını sanıyordu sadece. Homurdandım ve ellerimi yine de üzerinde tuttum.

Sırtın tepesinde, Liz ellerini kalçalarına dayadı ve derin bir nefes aldı. "Vay canına, burası harika. Manzaraya bayıldım."

Elimi kolunun üzerinde tutuyordum, kuyruğumu da bacağına doladım. "Kenara doğru eğilme."

"Beni yakalarsın" dedi ve uçurumun kenarına eğildi. "Ah, suyun hemen üstündeyiz."

Onu nazikçe geriye çektim. "Otur. Oltalarımızı hazırlayalım."

İtaat ederek oturdu ve ben her ihtimale karşı iyice dibine girip kuyruğumu bacağına sıkıca dolamayı sürdürdüm.

Enikken hatırladığımdan daha yüksekteydik ya da belki de sadece Liz ve karnındaki enik için endişeleniyordum. Her iki durumda da, o gün bana rahat yoktu.

Yine de onunla burada olmak ruhumu ferahlatıyordu. Mızrağımın ucuna hayvan sinirinden yapılma uzun bir ip bağlayıp diğer ucuna da kemik bir kanca takarken beni izledi. Liz kancayı alıp, suya attığında dağılıp gitmesin diye dikenleri ete iyice sokarak kolayca yemi takarak bunu daha önce yaptığını bana gösterdi.

"Eskiden babamla ava çıkardık" dedi ona bakınca. "Bazen balık tuttuğumuz da olurdu ancak çoğunlukla balık yerine kaplumbağa veya yılan yakalardık. Oltaya ağırlık takmaya gerek var mı?"

Et parçasını aşağıdaki suya attım; tahmin ettiğim gibi, su yüzeyinde süzüldü ve daha uzağa gitmedi. "Bir kaya kullanabiliriz." Fena fikir değildi ve onun bu kadar akıllı olması hoşuma gitti.

"Sen akıllısın Liz."

"Yok, sadece daha önce hatırladığım bir şey."

Yemi suyun altında tutmak için yemin yakınına küçük, dikdörtgen bir taş bağlayarak oltanın ipini ağırlıkla sabitledik ve sonra tekrar suya bıraktık. Kendi oltamı hazırlarken "oltayı" Liz'e verdim. Misina üzerinde çalışırken mutluluk dolu yüzünü izledim. Diğer insan dişilerini düşündüm ve onları burada eşleriyle birlikte hayal etmeye çalıştım ama olmadı. O kadınlar vahşi doğayı sevmiyorlardı. Benimle sürgün edilmek hiç hoşlarına gitmezdi.

Gerçekten de Liz'e sahip olduğum için çok şanslıydım. Her bakımdan mükemmeldi.

"Beni izliyorsun" dedi, suya bakarak.

"Ne kadar mutlu olduğumu düşünüyorum" diye itiraf ettim.

Liz bana baktı ve utangaç bir tavırla gülümsedi. "Ben de. Burası mükemmel... ve sen harikasın. Böyle bir buz gezegeninde bu kadar mutlu olabileceğimi hiç ummazdım ama... her şey harika ve başka bir yerde olmayı hayal bile etmem. Seninle birlikte ömrü-

mün geri kalanında yaşayacaklarımı dört gözle bekliyorum." Ona sarılmama uzanınca eniklerimizi düştüğümüzü anladım.

Dürtüsel bir şekilde eğilip başının tepesini öptüm, sonra onu kendime çekip kucağıma aldım. Birden gözümün önüne, büyük balıklardan birinin yemi yutup eşimi suya çektiği geliverdi. "Balığı birlikte tutalım" dedim.

Kıkırdadı. "Tamam, öyle istiyorsan."

"İstiyorum." Oltayı tutarken onu uyluklarımın üzerine yerleştirdim. "Bana başka bir *Yıldız Savaşları* anlatabilirsin."

"Sadece bir tane var" dedi Liz, bezgin bir şekilde. "Ve sana zaten anlattım."

"Ama sen onu seviyorsun, o yüzden tekrar anlat."

Bana bakarken gözleri zevkle parlıyordu. "Tekrar dinlemek mi istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Senin sevdiğin şeyleri ben de seviyorum" diyerek ona sıkıca sarıldım.

"Pekâlâ" dedi Liz, göğsüme yaslanarak. Başı çenemin altına tam sığıyordu. Gerçekten mükemmeldi. "Uzun zaman önce Anakin adında bir genç vardı ve o seçilmiş kişiydi..."

Buz Gezegeni Barbarları Karakterleri

VEKTAL (Vehk-tall): Sa-khui kabilesinin şefi. *Khui* hastalığından ölen önceki şef Hektar'ın oğlu. Kendini adamış bir avcı ve lider; silah olarak kılıç ve bola taşır. Georgie'yi bulan kişi ve aralarındaki yankı o kadar güçlü ki Vektal, Georgie kendi *khui*'sini almadan önce onun için yankılandı.

GEORGIE: İnsan kadınların gayri resmi lideri. Aslen Floridalı olan Georgie'nin uzun, altın sarısı bukleleri ve kararlı bir kişiliği var. Vektal'e yankılandıktan sonra hamile kaldı.

Aileler

RAAHOSH (Rah-hoş): Sessiz ama suratsız bir avcı. Boynuzlarından biri kırık, yüzü de yara bere içinde. Vektal'in yakın arkadaşı. Sabırsız ve aceleci; khui'sini alır almaz Liz'i kaçırdı. Birbirleri için yankılandılar ve Raahosh onu kaçırdığı için sürgüne gönderildi.

LIZ: *Yıldız Savaşları*'nı ve fikirlerini söylemeyi seven Oklahomalı geveze bir avcı. Raahosh, hayat kurtaran khui'sini aldığı anda onu kaçırdı. Gençken şampiyon bir okçuydu. Raahosh için yankılandı ve onunla birlikte sürgüne gitmeye gönüllü oldu.

ARIANA: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. New Jersey'den geliyor ve antropoloji öğrencisiydi. İlk kurtarıldığında

çok fazla ağlama eğilimindeydi. Narin bir vücudu ve koyu kahverengi saçları var. Zolaya için yankılandı. Hâlâ bol bol ağlıyor.

ZOLAYA (Zoh-lay-ah): Yetenekli bir avcı. Dengeli ve sabırlı biri; Ariana için yankılandı ve anlaşılan onun sulu gözlülüğünden rahatsız olmayan tek kişi.

MARLENE (Mar-lenn): Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. Ana dili Fransızca. Sessiz, kendinden emin ve seksapeli yüksek. Zennek için yankılandı.

ZENNEK (Zehn-ek): Sessiz ve utangaç bir avcı. Pashov, Salukh ve Farli'nin erkek kardeşi. Borran ve Kemli'nin oğlu. Marlene için yankılandı.

NORA: Durağanlık tüplerinde tutulan kızlardan biri. Bir buz gezegenine atıldığı için son derece öfkelenmiş görünen anaç bir tip. Çabucak Dagesh için yankılandı. Artık o kadar da öfkeli değil.

DAGESH (Dah-zzheş; g sesi yutuluyor): Sakin, çalışkan ve sorumluluk sahibi bir avcı. Nora için yankılandı.

STACY: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. İlk uyandığında durmadan ağlıyordu. Yemek yapmayı seviyor ve kaçırılmadan önce bir fırında çalışıyordu. Pashov için yankılandı ve şimdilerde mutlu görünüyor.

PASHOV (Pah-şovv): Kemli ve Borran'ın oğlu; Farli, Salukh ve Zennek'in kardeşi. "Sessiz" olarak tanımlanan bir avcı. Stacy için yankılandı.

MAYLAK (May-lak): Az sayıdaki dişi sa-khui'den biri. Kabilenin şifacısı ve Vektal'in eski zevk eşi. Vektal ile ilişkisini sonlandırarak Kashrem'e yanıklandı. Bek'in kız kardeşi.

KASHREM (Kaş-rihm): Nazik kabile tabakçısı. Maylak'ın eşi.

ESHA (Eş-ah): İkisinin küçük dişi yavruları.

SEVVAH (Sev-ah): Kabilenin yaşlılarından ve az sayıdaki sakhui dişisinden biri. Aehako, Rokan ve Sessah'ın annesi ve mağaradaki diğerlerine de anne gibi davranıyor. On beş yıl önce khui hastalığı baş gösterdiğinde tüm ailesi yok olmuş.

OSHEN (Av-şin): Kabileden bir yaşlı ve Sevvah'ın eşi. Bira üreticisi.

SESSAH (Ses-ah): İkisinin en küçük çocukları, genç bir erkek.

KEMLI (Kemm-lii): Yaşlı bir dişi; Salukh, Pashov, Zennek ve Farli'nin annesi. Kabilenin bitki uzmanı.

BORRAN (Bori-avn): Kemli'nin kendinden çok daha genç eşi ve bir yaşlı.

FARLI (Far-lii): Küçük yaştaki bir dişi sa-khui. Erkek kardeşleri Salukh, Pashov ve Zennek.

ASHA (Ah-şah): Çiftleşmiş dişi sa-khui. Hemalo'nun eşi ama bir süredir onun kürklerinin içinde görülmemiş. İkisinin eniği doğumdan kısa bir süre sonra ölmüş.

HEMALO (Hii-mah-lo): Tabakçı ve sessiz biri. Asha ile (mutsuz bir şekilde) eşleşmiş.

Eşini Bulmamış İnsan Dişiler

CLAIRE: Kısa saçlı, sessiz, ince bir sarışın. Yeni dünyayı son derece korkutucu buluyor.

HARLOW: Durağanlık tüplerinde tutulan kadınlardan biri. Kızıl saçları ve çilleri var; mekanik zekâsı yüksek ve problem çözme konusunda mükemmel.

JOSIE: Kaçırılan ilk kadınlardan biri; gemi kazasında bacağını kırdı. Kısa boylu ve sevimli olan Josie aşırı konuşkan, dedikoducu ve biraz da hayalperest. Şarkı söylemeyi sever.

KIRA: Kaçırılan ilk insan kadın olan Kira'ya uzaylılar tarafından büyük bir metalik çevirmen takılmıştı. Koyu renk gözlü, sessiz ve ciddi bir kız.

MEGAN: Megan yakalandığında erken dönem hamileydi ama uzaylılar hamileliğini sonlandırdı. Uzaylılar tarafından kaçırılmadığı zamanlarda neşeli bir mizacı var.

TIFFANY: Dünya'da bir "çiftçi kız" olan Tiffany, Georgie'nin dönmesini beklerken çok acı çekti. Uzaylılar tarafından kaçırıldığı için travma geçirmişti. Mükemmeliyetçi ve çalışkan.

Eşini Bulmamış Avcılar

AEHAKO (Ay-ha-koh): Güleç, cilveli bir avcı. Sevvah ve Oshen'in oğlu; Rokan ve genç Sessah'ın kardeşi. Morali hep iyiymiş gibidir. Haeden ile yakın arkadaş.

BEK (Behk): Genelde asabi ve sevimsiz olduğu düşünülen bir avcı. Maylak'ın kardeşi.

CASHOL (Kaş-ovl): Dikkati çabuk dağılan, biraz sakar bir avcı. Vektal'in kuzeni.

EREVEN (Er-ah-ven): Sessiz, uyumlu bir avcı.

HAEDEN (Hey-dın): Boş bakışlı, asık suratlı bir avcı olan Haeden aslında yankılanmıştı ama eşi khui hastalığından öldü. Ketum biri.

HARREC (Herr-ek): Ailesi olmayan ve kabilede sürekli şaka ve

alay ederek kendine yer bulmuş bir avcı. Biraz sakar.

HASSEN (Hass-in): Tutkulu ve cesur bir avcı olan Hassen, düşünmeden hareket etme eğilimindedir.

ROKAN (Rov-ken): Sevvah ve Oshen'in oğlu; Achako ve genç Sessah'ın kardeşi. Çok sık gerçekleşen tuhaf kehanetleriyle tanınan bir avcı.

SALUKH (Sah-lukh): Kemli ve Borran'ın iriyarı oğlu; Farli, Pashov ve Zennek'in erkek kardeşi. Çok güçlü ve yoğun duyguları olan biri.

TAUSHEN (Tov-şin): Yetişkinliğe yeni adım atmış genç bir avcı. Kendini kanıtlamaya hevesli.

WARREK (Var-ek): Yaşlı Eklan'ın oğlu. Uzun, güzel siyah saçlarıyla çok sessiz ve yumuşak başlı bir avcıdır. Warrek, genç yavrulara nasıl avlanacaklarını öğretir.

İhtiyarlar

İHTİYAR DRAYAN: Yürümesine yardımcı olması için baston kullanan güleç bir yaşlı.

İHTİYAR DRENOL: Huysuz, antisosyal bir yaşlı.

İHTİYAR EKLAN: Sakin, nazik bir ihtiyar. Warrek'in babası, aynı zamanda Harrec'in yetişmesine de yardım etti.

İHTİYAR VADREN (Vav-dren): Bir ihtiyar.

İHTİYAR VAZA (Vav-zhah): Yalnız bir dul ve avcı. Mümkün olduğunca herkese yardımcı olmaya çalışır. Yeni dişilerle çok ilgilendi.

Ölüler

DOMINIQUE: Kızıl saçlı bir insan dişi. Gemideki uzaylılar tarafından istismar edildiğinde aklını yitirdi. Çakma *Hoth*'ta karlara içine koştu ve bilerek dondu.

KRISSY: İnsan bir dişi, kazada öldü.

PEG: İnsan bir dişi, kazada öldü.